

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J. R. WARD

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

THE
WOLF

'HOT, SEXY, UNIQUE, INTRIGUINGLY WICKED'
CHRISTINE FEEHAN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward ve Kara Hançer Kardeşliği serisi için övgüler

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe. Çok yaşa kraliçe' Steve
Berry, New York Times oksatan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times oksatan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık
fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today oksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar boyunca ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.jrward.com
www.facebook.com/JRWardBooks
@jrward1

J. R. Ward tarafından

İtfaiyeciler Serisi:
Cehennemden Gelen
Düğün: Prova Yemeği*
Cehennemden Gelen
Düğün: Resepsiyon*
Tüketilmiş

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Sonsuz Aşık
Ortaya Çıkmış
Aşık Uyanmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık Yüceltilmiş
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden Doğmuş
Aşık Sonunda

Gölgeler

Canavar
Seçilmiş
Hırsız
Kurtarıcı
Günahkar
Çakal

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası:

Sevgili Ivie Gecenin
Tutsağı
Kışın Sizi Bulduğu Yer

Black Dagger Legacy serisi:

Kan
Öpücüğü
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Fallen Angels serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

Bourbon Kralları serisi:

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir
Bekar Unutulmaz Bir
Kadın

*kitap romanı

J.R.
WARD
THE
WOLF



PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2021 yılında Gallery Books An
imprint of Simon & Schuster, Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak 2021 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2021 by Love

Conquers All, Inc.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco'ya aittir

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da
dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde
saklanamaz veya iletilemez ya da yayımlandığı biçimden başka bir cilt veya
kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43070-6

Piatkus An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Adanmış:
Bir geleceği hak eden harika bir çift,
hayatta kalanlar, baştan sona

İçindekiler

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü Birinci

Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm

Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm OtuzYedi Otuz
Sekizinci Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk Kırk Birinci
Bölüm Kırk İkinci
Bölüm Kırk Üçüncü
Bölüm Kırk Dördüncü
Bölüm Kırk Beşinci
Bölüm Kırk Altıncı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekizinci
Bölüm Kırk
Dokuzuncu Bölüm Elli
Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki Bölüm Elli
Üç Bölüm Elli Dört
Bölüm Elli Beş Bölüm
Elli Altı Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz

Elli Dokuzuncu
Bölüm Altmışınıc
Bölüm

Teşekkür



GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS



a hstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) **Kanla** beslenen erkek ya da dişi vampir.

Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak için boyun eğdirilmiş. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin kendisini rolünden çıkarmasıyla birlikte, tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehtst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Değişkenlik gösteren ghardian'ların dereceleri, en güçlüsü ise sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Society (pr. n.) Vampir türünün kökünü kazımak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu. **lesser** (n.) Ruhsuzlaştırılmış insan kim hedeflerVampirler Azaltma Cemiyeti'nin bir üyesi olarak imha edilmek üzere.

Lesser'ların öldürülmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihhtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir alemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

fearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel gücüne atıfta bulunan terim

cinsel organlar. Kelimesi kelimesine çevirirsek "bir kadının içine girmeye layık" gibi bir şey.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri için ikinci sıradadır. Bu unvan için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

piroksan (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder.

Zayıflık, bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'a danışmanlık yapan, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olmuş ve geniş yetkilere sahip olmuştur, ancak

yakın zamanda istifa etti ve yerini bir başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahipti.

sehclusion (n.) Kral tarafından bir kadına verilen statü Kadının ailesi tarafından verilen bir dilekçe sonucunda aristokrasinin bir üyesi. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Bu durumda ghardian, kadının hayatının her yönünü belirleme ve dünyayla olan her türlü etkileşimini istediği gibi kısıtlama hakkına sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetiştikine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, o ya da o

Hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içer ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamazlar. Geişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün yesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğerk türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) lmş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerk.



CHAPTER ONE

Willow Hills Sanatoryum
Connelly, New York

I on üç ve on üç buçuk yaşlarında iki çocuk, bir tel örgünün yırtık bölümüne asılmış olan çitin arasından geçerek, fırtınalı bir Cadılar Bayramı gecesinde "İzinsiz Girilmez" tabelaları vardı. Sekiz ay büyük olanın ceketi paslı bir kepçeye takıldı ve yırtılma sesi iPad'inden bir hafta mahrum kalmasına neden oldu. En az.

"Kahretsin," dedi Tiller takıldığı yeri
çekiştirirken. "Hadi. Şu işi bitirelim."

Gordo'yu getirmemeliydi ama Isaac hastaydı ve Mark bir önceki hafta sonu yaptıkları şey yüzünden cezalıydı. Aptal yangın. Bu kadar büyümesini istememişlerdi ve ayrıca yaprak yığını artık yoktu ve Thompson'ların yan bahçesindeki yanmış çimenler yeniden büyüyecekti.

Yağmur biraz daha sert yağmaya başladığında, Gordo yanına geldi ve ceketini çekti. "Çıkar şunu."

"Öyleyim."

Tiller hayalet avlama ekipmanını arkadaşının göğsüne soktu, önünü açtı ve kolundan çıktı. Sonra iki eliyle kavradı ve olabildiğince sert çekti-

Anında serbest kaldı ve kışının üzerine düştüğünde gözlerine yağmur kaçtı ve her tarafı çamur oldu. "Siktir!"

Gordo eğildi. "Gece yarısından önce dönmeliyim."

Sanki adam Tiller'ın hava kuruyana kadar burada kalacağını düşünmüş. Önümüzdeki hafta.

"Rahatla." Ayağa kalktı ve ceketini savurdu. Kot pantolonunu avuçlarıyla temizledi. "Ne, korkuyor musun?"

"Hayır, aptal. Ve bir saat içinde çevrimiçi olmamız gerekiyor."

"Her neyse."

Adam korkmadığı konusunda yalan söylüyordu. Bu yüzden Tiller yalnız gitmeyi kaldıramayacağına karar verdiğinde üçüncü tercihi o olmuştu. Kendisinin gergin olduğundan falan değil.

Ceketi beline bağladığında annesinin mutfak süngerini giymiş gibi hissetti ama etrafına bakındıkça soğuğu ve ıslaklığı unuttu. Ağaçların pençe gibi dallarında yaprak yoktu ve çalılar, kıvrımlı, parmak gibi uzantılarıyla, zehirli dikenlerle çitin örneğini izlemeye hazır görünüyordu-

Tepemizde şimşekler çaktı.

Neyse ki Gordo da sıçradı.

"Burası neresi?"

Tiller nereye gittiklerini bilmemesine rağmen,
"Y u k a r ı y a ," dedi.

Yollarına devam ederken gece görüş kamerasını ve EVP kayıt cihazını Gordo'nun tutmasına izin verdi çünkü çitlere doğru koşmamaya çalışıyordu ve bu tartışmayı ayaklarıyla kazanıp kazanamayacağından emin değildi. Arazinin derinliklerine indikçe, videoyu alıp yedinci sınıf grup sohbetine göndermeyi ve bu işi bitirmeyi daha çok istiyordu.

"Ne kadar
uzakta?" "Çok
uzak değil."

Ancak yürüyüş sonsuz gibiydi ve ağaçlar etraflarında hareket ediyor gibiydi ve Tiller da inancını kaybetmeye başladı. Bu yüzden telefonundaki EMF okuyucuyu çalıştırdı ve sensörü salladı, bip sesi ona babasının izlemeyi sevdiği denizaltı filmini düşündürdü, Stewart Seagal ya da her neyse o adamın olduğu film. Ücretsiz olarak yüklediği hayalet avı uygulaması ona bir el feneri varmış gibi hissettirdi-

Uluma sağ taraftan geldi. Gürültülü ve uzundu. Ve sesi sadece bir köpeğe, hatta Alman kurdu ya da Rottie gibi büyük bir köpeğe bile benzemiyordu. Bu sesi çıkaran her neyse çok daha büyüktü.

Tiller Gordo'yu tuttu ama çocuk da aynı anda aynı şeyi yaptı, yani korkak değildi. Telefonu elinde titrerken neredeyse düşürüyordu. Bu da iPad'siz bir ay geçirmesine neden olacaktı. Ya da daha uzun.

"Eve gitmek istiyorum."

Gordo'nun sesi lanet bir bebek gibiydi. Evet, Tiller da annesini istiyordu ama bu konuda bir şey söylemeyecekti.

"Sadece borudan geliyor,"
diye ağzından kaçırdı. "Ne?"

Tiller çocuğu itti. "Perili evlerde labirentten geçen insanları korkutmak için yaptıkları gibi. O gerçek değildi.

Hadi ama, sanki bu çitin içinde bir kurt mu var?" "Ağaçlarda hoparlör olduğunu mu düşünüyorsun?" "Sadece devam et. Tanrım."

Tiller telefonu tekrar açtı çünkü kontrol kendisindeymiş gibi görünmesi gerekiyordu. Aksi takdirde Gordo'yu kaybedecek ve bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktı. Ve videoyu göndermiyordu-

"Ben yokum," diye açıkladı Gordo.

Tiller arkasını dönerek çocuğa doğru yürüdü. "Bu yaz taş ocağına atlamadıktan sonra aptal gibi görünmek mi istiyorsun?" O ve Gordo gerçekten de o lanet olası cesareti göstermeliydiler. O zaman burada olmazlardı. "Görüntüleri alacağımıza söz verdik, görüntüleri alacağız. Ayrıca, hiçbir şey olmayacak."

Gordo'nun kolunu tuttu ve ikisini de ileri doğru sürükledi. Daha fazla şimşek çakınca ikisi de ciyakladı ve yere eğildi. Tiller önce toparlandı ve diğer çocuğu tutmaya devam etti. Korumasının kaçmasına asla izin vermeyecekti. Eğer bir şeyler ters giderse, Gordo'dan daha hızlıydı ve Zombieland'deki gibiydi. Kural 1: Kardiyo

-

"Gördün mü?" Tiller söyledi. "Tam şurada."

Devam etmeye niyetli olmasına rağmen ayakları durdu. Gordo da daha fazla yürümemesine itiraz etmedi.

Gök gürültüsü karanlık gökyüzünde yuvarlanırken, bir başka parıltı önlerinde yükselen yapıyı aydınlattı ve Willow Hills Sanatoryumu fazlasıyla gerçek oldu. Çürümüş eski bina, gittikleri okulun iki katı büyüklüğündeydi, beş katlıydı ve iki büyük kanadı vardı. Kırık pencereler, kırık panjurlar ve çatıdan otlara kadar uzanan iğrenç lekeler burayı ele geçirilmiş gibi gösteriyordu.

Belki de bu dođruydu, diye dūşündü Tiller, ortadaki yüksek duvarda yer alan boş göz yuvalarına bakarken.

"O da ne?" Gordo mırıldandı.

"Neymiş o?" Tanrım, buraya ... aslında hiç gelmemeliydi. "Senin sorunun ne?"

Gordo başını salladı. Minecraft sweatshirt'üyle orada dururken, dağınık kahverengi saçları korkulu gözlerinin önünde, Tiller'a yere çakılmış bir çit direğini hatırlatıyordu.

Çocuk binaya bakmıyordu.

"Orada bir şey var." Gordo kolunu kaldırdı ve yan tarafı işaret etti. "Şu ağaçların arasında gözler var. . ."

Tiller kendini döndürdü ve işte oradaydı. Gölgelemin arasında parlayan bir çift sarı göz.

Gordo tüm ekipmanı bırakıp kaçarken, "Sikerim böyle işi," diye bağırdı.

Tiller bir an için olduğu yerde kaldı, bedeni hareket edemiyordu. Ama sonra hırıltı alçaktan geldi ve keskin dişlerin ve kanlı kütüklerin vaadini taşıdı ve-

Tiller kaçmaya başlarken ayağı takıldı ve sert bir şekilde yere düştüğünde telefonunu kaybetti. Ama bunun için endişelenemezdi. Tekrar ayağa kalkarak, hayatı buna bağlıymış gibi koşmaya başladı -çünkü bağlıydı- ve ne kadar ceza alacağı ya da yeni bir iPhone alabilmek için kaç hafta sonu babasının bahçesinde çalışmak zorunda kalacağı umurunda değildi.

Sadece ölmeden eve dönmek istiyordu.

Ve koştu, koşabildiği kadar çok koştu, çitlere, metal kıvrımlardaki yırtığa doğru. Arkadaşına. Kurtların ulumadığı, hırlamadığı ve çocukların onları perili evlere götüren aptalca cesaretleri kabul etmediği evine.

Cadılar Bayramı'nda mahallenin yedi çocuklu grubunun en az cesur olanıyla birlikte ...

Aceleyle ayrılanların ardından, çorak ağaç hattındaki hırıltılar kesildi. Ve sonra bir duraklama oldu, ardından nemli çatlama sesleri, bir iki inilti ve fırtınanın iyonize hava molekülleri arasında horuldayarak ilerleyen gök gürültüsünün daha fazla tembelliği tarafından kolayca bastırılan bir yer örtüsü shuffle'si geldi.

Bir an sonra, bir çift çamurlu çıplak ayak 8S'e doğru yürüdü ve insana benzeyen bir el uzanıp cep telefonunu aldı. Hayalet avlama uygulaması çılgınca bir bip sesi çıkardı ve wolven sensörü kendine çevirdiğinde, lanet şey bir Noel ağacı gibi aydınlandı ve uyarı ile çığlık attı.

Erkek kıkırdadı.

Ta ki arkasından tehditkar bir kadın sesi "Caldwell'de olman gereken bir yer yok mu?" diyene kadar.

Kurt adam çıplak omzunun üzerinden baktı ve morg örtüleri gibi beyaz, cerrahi aletler gibi keskin dişlerini gösterdi. "Ben gidiyorum."

"Sadece seni zamanında tutuyorum. Neyi riske attığınızı biliyorsunuz."

"Evet," diye mırıldandı. "Böyle iyisin."



CHAPTER TWO

Trade & 29th Streets
Caldwell, New York

Ainhao Fiorela Maite Hernandez-Guerrero ara sokakta izlendiğini biliyordu. Rio, yangın merdiveninin oluşturduğu gölgelerin arasında dururken, kendisini izleyenleri hissedebiliyordu.

Gözler onun üzerindeydi ve elini deri ceketinin cebine soktu. Dokuz milimetrelik otomatik tabanca saklamak için yeterince küçük, savunmak içinse yeterince ölümcüldü.

Bir silahta daha ne olsun, gerçekten.

Etrafına baktığında, işleri tehlikeli hale getirecek şekilde yalnız olduğunun farkındaydı. Etrafta kimse olmadığından değil. Sadece kimseye güvenemiyordu-

Spaz köşeyi dönerek ara sokağa girdi, lekeli ceketini ve kâğıt gibi ince kot pantolonunu, yenilemek için çöplüğe gitmesi gereken türden bir gardıroptu. Adam henüz yirmili yaşlarının ortasındaydı ama uyuşturucu yaşam tarzı

Biyolojik olmayan kanser, bedenini ve zihnini yiyip bitiriyor, geriye sadece bir kabuk kalıyor.

Ta ki bağımlılığın bile artık kabuğu canlandıramayacağı zamana kadar.

"Hey, Rio, bir şey buldun mu?" diye sordu.

Arkasına baktı ve buraya buluşmaya geldiği tedarikçi bağlantısının gecikmiş olması için dua etti. "Benden değil, hayır." "Yani, evet, dinle Rio, bana biraz iş vermelisin. Yani, ben iyiyim. Kendimi idare edebilirim. Yani. Hadi ama. I sizin için düzenli olarak satabilir."

Spaz'ın sulu, kan çanağına dönmüş gözleri yarasalar gibi ara sokakta dolaşıyor, dağınık bir şekilde kanat çırpıyordu. En son bir şeye gerçekten odaklandığı zamanın, dudaklarına ilk kez bir meth piposu dayadığı zaman olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Bir yorgunluk dalgası onu ele geçirdiğinde, "Mozart'ın sana taşımam için verdiğimiz son parçayla ne yaptığını bilmediğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Sana iki gün önce söyledim, adam bana saldırdı. Beni yakaladıktan sonra boku yedi."

Kirli parmaklar, üzerinde pamuk liflerinden çok delikler olan eski bir Soundgarden tişörtünü kaldırdı. "Bak."

Adamın derisindeki çizgiyi görmek için öne eğilmesine gerek yoktu. Yaklaşık bir inç uzunluğundaydı, kalçasının üzerinde yan taraftaydı ve enfeksiyonun kırmızı kabarık profiline sahipti.

"Spaz, buna baktırmalısın."

"Sağlık sigortam yok." Çatlak dişlerini göstererek gülümsedi. "Ama yaptırabilirim. Eğer bana verirseniz-"

"Bu bana bağlı değil. Bunu biliyorsun." "O zaman Mozart'la konuş."

"O ne isterse onu yapar."

Spaz'ın pinpon topu gözbebekleri yüzüne yaklaştı ve etrafında dolandı. "Bana biraz para verebilir misin?"

o zaman."

"Dinle, ben-"

"Birine borcumu ödemeliyim. Nasıl olduğunu bilirsin. Eğer ürünü ya da parayı bulamazsam, onlar da ..."

Sözcükler sürükleniyordu, heceler olmadan da apaçık ortada olan bir şeyi ima yoluyla yapmaya çalıştığından değil. Çelimsiz yüzünde öyle bir umutsuzluk vardı ki, sayısız kötü kararına teslim oluşunu artık geri çevirmek ya da muhtemelen anlamak bile imkânsızdı; hayatı, ayağındaki tek şey bir çift kırık paten iken ona doğru hızla giden bir arabadan başka bir şey değildi.

"Kime borcun var?" diye sordu.

"Mickie'ye."

Oh, kahretsin. "Spaz. Bundan daha iyisini biliyorsun." "Öyle demek istemedim."

Rio sola baktı. Sağa baktı. Saatini kontrol etti. "Gitmeliyim, neredeyse geç kalıyorum."

Doğru yerde ve zamanında olması dışında. Gitmesi gereken kişi Spaz'dı-

"Mickie beni öldürecek. Beni bir süre kullandıktan sonra."

Bunun hesabını yapmaya gerek yoktu. Yardım etmezse kendisiyle yaşayabilmesinin imkânı yoktu.

Rio küfrederek kolunu onunkine doladı ve yürümeye başladı. Geçit törenine daha yarım blok bile kalmamıştı ki Spaz, Pazar yürüyüşü hızından biraz daha hızlı gitmesine rağmen ona ayak uydurmakta zorlandı.

"Nereye gidiyoruz, Rio?"

"Benimle geliyorsun."

"Ahh, Rio. Beni yine barınağa göndermeyeceksin."

"Eminim öyledir."

Bir şimşek gökyüzünü yalayıp geçerken başını kaldırıp baktı ve bir meteorun kafasına düşeceğini sandı,

Ateş topu onu ve sadece onu hedef alıyordu; zavallı, çaresiz, ölmekte olan Spaz, mukadder yıkımından ikincil zarar görüyordu.

Ama hayır, bu sadece Cadılar Bayramı gecesı Caldwell'i rüzgar, yağmur ve gökyüzünden gelen elektrik voltalarıyla vurmak üzere olan korkunç bir fırtınaydı.

"Her zaman benimle ilgileniyorsun." Spaz başını onun omzuna yasladı. "Teşekkür ederim, dostum."

Gözlerini bir saniyeliğine kapatarak onları bir köşeden geçirdi ve caddenin karşısına geçirmeden önce iki kez baktı.

"Bir şey değil, Spaz. Ve kendine daha iyi bakmalısın."

"Biliyorum, Rio. Biliyorum."



Bloodletter'ın oğlu Vishous, insan kadının uyuşturucu bağımlısını gece kulübünün arka tarafında durduğu yerden uzaklaştırmasını izledi. Günlerden Pazartesi olduğu ve kötölük yuvası kapalı olduğu için konuşmalarını rahatlıkla duyabiliyordu, arka planda bas sesleri yoktu, tökezleyen sarhoşlar ya da gevşek eklemlı Molly kullanıcıları kibitz yapmıyor ve hiçbir şey hakkında anlamsız tezleriyle havayı kalabalıklaştırmıyordu.

Ona yaklaşan keş, Caldıe'nin kulüp kalabalığının bir parçası değildi. Belki bir zamanlar öyleydi ama yüksek fonksiyonluların ağından düşerek aşağıdaki evsizler seviyesine inmişti. Sırada ne vardı? Mezar yeri.

Yalın halinden çıkan V, bir el sarması sigara yaktı ve onu ve sosyal hizmetler projesini takip ederken rahatça sigara içti. Bir sürü torbacının kendi mallarını almaya çalıştığını görmezsiniz.

müşterilerin iyileşmesi için. Bu, bir kızartma aşçısının müşterileri kolesterollerine dikkat etmeye çağırması gibi bir şeydi. Ama insanlar, bilirsiniz. Pek çok sıkıcı yönden çok yönlüdürler ve bu kadının kendine ait bir sırrı vardı-

Telefonu titremeye başlayınca, Samsung'u derisinin kış cebinden çıkardı. Arayanın kim olduğunu görünce hemen cevap verdi. "Söyle bana."

"Kurşunum öldü."

V gözlerini devirdi. "Kısa bir açıklama, Hollywood. Oraya vardığında nefes alıyor muydu, yoksa canavarın yine A.1. biftek sosunu mu patlattı?"

Kara Hançer Kardeşliği içinde Rhage en iştahlı olanıydı. Artık Mary'siyle mutlu bir şekilde çiftleştiği için iştahı tekildi. Adam yemek dışında her türlü aşırıktan vazgeçmişti; eğer tek yaptığı yarım galon Breyers dondurması ve arada sırada altı paket kızarmış hindi olsaydı bu da gayet iyi olurdu. Ama Rhage uzun zaman önce iş paket tüketime geldiğinde müthiş bir kovalayıcıya dönüşmüştü ve bazen canavarının kimin arkadaş kimin öğle yemeği olduğunu anlayıp anlamayacağından emin olamıyordunuz.

Kardeşi, "Bu çok yargılayıcı," dedi.

"Sadece soruyorum. Derinizin altında bavul gibi taşıdığınız o uçan mor insan yiyicinin stadyum dolusu insanı şarküteri tahtasına çevirdiği biliniyor. Yani haksız bir soru değil."

V uzun, T. rex ve noshy'yi yetiştirdiği için İnsan kadını ve onun seğiren kankasını takip ederek, 27. Cadde'de Sürekli İyi Şeyler Yapan Meryem Ana'nın açtığı yeni barınağa kadar onları izledi.

"Hayır, onu yemedim. Sadece dizinden vurmak istemiştim."

"Yumruğunuzla ya da silahınızla."

"Tetiği çektiğimde hapşırdım."

"Oops." Tepede, huzursuz bulutların alt kısımları boyunca daha fazla şimşek çıktı. "Giriş yarası nerede?"

"Kendimi savunmak için," diye araya girdi Rhage, "burası çok pis. Fare dışkısı bozuk para olsaydı, bu orospu çocuğu Jeff Bezos olurdu."

V'nin guatr refleksi meşhur sınıfta küçük elini kaldırdığında, bunu hemen yuttu. O gerçek bir erkekti, lanet olsun, bir şeylerden iğrenen biri değil. Ama Tanrım, fare boku mu?

"Peki onu nerede vurdun?"

"şey ..." Kardeşi anatomi tanımının doğru olduğundan emin olmak için daha yakından bakıyormuş gibi kelimenin sonunu getirdi. "İdrarında biraz kan olacak diyelim."

"Eğer ölmediyse, ölmemiştir."

"Bu kadar gerçekçi olmak zorunda mısınız? Pekala, eğer hala hayatta olsaydı ve kendini bira içerek sersemletebilseydi, sosisinden ve iki yumurtasından arta kalanlara kan işiyor olurdu. Ama her neyse. Bana silah çekmeye kalkarsan, senin için hiç iyi olmaz."

"İyi olmana sevindim Hollywood," diye mırıldandı V. "Uyarıcı sohbetlerimizi özlerdim. Ayrıca, yıllar önce Tootsie Roll şirketine yatırım yapmıştım ve S&P 500'ü yenmek hoşuma gidiyor."

"Aslında beni çok özlersin."

Kardeşi haklıydı elbette. Ama tıpkı arkadaki kemirgenlerle ilgili dışkı gibi, V de bu kadar tatlı bir duyguya kapılmak için hiçbir neden görmüyordu.

Bunun yerine, caddenin karşısına geçti ve kadın giderken -evet, öyle dedi- paranormal dedektifçilik oynadı.

sığınağın çift kapısı. Çağrı düğmesine basıp dahili telefonla konuşurken, yanındaki adam kaçmak için fırsatları değerlendiriyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Ancak o, yırtık pırtık kolunu bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Her neyse, buraya gelebilir misin? Cep telefonum ve dizüstü bilgisayarım var." Rhage tekrar hapsirdi. "Ve sinüslerim bu zenginliği en yakınlarımdan ve en sevdiklerimden biriyle paylaşmak zorunda."

"Ne kadar şanslıyım."

İleride sığınağın kapısı açıldı, SUNY Caldwell tişörtü giymiş bir adam eşyaları açtı ve çifti içeri çağırdı.

"Tamam, evet, hedefim bir süre bağlı kalacak." Vishous sokağın aşağısına baktı. "Yani zamanım var."

"Bu uzun sürmez."

"Henüz izini süremedim ama onu bulmak kolay olacak. Belirli bir bölgeyi kapsıyor."

"Sen buraya geldikten sonra yardım edebilirim." "Anlaşıldı. Tahmini varış süresi iki saniye."

V telefonu kapatırken arkasına baktı. Caldwell bu gece nemli ve kasvetliydi, finans bölgesinin gökdelenlerinin parıldayan kuleleri, acayip hava cephesinin baskıcı kasvetini hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra tekrar, belki de bu sadece onun hayal kırıklığının konuşmasıydı.

Kardeşliğin o esir kampının nereye gittiğini bulmak için daha iyi bir stratejisi olmasını çok isterdi. Türler bir bütün olarak buranın izini kaybettikten ve artık feshedilmiş olan glymera yeraltı labirentini onaylamadığı vampirler için bir çöplük olarak kullandıktan sonra, yakın zamanda yeniden bir keşif olmuştu - bu keşif, yer terk edildikten hemen sonra gerçekleşmişti. Ramak kala

Varlığını doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştı ve şimdi büyük K r Kral Gazap, kanunsuz depoyu bulmaya ve haksız yere suçlananlara çok ihtiyaç duydukları adaleti sağlamaya kararlıydı.

Tek ipucu, kampın altyapısını ve n fususunu ayakta tutmak için kullanıldığı anlaşılan uyuşturucu ticaretinden geliyordu. Yeraltı bölgesinde bulunan uyuşturucu ürün ambalajları Caldwell sokaklarında yeniden görülmeye başlanmıştı. Trez demir ha  markasını tekrar dolaşımda bulur bulmaz Kardeşlik'i alarma geçirmişti.

Markayı başka birinin kullanıyor olması mümkün müydü? Tabii. Muhtemelen mi? Hayır.

Ve sanki devam edecek başka bir şeyleri varmış gibi.

Her neyse. Öyle ya da böyle, esir kampının yeri bulunacaktı ve Wrath vampir ırkı için aristokrasinin gizli raketinden çok daha adil olacak uygun bir ceza sistemi kuracaktı. Ama V kadar sabırsız olduğunuzda? Her şey çok uzun sürüyordu.

Bu not üzerine, iki adım geri giderek gölgelere girdi, üzerinde göz olup olmadığını iki kez kontrol etti ve Rhage'in koordinatlarına doğru hayalet gibi uzaklaştı.

Caldwell'de başka bir gece, vampirler insanlarla dolu bir şehirde ilerliyor ve vampirlerin bundan hiç haberi yok.

Bu da asla değişmeyecek bir şeydi.



CHAPTER THREE



Rio, Spaz'ı Our Lady of Lourdes Barınağı'nın kapılarından teslim ettikten yirmi dakika sonra adresinden fırtınanın içine geri döndü.

Evsiz. Umarım adam bir geceden fazla kalırdı, ama gerçekten kalmasını beklemiyordu.

Ancak onun sorunlarından biriyle bizzat ilgilenenecekti.

Mickie adamı geri çekecekti. Ve o herifle şimdi yüzleşecekti ama gerçekten geç kalmıştı.

Uyuşturucu dünyasının programa uyması gerekme de, yangın merdiveninin altında durduğu yere doğru koşmaya başladı-

Telefonu çaldı, hafif çınlama sesi deri ceketinin hışırtısı ve gıcırtısının üzerinde yükseliyordu. Elini iç cebine sokarak telefonu çıkardı. Engellenmiş bir numara olduğunu görünce kısa kesti ve fısıltıyla cevap verdi.

"Alo?"

Erkek sesi hemen tanınabilirdi. "Rio, tehlikeydesin-"

"Aklını mı kaçırdın da beni bu numaradan arıyorsun?"

Etrafına bakındı. "Beni öldürtmek istiyorsun-"

"Dinle, sana yakın bir yerde değilim ve şu anda bu konuya giremem ama kimliğin açığa çıktı. Ben-"

"Şu anda bu konu hakkında konuşamam. Ve beni arama _."

"-Size normal kanallar dışında bir şey göndermek _."

"Gitmem gerek," diye tısladı.

"Rio! Geri çekilmelisin. İfşa oldun-" "Hayır, olmadım-"

Sadece birkaç blok doğusunda bulunan One State Street Plaza binasının tepesindeki çubuğun çektiği bir yıldırım gecenin içinde patladı. Parlama kör ediciydi ve çarpmanın yarattığı çatırtı ve cızırtı onu geriye doğru itti ve kolunu bir vampir gibi yüzünün üzerine kaldırdı. Direkt raporu kulağına konuşmaya devam ederken, aramayı kesti ve cep telefonunu cebine soktu-

İleride, tedarikçi yangın merdiveninin altından çıktı.

Ve bir futbolcunun değil, bütün bir savunma hattının büyüklüğündeydi.

Ceketinin fermuarını açarak bir elini kısa saçlarının arasından geçirirken diğer elini de içeri soktu ve gizli silahının kabzasına kilitledi. İyi ki polarının altına çelik yelek giymişti.

Rio kendini toparlaması gerektiğini bilerek ilerledi. Ticaretle uğraşan herkes zekiydi ve girdikleri ya da çıktıkları her odayı okurlardı. Etkilerini sıkı tutması ve enerji projeksiyonunu doğru yapması gerekiyordu. Gizli görevde olmasının hiçbir yolu yoktu.

açığa çıkmıştı. Caldwell Polis Departmanı'nda onun ne yaptığını bilen sadece iki kişi vardı ve sahte geçmişi sağlamdı çünkü FBI'dan gelmişti - ki FBI onun hakkındaki her şeyi silmişti.

Geceleri sokaklarda dolaşan bir hayaletti, Mozart'ın Caldie uyuşturucu sahnesi üzerindeki boğucu hakimiyetinin ömür boyu demir parmaklıklarla kesilebilmesi için bir davayı bir araya getiriyordu.

"Sen Luke musun?" dedi keskin bir sesle.

Adamın altın rengi gözleri mum alevleri gibi parlıyor gibiydi ve üzerlerinden bir şimşek daha geçerken yüzü kısa bir süreliğine aydınlandı. Merhaba denizci. Bir modelin yüksek elmacık kemiklerine, bir İtalyan aşığın ağzına, bir dövüşçünün çenesine ve doksanlı yıllardan kalma bir John Frieda reklamının çizgili saçlarına sahipti.

Ayrıca boğazının etrafında garip bir yara izi vardı.

Bu sonuncusu muhtemelen onun hakkında mantıklı olan tek şeydi. Uyuşturucu işinin büyük paralar dönen sektörlerindeki insanların derilerinde bir şeyler kalmasının, acımasız, kanlı günahın yol haritasını çıkarmalarının her türlü nedeni vardı.

Spaz'ı ve bıçak yarasını düşündü. Ve bunun astları için de geçerli olduğunu biliyordu.

"Rio," diye alçak sesle cevap verdi adam.

Tamam, bu ses bağırsaklardaki burbon kadar yumuşaktı, ısıtıyordu, rahatlatıyordu - bir uyuşturucu bölgesinin ortasında olmasına ve destek olmamasına rağmen. Her zamanki gibi.

Ve . . . bu kolonya mıydı? Gerçekten güzel kokuyordu.

"Evet, o benim." Çenesini kaldırdı. "Konuşmak ister misin?"

"Burada olmaz."

"Yalnız değilim." Rio sokağın karşısındaki binanın karanlık pencerelerine doğru başını salladı ve dişlerinin arasından yalan söyledi.

"Ve arkadaşlarımı orada bırakmayacağım." "Bana güvenmiyor musun?"

"Seni fırlatabildiğim kadar uzağa değil. Şartları konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Adam bir an için olduğu yerde kaldı.

Bir sonraki bildiği şey, adamın onu tuttuğu, etrafında döndürdüğü ve gece kulübünün nemli soğuk tuğlalarına çarptığıydı. Adamın devasa vücudu sırtına bastırırken, kokusunun farkındaydı - ki işlerin kötü, kötü, kötü gittiğini düşünürsek, bunu fark etmemesi, hatta onaylamaması gerekirdi.

"Bırak beni," diye hırladı.

Kollarındaki tutuşa karşı bir çekişle silahını çıkarmaya çalıştı. Ya da belindeki bıçağı. Ya da arka cebindeki biber gazını. En kötü ihtimalle adamın elinin tersini ısırarak, sonra da HIV pozitif olma ihtimaline karşı PEP tedavisi alacaktı.

Dişlerini göstererek-

Mermi başının üstünden cızırdayarak geçti, bir şekilde hem kafatasından hem de adamın çene çizgisinden kaçınan bir rota çizdi. Sonra mermi metal bir şeye çarptığında bir cınlama sesi duyuldu ve hemen ardından bir patlama daha oldu! Pat! Poppoppoppoppoppop-

"Yemin ederim," diye mırıldandı kulağındaki derin ses, "eğer beni ısırırsan, seni oraya geri atarım ve delik deşik olursun."

Rio başını çevirdi ve yolun karşısındaki yürüyüş merdivenleri ile karşılarındaki kulüp arasındaki dar koridora baktı.

Ateş edenlerden biri park ettiği karartılmış Charger'ı siper olarak kullanıyordu. Büyük bloklu motorunun büyüklüğü göz önüne alındığında en kötü fikir değildi ve sıvı benzinin

aslında patlamadı. Ama kafasını aşağıda tutsa iyi olur.

O güvenlik camı kağıt peçeteden daha iyi değildi-

Ön camın parçalanması muhteşemdi, camdaki iğne ucu kadar delikten yayılan çatlaklar virüs gibi yayılıyordu.

Aniden çalan korna, birinin sürücü koltuğunda biraz kestirdiğini gösteriyordu. Ama bu işi kimin yaptığını anlamaya vakti yoktu.

Vücudu, kollarına ve bacaklarına herhangi bir komut vermeden hareket etti.

Yine de bavullar kendi kendine canlanmıyordu. Taşınırdı.



Lucan kendisine buluşması söylenen kadını alıp çatışmadan daha uzağa götürürken onun bir insan dışısı olduğunu düşündü.

Randevu verildiğinde Rio'nun bir erkek olduğunu varsaymıştı ve "erkek "in aslında bir "kadın" olduğu gerçeği lanet olası bir rahatsızlıktı. Bir mermi alışverişinde bir erkeğin ölmesine izin verirdi, ama daha adil cinsiyeti kurtarmamak kaba ya da en azından centilmenlik dışı görünüyordu-

"Ah!" diye havladı.

Charger vitese takılıp dört lastik tutucu nemli asfaltı pençelemeye çalışırken, sıkıntı içindeki genç kız kıvranıyor, taşaklarını tutuyor ve sanki Saturday Night Fever'dan bir şeyler söylemesini istemiş gibi hey-şahsiyetlerine yükleniyordu.

Anında etkisiz hale gelen adam kadını bıraktı ve boğa binicisi oldu, görünmez bir eyerin etrafında dizlerinin üzerine çöktü

-Ve şükürler olsun ki, tutuş serbest bırakıldı. Lucan

gözlerini kırpıştırarak temizledi ve dik durmaya çalıştı, kadın kendini onun üzerinden iterek geri çekildi-

Tam da pikseli güvenlik camı, muhtemelen ölmüş sürücüsü ve görünüşe göre bir kaçıyı yönetirken ön panelin altında kalan yardımcı pilotuyla gıcırdayan kaslı arabanın yoluna.

"Hayır!" Lucan bağırdı.

Arabaya doğru dönen ve sarı farlarla aydınlatılan kadının görüntüsü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı: Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kısa siyah saçları kafatasını korumak için hiçbir işe yaramayan bir kask gibiydi, refleksleri onu kurtarmaya yetmiyordu.

Tam bacaklarından vurulmuştu, vücudu kaputun üzerine yuvarlandı, taklaları onu kırılmış ön camın üzerinden, tavandan ve bagajdan aşağı bir dolambaçlı yola götürdü: Eller, botlar, eller, botlar, koyu renkli başı, momentumun gövdesini taşıdığı ve uzuvlarını döndürdüğü dayanak noktası.

Geometri oldukça açıktı. Sonunda kafa üstü iniş yaparak kaldırıma çarpacaktı-

Lucan tüm gücünü kullanarak ileri atıldı ve tam menzile girdiği anda yerçekimi kadının ileri hareketine galip geldi ve kadının narin bedeni, kafatası önde olmak üzere düşmeye başladı...

Havalandı, vücudunu kaldırıma paralel olarak fırlattı çünkü oraya zamanında varmak için tek şansı buydu. Kulaklarında rüzgar, burnunda araba egzozu ve yanmış lastik kokusu ve göğsünde bir çarpıntıyla uçtu ... uçtu ... uçtu ... uçtu ...

Sanki bir wolven değil de bir kuşmuş gibi.

Kadından alabildiği her şeyi aldı, kollarını kadının etrafında kilitledi ve havada yuvarlandı, böylece birleşik ağırlıklarının etkisini kadının beyni değil sırtı aldı.

Birlikte inmeye başladıklarında sol kolunu sıktı ve sağ elindeki silahı yangın merdiveninin hemen ötesindeki gölgelere doğrulttu.

Oradaki tetikçi hâlâ Charger'a odaklanmış, arabaya mermi yağdırıyor, pingler! ve Roma mumu kıvılcımlarının patlamaları ortalığı ölümcül bir disko partisine çeviriyordu.

Lucan çok sert bir şekilde yere düşmeden önce olabildiğince çok kurşun yedi, nefesi kesildi ve görüşü bozuldu. Kendi kendine uzaktaki acı çığlığının tetikçinin yere düşmesi olduğunu söyledi ama bunu kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Sesi o çıkarmış olabilirdi.

Artık silah sesi yok. Sadece yumuşak bir inleme.

Onun mu? İnsan dışının mi? Tetikçi değil, çok uzakta.

Bu arada, Charger artık yoktu. Motorun gürültüsü azalıyordu ... ve şimdi de kayboluyordu.

Nefes alıyorum. Onun. Onun.

Sonra göğsündeki baskının hafiflediğini ve kalçalarındaki baskının arttığını hissetti. Kapalı olduğunu bilmediği gözlerini açtı.

Kadın sırtı adama dönük bir şekilde oturuyordu. Tam kalçasının üzerinde. Boğa binicileri hakkında konuşun.

Düşünceleri, çıplak oldukları, kadının onun üzerinde yee-hawing yaptığı ve her şeyin hi-how're-ya'nın sıcak ve terli tarafında olduğu yerlere giderken, küfretti ve elini başına götürdü. Sonra etrafına bakındı. Etrafında döndü. Adamın gözleriyle ikinci kez kâğıt tabaklar kadar genişleyen kendi gözleriyle karşılaştı.

"Oh, Tanrım-" diye bağırdı.

Kadın, adamın aklına gelen tüm parlak fikirlerin beşiğinden kendini itti ve ayağa fırlamak istediği çok açıktı. Bu mümkün değildi. Yana doğru yığıldı ve bacaklarından birini tuttu.

"İyi misin?" dedi. Ya da en azından söylemek istediği buydu. Ağzından ne tür bir meyve salatası değerinde heceler çıktığından emin değildi.

"Kırık değil." Baldırını ovarken tısladı. "Bu kırılmadı, lanet olsun."

Dirseklerinin üzerine oturarak, eğer bir alçı gerekliyse, bu moral konuşmasının durum için hiçbir şey yapmayacağını belirtmeyi düşündü. Ama gerçekten, neden apaçık ortada olan bir şey için nefesini boşa harcasındı ki?

Bum!

Patlamayla ikisi de sıçradı. Tehdidin nereden ya da neyden geldiğini bilmemesine rağmen kolunu ona siper ederek sokağın en ucuna baktı. Alevler. Bir şenlik ateşi kadar. Yaklaşık altı blok ötede, şehrin nehir kenarındaki ikiz köprülerinden birinin altında.

Turuncu flaş ışığı etkileyiciydi ve titreyen şov sayesinde siyah kaslı arabanın bomba patlamasının merkezinde olduğunu görebiliyordu. Ve sokaktaki insanlar kaçışırken, yakında yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkların, rozetli her türden insanın ve kameralı telefonlu seyircilerin olacağını biliyordu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi ayağa kalkarken ve bir avucunu lanet okuyarak sırtının küçük kısmına koydu.

Kadın sadece ona baktığında, adam içinde silah olmayan elini ona doğru uzattı.

"Doktora ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Hayır."

Avucunu rüzgârda bırakırken, bu gece işlerin gidişatından gerçekten bıkmıştı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Hayatını kurtardım, hem de iki kez. Ve eğer bu lanet sokağın ortasında takılmaya devam edersek, sen ve ben üçlü yapmak zorunda kalabiliriz."

Garip bir duraklama oldu ve sonra Lucan başını salladı.
"Bekle, yanlış söyledim."
Yoksa öyle miydi, diye merak etti kendi kendine.



CHAPTER FOUR



Vishous her yerinde tuzak evi yazan bir apartmanın çatısında yeniden şekillendi. Yaklaşık üç yüz kiloluk tüm ağırlığı

botlarında katılaşmıştı -hey, sıkı çalışıyordu ve tüm o demir kamburluğu işe yarıyordu- dikkatli adım atması gerektiğini gösteren bir gıcırtı vardı. İlerleyerek ham katranlı kâğıtları, kemikleşerek üst toprağa dönüşen yaprak döküntülerini ve bir suç mahallinde yakalanmış giysilere benzeyen bazı kıvrımları kontrol etti.

Çünkü insan eti pek olası değil. Şu anda Caldie'de pek Buffalo Bills yok. Herkesin bildiği kadarıyla.

Çatı katı uzun ve inceydi, çünkü beş katlı berbat daireler bir av tüfeğiydi, bina eşit değerde ve farklı iki diğerinin arasına sıkıştırılmıştı. Bunun gibi alçakgönüllü bir konutta, herhangi bir boyutta HVAC havalandırması olmadığını söylemeye gerek yoktu, bir hayalet gezisinde ölümlü zararını atmak gibi hissettiğinden değil

bilinmeyen bir kanal sistemine iniyordu. Ama aynı zamanda bir merdiven ya da bir kapak bile yoktu ve bu da onu en üst kattaki daireye girmenin bir yolunu bulmak zorunda bıraktı. Yine de büyük bir sorun değildi. İçinden geçebileceği bir sürü kırık pencere vardı-

Whoop!

İşte burada.

Bir çıtırtı, çatırtı ya da uyarı sesi bile olmadan V serbest düşüşe geçti, bok tekmeleri lapa gibi tavanı kırdı, vücudu yarattıkları delikten içeri çekildi, düşüş o kadar yıldırım hızındaydı ki kollarının çukurlardan kopmaması için ellerini kaldırarak zamanı bile olmamıştı.

Ağırlıksızlık bir göz kırpması ve toz haline getirilmiş kent çürümesinin tek bir solunumu kadar uzun sürdü ve tam bodruma inene kadar devam edip etmeyeceğini merak ederken, tabanları sert bir şeye çarptı, dizleri büküldü-

Ve poposu zıpladı. İki kere.

Bir toz bulutu havayı bulanıklaştırırken, ön kolları yastıklı ruloların üzerine düştü.

"Sik beni!" Rhage enkazın uzak tarafından bağırdı.

V kendine baktı. Peki, ne biliyorsun. Bir koltuk.

"Bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun?" Hollywood talep etti. "Beni böyle korkutarak mı?"

Lekeli şilteler, boş içki şişeleri ve uyuşturucu malzemelerinden oluşan kokuşmuş bir savaş alanının karşısında, erkek kardeş, evlilik öncesi seksin bir şey olduğunu yeni öğrenmiş kilisedeki küçük yaşlı bir kadın gibi göğsünü tutuyordu.

V bacak bacak üstüne attı ve eldivenli avucunu bir tahtın üzerindeymiş gibi hareket ettirdi. "Bir erkek gibi davranabilirsin. Neyin var senin?"

"Bana Vito Corleone deme." "En azından hakemi yakaladın."

Rhage parmağını ileri uzattı ve hapsirarak sert adam yüzleşmesini mahvetti. Arka arkaya üç kez. Ama iri yarı, sarışın ve her zaman aç bir dövüşçü gibi toparlandı.

"Espri anlayışın olmadan önce seni daha çok seviyordum. Ve The Godfather'ı ezbere biliyorum. Ayrıca, sen sormadan söyleyeyim, hayır, yüzüğünü öpmeyeceğim. Zaten takmıyorsun."

"Oh, ama ben biliyorum. Ve nerede olduklarını bilmek istemez misiniz?"

Rhage başını salladı. "Bu görmem gereken bir anatomi tablosu değil."

"Yeterince adil." V ayağa kalktı. Tavandaki deliğe baktı. Kendi kendini becerdi. "Şansımız nedir?"

Çatıdaki yırtık pırtık yaradan yağmaya başlayan yağmur yüzüne serpilirken, katranlı kâğıtların kanat çırpışları fırtınanın rüzgârını yakalayıp kuş kanatları gibi ses çıkarıyordu.

Rhage geldi. "Yani bunu planlamadın mı?"

"Nasıl plan yapacağım da bir-"

Bir inilti ikisinin de başını döndürdü. Çarpık bir kanepenin alçak köşesine yığılmış, yirmi beş yaşlarında, mezara girmekte olan bir adam, arızalı bir elektrik prizine takılmış gibi seğiriyor, elleri karnının altından akan kırmızı nehre doğru ilerliyordu.

Hollywood neşeli bir tavırla, "Oh, uyanmışsın," dedi. "Harika. Öldüğünü sanmıştım."

"Arkadaşın kim?" diye sordu V, adamın yanına gidip tepesine dikildiklerinde.

Şimdi de gevşek ağzından tıkırtı geliyor. Ardından bir öksürük. Daha yakından bakınca, insan V'nin ilk düşündüğünden daha etliydi ve şişmanlıktan değildi. Aynı zamanda daha yağlıydı, bu da V'nin onu bir çeyrek pounder yaptığını varsaydı.

bir tek. Üzerinde muhtemelen üç yüz altmış beş gün önce beyaz olan bir tişört ve muhtemelen onun yardımı olmadan kendi başına ayakta durabilecek bir kot pantolon vardı.

O da silahlıydı, yani neredeyse silahlıydı. Hemen ulaşabileceği yerin yaklaşık on santim dışında, V'nin kültürünü almak zorunda kalmayacağı vücut sıvıları için sünger görevi gören bir kanepenin üzerinde bir silah vardı. Tekrar büyümeyecek yumuşak dokulara daha fazla mermi girmeyeceğinden emin olmak için V silaha el koydu, şarjörü çıkardı ve parçalarını cebine koydu.

Rhage eğildi ve adamın omzuna dokundu. "Alo?"

"Utangaç olduğunu sanmıyorum." V bir el sarması sigara çıkardı ve ambalajının hâlâ sıkı olduğundan emin oldu. "Ve bu benim tıp eğitimimle ilgisi olmayan bir gözlem, çünkü patlak bir yakıt deposu gibi sızıntı yapıyor."

"Size sadece birkaç soru sormak istiyoruz." Rhage, üzerinde haç sembolü olan küçük bir plastik poşeti o gri suratın önünde tutarken sesini yükseltti. "Bunu sokaklarda satıyorsunuz, merak etmeyin. Kızgın değiliz ve sizin kolluk kuvvetleriniz de değiliz. Sadece nereden aldığınızı bilmek istiyoruz."

V çakmağını bulmak için etrafı yoklarken deri ceketinden tozlar havalandı. Ve evet, bir miktar fare kokusu vardı.

Tam bu sırada Rhage hapşırdı ve ölmekte olan adamı ürküttü ama canlanma uzun sürmedi.

"Konuşma terapisi için zamanımız kalmadı," diye mırıldandı V. "Ben içeri giriyorum."

Sigarasını yaktıktan sonra nefesini bir dere halinde verdi ve adamın zihnine daldı-

V küfretti. "Lanet olsun, evlat. Pipoyla sakinleşmelisin."

Ölümün kıyısında bile olsa, adamın nöronları o kadar aşırı uyarılmıştı ki, kısa ya da uzun vadeli hafıza alanlarını izole etmek imkansızdı. Ve sonra bunun bir önemi kalmadı. Adam dişlerini gıcırdattı, şaha kalktı ve bir nöbete doğru sertleşti.

V hemen beyninden fırladı. "Elimde hiçbir şey yok. Kalp masajı için de çok geç."

"Kahretsin." Rhage, üzerinde demir haç işareti olan poşetlerin yanı sıra bir dizüstü bilgisayar ve bir telefonla dolu yırtık pırtık masaya baktı. "Sanırım oradaki her şeyi alıp hayalet gibi kaçacağız."

Lekeli ahşap karenin ortasında, köşesi bir fare peyniri yemiş gibi yırtılmış, mavi plastik ambalajlı bir blok vardı. Bir mankenin yüzüne sürdüğünüz bok kadar ince beyaz toz masanın üzerine dökülmüştü.

Adamın beyninin parıldamasına şaşmamalı.

"Oldukça fazla," diye mırıldandı V.

"O büyük bir satıcı."

"Artık değil."

Hollywood yerden bir Target poşeti aldı. Çantayı sallayarak içine iki yüz küçük paket beyaz toz attı.

"Bu pislik bu kadar kokainle burada nasıl tek başına takılıyor?" V kanepeye geri döndü ve ağzı açık, seğiren insanla yüz yüze geldi. "Destegi vardır diye düşünüyorum. Tabii başka birini vurmadıysan?"

"Hayır, sadece o," dedi Rhage memnuniyetle. "Bir buçuk şöhreti olmalı."

Satıcının sulu, kan çanağına dönmüş gözleri son nefesini verirken geriye yuvarlandı. Ardından o da tıpkı mobilya parçası gibi, sefaletin içinde kullanılmış bir başka nesne haline geldi.

"İşte bu kadar." V doğruldu. "Belki de sen ve ben gün içinde eğitim merkezinde biraz atış talimi yapmalıyız, doğru mu? Bilirsin işte, çabuk bozulan beceriler falan."

"Zyrtec'e ihtiyacım var." Rhage hapşırdı. "Sorun burnumda, hedefimde değil."

"Bunu klinikte de yapabiliriz. Hadi Hollywood, üfleyelim. Üfleyerek."

V birkaç kez kaşlarını çatarken, ağabey başını salladı. "Dediğim gibi, espri anlayışına sahip olmadan önce seni daha çok seviyordum."

"Neden, şimdi de başka bir şeyde iyi olmamı mı kıskanıyorsun?"



Bir arabanın çarptığı ara sokakta yere yığılan Rio, sol bacağının acısını dindirmeye çalışıyor ve My Big Fat Greek Wedding'i düşünüyordu. Windex. Keşke biraz camsili olsaydı.

Belki o da beyin sarsıntısı geçirmiştir.

Charger ona doğru gelirken, çarpmadan hemen önce zıplamayı ve yuvarlanmayı başarmış ve zamanlaması bacaklarını inciklerinden tamamen parçalanmaktan kurtarmıştı. Ama bu, bir yerlerini kırmadığı ya da sabaha çürükler içinde uyanmayacağı anlamına gelmiyordu - çünkü insan vücudunun bir squash topu gibi hareket etmemesi gerekiyordu.

"-üçlü yapmak zorundayım. Bekle, yanlış söyledim."

Erkek sesi kaydedildiğinde, kaynağa doğru baktı.

Buluşması gereken tedarikçiydi. Hayatını kurtaran kişi. Onunla konuşuyordu ama nedense ne dediğini duyamıyordu-

Bir anda, kayıtlı olan kelimeler beyni tarafından düzgün bir şekilde deşifre edildi. "Seninle yatmayacağım," diye ağzından kaçırdı.

Ayağa kalkarken avuçlarını salladı, tamamen unutmuş gibiydi. "Dediğim gibi, yanlış çıktı. Doktora ihtiyacın var mı yok mu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Uyuşturucu ticareti yapan birinin 911'i herhangi bir şey için aramak istemesi şaşırtıcıydı ama Mozart'ın en iyi teğmenlerinden biri olduğunu biliyordu. Belki de sadece potansiyel gelir akışını koruyordu. Eğer kadın onu tekmelerse ya da tedavülden kaldırılırsa, başka bir bağlantı bulması gerekecekti.

Mickie gibi.

Rio ayağa kalktığında çok fazla acıya hazırlandı. Neyse ki sandığı kadar kötü değildi, sadece bacaklarında eşleşen bir dizi bas davulu vardı. Bu arada tedarikçi -kullandığı isim Luke'tu- sanki yana yatıp kaldırımı düşmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Kadın dengesini koruduğunda, adam nefesinin altından ıslık çaldı.

"Çok etkileyicisiniz hanımefendi."

Her neyse, diye düşündü. Üzerinize gelen birkaç bin kiloluk metal ve cam size kanat veriyordu.

Bir Red Bull reklamından bahsediyoruz.

Bütün bunları kendine sakladı. "Öyleyse fiyatlandırmayı konuşalım."

"Evet, şu aşağıdaki ateş topunu görüyor musun?" Başıyla nehri işaret etti; Charger bir tür çarpma sonucu patlamıştı ve parlak turuncu bir ateş sönme belirtisi göstermiyordu. Sonra kulağını kavradı. "Şu sirenleri duyuyor musun? Burada işler karışmak üzere, özellikle de şerif yardımcısını vurmamış olsam bile tetikçiye vurduğum için. Konuşmak istiyorsan, başka bir yere gidiyoruz."

Rio buna hayır dedi. Ama yaralı olduğu için değil. Ortalık karışmadan önce aldığı telefonun az önce olanlarla bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Seyirci miydi yoksa hedef mi?

"Gitmem gerek. Yarın buluşuruz."

Luke, muhtemelen gerçek adı değil, ona öylece baktı. "Sen beni siktir et, ben Mozart'a kendim giderim."

"Evet, bu konuda iyi şanslar. Kimseyle doğrudan görüşmez."

"Özel yeteneklerim var."

"Pek çok insan da öyle." Sıkılmış tonu, derisinin altında karıncalanan stresi örtbas ediyordu. "İrtibatta olacağım ve bunu yarın gece tekrar deneyeceğiz."

Caldwell Polis Departmanı devriye birimleri aklını okumuş gibi, adamın işaret ettiği sirenlerin sesi iki katına çıktı, çünkü ya yirmi ekip arabası daha onlara doğru geliyordu ya da yolda olan on iki düzine araç son köşeyi dönmüştü.

"Sen bilirsin," dedi tedarikçi. "Ama bu gece anlaşma yapmak istiyordum ve dün gece kuruluşunuza verdiğimden daha fazlasını almazsanız başka birine geçiyorum. Ayrıca bana borçlusun."

"Affedersiniz?"

"Hayatını kurtardım, hem de iki kez." Altın rengi gözleri kısıldı. "Bana borçlusun Rio. Ve ben borçlarımı tahsil ederim."

"Senden hiçbir şey istemedim." "Yani ölmeyi tercih ediyorsun."

"Kimseye borçlu olmaktan mı? Buna inansen iyi edersin. Ve bana ihtiyacınız var. Benden başka kimseyle istediğiniz türde bir iş yapamazsınız. Mozart's sizin bahsettiğiniz seviyelerde alım yapacak tek kuruluş."

"O zaman anlaşmayı yapalım."

Rio etrafına bakındı ve telefonu kapattığı uyarının peşini bırakmadığını duydu. "Size elimdeki numaradan ulaşacağım.

."

Adam kızın koluna yapıştı. "Benimle taşak geçme. Senin bile bilmediğin seçeneklerim var."

Kız tepki veremeden adam elini bıraktı ve koyu renk giysileriyle gölgelerin arasına karışarak uzaklaştı.

Rio eğilip gözden kaybolurken, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Kulübün yan tarafına yapışarak silahını çıkardı ve sokağın karşısındaki pencereleri, arkasındaki şeridi, önündeki şeridi ölçtü. Devriye arabaları bir blok öteden çığlık çığlığa geçiyordu ve görebildiği bir kavşaktan geçerken yanıp sönen ışıklarıyla sırayı yakaladı.

Bacakları onu öldürüyordu, özellikle de sol bacağının dizden aşağısı.

Bir şimşek çizgisi gözlerine şehrin ortam ışığından daha fazlasını verdi ve aynı zamanda onu ortaya çıkardı. Girintili bir kapı aralığına girdiğinde kaşlarını çattı ve dışarı doğru eğildi. Bir an sonra fırtınanın flaşlarından biri daha çaktı.

"Nereye gittin?" dedi nefesinin altında.

Tedarikçi bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Tabii binalardan birine gizlice girmediyse? Belki de. Tek açıklaması buydu. Gittiği yönde, nehirden uzakta, hiçbir köşe, hiçbir ara yol yoktu, iki blok boyunca ileri gitmekten başka yol yoktu.

Belki de koşmaya başlamıştı-

Bu konuda endişelenemezdi. Şu anda olmaz.

Silahındaki şarjörü kontrol ettikten sonra silahını kalçasına yerleştirdi ve yoluna devam etti. Cesedi yaklaşık kırk metre ileride, yüzüstü kaldırıma yığılmış halde buldu

bir çöp konteynerinin arkasında. Yapısına, saçlarına ve botlarının büyüklüğüne bakılırsa bu bir erkekti. Onun yanında diz çöktüğünde, beyni noktaları birleştirdi.

Ceket. Siyah deri ceket, omuzlarını çaprazlama kesen ve alt etek ucuna kadar inen kırmızı dikişlerden tanıdı.

"Erie."

Mozart'ın yardımcılarında biri.

Ona mı ateş ediyordu? Yoksa Charger'a mı?

Adamın altında yayılan kırmızı havuza bakarken, bir hafta önce Manhattan'da işlenen bir cinayeti düşündü. Mozart'ın eyaletteki en büyük rakibinin ortağı Johnny Two Shoes idam edilmiş ve Hudson Nehri'ne yuvarlanmıştı. Sokaktaki söylentilere göre intikam çok yakındı.

Belki de Erie onu koruyordu, yapılan anlaşmayı koruyordu. Charger'ın sürücüsü misilleme olarak onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Rio bir kolunu uzattı ve parmak uçlarını Erie'nin hâlâ sıcak olan bileğinin iç kısmına koydu. Etrafı yokladı ... hayır, nabız yoktu. Haç işareti yaparak doğruldu ve bölgeyi terk etti, böylece daha güvenli bir yerden HQ'ya çekim detaylarını ağırabilecekti.

Sadece topallayarak yürümesi umduğundan da iyiydi.

İyi de oldu, çünkü bu gece yapılacaklar listesini henüz bitirmemişti.



CHAPTER FIVE



Lucan tam da o iki çocuğu hayalet avlama ekipmanlarıyla korkuttuğu yerde yeniden oluştu. Yüzünü yağmura doğru kaldırarak

Işık damlaları alnını ve yanaklarını parmaklıyordu. Göz kapaklarının arkasında, arabanın çarptığı insan dişisini gördü. Daha sonra ayağa kalktığını, kendini fırçaladığını ve ona haddini bildirdiğini hayal etti.

Güçlü bir yüzü vardı, yüz hatları cesur, dudakları dolgun, koyu renk gözleri belirgin kaşlarının altında iriydi. Ağırlığını darbeyi alan şeyin üzerine verirken derisi tüm rengini kaybetmişti ama acıya boyun eğmeyi reddetmişti.

Cesaretin seksi mi yoksa aptalca mı olduğuna karar veremedi. Aptalca olduğunu düşünüyordu ama onu seksi buluyordu.

Saçlarındaki yağmuru silerek başını dikleştirdi ve gözlerini önüne dikti. Eğer bu gecenin geri kalanında ya da yarın gün içinde onu aramazsa, sokağa çıkıp onu bulacaktı.

Sonra ne olacak?" diye sordu en kötü yanı. "Seni ilgilendirmez," diye mırıldandı.

Onu istiyorsun.

"Evet, Cellat'ı sırtımdan atmak için."

Kendi kendisiyle tartıştığının farkında olarak yeni evine doğru yola koyuldu ve "ev" derken, başının üzerinde bir çatı olan zorunlu köleliği kastediyordu. "Esir kampı" eski bir terimdi, terk ettikleri eski yerde yeraltında bulundukları zaman. Bu yeni dünya düzeniydi, artık hücreler yoktu, yine de yeraltındaydılar, takip tasmaları her zaman mevcuttu.

Uzaktan kumandaya bir kez basıldığında beyinleri buharlaşırken insanları kontrol edebilmeniz çok komik.

Ayrıca tutulan vampirlerin çoğu için çok fazla seçenek yoktu. Tasmaları olmayan birkaç kişiden biriydi. Ama bu anlaşılmayı yapabilmek için Caldwell'e gidip gelebilmesi gerekiyordu.

Boğazında çelikten bir bant var.

Ve Cellat onun kaçmasından endişe etmiyordu. Şerefsizin onun üzerinde bir kozu vardı, patlayıcı bir kolye kadar iyi bir şeydi bu. Ama bu çok uzun sürmeyecekti, bu yüzden zamanını bekliyordu. Bir ölümle özgür kalacaktı ve Azrail'in işini kendi başına halletmeyi düşünüyordu. Zaten bu noktada bir merhamet cinayeti olacaktı, tek bir kesik boğaz fiyatına iki kurtuluş.

Her şey düşünüldüğünde ucuz.

İleride, eski insan hastanesi binası, erkek arkadaşıyla seks yapmayan erdemli kız hariç herkesin yaratıcı ve kanlı şekillerde öldüğü bir John Carpenter filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Tanrım, seksenli yılları özlemişti. Yine de en son televizyon izleyebildiği ya da radyo dinleyebildiği zaman

esir kampına atılmadan hemen önce. Yani, evet, 1983 baharı itibariyle günceldi. Ve belki de o dönemi özlemiyordu; hayatı ve kanıksadığı basit özgürlükleri özlüyordu.

Lucan sanatoryumun girişindeki yıpranmış taş basamaklarda durdu. Binanın merkezi kapalı pencerelerden oluşan bir kuleydi, katlar blok halinde bir mızrak gibi yükseliyor, tepesinde bir paratoner bulunuyordu. Bu gövdenin her iki yanında beşer katlı iki açık sundurma kanadı bulunuyordu ve her biri, ciğerleri iflas edenlerin esintiyi yakalayabilmesi için geniş bir açıyla uzanıyordu.

Burası, 1800'lü yıllar boyunca ve yirminci yüzyıla kadar böylesine acımasız, boğucu ölümlere maruz kalan insan tüberküloz hastalarını tedavi etmek için inşa edilmişti. O zamanlar bakteri istilasının tedavisi temiz havaydı ve mevsim ne olursa olsun dayanabildiğiniz kadar temiz havaydı. Bir de ciğerlerinizden parçalar koparmak, morina karaciğeri yağı içmek ya da baldıran otu solumak.

Ta ki kırklı yılların sonunda streptomisin ve diğer ilaçlar imdada yetişene kadar.

Kuyruksuz fareler ve öksürükleri hakkındaki tüm bunları neden biliyordu ki? Vampirleri etkilemeyen şeylerle ilgili olsa bile ıvır zıvırı severdi. Ya da vampir kurtadam melezlerini.

New York Times bulmacası onun favori.

Güney kanadına baktığında, en uca kadar uzanan açık sundurmaları ölçtü. Hasta odaları sundurmaların arkasındaydı, eski hastane yataklarının paslanmış çerçeveleri dar alanları dolduruyordu, koridorlarda her türlü döküntü ve lekeli ve çürümüş duvarları işaretleyen grafitiler vardı. Kuzey kanadı da yapıyı ayakta tutan idari çekirdek gibi aynıydı.

Her şey terk edilmiş ve çürümeye yüz tutmuş, geriye sadece ölü hastaların hayaletleri kalmış.

Yerin üstündeydi.

Bir bakıma, o ve diğerleri gibi mahkûmlar buraya aitti. Onlar da atılmışlardı. Unutulmuşlardı. Ve çoğu toprağın altında çürüyüp gidiyordu, tek amaçları bir başka despot için para kazanmak üzere uyuşturucu kesip porsiyonlamaktı.

"Bir ölüm," dedi acımasızca, kararmış pirinç çekice uzanırken. "Bir ölüm ve ben buradan gidiyorum."

Ailenizden koparılmış olmanın avantajları vardı.

Kendi soyunuz söz konusu olduğunda artık kozunuz yoktu çünkü o piçlerin kendi yataklarında boğulmaları umurunuzda değildi.

Eski binada hâlâ elektrik vardı ve bir tele asılı tozlu bir ampul, eskiden resepsiyon, bekleme ve check-in alanı olan yere hüzünlü bir ışık yayıyordu. Duvardaki bir levhada okuduğuna göre hastane ellili yılların başında tüberküloz hastalarını tedavi etmeyi bırakmış ve akıl hastalarını barındırmaya başlamıştı. Bu durum yetmişli yıllara kadar sürmüş ve bu noktada her yer terk edilmişti.

Kimsenin vampirleri de içeren koda onuruna bronz bir plaka ekleyeceğini düşünmüyordu.

Küflenmiş, devrilmiş sandalyelerin ve yontulmuş, ucuz ahşap masaların bulunduğu açık alandan uzaklaşarak sağ tarafa yöneldi. Kuzey kanadının holünde "Kuzey Kanadı" yazıyordu -sürpriz!- ve her iki tarafta da idari ofisler vardı, eksik kapılar tavanı çökmüş odalara ve hava koşullarının yanı sıra yılların dökülmüş yapraklarını içeri alan kırık pencerelere bakmaya izin veriyordu. Birkaç noktada,

yabani otlar dükkânlarını kurmuş ve lekeli duvarların üzerinden tırmanmaya başlamışlardı.

İlerlerken botlarının çıkardığı sesleri gizleme zahmetine girmedi. Nöbetçiler onu bekliyordu - belki bu kadar erken dönmemişti ama o bilinen biriydi, girip çıkmasına izin veriliyordu.

O tek ampulden uzaklaştıkça hava daha da kararıyordu ama gözleri normal vampirlerden bile daha keskindi, kurt tarafı ona bir gece görüş gözlüğü etkisi veriyordu, her şey kırmızının tonlarına bürünüyordu.

O sokakta tam olarak nereye ateş edeceğini de bu şekilde biliyordu. Ne karmaşa ama-

"Eve erken gelmişsin."

Lucan durdu. Lanet olsun. Yirmi metre daha giderse bodrum katına inmiş olacaktı. Çok yaklaşmıştı.

Gözlerini ödülünden ayırmıyor, yeni sahiplerinin yerleştirdiği çelik takviyeli kapıya dönmeyi reddediyordu.

"Sorun nedir, wolven. Biri Caldwell'de yemeğini mi aldı?"

"Doğru," dedi yumuşak bir sesle. "Aynı zamanda ruhunu da aldılar."

Karanlıktaki kıkırdama şah damarından geçen bir sustalı bıçak gibiydi. Eğer Lucan hayatta olmayı umursasaydı öyle olurdu.

"Eğer bununla başa çıkamazsan seninle yer değiştireceğimi biliyorsun."

Şimdi Lucan bu sözlü dürtmenin dürtmeye dönüşme ihtimaline karşı omzunun üzerinden baktı. Bir şeye vurmak istiyordu.

"Cellat'ın buna izin vermemesi çok kötü," diye mırıldandı Lucan. "Sana güven olmaz, değil mi Apex?"

Vampir koridora çıktı ve kamptaki gerçek katillerin ve sosyopatların bile uzak durduğu türden pis bir işti. Yırtıcı bir hayvanın taze kan içgüdüleriyle parıldayan siyah gözleri ve yıldırım hızında olduğu kadar ağır kaslı vücuduyla görüldüğü gibiydi: Bu cehennemde kapana kısılmış bazı insanların aksine, cezasını gerçekten hak eden ruhsuz bir katil.

Ve lanet olsun, erkeğin kafasını tıraş etmeye başlamış olması onu daha sıcak ve bulanık göstermiyordu.

"Buraya geri dönmek zorunda değilsin," dedi Apex. "Şehirde ortadan kaybolabilirsin."

"Neden geri döndüğümü çok iyi biliyorsun. Ve senin gibiler için zor bir yerde olduğumu haklı çıkarmayacağım."

Diğer erkeğin ağzı, başka birinin suratında gülümseme olabilecek bir şekilde kalktı. Kim ve ne olduğu düşünüldüğünde, bu hareket sadece dişlerini göstermenin bir yoluydu.

"Kendin için seçtiğin ölüm konusunda savunmaya geçme kurt. Yoksa bunun senin için başka bir şekilde sona ereceğini mi düşünüyorsun?"

Lucan soylu vampire doğru adım attı, göğüs kasları birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonra da gülümsemesine aynen karşılık verdi.

"Ne zamandan beri kendinden başkası için endişeleniyorsun?" Sesini düz tuttu. "Ve eğer burada bir tehdit savuruyorsan, hemen şimdi bir şeyler denemeye ne dersin? Bektan bir gece geçirdim ve bu lanet egzersizi kullanabilirim."

Apex'in parıldayan oniks gözleri kısıldı. "Sen tam bir hayvansın."

"Yani, öyle mi? Sen-"

"Hey, hey, şimdi, çocuklar. Derin bir nefes alamaz mıyız?"

Mayhem eğlence ve oyunlara katıldı ama kavgacı bir katılımcıdan çok bir grup lideri olarak. Kaslı kollarını patlamak üzere olan meşhur bombanın etrafına atarak bir ileri bir geri baktı.

"Hadi, ikinizin öpüşüp barışmanızı istiyorum. Sonra beni takip edin. Futbol partisine giden bir pizza dağıtıcısını kaçırdım, merak etmeyin, gitmesine izin verdim ve arabasını ücreti ve bahşişleriyle birlikte geri getireceğim. Makbuzunu ve üzerinde adresi olan sigorta kartını aldım. Ne diyordum ben?"

-Doğru ya. Arka tarafta sıcak Domino's var. Gel hadi!"

Apex Lucan'ın omuzlarına yumruk attı ve çift vuruş iyi hissettirdi. Sonra bir duraklama oldu, sanki ona karşılık verme şansı tanınıyormuş gibi. Lucan karşılık vermemeye karar verince Apex geri çekildi.

"Seni izliyorum."

Lucan'ın üst dudağı seğirdi. "Ne zaman istersen, orospu çocuğu."

Diğer erkek ayağa kalkıp cisimsizleşti ve Lucan oradan ayrılarak bir daire çizdi.

"Senden hoşlanıyor," dedi Mayhem. "Tüm bunların altında, gerçekten hoşlanıyor-"

"Deli misin sen?"

"Şey, hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Neyse, pizza?" Lucan yüzünü ovuşturdu. "Evet, açlıktan ölüyorum." "Hadi, seni götürüyüm."

Bunun üzerine Lucan nihayet üçüncü tekerleğe doğru düzgün odaklandı. Siyah-beyaz saçları ve renksiz gözleriyle Mayhem yeterince güçlü bir yapıya sahipti ve gerektiğinde kendini destekleyebilirdi ama birincil tehdit olmak için fazla rahattı.

Lucan kendi kendine, "Gidip Cellat'ı görmem gerek," dediğini duydu.

"Önce yemek. Kendini kötü bir duruma sokmayacak kadar açsın."

Daha çok sinir bozucu olmasıyla bilinen bir kaynaktan gelen iyi bir tavsiyeydi. Ama dilenciler/seçiciler ve hepsi bu.

Birlikte acil çıkışa doğru yürümeye başladıklarında Mayhem sözlerine şöyle devam etti: "İyi haber şu ki pizzalardan sadece biri Hawaii saçmalığı. Neden birisi mükemmel bir mozzarella yatağının üzerine ananas ve jambon koyar ki?"

"İnsanlar tuhaftır."

Ve birlikte yaşadığım insanlardan çok daha az tehlikeli, diye düşündü Lucan kendi kendine.



CHAPTER SIX



B Rio gecenin son durağının yakınlarına vardığında, sol bacağı kalbinin ritmine uygun bir melodi mırıldanıyordu, bum, bum, bum ...

Böyle bir şarkı yok muydu? Charlie X ya da öyle bir şey. Birkaç yıl önce her on beş dakikada bir Sirius'ta duymuştu.

Yoluna devam ederken, karşı tarafı tercih etmek ona belirgin bir topallama verdi ve sinir sistemini dolduran ağrı artışlarını hafifletmek için çok az şey yaptı. İyi haber, sadece bir blok daha gidecek olmasıydı ve Motrin bunun içindi, değil mi? Arabasının torpido gözünde yarısı kullanılmış bir ekonomik şişe vardı ve bonus olarak, o ara sokaktan bu rotayı değiştirdiği için çırpıcısı artık daha da yakındaydı.

Gözlerini etrafına çevirerek onu takip eden kimse olup olmadığını iki kez kontrol etti. Sokağın her iki tarafındaki binalar uzun ve inceydi, birbiriyle uyumsuz alüminyum dış cephe kaplamalarının arasına sadece birkaç santim sıkıştırılmıştı. Doluluk

En iyi ihtimalle yarı yarıyaydı ve hangi binada yasal olarak oturulduğunu pencerelerin kapalı olup olmadığına bakarak anlayabilirdiniz. Eğer perdeler çekilmiş ya da çiviler arasına çarşaflar asılmışsa, içeride kira ödeyen insanlar vardı.

Dairelerin geri kalanı çömelme, kırık cam bölmeler ve loş mum ışığı için adil bir oyundu, kentsel cehennemin ceplerinde şeytanlarından sığınak arayan kayıp ruhların üzücü bir kanıtı. Bu mahalle hava karardıktan sonra

inanılmaz derecede tehlikeliydi,

Sokak çeteleri ve uyuşturucu tedarikçileri için bir savaş alanı, bölgesel çatışma ve yasadışı ticaret arasındaki hava sahasında bulunan talihsiz siviller birden fazla şekilde ikincil hasar. Fırtına ve köprünün altında toplanan polisler sayesinde köşeler temizdi. Ama uzun süre bu şekilde kalmayacaklardı.

Ve her zamanki gibi iş olsaydı bile yine de gelirdi.

Aradığı binanın önüne geldiğinde etrafına bir kez daha baktı. Sonra yontulmuş ve lekeli beton basamaklardan yukarı çıktı. Kapıyı çalmaya gerek yoktu. Mickie'nin her yerde korumaları vardı. Onun burada olduğunu zaten biliyordu.

Çukurlu kapıyı çekip açtığı anda, yüzüne korkunç bir koku çarptı. Her katta iki daire vardı ve binanın ortasına doğru uzanan merkezi bir merdiven vardı ve halı kaplı basamaklara ulaştığında, yükseliş sol bacağına her ne oluyorsa o kadar baskı yaptı ki, sonunda yapışkan tırabzanı kullanmak zorunda kaldı. Her yeni basamakta durup çevresini doğru algıladığından emin oldu: Arkasında kimse yoktu. Önünde kimse yoktu. Kapıları açık olan terk edilmiş dairelerden kimse ona doğru gelmiyordu.

Bu sonuncusu büyük bir tehlikeydi. Merdiven boşluğunun ışığı kirli dairelerin ana yaşam alanlarına sızıyordu ama göremediği odalar da vardı,

Her türlü tehdidi saklayabilecek alanlar. Güvenebileceği tek şey, eğer buraya girmesine izin verilmeseydi, buraya kadar gelemeyeceğiydi.

Ayrıca Mickie onun seviyesinde olduğunu biliyordu. Yani biri ona saldırırsa ve o da yaralanırsa ne olacaktı? Mickie patronlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı ve kimse bunu yapmak istemezdi.

En üst kata çıktığında soldaki kapı kapalıydı.

Yani Mickie içerideydi.

"Benim, Rio," diye seslendi.

Yanına gitmedi ve doğrudan ahşap panellerin önünde durmadı. Sırtını duvara dayadı, pervazın ötesine uzandı ve sol eliyle sertçe vurdu. Sağ eli cebinin derinliklerinde, silahının kabzasında kaldı.

"Mickie. Ben Rio."

Beklerken yolun karşısındaki daireye baktı. Oturma odasında bir kanepe ve birbiriyle uyumsuz üç koltuk vardı, mobilyalar kışın güvenlik kamp kurmak zorunda kaldığında odun yakmak için kullanılan bir yağ varilinin etrafına dizilmişti.

"Hadi, Mick." Kapıyı tekrar çaldı. "Benimle taşak geçme."

Nehrin aşağısındaki polis varlığı nedeniyle tahliye edilmiş olma ihtimali yoktu. Çok uzaktaydı. Ve bir baskın planlanmamıştı. ATF, FBI ya da CPD tarafından yapılmış olsa da bunu bilirdi ve normal kanallar aracılığıyla buna bir son verirdi.

"Mickie!" Kapıyı tekrar çaldı. "Hadi."

Cevap yok. Güzel. Üç ... iki ... bir-

Rio silahını çekti ve kapıyı açtı. İçeri bakar bakmaz, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Dağınık oturma alanının karşısında, tavandaki armatürlerin ışığında, Mickie kanepesinde oturuyordu, başı arkaya düşmüştü.

vücudu yayılmış, ayakları yanlara doğru sarkmıştı. Ama üşümüyordu. Karnında büyük bir yara vardı ve kanı sızarak kirli tişörtünü parlak bir Dört Temmuz kırmızısına boyamıştı.

Mekândaki tek yeni ve ilginç şey de bu değildi.

Binanın çatısında bir delik vardı; azalan yağmur, Archie Bunker'ın koltuğunu süngere çevirmek için yırtık delikten içeri düşüyordu.

Silahını elinde tutarak yanına gitti ve bileğine bir iki parmak daha çekti. Tıpkı ara sokaktaki çöp bidonunun yanındaki tetikçi gibi Mickie de yere yığılmıştı ama hâlâ sıcaktı.

Cinayet yeni işlenmişti, belki otuz kırk dakika önce. Adli tabip olduğundan değil.

"Harika. Sadece harika."

Rio telefonunu çıkarırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sol eliyle vurulma anını mesaj olarak gönderdi. Sonra cesedin ve çalışma masasının bir fotoğrafını çekti; burada birkaç terazi, biraz barut kalıntısı ve bir tekne dolusu iki inçlik boş poşet dairede neler olup bittiğini açıkça gösteriyordu.

Kimse Mickie'nin burada yemek dersleri verdiğini düşünmez.

İsviçre çakısıyla masanın üzerindeki kokainin bir kısmını sıyırdıktan sonra-

"Bu poşetlerden birini kullanacağım Mick," dedi. "Artık onlara ihtiyacın yok, değil mi?"

Numunenin fotoğrafını çekti ve sonra cebine koydu.

Sonra tekrar cesedin yanına gitti. Donmuş yüze bakarken, mumsu, soluk deri onu şaşkına çevirdi ve

Bir insanın öldüğünü gördüğü başka bir zamana geri döndü. . . . kalıntıları ilk gördüğü zamana geri döndü. Küçük kardeşinin yatak odasına girdiği ana dair anıları o kadar canlıydı ki, kendisi de cansızlaşmış, geçmişle bugün arasında asılı kalmıştı. Ve bu hatırlama bir kez açığa çıktığında, normal koşullar altında çok yetenekli bir şekilde gizli tuttuğu şeylerin tufanını durdurmak mümkün değildi.

"Kes şunu," diye fısıldadı.

Ama kâbus bir türlü geçmiyordu. Yine de bu gece neredeyse ölüyordu. Hem de iki kez. Hayatının en uzun ve en kötü gecesinin ve sonrasında olan her şeyin peşini bırakmamasına şaşmamalıydı.

Tekrar düzgün düşünebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Daha kötüsünü hak ediyorsun, seni hasta piç," dedi.

Mickie'nin Spaz'a ve diğer pek çok kişiye yaptığı her şey için. İşte bu yüzden buraya gelmişti, torbacıyı sokak arkadaşını rahat bırakması, yoksa sonuçlarına katlanacağı konusunda uyarmak için: Mickie her ne kadar sadist bir adam olsa da, yasaların sınırları içinde kalan ama Mozart'la sorun yaşamasına neden olacak bazı kozları vardı.

Tabii ki, tüm bu zorbalıklar artık tartışmalı bir konuydu.

Ve acı gerçek şuydu ki Spaz ihtiyacı olan şey için başka bir kaynak bulacaktı. Yine de hiç kimse Mickie kadar kötü olmamıştı.

"Cehennemde yat, seni pislik," dedi. "Umarım kızarırsın-"

Arkasından gelen yumuşak gıcırtı onu kendine ve silahına getirdi.



CHAPTER SEVEN

TKara Hançer Kardeşliği konağı yirminci yüzyılın başında, büyük bir kalbe ve güçlü bir hançere sahip olan Darius tarafından inşa edilmişti.

ve bir gün yarış için savaşanların aileleri ve sevdikleriyle birlikte tek bir çatı altında yaşayacağına dair hain bir umut.

Vishous keçi sakallı suratını girişin güvenlik kamerasına sokup bakır kilidin açılmasını beklerken, o erkeğin hepsinin geldiği yeri onaylayacağını düşündü.

Kardeşinin bunu bizzat görecektik kadar uzun yaşamamış olması ne yazık.

Clunk!

Vishous yedi bin kiloluk kapıyı açtı ve diğer taraftaki yaşlı köpek uşağı penguen kıyafeti içinde dimdik yürürken gülümsüyordu. Fritz Perlmutter işini ve hizmet ettiği ev halkını ilk başta sinir bozucu olacak derecede seviyordu. Mesela, nasıl olur da

İçkileri gümüşle kaplayan, diğer personeli organize eden ve halılardaki kanı temizleyen biri bu kadar heyecanlı olabilir mi?

"Eve döndünüz!" Fritz, sanki V ve Rhage Kuzey Kutup Dairesi'ndeki tehlikeli bir görevden dönmüşler ve sadece serçe parmakları ile kulak memelerinden birinin donmasını başarmışlar gibi haykırdı. "Hem de erkenden!"

Rhage her zamanki gibi içeri daldı. "Fritz, adamım, açlıktan ölüyorum. Yapabilir misin?"

"Sizin için önceden hazırladığım üç footlong var. Jambon ve peynir, salam ve peynir ve hindi ve peynir. İzin verin mayonezleyeyim ve hemen size getireyim." Fritz, V.'ye baktı: "Size Grey Goose ve tonik, efendim?"

V'nin tek yapabildiği şaşkınlıkla başını sallamaktı. Adamın insanı büyüten bir yanı vardı, biliyor musunuz? "Evet, teşekkürler. Wrath ile birlikteyiz."

"Hemen!"

Gıdılarına ve kırıksıklıklarına rağmen, Fritz bloklardan bir koşucu gibi taze çıktı, cilalı ayakkabıları fuayenin mozaik zeminini kesiyor, beyaz eldivenli elleri hizmet aşkının ritmiyle pompalanıyordu.

"Sanki bir zihin okuyucu gibi," dedi Rhage, altın varaklı korkulukları ve kan kırmızısı basamaklarıyla büyük merdivene doğru ilerlerken. "Yani, nasıl bildi-"

"Sen asla aç değilsin ve ben ne zaman bir V 'n' T'yi geri çevirmişim ki?" V işaret parmağını kaldırdı. "Dahi olmadığını söylemiyorum ama bir footlong için hazır olduğunuzu tahmin etmek kehanet değildir."

"Haklısın kardeşim."

İkinci kata geldiklerinde, çalışma odasının kapıları açıldı ve ince Fransız mobilyalarıyla döşenmiş soluk mavi odanın karşısında, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Wrath, taç giyen ağır başlıydı. Fişe takılı

Babasının kullandığı eski oyma masada, babasının oturduğu eski oyma tahtta oturan büyük Kör Kral, parmak uçlarını Braille alfabesiyle yazılmış satırların üzerinde gezdirirken sargıları aşağı doğru eğilmişti. Kardeşliğin avukatı ve Eski Kanunlar uzmanı Saxton'dan gelen bir başka rapor olduğuna şüphe yoktu.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı Wrath, gözleri çalışır gibi yukarı bakarken, "bu kadar erken dönmek. Ne yanlış gitti?"

Dul kadının tepesinden dökülen kalça uzunluğundaki siyah saçları ve acımasız bir kenara sahip olan aristokrat yüz hatlarıyla, tam olarak doğanın gücü gibi görünüyordu ve amaç, insanların burnunun dibinde ve düşmanların zulmüne rağmen türü hayatta ve bir arada tutmaksa öyle olmalıydı.

Kardeşinin bazen başa çıkılması zor biri olduğunu söylemeye gerek yoktu. Gerçi onun durumunda olan ve onun kadar stresli olan herkes zaman zaman biraz huysuzlaşabilirdi ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten kral gibi davranmaya başlamadan önce bile bir av tüfeğinden farksız kişiler arası iletişim becerilerine sahipti.

"Bir kapı ödülüm var," dedi Rhage içeri dalıp şöminenin yanındaki ipek kanepelerden birine otururken. "Bir sürü küçük ödül var."

Hollywood, Wrath göremese de kokain dolu hedef çantasını havaya kaldırırken, V çift kapıyı kapattı. "Tek yapması gereken bir torbacının bağırsaklarını adamın kendi kanepesine boşaltmaktı."

"Canavarın dışarı mı çıktı?" dedi Kral.

"Hayır, hapşırdım."

Kara kaşlar sargıların üzerinden kalktı. "Gerçekten mi? Burnunun böyle bir ateş gücüne sahip olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değil," diye cevapladı V, bir el sarması çıkarırken. "Bir hata yaptı."

"Silah pratiğine ihtiyacın var mı-"

Rhage, "Sen de hapsırırdın," diye Kral'ın sözünü kesti. "Ve hayır, poligona gitmeme gerek yok. Tabii Lassiter'ın kışında bir hedef yoksa-"

"Meleği burada, hemen şimdi gönüllü yapacağım." V onu masanın uzak tarafına park etti. "Ben de elinde zimba olan ve eşeğine kuyruk takan kişi olabilir miyim? Çünkü sana şimdiden söyleyeyim, o şey sıkışana kadar Stanley'e vuracağım."

Gazap arkasına yaslandı ve elini uzatıp gören göz köpeğinin kutu gibi başını okşadı. George hayranlıkla başını kaldırdığında, Kral bu şakaya biraz güldü. Nadir bir olay. Zsadist'in gülümsemesi gibi.

"Bunu görmek için para verirdim." Annnnnnnnn sonra işler yine ciddileşti. "Söyle bakalım ne oldu?"

V, Bic'ine bir fiske vurdu, alevi ucuna doğru çekti ve nefesini verdi. "Üründen bazı örnekler aldık. Başka bir şey yok. Söylediğimiz gibi, Rhage bir bağlantıyı patlattı ve diğeri de dünyayı kurtarmakla meşgul olduğu için aracı ile olan randevusunu kaçırdı."

"Neden onun zihnine girmiyorsun?" diye sordu Gazap. "Kayaların altına bak, solucanları bul. Eğer bu bok sokaklara yayılıyorsa ve o da satıcının infazcılarından biriye, nereden geldiğini biliyordur."

"Bilmiyor. Henüz değil. Yine de bir anlaşma üzerinde çalışıyor. Bu gece bir şey çıkması gerekiyordu ama sonra- evet, rehabilitasyona gitmesi gerekti."

Wrath başını salladı. "İyi satıcılar asla kendi ürünlerini kullanmazlar."

"Onun için değildi. Bir keşle ilgileniyordu." V keçi sakalını sıvazladı. "Bak, bizim kızın küçük bir sırrı var. Hırsızların arasında oynayan bir polis."

Kara kaşlar bir kez daha sargıların üzerinden kalktı. "Tehlikeli bir oyun."

"O kendi hatası olmayan kötü bir şeyi telafi etmeye çalışan bir iyiliksever. Bu süreçte kesinlikle kendini öldürtecek, ama umarım, ayaklanmadan önce ondan neye ihtiyacımız olduğunu öğrenirim."

"Çok insancılsın, V." Wrath yana doğru eğildi ve köpeği yerden kaldırarak uykulu sarışın cüssesini kucağına aldı. "Ama üzerinde kal. O kampı bulmamız gerek."

V önceki yere yaptığı ziyareti gözden geçirdi. Burası Caldwell'in kuzey ve batısında, yeraltında, herkesten ve her şeyden gizlenmiş eski hücreler ve mağaramsı ortak alanlardan oluşan bir labirentti. Glymera tarafından 1800'lerde suçlular için kurulan bu yer, her türlü küçük suç, sosyal hakaret ve aristokrasi tarafından ortadan kaldırılması gereken uygunsuz insanlar için aşağılık bir bekletme tankına dönüşmüştü. Zamanla burası unutulmuş ve yönetim boşluğunda, Caldie'nin şehir merkezindeki uyuşturucu ticaretiyle yiyecek ve malzeme masrafları karşılanan yeni bir güç yapısı ve sürdürme çabası gelişmiştir.

Varlığına dair en büyük kırılma, bir dışının kız kardeşini kurtarmak için esir kampına girmesiyle yaşanmış ve işler kritik bir hal almıştı. Yanlışlıkla hapsedilmiş, değerli bir erkek olan Çakal, onunla birlikte canlı çıkmayı başarmıştı ama Kardeşlik olay yerine vardığında, kamp kısmen yok edilmiş ve tamamen boşaltılmıştı.

Taktiksel açıdan bakıldığında, V bu kadar çok insanı taşımak için gereken koordinasyona saygı duymak zorundaydı. Başka bir yere ışınlanmış gibi değillerdi. Bu bir karahindibanın başını koparmak, sözleşmeli iş gücünüzü bir daha görülmemek üzere rüzgara savurmak gibi bir şey olurdu. Hayır, yasadışı liderliğin kamyonları vardı, hem de büyük kamyonları. Bir filo değerinde

Terk edilmiş alandan çıkan araçlar, tesise girip çıkan bir yoldan geçmektedir.

Küçük bir üniversite büyüklüğünde bir uyuşturucu işleme istasyonundan arta kalanlar da vardı; Çakal bu istasyonun ayrıntılarını elinden geldiğince paylaşmıştı.

"Hapishaneyi bulacağız." V derin bir nefes aldı ve dumanın ağzından çıkmasına izin verdi. "Ve kontrolü ele alacağız."

Kapıya hafifçe vurulunca Rhage ayağa fırladı. "Fritz sonunda yemek getirdi! Açlıktan ölüyorum."

Hollywood kan şekeri düşmüş gibi uşağı içeri almak için acele ederken, Wrath başını salladı. "Yemek yemeyi hiç bırakmıyor mu?"

"Fark ettiğimden değil," dedi V kuru bir sesle.



Francis Tıp Merkezi, Rio'nun eve dönüş yolu üzerinde bulunan son teknoloji ürünü bir yerdi. Kompleksin girişindeki kırmızı ışığa geldiğinde, parlayan, çoğunlukla boş park alanlarına ve ameliyathaneler, test tesisleri, hasta odaları ve idari ofislerden oluşan parlayan, her zaman dolu binalara baktı. Tüm iyi aydınlatılmış tabelalara rağmen, acil servise nasıl gideceğini bulma fikri yorucuydu-

Telefonu ceketinin iç cebinde titredi ve onu bulmak için etrafına bakındı. Kimin aradığını kontrol etme zahmetine girmedi. Kim olduğunu biliyordu.

"Konuşamam, kontrole gidiyorum." Yön sinyaline basarak kırmızı ışıkta geçti ve arazinin içinden geçen ana caddeye döndü. "Ve hayır, kanamam yok. Küçük bir araba kazası geçirdim ama iyiyim."

Kaptan Stanley Carmichael patron sesini takındı. "Seninle orada buluşuruz."

"Hayır, yapmayacaksın. Ben gizli görevdeyim ve kendi-
" "Bunu telefonda yapmak istemiyorum."

Rio'nun gözleri "ACİL DURUM" yazan kırmızı-beyaz tabelaları takip ediyordu ve elleri ile ayaklarının çırpıcısını kendi kendine çalıştırması, acil durumlarla başa çıkmaya ne kadar alışkın olduğuna dair bir yorum gibiydi.

"Ne yapacağım," dedi uzaktan. "Telefonda."

Acil servis bir beyzbol sahası gibi aydınlatılmıştı, ambulanslar için bölmeler ve yürüyerek girenler için cam cepheli giriş, hastalar için vaat edilmiş bir ülke gibi parlıyordu.

Tanrım, umarım sonunda alçıya alınmaz.

"Alo?" diye sordu. "Bana söyler misiniz, Kaptan. İçeri girerken telefonu kapatmam gerekecek." "Ne tür bir araba kazası geçirdiniz?"

Şarj cihazının üzerinden yuvarlanıp geçtiği an, zihninin gözünde bir bant gibi oynadı. Erie'nin ölümünü rapor ederken bu ayrıntıyı gerçekten de saklamalıydı.

"Sadece bir çamurluk kazası," dedi.

"O zaman neden muayene oluyorsun?"

"Beni bilirsin, her zaman kurallara uyarım."

Acil servisin uzak tarafında çok katmanlı bir park yeri vardı ve alışkanlıktan dolayı oradan kaçındı ve bunun yerine açık havaya ve doğrudan bir sokak lambasının altına park etti. Arabanın motorunu kapatırken anahtarlıktan bir alkış sesi geldi ve arabadan indiğinde takip edilmediğinden emin oldu.

"Alo?" dedi telefona. Sanki roller tersine dönmüştü ve çok daha yüksek biriyle konuşmuyordu.

Yüzbaşı Carmichael aslında Şef Carmichael'dı, ama alçakgönüllü bir adamdı.

töreni. Ona göre, söz konusu unvanlar olduğunda "kaptan" yeterliydi, ancak ofisi ve özellikle de özel banyoyu geri çevirmeyecekti.

"Rio."

"Ne?"

Kaptan yanıt vermeyince gözlerini kapadı ve arabasının yan tarafına yaslandı. "Durmayacağım. Beni götürmüyorsun-"

"Bu gece iki cinayet ihbarı yaptınız. İkisi de silahla vurulmuş."

"Yapmam gerekeni yaptım-"

"Kuralları biliyorsunuz. Rapor vermenin yanı sıra, herhangi bir memur bir çatışmaya karışırsa, bir danışman tarafından değerlendirilene ve bölge savcısı ve başsavcı tarafından aklanana kadar zorunlu olarak idari izinli sayılır-"

"İkisini de ben vurmadım. Ve eğer bana inanmıyorsanız, balistik incelemeye bakın. Benim silahım kullanılmadı."

"Kurallar neyse o. Sokaklardan uzaksın -"

"Mozart'ta ihtiyacımız olan şeyi bulmaya çok yaklaştım. Kaptan, hadi ama, sadece birkaç hafta daha istiyorum ve size tedarikçiyi de bulabilirim. Bu gece onunla tanıştım ve anlaşmayı yapacağım."

"Kuralların orada olmasının bir sebebi var-"

"Yanlış zamanda yanlış yerde olduğum için cezalandırılıyorum!"

"Bu bir ceza değil. Bu sağlık ve güvenlik, Rio. Seni davadan alıyorum. Mozart senin hayatın kadar önemli değil."

Demek ki kimliğinin açığa çıktığını biliyordu, diye düşündü.

Asıl mesele de buydu.

Ve o iyi bir adamdı, bu yüzden bunu ona hecelemeyecekti - çünkü hiçbir şey bir kızıdan daha az profesyonel olamazdı.

Kimliğı açığa çıkmış gizli bir polis. Özellikle de onun gibi federal eğitim almış biri.

Rio acil servisin girişine doğru baktı. Yaşlı bir kadın ve adam dışarı çıkıyordu, adam kolunu uzattı, kadın kolunu tuttu ve adama yaslandı. Topallamıyordu ama sanki kendi ağırlığını taşımak için yardıma ihtiyacı varmış gibi eğilmişti. Ama onun sorunu Rio'nunki gibi değildi, bir sakatlık değildi. Hastaydı. Parlak, buz gibi ışıktaki yüzü kıpkırmızıydı ve ağzından nefes alıp öksürüyordu.

"-Değerlendirme bu hafta içinde yapılacak," diyordu amiri. "Ve sonra bir bilgilendirme toplantısı. Ondan sonra da birkaç hafta izin alacaksın."

"Benim yerime nasıl geçeceksin. Sokakta." Öne doğru eğildi, sanki adam takım elbisesi ve kravatıyla karşısındaymış gibi. "Mozart'ın yanında benim yerimi kim alacak? En ileri giden benim ve bu iş için tam on sekiz ay çalıştım. Size söyledim, bu gece tedarikçiyle görüştüm ve tam anlaşmayı yapmak üzereydim ki benimle hiçbir ilgisi olmayan lanet olası bir silahlı çatışma bizi kabaca böldü." En azından teoride, diye ekledi kendi kendine. "Ballous'un Caldwell'e gidip Johnny Two Shoes'un intikamını almaya karar vermesi benim suçum değil ve siz beni bir ara sokakta toplantı yaptığım için eleştirmeden önce, bağlantılarımla başka nerede yüz yüze gelebilirim ki? Halk kütüphanesinde mi? Evet, çünkü bu çok daha iyi olur.

."

"Senin hayatın bu davadan daha önemli."

"İşi aldığımında riskleri kabul ettim."

"Bundan kaçış yok, bu yüzden ikimiz de profesyonel olalım. Ruh sağlığından randevunuz alındı ve sizi yarın ofisimde görmeyi umuyorum, saat on bir diyelim mi? Harika. Görüşürüz o zaman,

ve bu yaralanma için işçi tazminatı talebinde bulunmanız gerekirse, St. Francis'ten evraklarınızı getirin. İyi geceler, Dedektif."

Bağlantı kesildi, o derin, ciddi ses gece yarısı bir lamba gibi söndü.

"Orospu çocuğu."

Telefonunu cebine sokarken Spaz'ı düşündü ve barınağın onun için nasıl gittiğini merak etti. Şimdiye kadar değerlendirilmiş ve bıçak yarası kontrol edilmiş olmalıydı. Ayrıca karnında sıcak bir yemek ve vücudunun dinlenmesi için temiz bir yatak olurdu. Ona detoks uygulayacak ve sürdürülebilir bir iyileşme sürecine sokacak uzun süreli bir bakım tesisine geçiş yapmasını sağlayacak bir yol olmasını diledi.

Ama işler böyle yürümüyordu.

Rio çiftin bir steysin arabaya binişini izledi. Adam kadının yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti; sonra etrafından dolaşıp direksiyona geçti. Farlar canlandı ama çift hemen oradan ayrılmadı. Konuşuyorlardı.

Kocanın, karısının midesinin bulandığını düşünerek endişelendiğini hayal etti. Sonra Rio, karısının ona iyi olduğunu, hayır, gerçekten iyi olduğunu söylediğini seslendirdi. Eve dönerken Hannaford'daki yirmi dört saat açık eczaneden antibiyotik/ağrı kesici/antiviral/her neyse almak için içinde yeterince şey kalıp kalmadığını soracaktı. Eğer yoksa, onu geri götürürdü.

Ben iyiyim, tatlım. Devam et.

Sonunda steysin vagon ilerledi, park alanını geçti ve sola dönerek kompleksin çıkışına giden ana yola bağlandı.

Rio, farları artık göremeyene kadar olduğu yerde, arabasının yanında kaldı.

Sonra gözlerini kapadı ve sebepsiz yere o sokaktaki tedarikçiyi düşündü. Adam haklıydı. Onun hayatını kurtarmıştı. Hem de iki kez.

Ama üçüncü kez gitmeyeceklerdi. Pek çok nedenden dolayı.



CHAPTER EIGHT

O uzakta, Caldwell'in batısında, etrafı çevrili verandası, yan bahçesinde büyük bir akçaağacı ve üçgen çatısının altında bir ailesi olan bir çiftlik evi ısıl ısıl parlıyordu.

ışık, sıcaklık ve kahkaha. İçeride, bulunmuş bir oğul ve gece yarısı güneş ışığı olan bir kız kardeş vardı . . ve aşkla birleşmiş bir erkek ve bir kadın. Arazi ıssız olsa da, arazide pek yalnız sayılmazdı. İçeride kilerler doluydu, aile resimleri şöminenin üzerinde duruyordu ve dört gözle beklenecek ve kutlanacak çok şey vardı: Doğum günleri, festival geceleri, hatta paylaşılan bir İlk Yemek ya da Son Yemek için ev yapımı bir tatlı ya da iyi okunan bir kitap, iyi oynanan bir cin rummy oyunu, iyi yapılan bir eşek şakası gibi sıradan şeyler.

İyi bir hayattı. Tüm hesaplara göre harika bir hayat.

Ailenin erkeği ön kapıdan çıkıp yağmura doymuş havadan derin bir nefes aldığı anda, ağır yükü koşu ayakkabısıyla destekleyerek açarken kalbinde en yakın tuttuğu kişiye yalan söyledi.

"Hayır, uzun değil," dedi Çakal. "Sadece on mil gidiş ve dönüş. Yaklaşık iki saatimi alır."

Mutfağın aşaağısında, Shellan'ı Nyx kapı pervazına yaslanmıştı. "Kulağa harika geliyor. Sadece ayak bileğine dikkat et."

Bir anlığına, uzun siyah saçlarından tanıdık yüzüne, parıldayan ela gözlerinden güzel gülümsemesine kadar görebildiği tek şey eşiydi. Kısa bir süre içinde Nyx onun dünyası haline gelmişti. Nyx ve oğlu Peter, kız kardeşi ve büyükbabası.

Onlar onun bağlarıydı. Şimdiki zamana, kendisinin iyi yanlarına... bir zamanlar sahip olduğu ve ancak yakın zamanda yeniden keşfettiği dürüstlüğe.

"Bunu yapacağım," diye fısıldadı, ona neye dikkat etmesini söylediğini tam olarak hatırlayamasa da. "Seni seviyorum."

Nyx'in başı öne eğildi. Sonra bol kot pantolonu, bol gömleği ve yıkıcı seksiliğiyle onun yanına geldi. Elinde nemli bir bulaşık havlusu vardı çünkü çiftlik evinde bulaşık makinesi yoktu. Ve aslında, en sevdiği şeylerden biri onunla birlikte lavabonun başında durmak, süngerini çalıştırmak ve temizlediği her şeyi ona vermektir. Ya da bazen o yıkar, o kurular.

Basit şeylerdi. Ama aynı zamanda esir kampındayken sahip olmaktan vazgeçtiği türden bir şeydi.

Dişisi önünde durduğunda, gözlerinin içine bakma şekliyle ilgili bir şey ona aklını okuyabildiğini hissettirdi. Ve onun içini görmesini istemiyordu. Bu gece olmazdı. Şu anda değil.

"Koşmayı sevmene sevindim," dedi. "Ve istediğin kadar koşabilirsin. Seni asla durdurmayacağım."

Belli belirsiz bir hareketle parmak uçlarına kalktı.
Dudakları buluştuğunda başını salladı.

"Sadece koşuyorum," dedi ona. "Gerçekten mi?"

Çünkü bunun doğru olmasını diledi. Doğru olmasını istedi.

Yine de ona yalan söylediğini biliyordu. Ama öyle miydi? Ya o biliyorsa? "Özür dilerim," dedi usulca.

"Özür dileyecek bir şey yok. Şimdi git. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben burada olacağım."

Çakal shellan'ını tekrar öptü ve sonra arkasını dönüp kapıyı kapattı. Basamaklara doğru ilerlerken verandanın döşemeleri gıcırdadı ve yere iner inmez koşmaya başladı. Sonra hızlı bir koşu temposu.

Solmakta olan çimenlerin üzerinden geçerken ya da çimlerin kaldırımıyla değiş tokuş edildiği anı takip etmedi. Ama ilk mil geçilirken evinden ne kadar uzakta olduğunu biliyordu.

Bilinçli olarak durmaya karar vermeden, ilçe yolunun ortasındaki heykele gitti. Her iki tarafta da bir sürü boş şey vardı; yakından bakıldığında, artık kahverengi olan çalılardan başka bir şey yoktu. Daha uzakta ise vadi tabanından yükselen dağlar vardı, sanki dünyanın uzaya yayılmasını engelleyen bir çanağın dudak kenarları gibiydiler.

Sıcak aylarda manzaranın nasıl görüldüğünü hayal etti.

Zaman zaman, sırf yapabildiği için, güvenli olduğunda, güneş batmakla kalmayıp altın sarısı örtüsünü de beraberinde götürdükten sonra çiftlik evinden çıkar ve temiz havanın kokusunun tadını çıkarırdı.

İşlerin normal seyrinin bu olup olmadığını anlamak için gelecek yıla kadar beklemek gerekecekti. Öyle olmasını umuyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı.

Bir buçuk dakika sonra, nihayet maddesizleşmeyi başardı.

Tekrar toparlandığında, yolun birkaç mil daha ilerisinde ve arazinin içinde epeyce bir mesafe vardı. Dağınık zemine odaklandığında, aradığı şeyi hemen bulamadı. Sürekli genişleyen daireler çizerek yürümek zorunda kaldı.

Evet, işte oradaydı.

Eğer onu aramıyor olsaydınız, kapak olduğu gibi kamufle edilmiş olarak kalacaktı; başka türlü dikkat çekmeyen, benekli otlar arasında kel bir nokta ile işaretlenmiş toprakta çökük bir kareden başka bir şey olmayacaktı.

Ama onu arıyordu ve işte buradaydı.

Çakal diz çöktüğünde her iki dizi de çatladı; bu, çiftlik evinden ayrılırken bazen gerçekten koştuğunun bir kanıtıydı. Çoğu zaman.

Her zaman değil ama.

Kumlu toprağın bir kısmını eliyle cırparak uzaklaştırdıktan sonra parmaklarını bir göz halkasından geçirdi ve ağırlıklı paneli çekerek açtı.

Yüzüne yayılan yoğun koku onu Dhunhd'a geri götürdü: Kir, küf, bayat hava ... ve erkekler ve dişiler gittikten sonra bile kalan vücut kokularının kalıntıları. Karanlığa doğru inen bir merdiven vardı ve arkasını dönüp kendini birkaç basamak aşağıya bıraktı, koşu ayakkabılarının parmakları basamakların arkasından içeri giriyordu. Kendini sabitleyerek delikten yukarı uzandı ve kapağı tekrar yerine çekti. Karanlık onu bütünüyle yutarken, nefes almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Burnunda, boğazının arkasında, zihninin derinliklerinde çok fazla şey vardı ve bir bütün olarak kalırken bile vahşi bir öfke onu parçaladı.

En azından bütün kaldığını düşünüyordu.

Sırtının küçük bir kısmını tutarak bel çantasından cep telefonunu çıkardı ve el fenerini yaktı. Buz gibi ışık huzmesi neredeyse boşluk tarafından tüketiliyordu, bu da yeraltı kadar karanlık bir şey olmadığını hatırlatıyordu.

Çakal yere iner inmez, topraktan oyulmuş ve elle kesilmiş eski kirişlerle güçlendirilmiş bir tünelde yürümeye başladı. Bir silah getirmesi gerektiğini düşündü - aşağıda kimsenin olduğunu düşündüğünden değil. Birbirine karışan kokuların hepsi eskiydi, yeni bir şey yoktu.

Meydana gelen çökmelere rağmen yolunu bulmak zor değildi. Labirentin büyük bir kısmı geçilmezdi ya da güvenli olamayacak kadar dengesizdi ama her kısmı boşa gitmemiştir ve o da dikkatliydi.

Daha önce burada bir kez neredeyse ölüyordu.

Yani bu gece burada ölmeye hiç niyeti yoktu.

Yeraltında bir yüzyıl. Hepsi de genç bir glymera kızının bekaretini bozmak içindi.

Eğer Nyx o sırada gelmeseydi. Hala burada olurdu.

Çakal daha derine inerek ışını hareket ettirdi. Toprak duvarlar. Toprak zeminler. Daha fazla tahta kalasla güçlendirilmiş toprak tavanlar. Ama hepsi böyle değildi. Esir kampının ısıtması ve havalandırması olan bitmiş bölümleri de vardı. Ve mahremiyet. Ve gardiyanlar.

Oğlu Peter, o bölümde bir hücrede tutuluyordu. Kitaplar, bir yatak ve bir masa.

Oğlu Peter da mahremi tarafından mucizevi bir şekilde serbest bırakılmıştı. Kendisinden önce her şeyi kontrol eden

uygun bir şekilde öldürüldü, bir canavar bir canavar tarafından yenildi.

Çakal yüksek sesle, "Neden buradayım?" diye sordu.

Kendisi cevap vermedi. Ne aradığından emin değildi ve bunun ne önemi vardı ki zaten-

Kısa bir süre durdu ve arkasını döndü. Ve sonra derin bir ses karanlığın içinden şöyle dedi: "Ateş etme."



Rio loş dairesinin kapısını açtı ve aynı anda güvenlik sistemini kapatmak için kumandaya bastı. İçeri adım atarak eĞyaların kendiliğinden kapanmasına izin verdi ve ana ıĞığı kapalı bırakarak kısa bir koridordan geçti. Ev büyük ya da kafa karıştırıcı bir düzene sahip değildi: Bir yatak odası, bir banyo, dolap büyüklüğünde bir mutfak. Duvardan duvara gri halılar ve platin boyalı duvarlarla, büyükannesinin Formika tezgahının üzerinde şeker ya da un sakladığı eski moda bir alüminyum tenekenin içinde yaşıyormuş gibi hissetti.

Başının üstündeki çatı işini yeterince iyi yaptı.

Anahtarlarını ve çantasını iki katlı yemek masasının üzerine koyarken ayakkabılarını çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Onları her zaman kapının hemen içindeki paspasın üzerinde çıkarırdı. Kimliklerini böyle değiştirirdi.

Siyah botlarına bakarken, sekiz gibi giyildiklerinden beri nereye gittiklerini düşündü. Sekiz buçuk mu? Doğal olarak, gecenin olaylarını düşünürken, tedarikçinin bir görüntüsü aklına geldi ve tahliye bildirimine uymayı reddetti: Arabanın çarpmasından hemen sonraydı, dünya dönmeye başladıktan ve asfalta kötü bir şekilde çarpmak için kendini hazırladıktan sonraydı.

O uyuşturucu satıcısının cesedi onun iniş pisti olmuştu.

Omzunun üzerinden bakıp onun kalçalarına oturduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren düşük gözlü spekülasyonu hâlâ hayal edebiliyordu ... yabancı olsalar bile başka koşullar altında cinsel olabilecek bir şekilde.

Kurşunların, ateş toplarının ve cesetlerin havayı bozması ne kadar da komik.

Başını sallayarak Hoş Geldiniz minderine olan mesafeyi ölçtü ve yatak odasına gitmeye karar verdi. Ayakkabılarını çıkarma rutini artık işe yaramıyordu zaten. Son zamanlarda, ayağında ne olursa olsun, buradayken bile sokaklardaydı.

Otoparktaki güvenlik ışıklarının parıltısında, orta boy yatağının dağınık çarşafı, işini umursamayan bir fırıncı tarafından pastanın üzerine sürülmüş krema gibiydi. Aynı şekilde, akşam yemeği saatinde yataktan fırladığı için yorganın yarısı yerdeydi. Tabii ki uyuyakalmıştı. İşten eve öğleden hemen önce geldikten sonra öğleden sonra bire kadar uyumazsanız böyle olur.

Her şeyin ne kadar gizli olduğu göz önüne alındığında, gizli görevde olmanın sizi evrak işlerinden kurtaracağını düşünürsünüz. Ama öyle olmadı. Her vardiyadan sonra kimlerle görüşüğünü, konuşmaların içeriğini ve tonunu ayrıntılı bir şekilde listeleyen ve istihbaratı devam eden diğer soruşturmalarla çapraz referanslandıran raporlar hazırlamak zorundaydı. Ama her neyse. İşin bir parçasıydı.

Şiltenin üzerine oturarak, iki kez bağladığı sırt çantasının yere düşmesine izin verdi ve yere düştüğünde, sanki içeride minyatür bir seyirci varmış ve sonunda kilitli bir kapının ardında güvende olmasını onaylıyorlarmış gibi, kıvrımların içinden küçük alkış sesleri korusu duydu.

Motrin'di. Henüz almamıştı. Hâlâ kırık olup olmadığını bilmediği bacağı için.

Rio acil servise girememişti. Sonunda, tesisin döner cam kapılarının hemen önünde durmuştu. Kapıların arasından, kayıt ve bekleme alanının parlak ışığına bakarken, Yüzbaşı Carmichael ile yaptığı konuşmayı düşünmeye devam etmişti.

Vazgeçmeyi reddetti. Davada kalmanın bir yolu olmalıydı. Bir boşluk. Atabileceği bir tür ikna yolu.

Ve hayır, patronuna onu cezalandırması için tıbbi bir sebep vermeyecekti. Ayrıca, bacağı daha iyi hissediyordu.

Tamam, iyi, uyuşmuştu. Yani tam olarak nasıl hissettiğinden emin değildi.

Başını ellerinin arasına alıp gözlerini ovuştururken küfretti. Yeniden doğrulurken, dolabın aynalı kapılarında kendine bakıyordu.

Paneller geriye kaydırılırsa, dolabı ortaya çıkacaktı - ve pek bir şey bulamamaktan bahsedecekti. Orada asılı olan tek şey cenaze elbisesi, iş görüşmesi kıyafeti ve dairenin ana kapısının hemen içindeki kancalara asılamayacak kadar büyük bir sürü parka, polar ve diğer kışlık giysilerdi.

Pek bir gardırobu yoktu. Yine de, modanın canı cehenneme, yaramaz yerlerini örttüğü için minnettar olan insanlardan biriydi.

Deri ceketini, polarını ve çelik yeleğini çıkarırken yansımasına "Duş zamanı," dedi.

Hareket etmediğinde, bu parlak fikri kimin dinlemediğini söylemek zordu. Kendisi mi ... yoksa kendisi mi?

Olduğu yerde kalıp yansımasını ölçerken bir ürperti hissetti ve Patagonia fermuarını geri çekti. Getirdiği sıcaklıkla ilgili bir şey ona bunun ne olduğunu merak ettirdi.

tedarikçi onu düşünmüştü. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, yüzünde hiç makyaj yoktu, koyu renk gözleri şey, bitkin onları tanımlamanın bir yoluydu. Kan çanağı da başka bir şeydi.

Üçüncüyü seçmek zorunda kalsaydı? Övgü dolu bir tane bile bulamazdı.

Evet, çok güzel bir kadındı. Kendisine ait olduğunu bildiği kıyafetleri giyen bu içi boş kabuğu tanımadığını söylemek isterdi. Ama tanımıştı. Belki de kaptan haklıydı ve bir molaya ihtiyacı vardı, ama bu Mozart'ı tedarikçiye bağladıktan sonra olabilirdi ve sonra-

Siyahlar içindeki figür yatağın uzak tarafının arkasından fırladı ve o kadar hızlı ona doğru geldi ki, her kimse profesyonel olduğu belliydi. Başının arkasına aldığı darbeden hemen önce, yüzünü örten bir kar maskesi olduğunu kısa bir süre için hissetti ve ardından kafatasının tabanına aldığı darbeye hissizleşerek haliya yığıldı.

Nefes nefese, ani bir felce karşı zorlanan Rio'nun kendini koruma içgüdüğü kükredi ama sinir yolları boyunca çok fazla trafik vardı, elinin silahını almak için ceketine gitmesi, bacaklarının tekmelemesi, bir şekilde karşılık vermesi, herhangi bir şey yapması, gerçekten ... adrenalin ve acı sıkışmasına saplanması için sinyaller vardı.

Adam döndü ve ona baktı. Bir film kötü adamının yapacağı gibi bir şeyler söylemesini bekledi ama söylemedi. Ameliyattaki bir hastanın bir doz daha propofole ihtiyacı olup olmadığını değerlendirmeye çalışan bir anestezi uzmanı gibiydi.

Ayak bileklerinden birini aldı. Ve sonra diğerini.

Şimdi onu çekiyordu, vücudunun geri kalanı hareket etmeye başladığında elleri yerinde duruyordu - bükülmüş kollarındaki gevşeklik tükenene kadar ve sonra her şey

ve halı boyunca sürüklenerek yataktan uzaklaştırıldı. Yaşam alanına çıktığında, onu tutmayı bıraktı ve kollarının altını ve bacaklarını okşadı. Silahını, bıçağını, cep telefonunu ve göz yaşartıcı spreyini teker teker çıkardı. Sonra tekrar onun üzerinde durdu.

Bir dizi elektronik tıklama, adamın bir şeyler mesajlaştığını gösteriyordu. Ve sonra bir iMessage'ın geçme sesi duyuldu.

Garip bir şekilde, hoş ve normal sesler onu sakinleştirdi. Kesinlikle iyi bir nedeni yoktu.

Kısa bir durgunluk oldu. Sonra bir bing! sesi geldi.

Şimdi daha çok çekiyorum. Sürgülü kapılara doğru.

O anda cam bölmelerden hiç ışık gelmediğini fark etti. Belli ki binanın yan girişindeki güvenlik armatürlerini, apartmanın bu kısmına sürekli bir parlaklık verenleri öldürmüştü.

İçeri girdiğinde tam olarak ne kadar karanlık olduğunu fark etmemişti.

Adam ayak bileklerini tekrar bıraktı ve eldivenli elleriyle kapının bir yarısını geri çekti. İçeri dolan hava fırtınadan dolayı ıslak ve soğuktu ve onu biraz canlandırdı.

Onu, her neredeyse, kendi alanına götürmek üzere olduğu gerçeği de öyle. Hiç şüphesiz küçük terasın balkonunun hemen altında duran bir ortağı vardı, iki katlık düşüş hiç de uzak değildi.

Çığlık at, dedi Rio kendine. Sadece ağzını aç ve evi yıkmak.

Ama yapmadı. Ses çıkarmak yerine, adamın onu kaldırmak için gövdesine yaklaşmasını bekledi. Ne kadar güçlü olursanız olun, ölü ağırlık bir sorundu ve adam homurdanarak onu halıdan kaldırırken-

Son gücünü kullanarak elini sırtının küçük kısmına ve kemerinin arkasındaki küçük kılıfa götürdü.

Üç. İki. Bir.

Vücudundaki her kemiğin acımasına neden olan hızlı bir hareketle şok tabancasını çıkardı ve piçi tam boynunun yan tarafından yakaladı. Adam bir havlama sesi çıkarıp sonra da ses çıkaramayacak kadar zorlanınca onu bıraktı ve silahı da yanında götürdü.

Adam tökezlerken, kadın yan döndü, pantolonunun paçasını yukarı çekti ve bu kez baldırına bir darbe daha indirdi.

Saldırgan ormandaki bir ağaç gibi devrildi, vücudunun yere çarpması aşağıdaki komşularının hemen duyacağı türden bir şeydi - eğer olsaydı. Dairesi binanın kira ofisinin üzerindeydi ve gecenin bu saatinde orada kimse yoktu.

Rio kendini yukarı itti ve kapıya doğru tökezledi, ileri hareketi iyiydi ama dengesi berbattı. Kanepenin köşesine dişlerini takırdatacak kadar sert bir şekilde çarptı ama yoluna devam etti, şok tabancası hâlâ avucundaydı, uzaktan gelen ısrarlı bir çıtırtı elinin kıvılcımı tetiklemek için kendi kendine sıkıldığını gösteriyordu-

Kapıdan içeri giren ikinci adama doğru koştu. Yüz hatlarını gizlemek için kapüşon takmıştı ve susturuculu bir silahı vardı.

"Tanrım," diye mırıldandı, açıkça sinirlenmişti. "Tam bir baş belasısın."

Bum!

Cevap veremedi kafasında bir acı patlaması daha oldu. Rio'nun son bilinçli düşüncesi, silahının kabzasıyla şakağına vurmuş olduğuydu.

Ondan sonra hiçbir şey olmadı.



CHAPTER NINE

H Güney Boston doğumlu Butch O'Neal'ın her zaman söylediği gibi insanlar çok ürkekti. Kavga istemiyorsanız.

özellikle de arkadan geliyorsanız, onlara haber vermek herkesin yararınaydı.

Bir kaya çukurunun tüm havasını tazeleyen bir tünelde, Çakal önünde dönerken Rhage ellerini kaldırdı.

"Sadece ben," dedi adama, "senin üvey kardeşin. Çıldıрма."

Diğer vampir, koşu şortu ve bu yıl için fazla ince olan tişörtüyle, sağlıklı yaşamaya karar vermiş bir zombi gibi kaba görünüyordu. Rhage bir an için yüz yıl öncesine gitti ve o sinir bozucu aristokratın evinde yollarının ilk kesiştiği zamanki erkeği gördü.

O zamanlar Çakal, Darius tarafından Kara Hançer Kardeşliği'nin yaşayacağı bir yerin planlarını yapması için tutulmuştu.

Çakal, bir mimar olarak, bir kalem ve bir cetvelle anlaşmayı yapmaya istekli ve muktedir. Zamanın tarzına uygun takım elbisesi, altın cep saati ve zincirle tutturulmuş yeleği, düğmeli gömleğinin yakası yuvarlatılmış, ince ceketinin yakaları üstten çentikli, seçkin ve şık görünüyordu.

Ve şimdi burada Nike Lycra'nın içindeydi. Saçları ve yüzü aynıydı elbette - hayır, bu doğru değildi. Telefonunun küçük ışığının parıltısında çok, çok daha yaşlıydı, orta yaşa bile yaklaşmamış olmasına rağmen gözleri yaşlıydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu erkek kısık sesle.

"Burayı düzenledik." Rhage etrafı işaret etti, Kamera ışığı çok uzağa gitmese de, evet, görecekle pek bir şey yoktu. "Kapağı kaldırdığınızda güvenlik sistemini tetiklediniz."

Çakal kaşlarını çatı. "Ama ben buraya daha önce de gelmişim." "Biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet, tarihleri mi istiyorsun? Telefonumda var." Rhage Samsung'unu göstermeyi düşündü ama adamın şu anda yeterince meşgul olduğu anlaşılıyordu. "Ya da sadece benim sözüme güvenebilirsiniz."

"Peki bu gece buraya neden geldin? Gitmem gerektiğini söylemek için mi buradasın? Sanki izinsiz girmişim gibi?"

"Hayır." Rhage hançerli eliyle pışpışladı. "Burada alışveriş merkezi polisi oynamıyorum."

"Alışveriş merkezi polisi mi?"

"Kevin James, Paul Blart olarak mı? Boş ver." Rhage deri ceketinin içine uzandı ve bir Tootsie Roll çıkardı. "Aman Tanrım."

"Ne?" Çakal etrafına bakındı. "Ne-"

"Portakal. Portakaldan nefret ederim." Lolipopu açtı ve yüzünü buruşturdu. "Bu trene binmek ister misin? Sana iyi bir tane vereyim mi?"

Çakal gözlerini kırptırdı, sanki beynini dolduran şey göz önüne alındığında şekerle ilgili bir tartışma özümseyebileceği bir şey değilmiş gibi.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Rhage omuz silkti. "Yeraltına inmeniz arasındaki aralıklar gittikçe kısalıyor. Ben hiçbir konuda uzman değilim -öldürmek ve dondurma dışında, ki bu ikisinin bir araya geleceğini kim düşünebilirdi ki? Ama bunu atlatmaya çalıştığın açık ve sanırım küçük bir kontrolün kötü bir fikir olmadığını düşündüm."

"Buraya neden bu kadar çekildiğimi bilmiyorum."

"Buna inanıyorum. Peki nereye gidiyorsun? Hücrene mi dönüyorsun?"

"Ah . . . evet. Hayır. Bilmiyorum. Gerçekten bir planım yoktu."

"Devam et." Rhage azı dişleriyle çıtırdatmayı düşündü ve dilini narenciye seline kaptırmamaya karar verdi. Bazen her şeyi ortaya dökmek daha iyiydi. "Ve evet, ben de geliyorum. Kusura bakma."

Diğer erkek ona baktı ve sonra Rhage'in göğsünde kabzaları aşağıya gelecek şekilde kılıflanmış olan siyah hançerlere göz attı.

"Onun yerine eve gitmeliyim."

"Evet, bu muhtemelen doğru," diye kabul etti Rhage. "Ama bazı zamanlar geçmiş, direksiyonu aklınıza bırakmaz. Ve bu tür şeylerle savaşmak oldukça anlamsızdır."

Çakal tünelin aşağısına baktı ve yine görecek pek bir şey olmamasına rağmen gözleri etrafta dolaşırken, sanki zihninde yürüyor gibiydi, sola gidiyor, sağa gidiyor, düz bir yola bağlı kalıyordu.

Bir süre sonra erkek şöyle dedi: "Onlar . . bir bakıma benim ailemdi. İsteyerek değil ama acı çekerken birlikteydik. Lucan, Mayhem, hatta Apex, o hasta herif. Bitmemiş bir işim varmış gibi hissediyorum. Ben dışarıdayım ve onların da dışarıda olması gerekiyor."

"Onları bulacağız. Bu gece üzerinde çalışıyordum, aslına bakarsanız-"

"Kane bizim için öldü. Benim ve Nyx için. Kovan'da bağlıydık, işkenceyle öldürölmek üzereydik ... ve patlayacağını bile bile o tasmayı boynundan çıkardı. O bunu yapmadan ..." Çakal gözlerini ovuşturdu. "Bana gerçek aşkın uğruna fedakârlık yapmaya değer olduğunu söyledi ve sonra o lanet tasmayı çıkardı. Patlama onu paramparça etti ama tavanı çökertti ve bağlı olduğumuz direkler düştü. Dışarı çıkabilmemizin tek nedeni onun sayesindeydi."

Rhage, Mary'sini düşündü. Ve onu hayatta tutmak için lanetini nasıl sakladığını. "Gerçek aşk, üzerine düşmeye değer bir kılıçtır. O kahramanca bir seçim yaptı."

"Ve bu yüzden öldü."

"Bu işler böyledir. Bazı seçimlerin geri dönüşü yoktur - ve siz de keşke yapmasaydı mı diyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Evet, hissediyorsun. Sadece hayatta kaldığın için kendini kötü hissediyorsun."

"Nasıl hissettiğime dair en ufak bir fikrim yok." Çakal yüzünü tünelin siyah boşluğuna döndü. "Bunu neden yaptı ki? Ve diğer üçüne ne oldu? Öldüğünü biliyorum, ama ya ... lanet olsun. Belki de haklısın. Belki de beni canlı canlı yiyen şey budur. Dışarıdayım, bir arkadaşım var, bir ailem var. Elllerinde ne var? Hiçbir şeyleri yok. Hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Ama ya hayattalarsa? Piyangoyu kazandım ve onlar için hiçbir şey değişmedi. Hâlâ hapisteler."

"Hayatta kalanların suçluluk duygusu çok kötüdür." Rhage, Phury'yi ve adamın mahvolmuş ikizi Z için yaptığı her şeyi düşündü. "Bu yüzden neredeyse yok olan insanlar tanıyorum."

Çakal'ın gözleri başka yöne kaydı. "Bana esir kampını bulmama yardım edebileceğimi söylemiştin."

"Yaptım ve ciddiye aldım." Adamın kendini öldürtebileceği noktaya kadar. Aslında sahadayken kalem kılıç kadar güçlü değildi. "Yardım etme kararı sizin, ama bu kolay bir iş olmayacak. Görevde ciddi riskler var ve sizi sadece bir noktaya kadar koruyabileceğiz."

"Kaybedecek çok şeyim var," diye mırıldandı yumuşak bir ses. "Nyx benim her şeyim ve düşünmem gereken bir oğlum var ve işte bu yüzden anlamıyorum. Yani, Kane öldü. Apex bir sosyopat. Mayhem aslında hapishanede olmaktan hoşlanıyor, o konuya hiç girmeyeyim. Ve Lucan her zaman kendi başının çaresine baktı. Bana ihtiyacı yok. Öyleyse benim sorunum ne? Gerçek aşka sahibim, isteyebileceğim her şeye sahibim ve burada sıkışıp kaldım. Yukarıda özgür bir erkek olarak dolaşırken bile hâlâ bu hapishanedeyim."

Rhage azı dişlerini Tootsie Roll'a kilitledi ve sertçe ısırarak çikolatanın ortasına doğru ilerledi. Çiğnemeye başladığında, ortadaki çikolatanın geri çekilmesiyle dişlerinde oluşan tanıdık çekiş, dikkatini hiçbir şeye portakal eklenmesinden ne kadar hoşlanmadığı konusundan uzaklaştırdı.

O daha cevap veremedi Çakal ellerini havaya kaldırdı. "Yani, lanet olsun... benim dişim şu anda çiftleştığımız evde, İlk Yemeğimizi yediğimiz bulaşıkları yıkıyor ve ben ona nereye gittiğim ve ne yaptığım konusunda yalan söyledim. Tıpkı buraya geldiğim diğer onlarca seferde yaptığım gibi. Benim neyim var böyle?"

Rhage boş beyaz çubuğu ağzından çıkardı. "En azından bir kısmı basit."

"Oh, öyle mi? Hangi bölüm."

"Onlar senin kardeşlerin," dedi Rhage acımasız bir sesle. "Ve onları kurtarmalısın çünkü kurtardığında kendini de kurtarmış olacaksın. Bu yüzden evde değerli bir kadının olmasına rağmen buraya dönüp duruyorsun. Kendini kurtarmak için kardeşlerini kurtarmalısın."

Çakal başını acıyormuş gibi ovuşturdu. "Ama onlar benim kanım değil."

"Bu iş tanımı için kan gerekli değildir. Güven bana."



Sanatoryuma döndüğünde Lucan güney kanadının beşinci katının fayans döşeli koridorlarında yürüyordu. Zaman öldürürken duvarlara spreyle boyanmış yazılmış grafitileri okuyordu. Son derece orijinaldi ve tıpkı hastanenin kafa karıştırmayan yerleşim planı gibi ezberlenmesi kolay bir şeydi. Birkaç tur attıktan sonra yazı tiplerini, renkleri ve haritayı ezberlemişti: Blok harflerle yazılmış isimler. "4EVA" ile biten kalpli cebir denklemlerinde çiftler. Arada bir sırf etki olsun diye şeytani saçmalıklar. Oh, bir de Edgar Allan Poe'dan bir iki dize - ki bunları sadece "-Edgar Allan Poe" diye işaretlendiği için biliyordu.

Gecenin erken saatlerindeki fırtına dinmişti ve açık verandayı delerek hasta odalarına süzülen ay ışığı, insan mektuplarını okumak için ona fazlasıyla yeterliydi. Çizmelerinin altında çıtırdayan dökülmüş sıvalar, baykuşların uzak bir radyo istasyonundan gelen fauna ezgileri eşliğinde ilerlerken, aydınlatmanın günün sonundaki güneş ışığına benzediğine karar verdi; ışınlar koridoru düzenli bir şekilde geçerken uzun ve eğikti.

Sabah dört, diye karar verdi. Ayın yıldızlarla dolu gökyüzündeki konumuna bakılırsa muhtemelen dörde yakındı.

Yakında diğerleriyle birlikte yeraltına inmek zorunda kalacaktı ve bu yüzden şafak onu kilitlemeden önce hep buraya geliyordu. İçindeki kurdun nefes almaya, özgür olmaya ihtiyacı vardı ve soyunun bu yönünü onurlandırmak için yapabileceği en iyi şey buydu.

Böylece onu tüketmeyecekti.

Ama belki de çoktan tüketmişti.

Çılgınlığı düşünmemeye çalışarak yeniden gezintisine odaklandı. Diğerlerinden farklı olduğunu söyleyemese de, özellikle bir hasta odası onu kendine çekiyordu. Yine de bir tür tılsım haline gelmişti ve oraya yaklaşırken kapılardaki numaraları takip etti: 511. 513. 515-

517.

Bu onun tüm kurallarını ihlal eden kötü bir şans sayıydı. Çift sayıları severdi, favorileri 2 ve 4'tü.

Ama 517'ydi.

Kapı aralığında durakladığında, sanki içeride biri varmış ve içeri davet edilmeyi bekliyormuş gibiydi. Bu çok çılgıncaydı. Yine de bir bacağını eşiğin üzerinden atarken, davetsiz geldiği için özür dilemek istedi.

Yerdeki tüm boşluklar gibi oda da yaklaşık üç metre kareydi ve paslı baş ve ayak tahtaları arasına gerilmiş paslı yatak yayları açık alanın çoğunu kaplıyordu. Diğer tek mobilya küçük bir masa ve bir tabureydi. Her ikisi de ters çevrilmişti ve yaklaşık iki hafta önce onları düzeltmiş ve odada biri olsaydı eve bir mektup yazabilecekleri şekilde düzenlemişti. Ya da belki sevdiklerinden gelen bir mektubu okuyabilirlerdi.

Sonra da boş, çürümeye yüz tutmuş yatak desteğinin yerini değıştirdi, öyle ki biri düzeneğın üzerindeki şiltede yatıyor olsaydı, kanatlı kapılardan ve verandanın açık hava kemerlerinden gökyüzüne bakabilirdi.

Lanet olası bir ahmaktı. Ama burada acı çekenler vardı. Büyük, akıl almaz acılar ve kederler, uzun uzun ölen insanlar, aynı şeyi yapan diğerkleriyle çevrili. Diğerk türlerin hiçbir zaman büyük bir hayranı olmamıştı, ama burayla ilgili bir şey, burada ölenlerin sayısının büyüklüğü, ona bir sempati aşısı yaptı.

Kontrolünüz dışındaki bir şey tarafından lanetlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Masanın ve taburenin yanından geçerek verandaya doğru ilerledi. Sundurma oldukça sığdı, ama tüm kanat kadar uzundu ve parmaklığa gidip sanatoryumun iskelet ağaçları ve ölü otlardan oluşan tepesine bakarken, burada yatan insanları hayal etti, vücutlarında tedavi edilemez bir şey olduğunu biliyorlardı, tıpkı onlar gibi insanların kendi odalarının yanındaki odalardan kaybolduğunun farkındaydılar - ve tedavi edildikleri ve sağlıklı ayrıldıkları için değil.

Kendi hataları olmaksızın, genel nüfustan izole edilmiş bir şekilde burada mahkûm edilmişlerdi.

Aşağıya doğru eğilirken binanın yüksekliğine baktı. Bu bakış açısından, yapının muazzamlığı onu gerçekten etkiledi. Yerden o kadar yüksek olmasa da, devasa, kucaklayıcı kanatlarıyla, bir okyanus gibi göz alabildiğine uzanıyor gibiydi.

Ve yine de tüm katlara ve tüm verandalara rağmen, onun gibi dışarı bakan başka kimse yoktu.

Ondan ve belki Mayhem ve Apex'ten başka hiç kimse buraya gelmedi. Esir kampının operasyonu

Yeraltında, bodrum katlarındaki geniş yeraltı tavşan tarlasında.

Sanatoryum, uyuşturucu işleme işi yapan bir grup güneşten kaçan vampir için tam anlamıyla mükemmel bir yerdi. Daha önce içinde bulundukları o mutlu ellerin evde olduğu tünel sisteminden çok daha iyiydi. Taşınmaları pek iyi gitmemişti. Yaklaşık iki yüz mahkum varışlarından kısa bir süre sonra ölmüştü; yeni ortam, sefil varoluşlarında düşen son domino taşı olmuş, gergin kalpleri ve kötü ciğerleri iflas etmişti.

İyi ki burada cesetler için oluk varmış.

Tıpkı burada ölümcül bir hastalığa yakalanan insanların tedavi edildiği zamanlarda olduğu gibi, ölümler binanın bulunduğu yükseltinin dibinde yer alan bin ayak uzunluğundaki bir kuyudan aşağıya gönderiliyordu. Ancak insanların çıkarıldığı zamanların aksine, vampir cesetlerinin aşağıdaki demiryolu raylarına taşınması gerekmiyordu. Tek gereken biraz güneş ışığıydı ve kül o kadar inceydi ki, sıfırın altındaki bir rüzgârda kar gibi savrulup gidiyordu.

"Çok güzel bir gece," dedi etrafındaki hiç kimseye.

İşte o zaman aklına o kadın geldi. Rio'yu.

İçindeki kurt ona sesleniyordu, sanki ruhunun adını biliyormuş ve bunu sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla söylüyormuş gibi... Sanki onun derinliklerini görmüş ve günahları, kötü terbiyesi, buraya hapsedildiğinden beri yaptığı kötü seçimler için onu affetmiş gibi.

Ama insanlar zihin okumuyordu. Vampirlerin gerçekten var olduğunu bile bilmiyorlardı ve dişleri olan ve kana susamış olanlardan bazıları isteyerek ya da istemeyerek wolvenlerle çiftleşmişti. Hiçbir yere kabul edilmeyen oğullar yaratmak için.

Ve nihayetinde ihanete uğrayan ve kötü aristokratlar tarafından yönetilen esir kamplarına ve daha da kötüsü, suçlu yerli delilere gönderilenler.

"Siktir," diye mırıldandı.

O kadın, oynamaktan giderek soğumaya başladığı bu oyunda kullanılacak bir araçtı sadece. Başka bir şey değildi.

Onun nesi vardı böyle?

Çıplak ağaç dalları ve yerdeki ölü yapraklardan oluşan manzaraya dönerek, verandanın doksan yıl önce nasıl olabileceğini hayal etti; yataklar, rüzgârın akıntısıyla sürüklenme tehlikesi olan kayıklar gibi kenetlenme istasyonlarına takılıydı.

Bodrumdaki kayıt odasında resimleri görmüştü. Ölülerin kayıtlarını okumuş ya da en azından göz gezdirmişti.

Kendini o eski siyah-beyaz fotoğraflardaki perili hastalar kadar çaresiz hissediyordu; ileriye bakacak hiçbir şey, sahip olunacak hiçbir seçenek, bahsedilecek bir gelecek yoktu.

Kendinden, bu yerden, her şeyden bıkan Lucan kendini tekrar içeri attı. Her zaman olduğu gibi, kattan ayrılmadan önce tam karşısındaki hasta odasına bakması gerekiyordu. 518.

Binanın ön tarafındaki tedavi alanlarının aksine, bu arka odaların herhangi bir verandaya erişimi yoktu, sadece tek bir pencere vardı. Yine de aynı yataklar. Ancak masa ya da tabure yok.

Kayıt odasındaki incelemeleri sırasında, arka tarafın ölecek insanların taşındığı yer olduğunu öğrenmişti. Artık havanın terapisini denemek için bir neden yoktu. Koridorun karşısındaki değişimin ne anlama geldiğini biliyorlar mıydı?

Biliyor olmalılar.

Tıpkı kuzenleri gözlerindeki o bakışla ona geldiklerinde bildiği gibi... onu öldüreceklerini biliyordu ve savaşmaya hazırdı.

Bunun yerine, onu bir vampiri öldürmekle suçladılar, böylece ellerini kana bulamadan onu kalıcı olarak aradan çıkarabileceklerdi.

Korkaklar. Onlar hep korkaktı.

Lucan kanadın terminalinden aşağı inen merdivenlere doğru yürüdü. Gıcırdayan yangın kapısını açtıktan sonra merdiven boşluğundaki döküntülerden, boş, solmuş bira kutularından, erimiş mumlardan ve insanların çocukların hayaletlerinin yolu karıştırdığını düşündükleri kirli kırmızı toplardan kaçarak inişe geçti.

Her adımında ara sokaktaki o insan kadını düşünüyordu.

Böyle korkunç bir işe nasıl bulaşabilirdi? Ve hayır, cinsiyet ayrımcılığı yapmıyordu.

Onun gibi bir pislik bile, eğer seçme şansı olsaydı, uyuşturucuyla ilgili hiçbir şey yapmazdı.

Ama belki o da bilmiyordu. Belki o da tıpkı onun gibiydi. Kapana kısılmış.

Yine de tehlikeli bir oyun oynuyordu. Onun gibi arz tarafında olmak başka bir şeydi. Sokaklarda dağıtım yapmak insanları öldürüyordu ve o da bu işin tam ortasıındaydı.

Yine de bir arabanın çarpmasından Wonder Woman'mış gibi kurtulmuştu.

Belli ki ölümsüzmüş.



CHAPTER TEN



Rio bir soluk alma ve başını yukarı kaldıran bir sarsıntıyla uyandı. Nerede olduğuna odaklanamadan önce, hızlı bir fiziksel envanter ona tam olarak

Dikkat: Kafatasının arkasında çığlık atan bir ağrı vardı, ağzında bir tıkaç vardı ve kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu-

Bir sandalyedeydi. Elleri arkasında ve ayak bilekleri kilitli bir şekilde düz sırtlı bir sandalyeye bağlanmıştı.

Ve önüne su dökülüyordu. Su mu? Bekle. .

. bu bir çeşme miydi?

Gözlerini düzgün bir şekilde çalıştırmak için kırpıştırırken, akıl almaz olan olasılıksız hale geldi ... ve sonra evet-gerçek olana dönüştü: Görünüşe göre, aslında, hiçbir yere gitmediği her şeyin yaklaşık beş metre önünde beyaz mermer bir çeşme vardı ve ayrıntılar her an daha da netleşiyordu. Geniş kurnasından, ortasındaki kuyruğunun üzerinde duran stilize edilmiş, oyulmuş sazana ve

Ağzından su fışkırtan armatür, bir kaleye ya da müzeye aitmiş gibi görünüyordu.

Odanın geri kalanı da aynı şekilde süslüydü; uzun, ince pencereler olduğunu tahmin ettiği şeylerin üzerine çekilmiş limon sarısı ipekler, zemin mermer karelerden oluşan siyah-beyaz bir satranç tahtası, duvarlar pastoral sahnelerin boyalı duvar resimleriyle kaplıydı.

Ama dekorun ne önemi vardı ki? Versailles özentisi bir evde de olsa, bir tuzak evde de olsa, buradan gitmesi gerekiyordu.

Ellerini çekiştiriyor, bacaklarını serbest bırakmak için zorluyor, her türlü acının bir kataloğunu alıyordu. Boynunda keskin bir nişancı vardı, sanki başı çoğunlukla sola doğru düşmüş gibiydi ve omuzları, uyluklarının üst kısımları gibi çığlık atıyordu. Dizinin altındaki her şey iki tarafta da uyuşmuştu ve bunun iyi mi kötü mü olduğu konusunda kararsızdı. Muhtemelen kötüydü, çünkü kaçmak zorunda kalacaktı ve ayaklarını hissedemezse bunun iyi gitmeyeceğini biliyordu.

Bileklerini bükerek hiçbir yere varamadı ve ayak bilekleri o kadar hareketsizdi ki, sanki ameliyatla-

"Uyanmışsın."

Rio'nun gözleri parladı. Mozart mı?

Ses tam arkasından geliyordu; ancak omzunun üzerinden bakmaya gittiğinde daha fazla süslemeden başka bir şey göremedi. Diğer yöne baktığında da aynı şeyi gördü ve adamın kendisini gizleyerek görüş alanından çıktığını hissetti.

Her zaman yaptığı gibi.

Bir el yüzünün önünde dolandı ve ağzındaki tıkaçı çıkardı. "Uber asansörünüz biraz sert geçtiyse özür dilerim."

Rio derin bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha.

"Yolculuk için değildi," dedi kısık sesle. "Benimle buluşmak isteseydin, hemen gelebilirdim."

"Ama o zaman nerede yaşadığımı bilirdin."

Onu öldüreceklerdi. Mozart'ın evinin bu tek odasını görmek bile onun aşırı gizlilik rutini için çok fazlaydı. "Hiç göz bağı diye bir şey duydun mu?" Kelimeleri geveliyordu ve kasıtlı olarak birbirine karışmasına izin verdi. "Ya da adresini vermek istemiyorsan, bir yerde buluşabilirdik. nötr."

"İnsanların bana gelmesini tercih ederim."

"Hayır bilmiyorsun. Kimseyle yüz yüze görüşmeyi reddediyorsun."

"Eşsiz cazibeniz beni baştan çıkardı diyelim."

Kadının görüş alanından uzak durarak, sert tabanlı ayakkabıları sert taş zemin üzerinde keskin sesler çıkararak etrafta dolaştı. Adam volta atarken o da yansıtıcı yüzeyi olan herhangi bir şey aradı. Fıskiye'nin bir faydası olmadı ama yanmamış huş ağacı kütükleriyle süslü bir şömine vardı ve şöminenin şömine rafında, çalışır durumda olan süslü bir altın saat vardı. Başını eğdiğinde, yüzünü kaplayan dairesel camdaki yansımayı neredeyse yakalayabiliyordu.

Yine de bir kimlikle çok uzağa gidemedi.

"Demek benim için bir sorun yarattın," diye mırıldandı Mozart.

"Ve sen bana iki beyin sarsıntısı verdin. Ödeştik mi?"

"Hayır, korkarım değiliz. Mickie'nin değeri bir insan, ama benim için çok yararlıydı."

"Onu ben öldürmedim."

"Senin bir yalancı olduğunu hiç düşünmemiştim." "Çünkü yalan söylemiyorum."

Mickie'yle ilgili hiçbir konuda rol yapmak zorunda olmamak rahatlatıcıydı. Yeni yarattığı yalanları doğru tutabileceğinden emin değildi. Eskiler, kim hakkında

Gerçekte ne olduğu ve sokaklarda ne yaptığı, evine giden yol gibiydi. O kadar iyi işlenmişlerdi ki, çok net düşünmediği zamanlarda bile ezbere bildiği şeylerdi.

"Onu evinde görmeye gittim, oraya vardığımda ölmüştü."

"Sana inanmıyorum."

Gerçeği söylediği halde inandırıcı bir yalanlama bulmaya çalışırken, Mickie'yi kirli kanepesinde, Al Bundy'nin ayağı takılıp bir Jordan Peele filminin içine düşmüş gibi görünürken hayal etti.

Daha çok Mozart'ın hızıyla. "Sen hırslı bir kadınsın."

"Artık gitmeme izin verir misin?"

"Geçmişinizi araştırdım. Hiçbir şey bulamadım." Sadece özel bir şey olmayan kurgulanmış kimliği.

"Bazı insanlar ilginç hayatlar sürmezler."

"Benim için iyi işler yaptın."

"Biliyorum. Ve yapmadığım bir şey için beni öldürmediğiniz sürece, sizin için çalışmaya devam edeceğim."

"Eğer onun işini isteseydin, sorabilirdin."

"Onun işini zaten ben yapıyordum. Onu öldürmek sadece daha fazla iş demek olurdu."

Konuşmayı sürdürürken, odanın dışındaki sesleri dinledi. Kokulara. Dışarıda olan herhangi bir şeyi. Şöminenin üzerindeki saat yediyi gösteriyordu, yani sabah olmalıydı. Hava karardıktan sonra olacak kadar uzun süre soğukta kalmış olması imkânsız görünüyordu.

"Beni dairemde nasıl çıkardılar?" diye sordu, kaçıranların sürgülü cam kapı/terasa tahliye planını uyguladıklarını tahmin etmesine rağmen.

"Bir arkadaşımın canına okudun."

"Bana arkamdan saldırdıktan sonra elini sıkmamı mı bekliyordun? Beni halımın üzerinde ayak bileklerimden sürükledikten sonra?"

Bir kıkırdama oldu. "Rio, Rio, seninle ne yapacağım ben."

"Başıma bir torba geçireceksin, beni bu sandalyeden kurtaracaksın ve daireme geri götüreceksin. Mickie'nin yaptığı her şeyi resmen devralacağım, ancak onun merkezinde çalışmayacağım, orası iğrenç."

"Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, öyle. Çünkü aksi takdirde besin zincirinizin en tepesindeki iki kişiyi kaybetmiş olursunuz. Peki bizim yerimize kimi koyacaksın?"

"Bu benim sorunum, senin değil." "Ben senin çözümünüm."

Uzun bir duraklama oldu ve Rio sandalyede olabildiğince doğruldu. "Alo?"

Omzuna bir el indi ve sıçradı. Mozart onu tutuşunu sıkılaştırırken, kolundan aşağı bir acı yayıldı.

"Seninle ne yapacağım ben?" dedi acımasızca.

Rio gözlerini kapadı ve tedarikçiyle buluşmadan hemen önce gelen telaşlı telefon konuşmasını hatırladı.

"Peki," diye mırıldandı. "Umurumda bile değil. Mickie'yi öldürdüm ve bunun için üzgün değilim."

"Neden yalan söyledin?"

Rio bileklerindeki bağları çekti. "Burada tam olarak misafir sayılmam, değil mi? Ve mali durumunuz hakkında bildiğim kadarıyla, bu güzel mermer zemin kana bulanırsa değiştirmeye gücünüz yeter. Yani zorlu bir temizlik sizi kafama bir kurşun sıkımdan alıkoymayacak."

Uzun bir duraklama oldu. "Yalancılardan nefret ederim Rio. Gerçekten nefret ediyorum."

Siyah-beyaz bir görüntü yüzünün önüne indirildi ve samimi fotoğrafı hemen tanıdı. FBI akademisinden mezun olurken, kayıt tutulmaması ve kesinlikle fotoğrafçı olmaması gereken o gizli törende uzaktan çekilmişti.

Yüzü daha genç ve biraz daha dolgundu ve o gülümseme? Söyleyebildiği kadarıyla o zamandan beri yeniden ortaya çıkmamıştı.

"Şanslıyım ki," diye mırıldandı Mozart, "her türlü yerde dostlarım var."

Demek böyle öldü, diye düşündü Rio.

Kardeşinin cesedini yatak odasında yerde bulduğundan beri, kendi son nefesinin nasıl olacağını merak ediyordu. Bir kaza sonucu mu ölmüştü yoksa bir hastalık mı onu ele geçirmişti. Kükreyen bir acı içinde miydi yoksa ilaçlardan dolayı bir sis içinde miydi? Uzun mu sürmüştü yoksa hızlı mı olmuştu.

Bu sorulardan bazıları bugün cevaplanacaktı. Yakında.

Garip bir şekilde, bir gece önce acil servisten çıkan çifti düşündü, yaşlı adam ve yaşlı kadın, birbirlerine sadece bir binanın çıkışına kadar değil, büyük çıkışa kadar yardım etmişlerdi.

"Memur Hernandez-Guerrero, sizinle ne yapacağım?"

Rio gözlerini kapadı ve sessiz bir dua mırıldandı. Her Gey düğünöldüğünde, bu retorik bir soruydu, değil mi?

-

Kolunun üst kısmındaki iğne batması keskindi ve gözlerini aşağı ve sağa doğru kırptırdı.

Üst pazılarına bir hipodermik iğne saplanmıştı ve nefesi kesilirken uzvunu döndürmeye çalıştı.

dışarı çıkarmak. Ama sanki böyle bir plan varmış gibi. . .

Her şey yavaşladı, sadece nefes alıp vermesi, kalp atışları ve düşünmesiyle vücudunun içinde değil, kendi dışında da yavaşladı, tüm dünya pekmeze döndü.

Bilincini kaybederken aklına gelen son görüntü, bir prensesin yatak odasında bulundurabileceği türden, kıvrımları ve Roma rakamlarıyla dolu sevimli, boyalı yüzü olan o antika altın saatti.

Ve sonra hiçbir şey bilmedi, hiçbir şey hissetmedi, hiçbir şey hissetmedi.



CHAPTER ELEVEN

T gece, boğucu havayı terk edecek kadar karanlık olur olmaz KİLİTLEME . ve Sanatoryum, Lucan Caldwell şehir merkezine ışınlandı. Yeniden oluştuğunda, kadınla tanıştığı kulübün çatısındaydı. Bedensel formuna geri döndüğünde, müziğin bas çizgisinin ritmik ritmi botlarının tabanlarından ve binanın etrafında dolaşan esintiden geliyordu, o yakalandı ve KOKULAR . ve İnsanlar içinde ve Bekleme hattı.

Kendisine verilen taşınabilir telefonu çıkardı. Rio'dan hâlâ yanıt yoktu.

Ayrıldıklarından beri numarayı dört kez aramıştı.

Tekrar buluşacaklarını söylemiş olsa da, devam edecek ne zamanı ne de yeri vardı. Buraya geri döndü çünkü ... gerçekten seçenekleri neydi.

Gün içinde iç yaralanmalardan ölmüş müydü? Öldürüldü mü?

Eski usulle, bir tabutun içinde mi kovuldun?

Çatıya doğru ilerledi ve dudak kenarından aşağıya baktı. Sokak bomboştı; etrafa saçılmış çöpler, uzakta park etmiş bir araba ve yakın zamanda tembel ya da dikkatsiz biri tarafından boşaltılmış, kapakları arkaya düşmüş, pis ağızları hâlâ açık bir dizi çöp bidonundan başka bir şey yoktu. Rüzgâr yön değiştirdiğinde hava iyice soğumuş, önceki akşamın mevsimsiz sıcaklığı gitmiş, kış şimdiden kaslarını esnetmeye başlamıştı.

Çatıdaki pervazların üzerinden yukarı doğru sallanarak yangın merdiveninin en üst katına bir cınlamayla çıktı ve inişli çıkışlı merdivenlerden inerken ne kadar gürültü çıkardığını gizlemedi. En alt basamağa geldiğinde merdiveni bırakmadı; sadece bir sarkaç çekti, elleriyle asıldı ve yere düştü.

Havayı soluyarak kendisine gelen kokuları gözden geçirdi: O arabadan gelen motor yağı ve benzin. Köşedeki çöplükten gelen çürümüş yiyecekler, hani şu tetikçinin bulunduğu yer. Muhtemelen nehir kenarındaki köprünün altında, evsizlerin varillerin etrafında toplandığı ve ısınmak için yanan çöpleri kullandığı bir yerden gelen ateş.

Şarj cihazının ve tetikçinin cesedinin çoktan ortadan kaldırılmış olduğunu tahmin ediyordu. Hiç şüphesiz insan polisler bu iki suç mahalli için tam bir gün geçirmişlerdi.

"Neredesin Rio," diye mırıldandı. "Seni bekliyorum."

Sanki sesinin o kadın üzerinde sihirli güçleri varmış, onu kendisine çağırabilirmiş gibi mi?

Evet, her neyse, diye düşündü. Daha çok tam tersi gibiydi-

Sokağın başında bir avuç insan köşeyi döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Adım

Lucan zayıf güvenlik ışıklarının yarattığı gölgelerin arasında kaldı. Kulüp için giyinmiş dört kişilik bir gruptu, hepsi siyahlar içindeydi, saçları diken diken olmuştu, itişip kakışmaları içki ya da uyuşturucudan değil, önlerindeki gecenin beklentisinden kaynaklanıyordu.

Olabilecekleri kadar iyi göründüklerini tahmin ediyordu. Sabahın dördünde mi? Tüm bu bir araya getirme işi çok zor olacaktı-

Birdenbire gömme bir kapının önünde durdular ve içlerinden biri telefonunu çıkardı. Bir dakika sonra, "PERSONEL" tişörtlü bir adam içeriye giden yolu açtı ve sanki ödeme yapmadan onları içeri alıyormuş gibi hızlı hızlı hareket etti.

Kapı şak diye kapandı.

Lucan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sola baktı. Sağa baktı. Azı dişleri saldırganlıkla karıncalanırken, yerinde duramadığı için köşeye doğru yürümek zorunda kaldı. Her üç ya da dört adımda bir, Cellat'ın kullanmasına izin verdiği cep telefonunu tekrar kontrol etti... ki bu zaman kaybıydı.

Eğer arasaydı, titreşirdi. Mesaj atsaydı, titreşirdi.

Sanki üçüncü bir seçenek varmış gibi? Lanet olsun.

Burnu ona sokağa girmek üzere olan şeyin tam olarak ne olduğunu bildirmeden önce duyuları uyarıcı bir şekilde canlandı ve vücudu kendi iradesiyle görece güvenli bir yere doğru hareket etti: Bir an kulübün karşısındaki binaya doğru yürürken, bir an sonra park halindeki arabanın arkasına eğildi.

İki figür sokağın başındaki gölgelerden çıktı ve yangın merdiveninin yanında durdu.

Vampirler. Kokusundan anlayabiliyordu ve aristokratlar ya da siviller değillerdi. Savaşçılar. Soldaki sarışındı ve

Bir köprü gibi geniş omuzluydu. Diğerinin siyah saçları, keçi sakalı ve yüzünde sanki dünya onu çok sıkıyormuş gibi bir ifade vardı. İkisi de siyah deri giymişti ve motorcu ceketlerinin altındaki şişkinliklerin sadece kas olmadığını biliyordu.

Üzerlerinde bol miktarda tunç vardı.

Güvenlik ışıklarının ulaşamayacağı bir yerde duruyorlardı; rüzgâr altında oldukları için kokularını almasaydı kendisinin bile fark edemeyeceği iri gölgelerdi bunlar.

Lanet olsun, geceye çok iyi karışmışlar.

"-Hayır, dün akşam buradaydı," diye mırıldandı keçi sakallı olan.

Lucan'ın üst dudağı geriye doğru kıvrıldı. Ama şansı neydi-

"Burada bağlantıyı bekliyordu." Erkek ince bir sigaraya benzeyen bir şey çıkardı ve yanmak yerine kanayan bir şeyi ısırarak ister gibi dişlerinin arasına koydu. "O insanı rehabilitasyona götürdü. Elimdeki tek şey bu, Hollywood - senin küçük hapsirme krizin yüzünden."

Bic'i çıkarıp parmağıyla oynadığında kısa bir süre için parlayan alev ikisinin de yüzünü aydınlattı. Lucan onları tanıyamadı.

"Bu bir uyum değildi, V. Bu bir, tek bir achoo idi."

"Hapşırık, peynir, her neyse. Eğer o ges- gun-dheit anını yaşamamış olsaydın, ona ulaşmış olurdum-"

Vampirler sessizliğe bürünürken, bu kez üç kişi olmak üzere bir grup insan daha ara sokaktan aşağı indi. Kulübün arka kapısında durdular ve mesajlaştılar. Bir dakika sonra, aynı güvenlik görevlisi eşyaları açtı ve onları içeri aldı.

Lucan cep telefonunu ceketinin cebinde kaybetti. Sonra bazı wolven'lerini bilincinin ön saflarına davet etti - değiştirmeye yetecek kadar değil

... ama duyularını daha da keskinleştirmeye yetecek kadar.

Gözlerini kapatırken dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Dün gece, tel örgülerden gizlice geçen insan çocuklarla oynarken, çocukların kendi kurdunun o kadar altında olduğunu biliyordu ki, diğer tarafının onların peşine düşmesinden endişe etmemişti. Onlar bir tehdit oluşturmuyordu ve o da aç değildi. Ve tüm yırtıcılar gibi, kurdunun da saldırıya geçeceği sadece iki durum vardı. Biri açlıktan, diğeri de bölgesini savunmak içindi. Aksi takdirde, harcanan kaloriler hesaba katılmazdı.

Bu koca kıçlı vampirler mi? Özellikle de rüzgâr yön değiştirir ve kokusunu alırlarsa bir sorun yaşayacaktı. Birincisi, onun saldırganlığına denklerdi, Caldwell'de dolaşan herhangi bir insandan çok daha ölümcüllerdi. Ama daha kötüsü? Onun dışısından bahsediyorlardı -onun dışısı olduğundan değil- ve bu, esir kampından ayrılmadan önce yemek yemiş olsa bile, iki porsiyon taze et için bir reçeteydi.

Peki ya onları öldürürse? Dışısı hakkında başka neler bildiklerini öğrenmeyecekti, değil mi?

Onun olduğundan değil.



Vishous sokakta bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu: Bir şeyler ... doğru değildi.

Gözlerini kısarak kulübün arka kapısına baktı. Üç insan oraya bedavaya girmişti, binanın ön tarafında ise bir bekleme kuyruğu vardı, her türden insan içeri girmeye çalışıyordu

sarhoş olmak, sevişmek ve en azından eve tek parça halinde dönmeye çalışmak için.

Omzunun üzerinden baktı. Rüzgârın esme şekline bakılırsa, arkalarındaki her neyse onun kokusunu alabiliyordu; yani sorun ön tarafta olmalıydı.

"Bakın," diyordu Rhage, "bence geri dönüp hapşırdığım adamı ziyaret edelim."

V nefesini verdi, duman yüzünden uzaklaştı. "O öldü, unutma."

"Dairesini ben öldürmedim. Çatıdan düştüğünde bu senin cinayet teşebbüsündü."

Kardeşini, o kırıp girme inişini yapmayı planlamadığı konusunda düzeltmek neredeyse karşı konulmaz olsa da, V bunu bıraktı ve yaklaşık kırk metre aşağıda park etmiş bir arabaya odaklandı. Arabanın ön panelinin üst kısmında yanıp sönen küçük kırmızı bir ışık vardı ve açılıp kapanan ışın ön camın iç kısmına doğru çıkıntı yapıyordu.

Hyundai kilitliydi ve ön koltuklarda kimse yoktu. Ama arkada? Kim bilir. Bagaj mı? Belki orada bir ceset vardı.

Ölüm konusunda fare zekâsına sahip altıncı hissi vardı. Mahmeninin kim olduğu ve Lassiter'la yaşadığı gibi, elinden gelse bu önsezi saçmalığından vazgeçerdi.

En azından bu tür bir radarı olmasaydı, yaşadığı seğirmenin bir tür cadı işi değil de gerçek içgüdüleri olduğundan emin olabilirdi.

"Birileri aldığımız demir haç işaretli ürünleri aramaya gelecek. " Rhage sanki harekete geçmek için kaşınıyormuş gibi ayaklarını yere vurdu. "Belki onları bizi büyük alıcıya ulaştırmak için kullanabiliriz, o da bizi tedarikçiye ulaştırır."

"Cesedin bulunduğunu varsayarsak, polisler bütün gün oradaydı, bu yüzden kimse o tuzağın yakınına bile gitmiyor.

ev-"

"Bir sorun mu var?" Rhage ağzından kaçırdı. "Tuhaf görünüyorsun."

V başını yavaşça ileri geri salladı. Sonra olumlu cevap verdi: "Sanırım çatıya çıkmamız gerekiyor. Hemen şimdi."

Film yıldızı görünümüne ve onu bir Nathan's Famous champerino'su yapacak türden içi boş bacak yeme alışkanlıklarına ek olarak, Hollywood'un onun için sahip olduğu şeylerden biri, bir saniye içinde gündelikten savaşa hazır hale gelebilmesiydi.

Ve ona hiçbir şeyi iki kez söylemek zorunda kalmadınız.

Kardeşi silahının kılıfını çıkardı, başıyla onayladı ve ikisi birlikte kulübün karşısındaki binanın çatısına çıktılar. Yeniden bir araya geldiklerinde V, kardeşine sokağın hangi tarafından gideceğini söylemesine bile gerek kalmadığına hayret etti. Rhage sadece biliyordu.

Senkronize bir şekilde, kalça yüksekliğindeki HVAC ekipmanı ve kapaklı tavan erişimiyle düz tavanı incelediler. Rüzgâr V'nin kulaklarında ıslık çalarken, o da kendi silahını çıkardı. Onun başını sallamasıyla Hyundai'nin park edildiği yöne doğru yürüdüler, o sırada uzakta bir araba kornası bir dizi kesik kesik ötüyordu, alarmı kim bilir ne tarafından tetiklenmişti.

Menzile girdiklerinde V eldivenli elini kaldırdı ve işaret parmağını kaldırarak bir saydı. Sonra baş ve orta parmağını ikiye kaldırdı. Ve son olarak baş, orta ve yüzük parmağı

O ve Rhage aynı anda silahlarına sarıldılar ve onları kenardan arabanın üzerine doğrulttular.

Ancak sedan ile binanın yan tarafı arasında siper alan kimse yoktu.

"Onu deliklerle mi doldurmak istiyorsun?" Rhage acımasızca sordu. "Bir bastırıcım var ve onu lanet bir eleğe dönüştürebilirim."

"Hayır." V ağzını Hyundai'nin üzerinde tuttu ve kulübün çatısına doğru baktı. "Henüz değil."

"Ben oraya gidiyorum. Eğer bunun altında bir şey varsa-"

V kardeşinin koluna bir şaplak attı. "Butch'u ara. Daha fazla yaklaşımadan destek istiyorum."

"Tamamdır."

Rhage telefonunu çıkardı ve gönder tuşuna bastı. Yumuşak zil sesi dövüşçünün kulağında yankılanırken V başını iki yana salladı. Sonra silahını indirdi ve küfretti.

Belki de sadece kaybediyordu.

"Hey, polis," dedi Hollywood onun yanında. "Troyka'yı tekrar bir araya getirmenin zamanı geldi kardeşim. Oda arkadaşın ve ben gelip bizimle oynamanı istiyoruz. Senden dört blok ötede, kulübün oradayız."

"Hayır," diye araya girdi V. "Ona bizimle o dairede buluşmasını söyle. Ona adresi ver. Arabayla sekiz dakika içinde orada olabilir."

Rhage kaşlarını çattı ve telefonun alt kısmını ağzından indirdi. "Emin misin?"

V tavanın üzerinden arabaya bir kez daha baktı. "Evet, bu gece kışımnda bir kıl var, doğru mu? Polisime bizimle nerede buluşacağını söyle."

Rhage silahını yeniden kılıfına soktu. "Anlaşıldı. Hey, Butch, unut gitsin. Bizimle Otuz İkinci ve Market Sokağı'nda buluşmalısın."

"Dur bakalım," dedi V. "Bu da ne böyle?"



Lucan başlangıçta arkasına gizlendiği arabanın altında, başını arabanın altından kaldırıp binaya doğru çevirerek kaldırıma sırt üstü uzandı. Vampirler çatıdaydı. Tahmin etmişti.

Gölgelerin arasından hayalet gibi çıktıkları anda gittikleri yerin orası olduğu doğrudu ve hayatında hiç bu kadar hızlı asfalta çıkmamıştı. Bu çiftle uğraşmak yapılacaklar listesindeki son şeydi.

Kahretsin, orada kalmalarını umuyordu.

Ve onların seslerini duyduğunda, çünkü burası sadece iki katlı bir binaydı ve kurt tarafının radar dedektöründen daha iyi kulakları vardı, kurt tarafı kontrolü ele geçirdiğinde, silahlarını çıkardıklarında ve etraftaki insanlar video çekmek için lanet olası cep telefonlarına sarıldıklarında çıkacak kavgayı hayal etti-

Doğal olarak, işler derhal daha karmaşık bir hal aldı. Çünkü tam da böyle bir gece geçiriyordu.

Sokağın karşısında, kulübün arka kapısı ardına kadar açıldı ve bir dizi sivri topuklu ayakkabı arabanın sürücü tarafına doğru hızla ilerledi. Kadın adamın hemen yanında durdu ve sonra el yordamıyla anahtarlarını düşürdü. Onları almak için eğildiğinde, uzun sarı saçlarının uçları adamın görüş alanına girdi-

Bip-bip.

Kadın uzaktan kumandasıyla arabanın kilidini açarken farlar yanıp söndü ve Lucan kendini sakinleştirmeye çalışarak dışarı çıkmaya çalıştı ama bunu pek başaramadı. Wolven tarafı yüzeye çok yakındı, hâlâ o erkek vampirler tarafından tetikleniyordu, hâlâ öne çıkmak için birazcık bile özgürlük verildiği için çok heyecanlıydı.

Harika. Lanet şey kapıyı açmaya çalışan bu kadını yiyebilirdi-

"Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" İnsan bir erkek, hayatının bir döneminde megafon yutmuş olduğunu düşündüren bir ses tonuyla konuşarak onun peşinden kulüpten dışarı fırladı. "Bu ne lan! Beni böyle bırakıp gidiyorsun! Siktir git, Maria!"

Kadın kendini arabanın içine attı, kapıyı çarptı ve kilitleri yumrukladı. Sonra adam gelip camlara vurmaya ve kolu çekiştirmeye başlayınca motoru çalıştırdı.

"Seni kaltak!" Vur, vur, vur. "Seni lanet-"

Lucan bir çift siyah makosen ayakkabıya kısa bir süre baktı. Sonra kadın vitesine taktı ve gaza bastı.

Arabanın altında, hızlı düşünmek zorundaydı. Sakinleşmek için hiç şansı yoktu ve kadın lastikleri sola doğru o kadar sert çevirmişti ki, doğrudan arkadaki radyallerin yoluna girmişti. Bir de hâlâ üzerinde olan iki vampir vardı, onlar da onunla aynı kadını arıyorlardı.

Ve sürpriz bir şekilde, görünüşe göre eninde sonunda ulaşmak istedikleri tedarikçi oydu.

Siktir, diye mırıldandı Hyundai'nin alt kısmındaki meyve salatasına uzanıp tutabildiği her şeye tutunurken.

Tekerlekler döndükçe, yanık lastik kokusu burnuna geldikçe ve penceredeki adam bağırmaya devam ettikçe, Lucan omuzlarını asfalttan çekerek ve bacaklarını düz bir şekilde uzatarak kendini dışarı attı. Karın kasları yanarken ve kıcı bir çift gaffer tutacağından daha sıkı sıkılmışken, arabanın lastikleri alıcı bulduğunda ve bir gümbürtü duyduğunda lanet olası hayatı için tutundu.

Sanki adam önüne atlamış ve o da adama vurmuş gibi.

Tanrım, bu sokağın nesi vardı? Her gece ulaşılması gereken bir tür biçme kotası mı vardı?

Hyundai hareket etmeye başladığında Lucan'ın son düşüncesi buydu ve tüm gücünü ve beyninin her bir parçasını kullanmak zorundaydı.

yanaklarının ömür boyu parlatılmadığından emin olmak zorundaydı.

Arka bölgesinin göreceli özelliklerini -ya da eksikliklerini- düşünmek için fazla zaman harcadığını söyleyemezdi ama birdenbire gerçekten netleştiği tek şey neydi?

Annesinin ona verdiği her şeyi saklamak istedi.



CHAPTER TWELVE

Homicide Dedektif José de la Cruz gece için eve gitme vaktinin geldiğini biliyordu ama cinayet mahalline bir kez daha baktı. Ama her şey gibi iki saniye öncesinden beri ne değişmişti? Hâlâ çatısında bir delik, kanlar içinde bir kanepe ve şuradaki kırık masanın üzerinde yetişkin bir adama yürüyüş emri vermeye yetecek kadar kokain kalıntısı olan, uyuşturucu satıcıları tarafından işgal edilmiş bir çöplüktü. Kanepeyi dünyanın en büyük yara bandına dönüştüren ceset yaklaşık bir saat önce çıkarılmıştı ve teknisyenler fotoğraflama ve örnek alma işlemlerini bundan yaklaşık otuz dakika önce bitirmişlerdi. Şimdi, sadece o ve-

"Emekli olacağınız doğru mu, Dedektif?"

José son altı aydır birlikte çalıştığı çocuğa baktı - aslında otuz yaşındaydı ve evde bir karısı ve iki çocuğu vardı. Treyvon Abscott inatçı, biraz kibirli ve çok zekiydi. Mükemmel bakımlı saçları ve lacivert departman elbisesi ile

bir cinayet masası dedektifinden çok, görevde olmayan bir denizciye benziyordu- "Evet, bu işi bitiriyorum." José bir elini ceketinin altına sokup pantolonunu baba vücudunun üzerine çekti göbek. "Altmış dört gün kaldı. Saydığımından değil."

Trey kanepeye doğru yürüdü ve kan lekeli minderlere baktı. "Gittiğinizi görmekten nefret ediyorum efendim. Sizi özleyeceğiz."

Adamın mevsim ne olursa olsun, hava nasıl olursa olsun giydiği rahat haki pantolon ve polar kıyafetine rağmen, Treyvon'da José'nin onayladığı bir resmiyet vardı. Yine de, kemiklerinizde yorgunluk ve ruhunuzda bitkinlik hissettiğinizde, sizden yirmi yıl daha genç birinin size biraz saygı göstermesini takdir ediyordunuz.

Geçen yıl yeni gelenlerden biri ona Joey demeye çalışmıştı. Neredeyse o lakabı adamın ağzının ortasına yapıştıracaktı.

"Bunu söylemen çok hoş." José defterini kapattı ve işaret parmağını kapağın üzerinde gezdirdi. Bu spiral ciltli steno numaralarından bir tane daha almak zorunda kalmayacağını düşündü. "Sanırım burada işimiz bitti, Trey."

"Evet, devam edecek pek bir şey yok." "Hayır."

Yine de ikisi de ayrılmakta tereddüt etti. Bu da iyi bir dedektifin işaretiydi, değil mi? Cevaplarınızı alana kadar, hiçbir şeyin peşini bırakamazdınız.

Belki de bunca zaman sonra bu kadar yorgun olmasının nedeni buydu. Arkalarında boşluklar olan çok fazla soru, başarısızlık olarak gördüğü şeylerin kataloğu onu ağırlaştırıyordu. Emekliliğin ona sadece departmandan altın kaplama bir saat değil, aynı zamanda tüm bu saçmalıklardan, özgürlüğünden, onu rahatsız eden her şeyden bir kordon kesmesi için dua ediyordu.

Ölü çocuklar. Vahşice öldürölmüş kadınlar. Yanlış zamanda yanlış yerde olan masum adamlar.

İz bırakmadan ortadan kaybolan kayıp ortaklar. "Belki kurşundan bir şey çıkar," dedi Trey. "Belki." Ama José öyle düşünmüyordu. Bütün bunlar çok profesyonel - ve tetikçinin silah kullanma becerisi değil, cinayetin uyuşturucu ticareti bağlamı. "Ben geri dönüp raporu yazacağım."

Trey kaşlarını çatı. "Emin misin? Yapabilirim."

"Bu gece masaya bakma sırası bende. Ayrıca, Quiana yeni bebeğiniz için fazladan bir çift elin kıymetini bilecektir. Dün gece kaç kadar olay yerindeydiniz?"

"Hatırlamıyorum."

"Ve işte bir sonraki nesil geliyor," diye mırıldandı José. Sonra biraz daha yüksek sesle, "Dikkatli ol. Bu iş sadece sizi değil, tüm ailenizi canlı canlı yiyebilir."

"Hâlâ mutlu bir evliliğin var."

"Ben şanslıyım. Umarım senin için de öyledir." "Karım beni anlıyor."

"Sadece onu anlamak için zaman ayırdığınızdan emin olun. İşin zor kısmı da bu."

"Evet, efendim." Trey çalışma masasına baktı. "Dinle, şu kayıp sivil memur hakkında bir şey duyarsan bana haber verir misin?"

José kaşlarını çatı. "Kayıp biri mi var?"

"Söylenti bu yönde."

"Kim?"

Bir duraksama oldu ve genç adam ellerini pantolonunun ceplerine soktu, kendine sakladığı şeyin fiziksel bir paraleliydi bu. "Bu bir dişi. Bilmiyorum. Sadece bir şeyler duydum. Belki de bir söylentidir."

Hayır, diye düşündü José. Bu tür şeyler hakkında söylentiler yoktu ve tüm gizli ajanlar için bir protokol vardı. Aktif olarak bir vaka üzerinde çalışırken her on iki saatte bir idari bağlantılarına bir kodla giriş yapmaları gerekiyordu.

"Şu lanet Mozart," diye mırıldandı, şehri ele geçiren satıcıyı düşünerek. "Başka ne biliyorsun? Check-in işlemini kaçırdı mı?"

"Başka bir şeyim yok."

Demek dedektifin eve gitmek istememesinin nedeni buydu. Trey gelmeyen memurla ilgili diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu ve José kaynaklarını açıklaması için adamı sıkıştıracak değildi. İstihbarat düşüşünün nasıl gerçekleştiğini tahmin edebiliyordu. Gizli personelin kimlikleri sadece bilinmesi gerekenler arasındaydı ama idari bağlantının cinayet masasına ulaştığı açıktı ve şüphesiz Trey'le bunu kolaylaştıran bir tür kişisel ilişkisi vardı.

José yıllar boyunca bu telefonlardan payına düşeni almıştı ve bunu almamış olması, işlerin onsuz devam ettiğinin bir başka işaretiydi.

"Bir şey gelirse," dedi, "size hemen haber veririm."

"Teşekkürler."

Gözleri buluştuğunda, ikisi de "herhangi bir şeyin" ne olduğunu biliyordu: Bir beden. Ayrıca ikisi de bazen bunu bile elde edemediklerini biliyordu. Ortada olmayan pek çok kayıp insan ve hâlâ soğuk olan pek çok dava vardı. Bu sahneyi ele alalım. Evet, ellerinde bir ceset vardı ama adamın içindeki kurşunun balistik incelemesinin hiçbir şeyle bağlantılı olmayacağına bahse girebilirdiniz. Ve olay yerinde o kadar çok kirlilik vardı ki, işe yarar çok fazla parmak izi ya da bir şey ifade eden lif bulamayacaklardı.

Acımasız uyuşturucu dünyasında sadece bir cinayet daha.
"Evine git," dedi José adama. "O güzel karına söyle, bamyasından biraz daha istiyorum."

"Yapacağım."

Trey çıkışa yöneldi ve arkasına baktı, uzun boylu, güçlü bir adamdı, zeki gözleri ve ciddi bir ifadesi vardı. "Polislikten ayrıldıktan sonra seni arayacağım. Ve sadece kahve içmek için değil."

"Ne zaman bir şeye bakmamı istersen, senin için oradayım."

"Teşekkürler, Dedektif."

İş hayatında sahip olacağı son ortak dışarı çıkıp gıcırdayan merdivenlerden inerken José tekrar kanepeye döndü. Kan lekesi şu anda hâlâ kırmızıydı ama bu harap mobilya çöpe gittiğinde iz kahverengiye dönmüş olacaktı. Kanepenin bir galeriden ya da depodan ilk satın alındığı zamanki halini hayal etti; deseni tazeydi, minderleri şımarık ve köşeleri sivriydi, ayakları yerde kare şeklindeydi. Eğer cansız nesneler ölebiliyorsa, o zaman bu kanepenin son kullanıcısına ulaşana kadar çok acı çekmiş, hırpalanmış, kan gölünden önce bile lekelenmiş, yıpranmıştı.

José artık bunu yapmadığını, bir cinayet karmaşasının ortasında durup yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışmadığını hayal etmeye çalıştı ve bu görevde çok başarılı oldu. Kızlarıyla daha fazla vakit geçirecek, karısına evde yardım edecek, mezuniyetlerde tezahürat yapacak, doğum günü pastaları kesecek, havai fişekler patlatacak, köpeklerle ilgilenecekti. Artık kaçırılan Noeller ya da kaybedilen Şükran Günleri olmayacaktı.

Groundhog Günü'nü kutlamak istiyorsa, bunu yapacaktı.

Yazın balık tutmak. Sonbaharda ev yapımı bira.
Rahat kışlar ve neşeli baharlar.

Artık ceset yok.

Artık kayıp ceset yok.

Artık cevapsız soru yok, iz yok, hiçbir şey yok.

Eski ortağı Butch O'Neal'ı düşünmek istemese de, buna engel olamıyordu. Kariyerinin sonuna gelmesi her türlü yarım kalmış işi gündeme getirmişti ve Butch bunlardan en gevşek olanıydı ... belki de Good Will Hunting aksanıyla, saç tetikleyicisiyle ve gerçeğe karşı inanılmaz burnuyla Güney Boston'dan gelen o polisin hâlâ onunla birlikte olduğunu hissettiği için.

José o son sabah eski ortağının dairesine girdiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Her zamanki gibi bir cesede hazırlıklı gelmişti, çünkü biri onu öldürmüştü, Butch içip kendinden geçmiş, banyoda düşmüş ve kafatasını çatlatmıştı.

Ya da belki de her gecenin sonunda içtiği içkinin yanına bir de reçeteli içki eklediği için aşırı dozdan ölmüştür.

José o sabah erkenden Butch'un kapısını çalıp içeri girdiğinde endişesinin doruğa çıktığı ve ardından ortağını o pasaklı yatakta kendinden geçmiş ama nefes alıyor bulduğunda yaşadığı tatlı rahatlama döngüsüne bağımlı hale geldiğinin farkındaydı. Aspirin, su ve adamı duşa atma ritüeli gününün bir parçası olmuştu.

Son sabah hariç... orada kimse yoktu. Çarşaplarda yüzükoyun uyuyan kimse yoktu. Ya da kanepeye yığılmış. Ya da tuvalete sarılmış.

Ve takip eden günler ve haftalarda, hiçbir şey olmamıştı. Ne bir ipucu, ne bir kanıt, ne de bir ceset. Ortadan kaybolmuştu. Ama Butch'un kendini idare etme şekli ve yaşadığı zor hayat göz önüne alındığında? José şaşırıldığını söyleyemezdi.

Hayır, sadece kalbi kırılmıştı.

Tekrar kanepeye baktı. "Birini kurtarmaya çalışmaktan daha kötü bir şey olamaz."

İyi bir Katolik olan José, eski ortağı için dua ederek çok zaman geçirmişti. Ayrıca onu özlemişti ve bu sadece kişisel bir özlem değildi. Trey gibi o da Butch'un bu olayda burada olmasını, merkeze dönüp dosyaları incelemesini, kapıları çalıp sorular sormasını diliyordu.

O'Neal gerçek hayatta berbattı ama çok iyi bir dedektifti. Ne lanetli bir adam.

José zaman zaman onun üzerinde durdu ve anılar çok acı verici olduğunda -ki bu neredeyse hemen oluyordu- Butch'un Caldwell'in öbür ucundaki paralel bir evrende, güzel bir eş ve etrafında bir grup güçlü koruyucuyla yaşadığını hayal etmeye başladı.

Bir keskin nişancı José'nin ön lobunu delip geçerken inledi ve o tavşan deliğine girmeyi bıraktı. Zaten bu sadece bir kurguydu, gömecek bir ceset olmadığı gerçeğiyle başa çıkamadığında zihninin öksürerek çıkardığı bir şeydi.

Yüzünü ovuştururken, adama ne olduğu hakkında bilmediği her şeyi asla unutamayacağını biliyordu. Ve bu durum, adaletin yerini bulmadığı o aileler için hep üzülmesine neden olmuştu.

"Nereye gittin Butch," dedi yüksek sesle.

Ne kadar çılgınca olduğunu bilse de en sevdiği partneriyle konuşmaya alışkındı ama uzun zaman önce insanların köpeklerini ses tahtası olarak kullandıklarına karar vermişti, değil mi?

Kapıya yöneldi, tepe lambasını kapattı ve eşyaları arkasından kapattı. Dışarıda yere bırakılmış bir rulo sarı polis bandını alarak portalın üzerinden geçirdi ve resmi iş afişini astı

söveye çakılmış bir dizi çivinin arasına yerleştirdi. Daha sonra bu bağlantıya yeni bir mühür yapıştırdı ve kalemiyle imzaladı.

Merdivenlere doğru giderken pantolonunu tekrar yukarı çekti ve karnını okşadı. Belki koşmaya başlardı. Futbol oynardı. Salı ve Perşembe geceleri kilisedeki basketbol maçlarına ne dersiniz?

Merdivenler lekeli ve tozluymdu -ama bu binada ne yoktu ki- ve sokak ayakkabılarının altında gıcırdayıp gıcırdayıyordu. Olay yerindeki çatı hasarını düşündükçe, yapının ayakta durması bile bir mucize gibi görünüyordu. Bunun üzerine basamakların duvar tarafına yapıştı. Alt kata geldiğinde

-

Farelerin çıplak bir zeminde koşuşturmasına benzeyen bir ses başını sağa çevirmesine neden oldu. Kurbanın dairesinin hemen altındaki dairenin kapısı kapalıydı. Diğer dairelerin aksine.

Mutlaka birileri içeride kimse var mı diye kontrol etmiştir. Oraya doğru yürüdü, bir parmak eklemeni kıvırdı ve-

rap yapıyor. "Alo? Dedektif de la Cruz, CPD." Ceketinin içine uzandı ve rozetini göstermeye hazır hale getirdi. "Merhaba, üst kat komşunuz hakkında benimle konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Yine de içeride birinin olduğuna inanmak zordu. Belli ki satıcı burada o kadar çok iş yapıyordu ki, José'nin telefonunda aradığı kayıtlara göre, ticari gayrimenkul sahipleri tarafından terk edilmiş, banka tarafından haczedilmiş ve son sekiz yıldır satın alınmamış olan binanın tamamını güvence altına almak istemişti.

José koridorun karşısına baktı. Kapı açık duruyordu. Geri dönerek kapıyı tekrar çaldı.

"Alo?" dedi daha yüksek sesle.

Karşılığında aldığı tek şey, orta boy bir köpekten daha büyük bir şeyin yaşadığını düşündüren muffled bir shuffle'ydi ama eğer kişi cevap vermezse, içeri girmek için geçerli bir nedeni olması mümkün değildi. Bir kedi, saklanan biri, sadece hayatını yaşayan bir kadın ya da erkek olabilirdi.

Bu da o satıcınıninkiyle bağlantılı olmalı.

"Kartımı bırakacağım." Cüzdanından bir tane çıkardı ve sert kareyi kapı pervazına doğru itti. "Size birkaç soru sormak istiyorum."

José biraz daha bekledi; sonra merdivenlerden inmeye devam etti. Sinir bozucuydu ama tekrar deneyecek ve adresin dışında bir gözetleme noktası kuracaktı. Oradaki kişi ya da kişiler bir noktada yemek için ayrılmak zorundaydı. Er ya da geç yolları kesişecekti.

Tam binadan dışarı adımını atmıştı ki, caddenin karşısında siyah bir Escalade durdu. Karartılmış camları ve mat siyah jantlarıyla, kurbanın mesleğiyle aynı mesleğe sahip birine ait olduğu açıktı.

Böyle bir araçta çok fazla Door Dash teslimatı olmaz. Ya da Lyft yolculukları.

Belki bir diplomat. Ama sanki böyle bir mahalleye yönlendirileceklermiş gibi?

İşler daha da ilginçleşmek üzereydi, değil mi? Sola baktı. Sağa baktı. Etrafta başka araba yoktu, ya park etmiş ya da yontulmuş kaldırımında ilerliyor. Bloktaki binaların hiçbirinde başka ışık yanmıyor. Kaldırımlarda yürüyen ya da herhangi bir pencereye bakan kimse yok.

Tek başına olduğunu düşünürsek, belki de o şeyi kullanan kişiyle açık havada karşılaşmak daha iyiydi. Burada, sokakta vurulamayacağından değil, sadece

örneğin merdiven boşluğundakinden biraz daha az olası hale getirdi.

Adama ihtiyacı olduğunda Butch O'Neal neredeydi? O Southie'li deli adam en iyi yedek oyuncuydu.

Cipin sürücü kapısı açıldı ve uzun bir bacak dışarı uzandı. Siyah pantolon, hayır, deri. Ve sonra-

José dondu kaldı. Ve neye baktığına inanamadı.

Kime baktığını.



"-Kartımı bırakın. Size birkaç soru sormak istiyorum."

Erkek sesi karÇıdaki kapalı kapıdan içeri sızarken Rio ağzındaki tıkacı zorlayarak adamın duyabileceğı bir ses çıkarmaya çalıştı. Bu da baÇarısız olunca, boynunu ve ayaklarını bağlayan iplere doğru gerildi. Yan yatmış, elleri arkadan bağlanmış, vücudu göremediğı iki sabit nokta arasında sıkıca gerilmişti.

Tüm çabalarına rağmen yapabildiğı en iyi şey yere vurarak bir ses çıkarmaktı ama bu yumuşak sesin uzağa gitmesine imkân yoktu.

Boğuk bir iniltiyle boynunu çevirebildiğı kadar çevirdi; ta ki çevresel görüşünde merdiven boşluğunun ışığının kapı çerçevesinin etrafından sızan parlak karesini görene kadar. Aşağıda, adamın ayakları aydınlığın içinde bir çift güven verici gölge oluşturunuyordu.

Bariyerin öbür tarafında, tanıdığı ve tüm birimlerde büyük saygı gören Dedektif de la Cruz son bir kez kapıyı çaldı.

O ayakkabılar uzaklaştı, yerdeki ışık çizgisi bir kez daha kırılmadı.

Ayak sesleri uzaklaşıp çürük basamaklardan aşağı inerken Rio'nun uzun atışı imkânsıza dönüştü.

Ağızındaki pamuk kıvrımına karşı dişlerini gıcırdatarak hayal kırıklığı içinde çığlık attı ya da atmaya çalıştı. Halsizdi ve basınç yüzünü kızarttıkça kafatasının arkası patlayacakmış gibi hissediyordu. Ya da belki de uyuşturucudan dolayı akşamdan kalmaydı.

Mozart ona her ne enjekte ettiyse, kendine geldiğinde kafası tamamen karışmış ve midesi bulanmıştı; ilk endişelendiği şey de kusmak olmuştu. Ağızındaki tıkaç yüzünden boğularak ölebilirdi. Sonra, midesinin çalkalanması durunca ve yeni bir yara bulamayınca, içinde bulunduğu köhne odayla ilgili ne bulabileceğine bakmaya çalıştı. Pencereleer karartma perdeleriyle kaplıydı, ancak uzunlukları gevşek olduğundan gün ışığı içeri sızmış ve bir miktar parlaklık yaratmıştı.

Onun görebileceği kadar. Önündeki tripoda monte edilmiş video kameranın onu kaydetmesine yetecek kadar.

Başka kayda değer bir şey yoktu, yanında kimse yoktu ve diğer gölgeli alanlarda hayal edebileceği hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Yine de düzeni biliyordu. Kokuları da biliyordu.

Mickie'nin binasında. Mickie'nin tuzak evindeydi. Ve üst katta, tam üstünde insanlar vardı. Bütün gün boyunca. En azından bütün gün olduğunu varsayıyordu. Zaman akışkan bir şeydi ve sadece ışığın ilerleyişi saatlerin geçtiğini gösteren somut bir ölçüttü. Bir de kadın ve erkek sesleri ve merdiven boşluğunda inip çıkan ayak sesleri. Binada bir sürü insan vardı ve onların kim olduğunu biliyordu. ne yaptıklarını.

Onlar cinayet ekibiydi.

Mozart onu olay yerinin hemen altına yerleştirmişti.
Hasta piç kurusu.

Ve şimdi çekildiklerine göre, birilerinin onun için geleceğini biliyordu. Mozart onu burada sonsuza kadar canlı bırakmayacaktı. Gün ve gecenin başlangıcı, onun için gerçek eğlence ve oyunlar başlamadan önceki zihinsel işkence ön sevişmesi idi.

Bunu daha önce de insanlara yapmıştı. Söylentileri duymuştu, onun izlemeyi sevdiğini biliyordu.

Çaresizlik içinde sırtını kamburlaştırdı ve omuzlarını gererek boynundaki ipi çekti. Solunum yolu kapanmaya başladığında, çabasını bacaklarına kaydırđı ve boğazı bir kez daha oksijenin geçmesine izin vermeyi reddedene kadar onları yukarı sürükledi.

Hiçbir yere varamadı. Ve başka koşullar altında, böyle bir düzende olması gereken ayrıntılara gösterilen özene gerçekten saygı duyardı. Biraz daha hareket alanı olsaydı, ayaklarını, kafasını, kollarını vurarak birinin dikkatini çekebilirdi.

Bunu kesinlikle daha önce yapmışlardı, belki de tam bu odada.

Ve çok yakında, Mickie üzerinde o kadar çok çalışmış olan yukarıdaki tüm profesyonellerin . . Mozart ve işe aldığı her kimse onunla işleri bittiğinde çalışacakları başka bir sahne olacaktı. Bu pis işi kendi elleriyle yapacağından değil.

Başına gelecekleri düşündükçe adrenalini yükseliyordu ama savaşacak hiçbir şey ve gidecek hiçbir yer yoktu ve-

Apartmanın önünden gelen kapı açılma sesi yumuşaktı. Gözleri vücudundan aşağı kaydı.

Bu koku da neydi? Aynı anda hem tatlı hem de ölüm gibi. Karanlıktaki kıkırdama sessizdi. "Sanırım artık yalnızız."

Ayak sesleri ona doğru geldi ve figür dizlerinin dibinde durdu. "Bu eski bir pop şarkısı değil mi? Tiffany, sanırım şarkıcıydı. Onu radyoda dinlemiş olacak kadar yaşıyım." Rio'nun gözleri karanlığa karşı zorlandı ve adamı tanımaya çalışırken vücudu sarsıldı. Onun dışında

Hafif bir aksanı vardı, devam edecek bir şeyi yoktu. "Beni görmek ister misiniz?"

Bir ışık parladı, adamın sağ elinde tuttuğu fener buz gibi parlak bir LED aydınlatmayla canlandı. Katil siyah giyinmişti ve yüzüne sıkı siyah bir kukuleta geçirmişti, bir kâbustan fırlamış bir tür hayaleti andırıyordu.

Geri çekilip gözlerini kırıştıran Rio düşünmeye çalıştı. Sonra burnu tıkanmış ve tıkaç yüzünden ağzına hiçbir şey girip çıkmadığı için nefes alıp alamadığından endişelendi. Panik onu boğarken, adam feneri yere bıraktı ve bir adım öne çıktı.

Adam onun yanına diz çöktüğünde kameranın görüş alanından uzak durmaya dikkat etti ve adam onu aşağı yukarı süzerken gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Sakin bir el ile maskeyi kendi üzerinden çekti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Ainhua."

Soluk bir ten rengi, soluk, neredeyse beyaz gözleri ve beyaz saçları vardı. Yaşı bilinmiyordu. Genç değildi ama yaşlı da değildi, zayıf yüzü çizgisiz ve şahin gibiydi.

Metalden metale keskin bir ses geldi, bir sustalı bıçak tetiklendi.

Bıçak görüş alanına girdi, parlak ve temizdi ve onu tutan el koyu gri bir eldiven giymişti. İçinde

Aklının bir köşesinde, bilenmiş çelikten yansıyan ışığın
adının rengi olduğunu düşündü.

Buz gibi soğuk.

"Şimdi biraz eğleneceğiz." Bıçak göz
çizgisini terk etti-

Ucu göğüslerinin arasında hissettiğinde inledi ve adam
yine güldü. "Çok eğleneceğiz, Ainhoa. Ve bu süreçte birlikte
çalışırken sana kendi adınla hitap edeceğim. Her ne kadar
insanların sana Rio diye seslendiğini duymuş olsam da, ben
resmi olmayı tercih ediyorum. Bu konuda sıradan olmaya
gerek yok."



A Hyundai ara sokaktan hızla uzaklaşırken Lucan o lanet şeyin altında uzun süre kalamayacağını biliyordu. Elleri terden sıırılsıklam olmuştu. İki yüz altmış kiloluk ağırlığını kaldırımdaki bulanıklığın üzerinde tutuyordu ve motor, tuttuğu ya da yanında olduğu her metal parçasına daha fazla ısı aktarıyordu. Ve kadın hızlanmaya devam ediyordu.

O da yön değıştiriyordu. Düşüş zamanlamasını yanlış yaparsa, çimlerden daha düz bir şekilde biçilecekti.

Bu arada, karın kasları bu ölüm plankından dolayı acı içinde çığlık atıyordu, göğüs kasları ve pazuları daha da kötüydü ve gidişat zordu, Caldwell'deki her rögar ve kanalizasyon erişim paneli arabanın altından geçiyordu, sanki kadın bir şeyler için direksiyon sallıyordu.

"Fuuuuuuuuuuuuuuuuck," diye hırladı dişlerini sıkarak. Araba bir köşeyi döndü-

Frene o kadar sert basıldı ki, ellerini bırakma konusunda bir fikir oluşturmaya fırsat bulamadı. Araba kısa bir süre durduğunda vücudu öne doğru fırladı, bir füze gibi altından fırlatılırken momentum kaderini kontrol altına aldı.

Lucan, ön tekerleklerin her iki yanından geçtiğini ve ardından ön tamponun-

Blaring. Korna çalmak. Yanıp sönen ışıklar. Ani ölüm.

Kavşağa doğru patladığında, yeşil ışıktaki geçen araçlar direksiyonu kırdı ve kendi frenlerine bastı. Yan dönerek asfaltta ve araba kaosunda sekti, eski bir Toyota'nın kutu ızgarasından Ping-Pong'landı ve seksenli yıllardan kalma alçak bir Pontiac'ın eğimli kaputuna yuvarlandı. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen ateş kuşu şablonu bir etki yaratırken, önceki geceki kadını düşünüyordu.

Onun olduğundan değil.

Ve sonra serbest stil akrobasiyi bırakma zamanı gelmişti. Firebird'ün ön camına tekme atarak yön değiştirdi ve dar bir dönüşle yoldan çekildi-

Tam bu sırada kavşağın ortasında bir dizi çarpma sesi ve çatırtı duyuldu, araçlar birbirine çarptı.

Lucan'ın botları yere düz bastı ve ayaklarını altında hissettiği anda koşmaya başladı. Önündeki gölgelere odaklanarak siper almak için kendini karanlığa bıraktı. Gözden kaybolduğundan emin olduğunda -o insanlar hava yastıklarından başka bir şeye odaklanmış değillerdi- sırtını boş bir çöp konteynerine çarptı.

Soluk soluğa nefesini tuttu ve yığılmaya odaklandı. Sarkan trafik ışıklarının altında, beş aracın önceki kaygılarının yerini bir dizi kaporta tamiri almıştı ama Uber sürücüsü olan sarışın, bunu kabul etmiyordu. Hâlâ kırmızı ışık yanmasına ve önünde bir otomobil hurdalığı olmasına rağmen kaldırıma fırladı, yaratılmasında büyük rol oynadığı kazaları atladi ve gaza bastı.

Lucan, peşinden gelen pisliği düşününce kadını suçladığını söyleyemezdi.

Gözlerini kapatarak arabalarından inen ve iki tepkiden birini veren insanları dinledi: Yarısı 911'i aradı, diğer yarısı da bağırmaya başladı.

Daha önce bir kazanın kişilik envanteri testi olduğunu hiç düşünmemişti, ama işte.

Nefes alış verişini sakınleştğinde ve kalbi yavaşladığında, onun için iyi olan bir şey vardı: Wolven tarafı tamamen geri çekilmişti ve onu dizginlemek zorunda kalmamak rahatlatıcıydı.

Uzaklardan siren sesleri geldiğinde, bu onun ayrılma işaretiydi. Ancak maddesizleşmeye çalıştığında, moleküllerinde herhangi bir kayma ya da hayaletleşme olmadı.

Tekrar denedi.

Bir şey
çıkmadı.

İşte o zaman ayaklarından birinin, sanki bir su birikintisine basmış gibi vıcık vıcık olduğunu fark etti. Yere bakarak başını salladı çünkü gözlerinin bildirdiği şeyi görmüyor gibiydi: Kot pantolonunun paçasının dış tarafındaki koyu, yayılan lekeye kesinlikle bakmıyordu. Bakmıyordu işte.

Gözleri emirlere uymayı reddettiğinde, tamam diye düşündü.

. . . iyi. Baldırının dış tarafında bir leke olabilirdi ama bu motor yağıydı. Evet, işte buydu.

Kan değildi. Havadaki tüm bakıra rağmen.



Tuzak evinin önünde José, plakasız araca çarparken ayağı takıldı. Vücudu ön tampona çarptığında, kendini sabitlemek için elini kaputun üzerine koymak zorunda kaldı - özellikle de Escalade'den inen adamı net bir şekilde görebildiği sırada.

Sürücüye iyice baktığında baş dönmesinin geçmediğini gördü.

Sokağın karşısında, José'nin hatırladığından daha dik, daha uzun ve daha geniş bir şekilde duran ... eski ölü ortağıydı. Sanki José, Butch O'Neal'ın destek için hâlâ buralarda olmasını dileyerek onu yoktan var etmişti.

Ve ne biliyorsunuz, Butch da aynı şekilde kutuplaşmış görünüyordu. İkisi bir çift zombi gibi ileriye doğru yürüdüler,

Yolun ortasında buluşmak.

José gözlerini kırptırırken bunun ne olduğunu bildiğine karar verdi. Bu bir rüyaydı, gün boyu bulunduğu sahneden eve döndükten sonra gördüğü bir rüyaydı. Karısı okulda, çocukları da meşgulken, belli ki Salı gününden kalan carne asada'yı fazla kaçırmış ve kanepede uyuyakalmıştı. Kendi emekliliğiyle meşgul olan bilinçaltı, gerçekte olmayan bu küçük olayı beyninin kış aynasından geçirmiş ve-

"Merhaba," dedi Butch kabaca.

"Daha uzunsun." José bu sözleri söylerken, bunu daha önce de yaptıklarına dair garip bir inanç duydu. Bu sokağın ortasında değil ama başka sokaklarda, yollarda ...

. ve kilisede. "Hatırladığımdan daha fazla." "Ayakkabılar yüzünden."

İkisi de aşağı baktı ve José ıslık çaldı. "Güzel botlar. Hangi marka bunlar?"

"Biz onlara sadece bok tekmeleyiciler diyoruz."

"Belalı." José biraz gülümsedi. "Sen iyi misin?"

Soruyu sorduğu anda yüzünü buruşturdu, baş ağrısı geri gelmişti.

"Sanırım bunu sana sormam gerekiyor." Butch boğazını temizledi. "Seni tekrar görmek güzel, eski dostum."

José gözlerini odaklanmaya zorladı, ancak net değillerdi ve sonra hızlı konuşması gerektiğine dair içsel bir inanca kulak verdi çünkü Butch uzun sürmeyecekti. Daha doğrusu bu rüya uzun sürmeyecekti.

Evet, bu tamamen bir rüyaydı. "Emekli oluyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Öyle mi?" Butch şok olmuş gibiydi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Bekle, gerçekten mi?"

"Evet. Gecenin bir yarısı telefon almaktan bıktım ve kafama çok taktım. Ayrıca artık yaşlandım."

"Sen yaşlı değilsin." O tanıdık seste çaresiz bir yan vardı. "Böyle konuşma."

"Emekli maaşımı aldım, biliyorsun. Başladıktan bir ay sonra kalıyorum - bu arada harika görünüyorsun. Yani, çok sağlıklısın. Hayatını değiştirmişsin."

Bunun iyi bir rüya olduğuna karar verdi. Hammaddeyi göz önüne alırsak, çok fazla kan içeren yürek parçalayıcı bir kabus olmadığı için şanslıydı.

"Biriyle tanıştım," diye fısıldadı Butch. "Aşık oldum ve onunla evlendim. O benim için fazla iyi."

José başı gerçekten çarpmaya başladığında bile gülümsedi. "Yemin ederim bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ama o zaman uyuyordum ve bunu hayal ediyordum, değil mi? Hep iyi bir kadın bulup yuva kurmanı ummuştum."

"Sen iyi bir arkadaşsın, José."

"Mutluysan neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" "Seni özledim."

Ne kadar basit kelimeler. José'nin göğsüne bir neşter gibi saplandı.

"Biz iyi bir takımdık." José gözlerini kapadı ve sonra ovuşturdu. "Tanrım, başım ağrıyor."

"Bence gitsen iyi olur."

"Neden bunu daha önce yapmışız gibi hissediyorum?" diye mırıldandı. Yüzüncü kez. Ama rüyalarda olan buydu, değil mi? Her şey her zaman biraz çarpık, biraz tuhaftı ... gerçek ama gerçek dışı.

Emekli olmadan önce, José artık geceleri şehir merkezinde dolaşmadan önce Butch'u son bir kez daha görmek istemişti. Sanki emekli olması bu rüyaların gerçekleşmesini engelleyecekmiş gibi, sanki rozeti ve hizmet silahlarıyla aynıymış gibi, çıkış mülakatında teslim etmesi gereken bir şeymiş gibi.

"Bunu daha önce de yapmıştık."

José gözlerini açarak başını salladı. "Sanırım bulduk."

Butch'un ela bakışları sola kaydı ve José'nin omzunun üzerinden bir şeye odaklandı. "Benim de gitmem gerek."

José dönerek bir geri tepme hareketi yaptı ama yine de bir şekilde şaşırmamıştı. Tuzak evinin ön kapısına iki adam gelmişti ve Butch'u bekliyor gibiydiler. Biri iri yarı, sarışındı ve bir film yıldızına benziyordu. Diğerinin siyah saçları, bir şakağında dövmeleleri ve keçi sakalı vardı. İkisi de deri giysiler içindeydi.

José eski ortağına döndü, içinde garip bir his vardı. "Bunu daha önce de yapmıştık, değil mi?"

"Evet, var."

"Ve bu bir rüya değil, değil mi?"

"Hayat bir rüya, José. Her şey uzun ve bulanık bir kurgudan ibaret ve cinayet masasından ayrıldığına sevindim. Sokaklar çok tehlikeli-"

"Gelip beni bulmalısın," diye araya girdi José. "Burada seninle karşılaşıyordum, değil mi? Ama ben indikten sonra artık yollarımız kesişmeyecek. O yüzden gelip beni bulmalısın."

Tamam, bu delilikti. Çünkü kendini tekrarlarken ve kafa karışıklığına karşı mücadele ederken bile, ki bu çok rüya gibiydi, eski ortağıyla iletişim kurma ihtiyacı hissetti, sanki adam gerçekten karşısındaydı ve hala tuzak evindeydi ve ilk kez birlikte değillerdi, uzun bir atışla değil.

"Söz ver bana," diye dişlerini sıktı.

"Elbette, seni bulacağım. Şimdi gitsen iyi olur. Başın çok fena ağrıyor."

"Tanrım, evet, öyle." José geri adım attı. "İyi olmana gerçekten sevindim."

"Ben de," diye hüzünlü bir cevap geldi.

O bir adım daha, bir adım daha atarken Butch orada öylece durdu.

"Ya bir tarafı ya da diğerini seçsen iyi olur," dedi José. "Yoksa bu sokakta dayak yersin."

"Ben tarafımı çoktan seçtim," diye fısıldadı adam. "Yapmak zorundaydım-"

Kaldırımın arkasındaki bir tartışma ikisinin de başını döndürdü. Binanın girişindeki kaldırımda, sarışın ve siyah saçlı adamlar bir ileri bir geri gidiyorlardı.

"Bu ikisi senin arkadaşın mı?"

"Evet," dedi Butch. "Ve birbirlerini öldürmek üzereymiş gibi göründüklerini biliyorum. Merak etme, kalıcı bir hasar olması pek olası değil. Şey ... oldukça düşük bir ihtimal."

José eski ortağına baktı. "Nereye gittin, Butch. Bilmek istiyorum. Lütfen bana her gün yaşayabileceğim bir şey söyle. Sen asla çözemediğim büyük bir faili meçhuldün."

"Bunu hatırlamayacaksın José."

"Yanılıyorsun." Zonklayan başını sallayan José, Butch'un kolunu tuttu ve acının içinde mırıldandı; panik içindeydi ve onu kaybetmek istemiyordu. "Bana söylemek zorundasın. Çünkü . . . Bu toplantıları hatırlıyorum. Ve bu beni öldürüyor."



AV ishous oda arkadaşı ile polisin caddenin ortasında buluşmasını izlerken, cinayet masası dedektifinin bir okul arabası tarafından ezilmesini istiyordu.

Otobüs. Sonra bir çöp kamyonu tarafından ezildi. Ve belki ondan sonra . . . bir ordu tankını içeren bir şey. Elli birim uzunluğunda bir asker taşıma aracı dizisi.

Oh, bekle. Geniş Yük motor yatakları üzerinde bütün bir köprünün bileşenlerine ne dersiniz?

Öylesine tatmin edici bir fanteziydi ki, sonuçta karbon bazlı moleküllerden oluşan insan cinayet dedektifi torbası bir leke olacak kadar düz bir şekilde yerleştirilmişti.

Bu ölçekteki dört tekerlekli donanımın böyle mahallelerde pek sık görülmemesi çok kötü. Ya da herhangi bir yerde, aynı anda, asla. Bu, otomotiv Powerball'unu kazanmak ve geçit töreninin geçtiği yeri işaret etmek gibi bir şey olurdu.

Mesele şu ki, José de la Cruz denen adamla ilgili bir şey onu çok rahatsız ediyordu ve göğsünün ortasında bir kabarıklık hissediyordu. Tekrar söylüyorum. Caldwell bir

Kardeřlięin dűřmanlarını avladığı ve insanların her zaman kurşun iğneleri, bıçaklama ve aşırı dozda uyuşturunandan öldüğü yeraltı dünyasından bahsederken büyük bir şehir ama küçük bir yer.

Bu da Butch'un eski ortağı gibi cinayet masası dedektiflerinin, her ay düzenli olarak olmasa bile, yılda en az bir ya da iki kez kardeşlerin yollarını kesiştirdiği anlamına geliyordu.

Butch ve José de la Cruz birbirlerinin yörüngesine her girdiklerinde aynı şey oluyordu; ikisi yüz yüze geliyor ve sanki bunu altı ay önce yapmamışlar gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Bir kez sergilemek fazlasıyla yeterliydi ve -kaç yıl sonra- V "Kate Winslet/ Leonardo/ Titanik'in yayı" gösterisinden bıkmıştı.

Tabii ki, insan tarafında bu bir Lewis ve Clark vakasıydı, her OMG-it's-you taze bir haber flaşıydı çünkü hafızaları her zaman temizlendi. Ama Butch adamı bu kadar özlemiş gibi görünmek zorunda mıydı? Aman Tanrım. Onunla öpüşmek, neden yapmadı.

V'nin umurunda olduğundan değil.

Sadece sinir bozucuydu.

Kahretsin, V için sorun yoktu ... sadece burada kenarda bekliyor, yüz ellinci kez, en iyi arkadaşının lanet olası bir insanla Bambi'nin annesini bulmasını izliyordu-

Her neyse.

Birdenbire zihnine bir görüntü hücum etti ve bu lanet şey hem özellikle canlı hem de birçok ayrı ama aynı olayın bir bileşimiydi: Kendisini karanlık bir sokağa doğru koşarken ve oda arkadaşını yerde can çekişirken bulurken gördü, havada daha azının kokusu vardı, şeytani bir hale Butch'u çevrelemiyordu ama gözeneklerinden yayılıyordu.

Lessening Society ile savaş devam ederken, vampirler Omega'nın ölümsüz avcılardan oluşan ordusu tarafından avlanıyordu ve Kardeşlik bu avcılara karşı tek savunmaydı. Göğsüne çelik bir bıçak saplamak onları gezegenden uzaklaştırabilirdi ama cehenneme gitmezlerdi.

Yahudi-Hıristiyan anlamında değil.

Sonsuz bir yenilenme döngüsü içinde yaratıcılarına geri döndüler, Omega daha fazla insanı avcıya dönüştürdü ve vampir avcılarının nüfusunu yüzyıllar boyunca nispeten sabit tuttu. Ama sonra eski cinayet masası dedektifi Butch resme girdi. Kötülüğün kendisi tarafından yakalanmış, kurtarılmadan önce üzerinde oynanmıştı. Sonunda, melez olduğu için dönüştürölmüştü ve bir şekilde bu hızlı geçişten sağ çıkmayı başarmıştı.

Adam en iyi hamamböceği türüydü. Öldürölemez.

Onun yolculuğu Dhestroyer kehanetinin gerçekteşmiş haliydi; V'nin oda arkadaşı, avcıların Tanrı'dan korkan özlerini kendi içine çekerek onların yaratıcısına dönmesini engelleyebiliyordu.

V eldivenli eline baktı. Kurşun astarlı deri Michael Jackson aksiyonu, etrafındaki herkesi ve her şeyi avucunun içinde parıldayan şiddetli, yıkıcı enerjiden koruyordu, ZAVALLI annesi Kâtip Bakire'nin küçük bir hediyesiydi. Bu lanet şey bazı durumlarda kullanışlı bir silahtı ama aynı zamanda baş belasıydı da.

Butch söz konusu olduğunda, bu bir cankurtaran olmuştu.

Southie'li eski polis kehanette bulunulan kişiydi ama V gerekli bir bileşen, ikinci, kritik temizlik adımıydı. Oda arkadaşı ne zaman yere yığılsa, Omega'nın iğrenç pisliğinin içinde debelense, V

Yapması gereken tek şey erkeği kollarına almak, ona sıkıca sarılmak ve ışığın uçmasına izin vermektir.

Varoluşsal bir HEPA filtresi gibi.

Birlikte, türün düşmanını alaşağı etmişlerdi. Ortak olarak.

Şimdi mi? Omega'ya elveda derken? O özel yakınlık gitmişti-

"Her neyse," diye mırıldandı telefonunu çıkarırken. "Sorun nedir?" Rhage sordu.

"Hiçbir şey."

Rhage tekrar apartmana baktı. "İçeri girip o ikisini yalnız bırakmak ister misin?"

"Hayır." V, Tanrı bilir neyi taradı ve hiçbir şey göremedi. "Onu burada yalnız bırakmayacağım."

"O yalnız değil. Eski insan dostuyla birlikte."

Sosyal medya neden daha ilgi çekici değil, diye merak etti V, Instagram'a dönüşen şeyi karıştırırken. Doğru ya. Sıkıcıydı çünkü genel olarak insanlar, özel olarak insanlar ve evcil hayvanlarla, yiyeceklerle, çocuklarla, hashtag'lerle, fenomenlerle, ilham verici alıntılarla ilgili hiçbir şey umurunda değildi-

"Kıskandın mı?"

Vishous kardeşine ters ters baktı. "Neyin?"

Rhage'in kaşlarının çadır direğine dönüşmesi ve bir adım uzaklaşması muhtemelen V'nin sakinleşmesi gerektiğine dair bir ipucuydu.

"Bunu kıskandığımı falan yok." Vishous sokaktaki mutlu çifte doğru başını salladı ama bir daha o tarafa bakmadı. "Artık onun hayatı bu değil. O benimle, yani bizimle."

"Çikolata ister misin? M&M'lerim var-" "Ne?"

Neden çikolata isteyeyim ki?"

"İnsanları neşelendiriyor." Hollywood parlak ve neşeli küçük UFO'larla dolu plastik bir poşet çıkardı. "İşte-"

V kalorileri elinin tersiyle itti. "Evet, siktir olup gidebilirsin."

"Neden? İçinde aşık olma hissini taklit eden bir kimyasal var." Rhage torbanın kapağını açtı. "Fritz bunları benim için bir Ziploc'a koyuyor çünkü bazen sahadayken normal ambalajlar açılıyor. Ceplerde erimiş halde duran çikolatadan nefret ediyorum. Elini kakanın içine sokmak gibi-"

"Aman Tanrım, lütfen konuşmayı kes-" "-
tabii ki yiyebilirsin." "Ne?"

Rhage bir avuç dolusu pastayı ağzına attı ve çiğnedi. "Sadece dikkatini Butch'un aile toplantısından uzaklaştırmaya çalışıyorum."

"Akraba değiller."

"Tıpkı akraba olmadığımız gibi,
değil mi?" "Kapa çeneni."

"Kıskanç olmakta sorun yok-"

"Ben kıskanç değilim!" V'nin sesi yükselince Butch ve cinayet masası dedektifi ona baktı, o da sesini alçalttı. "Öyle bir şey değil."

"Buna kanka ilişkisi demelerinin bir sebebi var. Sadece söylüyorum." Avuç dolusu ve çiğneme ile daha fazla. "Peki neden utanıyorsun? Bazen ben de kıskanıyorum."

"Neyin. Lanet gezegenin herhangi bir yerinde bir şey yiyen herhangi biri."

"Hayır, insanlardan."

"Bana yansıtmayı bırak."

"Sadece özel bir bağı olan iki insanı gördüğünüzde kendinizi dışlanmış hissetmeniz çok normal olduğunu söylüyorum. Butch ve o adam ne kadar süre birlikte çalıştılar?"

"Tarih dersine ihtiyacım yok."

"-ve birlikte çok şey yaşadık-"

"Oh, Omega ile savaşmamızın Chuck E. Cheese'de bir gezi olması gibi mi?"

"-ve Butch'la ne kadar yakın olduğunuz düşünüldüğünde, onu aynı derecede yakın olduğu biriyle görmek garip gelebilir."

"O benimle yaşıyor," diye tersledi V.

"Ve haklısın, Chuck E. Cheese harika." "Ne?" V
göz kırptı at ve Kardeşim. "Sen
Biliyorum, a

Sizinle sohbet etmek gerçek bir deneyim."

Rhage elini kalbinin üzerine koydu. "Bu en güzel söylediğin şey."

Başını sallayan V, Ziploc'un içine daldı ve ağzına biraz M&M attı. Çiğnerken, oda arkadaşının sokağın ortasında V'nin baş düşmanı Dedektif Luthor'la birlikte dikilmesini izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Bilgin olsun, Marissa'yı asla kıskanmam," dedi tüm çikolataların etrafında.

"Neden olası ki? O bir tehdit değil. Onun eşi.
-"

"Demek istediğim de bu zaten." V daha fazla şeker almak için içeri girdi çünkü daha bir yudumda bile kesinlikle neşelenmemiştir. "Onun lanet olası shellan'ı olmak istemiyorum."

"Aynen öyle. Onun en iyi arkadaşı olmak istiyorsun." Rhage başıyla sokağı işaret etti. "Merak etme, öylesin."

Tamam, bu açıklama V'yi rahatlatmadı. Tıpkı M&M'lerin yardımcı olmadığı gibi.

"Alınma," diye mırıldandı, "ama bence psikiyatri işini Mary'ne bırakmalısın. Tamamen başka birinden bahsediyor olsaydın daha fazla yanılamazdın-"

O anda V'nin boştaki elinde bir titreşim oldu. Telefonunu kaldırdığında, bunun tüm Kardeşlik'e gönderilen bir mesaj olması onu çok rahatlatmıştı. Mesajı ararken ve Butch ile Rhage da Samsung'larını çıkarırken, V bunun acil müdahale gerektirecek kadar ciddi bir şey olmasını ama ölüm ya da parçalanma içermemesini umdu.

En azından Kardeşlik arasında değil.

"Kahretsin, gölgeler," diye mırıldandı Rhage şekeri kaldırırken. "Ve iyi türden değil."

"Gitmemiz gerek." V de aynı şeyi cep telefonuyla yaptı ve sesini yükseltti. "Butch, biz çıkıyoruz."

Oda arkadaşı ona bakıp başını salladığında, Vishous küçük bir zafer dalgasını özenle görmezden geldi; sanki bir yarış kazanmıştı ve ödöl, harika bir stil anlayışına, ayın dünyaya olan sadakatinden daha fazla sadakate ve Jane Whitcomb'un ki dışında tüm dünyadaki en iyi kahkahaya sahip eski bir Güneyli polisti.

Ama burada gerçek bir rekabet yoktu, özellikle de sanki bir insan tehdit olabilirmiş gibi? Her neyse. Rhage'in kafası kıskançlık meselesine takılmıştı.

Sokağın ortasında, Butch sonunda harekete geçti. -Ama bu, eski ortağıyla arasındaki mesafeyi kapatmak içindi. Bir duraklama oldu ve sonra ikisi kucaklaştı.

Neyse ki bu saçmalık uzun sürmedi ve Butch V'nin yanına gelip nerede buluşacaklarını koordine etmeye başladığında, cinayet masası dedektifi de la Cruz plakasız aracına binip oradan uzaklaştı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi V. "Destek olarak. Hadi gidelim." "İyi anlaşma," diye kabul etti oda arkadaşı.

Ve bir anda her şey olması gerektiği gibi oldu. Neredeyse.

V, Escalade'in yolcu tarafına geçtiğinde, SUV teknik olarak kendi aracı olmasına rağmen, konsolun karşısına baktı ve kendini tutamadı.

"Bu etkileşimleri bırakmalısın. Anılarına bu şekilde girip çıkmak, onu defalarca temizlemek, hiç iyi değil."

Butch bir süre ön cama baktı. Sonra motoru çalıştırdı. "Evet, biliyorum. Ama emekli oluyor. Yani artık kasabada onunla karşılaşmak yok."

Vay canına, bu başka türlü bir rahatlama değil, dedi V kendi kendine. Ama lanet olsun, oda arkadaşı çok üzgün görünüyordu.

"Seçmek zorundaydın," dedi V. "Ya bir tarafı ya da diğerini ve sen seçtin."

"Eski hayatıma geri dönmek istemiyorum." Butch başını salladı. "O zamanlar hiçbir şeyim yoktu. Şimdi her şeyim var. José'yi gördüğümde? Bana eski halimi hatırlatıyor ve onu öylece bırakıp ortadan kayboluşumdan nefret ediyorum. O zavallı piç beni en kötü halimde gördü ve bana destek oldu, peki ben ne yaptım? Bir veda, bir açıklama, bir güvence bile yok. Kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum."

"Sen o değilsin."

Butch omuz silkti ve onları vitese taktı. "José için öyleydim. Onun için en kötü arkadaşım ve tek yaptığı benim zavallı kıcımla ilgilenmek ve bana saygılı davranmaktı. Bir erkeğe kendini oldukça küçük hissettiriyor."

V kaşlarını çattı ve caddede ilerlerken pencereden dışarı baktı. "Sen asla küçük olamazsın. Tanıdığım en büyük kalbe sahipsin ve değerli bir erkeksin. Her zaman öyleydin."

"Önyargılısın."

"Önyargılı olamam. Bunun için fazla mantıklıyım."

Tıpkı bir insanı kıskanmak için fazla mantıklı olduğu gibi. Ki artık oda arkadaşının hayatında bile değildi.

"Keşke bunu José'ye bir şekilde telafi edebilseydim. Onu askıda bırakmaktan nefret ediyorum ama şu anda benimle ilgili hiçbir anısı olamaz."

"Bırakmalısın, polis. Bırakılması gereken bazı şeyler vardır, doğru mu?"

Yanındaki Butch başıyla onayladı.

Ve sonra ikisi de başka bir şey söylemedi.



Lucan kavşaktaki kaza(lar)dan ayrıldığında nereye gideceğini hemen bilemedi. Ancak moleküler bir dağınıklık halindeyken zihni iki noktayı birleştirdi ve çoğunlukla terk edilmiş binaların bulunduğu bir bloğa yöneldi. Girmeyi planladığı sokağın karşısında yeniden oluştuğunda, bu bir sürpriz vakasıydı!

Ayakkabısına yapışmış bir çift bozuk para gibi, sarışın ve siyah saçlı vampirleri, birbiriyle uyumlu deri zoot takımları içinde, Lucan'ın girmeye niyetlendiği beş katlı yıkık dökük binanın harap girişinin önünde takılırken buldu.

Lanet olası bir vampir toplantısına benziyordu ve eğer keçi sakallı olan da Rio'yu bulmaya çalışıyorsa, o zaman buranın olmak için iyi bir yer olduğunu düşündü. Lucan buraya daha önce bir kez gelmişti, Mozart'ın adamlarına denemeleri için ürün numuneleri ve sokaklara göndermeleri için poşetler bırakmıştı. Rio'nun da burada olabileceğine dair iyi bir bahis gibi görünüyordu -ya da onun hakkında bilgisi olan bir insan bulabilirse, beyinlerine girip bazı ipuçları elde edebilirdi.

Gerçek olmayan cennetinde sorun olması dışında. Caldwell'in paranormal yeraltı dünyasının diğer üyeleri

hareket etmek için çok acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Hatta türün üçüncü bir üyesi yolun ortasında bir insanla konuşuyordu.

Harika.

Lucan sabırsızlıkla işlerin bitmesini beklerken bir yandan da terk edilmiş daireleri kontrol etti. Bütün katlar karanlıktı -hayır, bu doğru değildi. Lobide ışığa benzeyen bir şeyin yanı sıra, dördüncü katın sol tarafındaki pencerelerde de hafif bir parıltı vardı; sanki kirli camların üzerine ağır bir örtü ya da belki de düzgün bir örtü çekilmiş gibiydi.

Kollarını göğsünde kavuşturup spreyl boyalı bir merdiven setine yaslanırken, "Tanrım, şu işi halledecek misin?" diye mırıldandı.

Yaklaşık on iki yüz yıl sonra, sokaktaki vampir ve insan kombosu birbirlerine sarıldılar; sonra dikkat çekici olmayan bir araba kalktı, iri siyah bir SUV uzaklaştı ve sarışın vampir gölgelere doğru yürüdü ve maddesizleşti.

Lucan cüzdanını ya da meşhur ev anahtarını unutan birileri olabilir diye bir dakika kadar daha bekledikten sonra topallayarak ilerledi ve yolun karşısına geçti. İlerledikçe botu daha da sırlıslam olmuştu ama kabul edilmeyen bir şeyin var olmadığı gerçeğinden hareket ediyordu. Yani hayır, pantolonunun paçasından ayakkabısının içine kan akıyordu. Bu kuru gecede, su geçirmez botuyla bir su birikintisine basmıştı.

Burada görececek bir şey yok, yürüyoruz, yürüyoruz ...

Kelimenin tam anlamıyla.

Apartmanın kapısına çıkan taş basamakları çıkarken, sol bacağına her ağırlık verdiğinde duyduğu acı da görmezden geldiği şeyler listesine eklenmişti. Ve itiraf etmeliydi ki, savaşmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

Eşyaları çekerek açarken kilit ya da başka bir şeyle karşılaşmadı. Mahallede işlenen suçlar göz önüne alındığında, kimsenin içeri girmesini engelleyen bir şey yoktu; yine de, evde çalınmaya değer bir şey olmaması sürpriz değildi.

Beşinci kattaki uyuşturucular dışında. Ve onlar da korunuyor olacak.

Aslında, her an on iki kalibrelik bir karşılama arabası bekleyebilirdi.

Ağır silahlı bir grup insanın üzerine atılmasını beklerken, ön koridora baktı. Binanın her iki tarafında da birer daire vardı ve her iki kapı da açıktı, toz ve kirle kaplı iç mekanları ve kırık ya da ters dönmüş mobilyaları ortaya çıkarıyordu. Havadaki koku eski çürüme ve insan idrarının yoğun bir karışımıydı ve gülünç bir şekilde, o kadının bırakın içeri girmesini, böyle bir yerden geçmesi fikrinden bile nefret ediyordu.

Ama bir sivil ya da kullanıcı gibi değildi. Dizlerine kadar batmıştı.

Tıpkı onun gibi.

Ve ne biliyorsun, o da onun için bunu istemedi.

Cinsel cazibeyle ilgili olan şey neydi ki, sevişme arzunuzun nesnesinde erdem bulmanızı sağlıyordu? Bunun bir tür suçluluk duymama filtresi olduğunu tahmin ediyordu, böylece ahlakın sınırlarında olan biriyle birlikte olmak istediğiniz için kendinizi kötü hissetmiyordunuz.

Kimsenin ona doğru gelmediğini fark ettiğinde merdivenlerin dibine gitti ve sol, çamurlu botunu ilk basamağa koydu. Önünde kaç iniş olduğunu ölçtü ve bunları umursamadığı her şeyin toplamına böldü -diğer vampirler, insanlar, uyuşturucu ticaretinin kendisi- bir lanet dalgasına kapıldı.

Bütün gün ve bütün gece kendine o kadını bulmanın anlaşmayı yapmakla ilgili olduğunu söylemişti ama belki de ani yorgunluğu -ya da çok gecikmiş, standart bir gerçeklik kontrolü- çılgınca çabalamasının ardındaki gerçeği görmesini sağlamıştı.

Aslında onu arıyordu çünkü hayatta olduğunu bilmek istiyordu. Doktora ihtiyacı olmadığını. Önceki akşamki eğlence ve oyunlardan sonra iyi olacağını bilmek istiyordu.

Bunun esir kampının tozlu mallarını alıp satmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Eğer ölmüşse ya da ölmemişse bile, bu bilgi onu kendi planlarında daha ileriye götürmeyecekti. Aksine, kendisi için başarması gereken şeyle hiçbir ilgisi olmayan saçmalıklarla uğraşmasına neden olacaktı.

Bu vahşi bir kaz kovalamacasından daha kötüydü. Bu kendi kafasına bok yağdıracaktı.

Yapması gereken iş o kadınla sadece parası olan o kadınsa bağlantılıydı. Bunun dışında, kadın onun işi değildi ve ürünü ilk alan diğer adamlarla bağlantı kurması gerekiyordu.

Lucan etrafına bakındı. Eğer burada muhafız yoksa, burada mal da yoktu. Burada satıcı yok. Burada iş yok.

Köprünün aşağısında, tüm o kulüplerin arasındaki on blokluk alanın aksine. Kadın pazarlık yapmak için devreye girmeden önce, başlangıçta anlaştığı adamı orada bulmuştu.

Ayrıca ... hatta milyonlarca kişi varken biri telefona cevap vermezse?

Ayrıntıları bilmese de ona ne olduğunu biliyordu.

Bunun üzerine merdivenlerden uzaklaştı ve kasılmakta olan karın kaslarındaki gerginliği biraz olsun azaltmak için sırtını büktü.

O ses de neydi?

Donduktan sonra nefesini tutarak dinledi. Dışarıda, yüksek sesli müzik çalan bir araba geçiyordu. Biri diğerine bağırıyordu. Uzaktan siren sesleri geliyordu; Caldwell şehir merkezinde ne zaman siren sesi duyulmamıştı ki?

Havayı koklarken, aynı kokudan daha fazlasını aldı. Ve kendi kanının kokusunu.

İkincisinden çok var.

Çıkışa doğru giderken "Bu saçmalık," diye mırıldandı.

Gözü ödülde, o kadınla yolları kesişmeden ve kendini bir çukurda bulmadan önce olduğu yerde kalmalıydı.



CHAPTER FIFTEEN

Rio, sustalı bıçağın ucunun göğüslerinin arasından karnına doğru hareket ettiğini hissetti. Uç, hem yapağının hem de karnının üzerinde müthiş bir iş çıkarıyordu.

Altındaki ince pamuklu tişörtün katmanları açılıyor, teni teması bir uyarı titremesiyle kaydediyordu. Adamın kendisini kesip kesmediğini henüz bilmiyordu çünkü aynı anda hem uyuşmuş hem de aşırı bilinçliydi.

Ama şimdi olsun ya da olmasın, işler bu cerrahi yöne doğru ilerleyecekti. Çabuk.

"Bu tür şeyleri filme almayı çok severim," dedi adam yumuşak aksanıyla. "Mozart'ın kanıtı ihtiyacı var ama kişisel hatıralarım için videoları da seviyorum. Kamera için gülümseyin."

Bıçak kayboldu ve adam kadının çenesini kavrayarak yüzünü sehpa doğru itti. Tıkali burnundan sertçe nefes alıp verirken, burun delikleri genişleyip içeri çekilirken, sustalının yılan gibi göğsüne doğru indiğini, ucunun meme ucunun etrafında bir daire çizdiğini hissetti.

"Seninle işim bittiğinde çok güzel olacaksın." Ses tonu, tıbbi bir işlem yaptırmak üzere olan bir hastayı yatıştırır gibi yatıştırıcıydı. "Ve merak etme, sana yaptığım her şeyi hissettiğinden emin olacağım. Nefes almanın için ara vermemiz gerekirse, vereceğiz. Ve son geldiğinde ve sana düzgün bir şekilde girdiğimde, doğrudan cennete gideceksin."

Rio gözlerini kapadı ve iplere karşı çırpındı, vücudu kendi başına özgürlüğü için savaşıyordu, beyni damarlarında dolaşan yüksek oktanlı korkuya arka koltukta oturuyordu.

Adam sataşmaya ara verdi ve topuklarının üzerine oturarak onu, bir sineğin kanatlarını koparmış bir çocuğun böceğin beyhude acısına baktığı gibi izledi.

Enerjisi çok çabuk tükendi ve sonra soğuğa rağmen gevşedi ve terledi.

"ok güzel," diye mırıldandı başını eğip sustalıyla peremlerini geriye doğru tararken. "Keşke ağzındaki tıkacı ıkarabilseydim. Bana söyleyeceğin her şeyi duymak ve seni öpmek istiyorum-"

Dairenin kapısı menteşelerinden fırladı, açılmadı ama içeri düştü, panel bir alkış ve toz bulutuyla yere çarptı, vidaları çıplak döşeme tahtaları üzerinde koşarken serbest kaldı.

Ondan sonra . . . Rio ne olduğundan emin değildi.

Sustalı adam saldırıya uğradı ama başka biri tarafından değil. Bir hayvandı, kocaman bir köpek? Devasa gri-beyaz köpek boşluğa fırladı ve kendini Rio'nun işkencecisine doğru fırlattı, n ayaklarıyla adamın sırtını yumruklayarak saldırganın yüzüstü yere düşmesini sağladı

-Sonra da muazzam dişleriyle ensesine yapışıyor.

Adam karşı koymaya çalıştı, sustalı geniş, işe yaramaz daireler çizerken, hayvan sırtına yerleşerek onu karnının üzerinde sabit tutmayı başardı. Ve sonra bir gürültü koptu, adamın gövdesi kalktı ve yere çarptı, kalktı ve yere çarptı, köpek koca kafasını aşağı yukarı salladı, burnu kırılırken sopa darbesi kurbanının solgun yüz hatlarını kıpkırmızı yaptı.

Adam kollarından kurtulup tamamen gevşediğinde, köpek ısırığını bir koluna kaydırđı ve sanki her şeyi enine boyuna düşünüyormuş gibi, olan bitenin belirli bir stratejisi varmış gibi l ağırlığı yuvarladı.

Sonra kafası karışmış gibi başını eğıdi.

Duraklama uzun sürmedi ve işler şimdi daha da kanlı bir hal aldı. Canavar boğazın n tarafını yırtarak açtı ve ardından yüz üzerinde çalışmaya başladı.

Gözlerini sıkarak kapatan Rio titredi ve mide bulantısı geri geldi -özellikle de adam kendini gösterir göstermez aldığı o tuhaf koku burnunda yükselirken. Ve gözleri katliamı takip edemediğı için sesler dayanılmaz derecede yüksek çıkıyordu: Islak kayganlık, yırtılma, kemiklere ait olması gereken çıtırtılar.

Sırada Rio vardı.

Tansiyonu tamamen düşerken son düşüncesi buydu ve o-



Rio yavaşça kendine geldi. Başı zonkluyordu ve midesi bulanıyordu... burnundan her nefes alışında havadaki pis kokudan boğuluyordu. Yol leşi ve yaşlı kadın pudrası gibi-

"Sorun yok, iyisin."

Göz kapakları açıldı. Önünde biri diz çökmüştü, hafızasının ona tanıdığını söylediği ama çıkaramadığı biri... Sert bir şekilde güzel olan bir adam, yakışıklı yüzü hem sade hem de endişeli, koyu renk saçları uzun

Saçları ıslaktı. Yağmur mu yağıyordu?

Adamın ağzının hareket edişine bakılırsa, kendisiyle konuştuğunu düşündü ve tam o sırada arkasındaki sehpanın üzerinde duran kamerayı gördü. Bir anda, apartman dairesinde bayıltılmasından Mozart'ın evinde uyuşturulmasına ve burada olanlara kadar tüm o iğrenç karmaşa aklına geldi-

Onu uyarması gerekiyordu. Ona söylemesi gerekiyordu-

"Köpek," diye mırıldandı.

Sözcük ağzından çıktığında, artık ağzında tıkaç olmadığını fark etti. Ciğerlerini yumruklayarak, vücudunun her yerinde acıya neden olan bir genişlemeyle, o kadar derin ve sert nefes aldı ki sanki hıçkırdı. Ya da belki de hıçkırıyordu? Sonra boynundaki ip sıkılaştı ve korku içinde inledi.

O derin erkek sesi itirazını yarıda kesti. "Sorun yok. Sadece seni çözeceğim. Bunu yapmak için ipleri biraz çekmem gerekiyor. Sorun yok. Seninle ilgileneceğim."

Bir anda boğazındaki gerginlik kayboldu - ve sonra bir shuffle duydu ve ayak bileklerinde çekiştirme hissetti. Başını kaldırabildiğinde aşağıya baktı ve gördü.

Luke.

Tedarikçiydi, Luke. Bu oydu ve ona bakarken gözleri endişe ve sıcaklıkla doluydu-

"Beni nasıl bulacaksın?" diye inledi adam işe geri dönüp naylon tırmanma ipine benzeyen bir şeyi keserken.

bir bıçak-

Bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, adamın kullandığı sustalıyı yüzünün hemen yanında gördü ... göğüslerinin arasında hissetti ... solgun adamın aksanının, nefesini tutması gerektiğinde duracaklarını söylediğini duydu.

Rio boşuk bir hıçkırık çıkardı. "Oh, Tanrım. Beni öldürecekti-"

"Şu anda bunu düşünme." Luke düğmeyi kapattı ve tekrar kızın başına geldi. "Seni buradan çıkaracağım."

Güçlü kolları onu kesilmiş bir cam gibi kavradı ve ağır göğsüne çekti. Onu tanımamasına ve ona güvenmemek için her türlü nedene sahip olmasına rağmen, minnettarlıkla kollarını ona dolamak istedi. Ama buna gücü yoktu.

"Yürüyemiyorum," diye mırıldandı yüzünü onun boynuna çevirirken. "Bacaklarım Onları hissedemiyorum."

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Daha önce sürdüğü kolonyadan daha fazlasıydı ve o korkunç kokuyu kesecek kadar güçlüydü.

Omzunun üzerinden, o hayvan tarafından kırılmış olan kapıya baktı. "Bize bir araba bulmalıyım-"

"Benimki ..." Mozart'ın evinde, hayır, onun dairesinde. Kilometrelerce, kilometrelerce ve bir ömür boyu uzaktaydı.

"Gitti." "Bir yolunu bulacağım." Onu biraz geriye çekti.

"Ben gidiyorum

Seni yere yatırayım, tamam mı?"

Onu bir kez daha yere indirdikten sonra ayağa kalktı ve bir tür çantanın yanına gitti. "Belki burada anahtarlar vardır."

"Ne oldu köpek?" Ya o şey geri geldiyse-

"Gitmiş." Luke çantada ne varsa karıştırmaya devam ederken dalgın dalgın konuştu. "Aslında seni o sayede buldum."

İşte o zaman başını çevirdi ve öğürdü. Odanın karşısında, patladığında göğsüne bir bomba tutuyormuş gibi görünen beyaz saçlı adam duruyordu: Çıplak bedeni uzak köşeye yayılmıştı, kirli zeminde sanki oraya sürüklenmiş gibi kanlı bir leke izi vardı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı.

O bedene yapılan saygısızlıktan mı, susuzluktan mı, yoksa o bez tıkaçtan mı bilinmez, ağzı çelik yünü gibiydi, yanaklarının içi çiğnenmiş, dili sıra sıra dişlerinin arasında kuru bir levhadan başka bir şey değildi.

"Tamam, bir araba anahtarı buldum ama güvenli değil. Eminim üzerinde bir takip cihazı vardır..." Parçalanmış kalıntılara bir anahtarlık fırlattı. "Şerefsizler."

Luke tam boyuna ulaştı ve gözlerini duvara dikti, işte o zaman ilk kez tam olarak farkına vardı. Ayak bileklerine kadar uzanmayan ve kalçalarını sıkan siyah bir pantolon ve etek ucundan yakasına kadar fermuarlı siyah bir deri ceket giymişti. Ceket de çok küçük görünüyordu, kalçaları ve karnının alt kısmındaki gergin et boşluğu görünüyordu. Ayrıca yalınayaktı.

Ama sanki kurtarıcısının kıyafet seçimlerini tartışacakmış gibi?

Ya da dalgaları tekrar geriye iterken uyuşuk bir şekilde ıslak saçları olduğunu fark etti.

Adam ona döndüğünde sertçe gözlerini kaçırdı ve kadın yanıldığından, köpeğin geri döndüğünden endişelendi. Ama sonra adamın nazik elleri, göğüslerinin örtüldüğünden emin olmak için kesik yününü ve gömleğini yeniden hizaladı.

"Bunu almalısın."

Gözleri odaklanma emrini yerine getirmeyi reddetti. Ama sonunda adamın ona ne uzattığını fark etti. Bir silah.

"Gidip bize bir araba bulmam lazım," dedi. "Ve binada kimsenin olmadığını biliyorum. Burada sokakta olduğunuzdan daha güvendesiniz, özellikle de silahlıysanız."

Onu da yanında götürmesi için yalvarmamak için kendini zor tuttu. Ama o haklıydı.

"Bana yardım et. Beni duvara yasla."

Luke kısa bir süre gözlerini kapadı.

"Evet."

Eğildi, elleri, büyük, dikkatli elleri, kollarının altından geçti. Adam onu kaldırırken, kadın acı içinde tısladı ve adamın yüzü soldu.

"Çok özür dilerim-"

"Çek beni," diye emretti, "sadece çek beni."

Azı dişlerini ısırarak pozisyon değişikliğinin acısına katlandı, kilitlenen eklemleri bükülmeye zorlanırken kolları ve bacakları çığlık attı. Ve sonra, düz duvara yaslandığında, gövdesi yana doğru kaydı, enerjisi tükendi, vücudu çalışmayı reddetti.

Luke sonunda onu bir köşeye yerleştirmek zorunda kaldı.

"Silah," diye homurdandı.

Tutmak için ellerini kaldırmaya çalıştı. Kaldıramadı.

Luke paketi aldı ve dikkatlice kadının kucağına koydu. Sonra kollarını paketin üzerine yerleştirdi ve silahı avuçlarının arasına yerleştirerek namluyu ortalama bir erkeğin göğüs hizasında olacak şekilde kapiya doğrulttu.

"Ben hallederim," dedi. "Sen git. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Bir duraklama oldu. Sonra Luke öne fırladı ve kızın alnına bir öpücük kondurdu.

Ardından, ardına kadar açık kapıdan aceleyle çıkıp gitti.

Rio derin bir nefes aldığıında kaburgaları ciğerlerini saran çelik bir kafes gibi oldu ve mide bulantısı yeniden arttı. Sonra görüşü ince bir noktaya kadar geriledi - yine de yeterince çabuk geri geldi.

Gözlerini cesede çevirerek zoraki bir şekilde yutkundu. Merdiven boşluğunun armatüründen içeri süzülen ıııkta kanın parıltısı şeytani görünüyordu ve sonra bir şey hareket etti.

Ya da ... en azından öyle olduğunu düşündü. Muhtemelen kas liflerinin otonomik bir sarsıntısıydı.

Hiç şüphesiz öyleydi -göğüs kaslarının çoğunun gittiğini düşünürsek ve parlayan kalıntıların hangi kısmının yüz olduğundan bile emin değildi.

Yeniden açık kapıya odaklandı ve tüm gücünü tetik parmağına verdi.

Sert çekmesi gerekirse diye.



CHAPTER SIXTEEN



Lucan üst katın merdivenlerine bir sıçrayışta vurdu, sahanlıktan sahanlığa atladı ve trabzana tutunarak kendini salladı. Zemin kata vardığında ön giriş ve arka koridora doğru ateş etti. Sonundaki yıpranmış kapıdan dışarı çıktığında, ara sokakta bir dizi park yeri buldu, ancak bunlar boştu - yani arabalar. Atılmış şilteler, kırık bir televizyon ve iç dolgusu açıkta kalmış bir kanepe sığ asfalt meydanı kaplıyordu.

Yüksek sesle küfrederken, yediği adamın kanını yeniden tattı.

Çiğneme işini her zamanki gibi kurdu yapmış olsa da, artçı etkilerle baş başa kalmıştı, dolu midesi şu anda ihtiyaç duyduğu türden bir üçüncü tekerlek değildi.

Koşar adımlarla ilerlerken çıplak ayakları sokağın nemli ve soğuk kaldırımlarında sessizdi. Düzgün bir caddenin ilk kavşağına geldiğinde sağına soluna baktı.

Ve bir arabanın önüne atladı.

Farlar üzerine sıçrayınca, sanki Süpermen'miş ve arabayı ön tampondan tutup kaldırabilirmiş gibi avuçlarını öne doğru uzattı - ve sonra, bırakın süper kahraman olmayı, hiç kahraman olmadığı için, lastikler kilitlenip savrulma başladığında yoldan atlamak zorunda kaldı.

Momentum neyse o. Sürücü tarafındaki cama yetişmek için ileri atıldı ve sedan durur durmaz bir çocukla göz göze geldi, direksiyondaki bir çocuktü, on dört ya da on beş yaşından büyük olmayan bir insan genciydi, Lucan diğer türlerin yaşlanma döngüsü hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Aslında iki çocuktü ve sanki bu yolu kimin seçtiği konusunda birbirleriyle tartışıyorlardı. Sonra her iki kapı da açıldı ve olay yerinden o kadar hızlı uzaklaştılar ki Lucan'ın beyinlerine girip aracın kontrolünü kendisine vermelerini talep edecek zamanı olmadı.

Bu gece yolunda giden tek şey bu olabilir, diye düşündü Lucan.

Firariler motoru viteste bırakmışlardı, bu yüzden fren pedalına basılmadığı için sedan rölantide ilerliyordu. Arabaya atlayıp direksiyonu çevirdi ve gaza bastı. Yolcu tarafının kapısı dönüşte genişçe açıldı, ama düzlüğe çıkınca kapandı.

Nedensiz bir şekilde fast food kokusu aldığını fark etti ve konsolun diğer tarafına baktı. Yolcu tarafındaki tekerlek yuvası Burger King poşetleriyle doluydu ve bu çift belli ki biraz daha yemek için durmuştu. Ayrıca havada başka bir şey daha vardı - sahte çilek ve tütün dumanı.

Araba açıkça çalınmıştı. Aradığı karışıklık tam olarak bu değildi. Arabayı kurcalamayı tercih ederdi.

Böylece Caldwell polisinin Rio'nun o binadan kaçış rotasını tüm noktalarıyla tespit etmesinden endişe etmesine gerek kalmayacaktı. Ama daha iyi bir dört tekerlekli seçenek aramak için ayıracak zamanı yoktu.

Evine döndüğünde, yıkık dökük kanepenin yanına yanaştı, vitesi park konumuna getirdi ve anahtarları direksiyon kolonundan çekip çıkardı. Çırpıcının bu kadar eski olması iyi bir şeydi. Son birkaç ay içinde, modern arabaların cepte ya da çantada taşınabilen ve kontağa takılması gerekmeyen kumandaları olduğunu öğrenmişti.

O çocuklar bu şeyi emniyete alma ve yeniden başlatma becerisini de yanlarında götürmüş olabilirler.

Koltuklara doğru uzanarak yolcu kapısının kilidini itti. Sonra dışarı çıktı ve anahtarla sürücü panelini kilitledi.

Hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştir: Arka girişte. Karanlık koridora geri döndü. Merdivenlerin dibini dolaştı ve sonra basamakları üçer üçer çıktı, eliyle korkulukları kavradı ve ağırlığını yukarı çekti.

Şimdi dördüncü inişti ve onu silahla nasıl bıraktığını hatırladı.

"Benim," dedi açık kapıdan içeri atlamadan önce. "Rio? Ateş etme, benim-"

"Buradayım," diye zayıf bir yanıt verdi.

Lucan, kadını yerde yığılmış görmeyi umarak boktan daireye adeta uçarak girdi. Ama öyle değildi. Başı yana doğru eğilmişti ama bunun dışında, tam da Lucan'ın onu yerleştirdiği yerdeydi, tıpkı yapımcısı tarafından terk edilmiş bir bez bebek gibi.

Tanrım, kötü görünüyordu.

Yine de gözleri şiddetle parlıyordu ve o dokuz milimetre tam olması gereken yerde açılı duruyordu.

Vücudu onu yarı yolda bırakıyor olabilirdi ama iradesi bırakmıyordu.

Ona doğru koşarken zaman bir anda durdu. Tekrar onun yanında diz çökene kadar sanki yüz yıl geçmiş gibiydi ve onun hırpalanmış ve morarmış görüntüsü aklından silinmeyecek şekilde kazınmıştı. Keçeleşmiş kısa saçlarından, kesilip açılmış polar ve gömleğini boyayan kana, solgun boğazının etrafındaki bağ izlerine kadar, önceki gece tanıştığı kadına hiç benzemiyordu.

Ve binanın önünden ayrılmak üzereyken duyduğu o sesi, o karıncalanma hissini neredeyse görmezden gelmişti.

Eğer on dakika bile geç kalsaydı ya da çekip gitseydi... düşünmesi bile tahammül edilemez bir şekilde incinmiş olacaktı.

Köşedeki kanlı, çıplak ceset yeterince ödeme yapmamıştı.

"Gidelim," diye boğuk bir ses çıkardı.

Adam silahı ondan almaya gittiğinde, kadın başını salladı. "Ben bizi korurum. Sen beni buradan çıkar, ben de önümüze çıkan her şeyi vurayım."

Sesi her zamankinden daha güçlüydü ve adam bir an için onun derisinin altındaki savaşçıya saygı duydu. Sonra saldırganın yanında getirdiği çantayı omzuna atıp onu kucakladı ve kız acı içinde soluyup homurdanırken yüzünü buruşturdu. Onları merdiven boşluğunun ışığına doğru götürürken, parçalanmış cesede ters ters baktı.

Ortak sahanlıkta, onun hakkını vermek zorundaydı. Durumuna rağmen silahı tam önlerine doğrultmuştu. Bu iş için her iki elini de kullanması gerekiyordu ama onun ağırlığı bırakmayacağını biliyordu.

Adam onun hayatını kurtarmak için elinden geleni yaparken, o da onları koruyacaktı.



Luke ortaya çıkmasaydı Rio'nun şimdiye kadar çoktan ölmüş olacağını söylemeye gerek yoktu.

Kaslarında ve kemiklerinde şimşekler çaktıran yakıcı acı dalgalarından kendini uzaklaştırmak için kullandığı düşünce buydu. Merdivenlerden inmek inanılmaz derecede acı vericiydi, aceleyle atılan her adım yaşadığı her şeyi sarsıcı bir şekilde hatırlatıyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla Luke onu üç kez kurtarmıştı. Belki de bir kediymi. Ve hâlâ altı tane kalmıştı.

Ön kapının dibine geldiğinde Luke durdu ve sola döndü, sonra sağa döndü. Silahı demir gibi kavraması sayesinde namlu açık dairelerin her ikisine de çevrildi. İki tarafta da karanlıktan kimse çıkmadı.

"Arka kapıdan çıkıyoruz," dedi.

Sonra uzun adımları ikisini de tavanından vinil duvar kâğıtları dökülmüş ve koridorun kenarlarına çöpler saçılmış dar bir koridora taşırken acı yeniden başladı.

Arka kapının yerden yaklaşık bir metre yükseklikte küçük bir penceresi vardı ve opak camı tavuk teliyle çaprazlama kapatılmıştı. Luke camı tekmeleyerek açtı ve hemen dışarıda iki kapılı eski bir Cutlass sedan duruyordu. Lacivert. İnce çizgili.

Etrafından dolaştı ve eski usul anahtarla yolcu tarafının kilidini açtı. Sonra kolu çekebilmek için arabayı eğmek zorunda kaldı ve eşyaları açarken metalden metale bir gıcırtı duyuldu.

"Elimden geldiğince dikkatli olacağım-"

"Beni oraya bırak da gidelim."

Adam onu koltuğa oturturken Rio bayılmamaya çalıştı ama vücudu bir tuğla duvar kadar esnekti ve yeterli basınç altında parçalanmaya da o kadar müsaitti. Dudakları ön dişlerinden sıyrılırken, kusma ihtimaline karşı gözlerini kapadı ve eğildi.

Belki de o ilaç hâlâ vücudundaydı.

Silahın elinden alındığını hissetti ve onu bırakmaktan çok daha iyisini yaptı. Açık ağzından nefes alıp verirken, bilincini korumak için bir şeye odaklanmaya çalıştı... kendini hayatta tutmaya-

Onun parfümü. Tüm dikkatini Luke'un kokusuna vermişti ve bu plasebo etkisi miydi yoksa Luke'un tıraş sonrası sürdüğü şeyde gerçekten bir tür sihir mi vardı... Sonunda kendini uçurumun kenarından geri getirmeyi başardı.

Luke, kızın kemerini bağlamaya hazır olduğunu biliyormuş gibi, omuzlarını dikkatle iterek koltuğa tam olarak oturmasını sağladı.

"Ben kemeri getireyim." Luke'un sesi çok derin, çok düz, tam kulağındaydı. "Sadece nefes almaya devam et."

İyi tavsiye, diye düşündü kendi kendine.

Kayışı gövdesinin üzerinden çekip yerine oturtuktan sonra onu içine kapattı ve arabanın önünden hızla geçerken bulanık gözlerle onu izledi. Adam durup elindeki anahtarları çevirmek zorunda kaldığında, kadın uzanıp kilidi açacakmış gibi bir hareket yaptı. Ama kolunu kaldıracak hali yoktu.

Vücudu şu anki konumunda yeniden donmaya devam ederse, ameliyatla bu arabadan çıkarılması gerekecekti.

Neyse ki Luke'un hareket kabiliyetiyle ilgili bir sorunu yoktu. Kendini direksiyonun arkasına yığdı ve çantayı kolay bir şekilde arka koltuğa attı

Hiç çaba harcamadan bu kadar hızlı gitmek hiç de imreneceği türden bir şey değildi. Motor çalışır çalışmaz geri vitese taktı ve gaza bastı.

"Acele etme," diye mırıldandı onlar geri çekilirken.

"Kaza değil."

"Doğru." Daha makul bir hızda K-dönüşü yaptı. "Uyumaya çalış. Önümüzde uzun bir yol var."

"Nerede." Cümleyi tamamlamak çok fazla iş gibiydi.

"Beni kaçırmak mı?"

Kafasını çevirdi. "Ne oluyor be?"

"Sanırım bagajda olmalıyım o zaman." Ona gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği başını ona doğru çevirmek oldu. "Değil mi?"

"Bu hiç komik
değil." "Biraz
komik." "Hayır,
hiç de değil."

Ve sonra yola koyuldular, saatte otuz mil sınırından sadece biraz daha hızlı bir şekilde nehre doğru ilerliyorlardı. Kadın cadde yerine onu izledi. Adam direksiyonu kolonundan koparacakmış gibi bastırıyor, yüzü ön cama daha yakın olursa onları gidecekleri yere daha çabuk ulaştırabilecekmiş gibi öne doğru oturuyordu.

Acı arttıkça ve o korkunç öğürme hissinin boğazının arkasını tehdit ettiğini hissettiğinde inledi. "Sanırım ... bir doktora ihtiyacım var ..."

"Biliyorum. İcabına bakacağım."

Ona kendisini eve götürmesini söyleyecekti ama bu güvenli değildi. Mozart er ya da geç tetikçisinin sadece başarısız olmadığını öğrenecekti. Onu yemişlerdi. Ve olay yerinde sadece bir kanlı ceset varken? Eski "patronu" onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu tahmin edecekti.

Hakkında her türlü bilgi var.

"Köpeğin geldiği yer," derken kendini duydu.

Luke cevap vermeyince, onun da kendisinden daha iyi bir fikri olmadığını anladı. Ya da belki de bunu yüksek sesle söylememiştii? Dünyayla bağlantı kuramıyor gibiydi; vücudundaki acı, duyularını tamamen bastıran türden bir şeydi, puslu havayı dağıtmak ve kendi dışındaki herhangi bir şeyle bağlantı kurmak zordu.

Northway'in Trade Street rampası çok hızlı çıkıyordu ve eğime girip hızlandıklarında arabanın açısı onu uyandırdığı için bir iki dakikalığına bilincini kaybettiğinden şüpheleniyordu. Düzleşip kuzeye yöneldiklerinde, ürpertici bir nefes aldı.

"Nereye . . . gidiyor."

Luke şöyle bir baktı, gösterge panelinin ışığında yüzü asıktı. "Güvenli, söz veriyorum. Dinlenmeye çalış, tamam mı?"

"Üç kez," dedi. "Ha?"

"Beni ... üç kez kurtardı."

Tekrar önündeki yola bakmaya başladı. "Ve eğer istersen bunu yüz kere daha yaparım."

Sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki, doğru duyup duymadığından emin olamadı. Ya duyduysa? O zaman en azından bir tür ahlaki pusulası olan bir suçluydu, değil mi?



A Lucan nihayet Kuzey Otoyolu'ndan çıktıktan kırk dakika sonra, çalıntı Cutlass'ı otlarla kaplı bir yola çekti ve yüz elli metre ilerledi. Bir keçi yolundan daha az trafik olan bir ilçe yolunun birkaç metre ötesinde.

İlerlerken Rio'yu kontrol etmeye devam etti. Ölü gibi görünüyordu. Teni griydi, ağzı gevşekti, vücudu iyi bir şey olmayan hızlı ve sık nefes alıp vermeler dışında hareketsizdi. Takip edilmediklerinden emin olmak zorunda olduğu için olması gerekenden daha uzun süren yolculuk boyunca Rio kapı pervazına yaslanmış, gövdesi ondan uzağa doğru eğilmişti ama yüzü, gözlerini açarsa onu görebileceği şekilde açılı kalmıştı.

Ve şimdi onu o koltuktan kaldıramayacağından endişeleniyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu yardımı alamayacağından.

Yol, daha iyi günler görmüş alüminyum cepheli bir çiftlik evinde son buluyordu. Tek araçlık açık hava otoparkına girerek frene bastı ve motoru durdurdu.

Hareket etmedi.

"Rio?"

Onun sesini duyunca göz kapakları seğirdi ve inledi, ama sonra tekrar uykuya dalmış gibiydi. Ya da belki de komadaydı.

"Hemen döneceğim," dedi. "Sadece bekle."

Dışarı çıktıktan sonra, kızın ısınması için eşyaları tekrar kapattı ve geçici sığınakları olmasını planladığı evin arka kapısına doğru yürüdü. Ne yazık ki iki katlı mütevazı ev de en az o apartman kadar kaba saba bir yerdi ve bir gün onu daha güzel bir yere götürebileceğini düşünüyordu.

Nereden başladığını düşünürsek, akan su, güvenilir elektrik ve merkezi ısıtma gibi egzotik lükslere sahip yerler de olabilir.

Mutfağın arka girişinde zar zor tutunan bir çıkıntı vardı ve kapının kilidini test etti. Sağlam durduğunda omzunu panellere çevirdi-

Ve o lanet şeyi kırıp açtım.

Dışarıya yayılan hava gece kadar soğuktu ve hiç de küflü değildi - bu da çok sayıda pencerenin kırık olduğu anlamına geliyordu, odalardan her zaman bol miktarda esinti geçiyordu. Daha önce bir kez içeride bulunmuştu, esir kampının yeni ikametgâhını kurduğu zamanlarda. O zamanlar sürekli arazide dolaşırdı, kurt yanı on yıllar süren zorunlu yeraltı hapsinden sonra dışarı çıkmak ve ay ışığı altında hareket etmek için çaresizdi. Ancak her zaman o sanatoryuma geri dönmüştü.

Cellat hemen kaldıraç olayıyla başlamıştı.

Yine de, çekmeniz gereken kollar ve yapmanız gereken işler olduğunda, bir imparatorluk yaratmak istiyorsanız kışının üstüne oturmazdınız.

Lucan mutfağa adım attı. Evin yetmişli yıllarda terk edilmiş olduğunu tahmin ediyordu, çünkü paslı, avokadolu aletler ve hardal sarısı muşamba zemin, esir kampına atılmadan hemen önce popüler olan tarzdaydı. Pencere ve duvarlar solmuş ayçiçeklerinden oluşan bir yamalı bohçaya benziyordu ve hiçbir mobilyadan söz etmek mümkün değildi, soyulmuş bir kırsal yaşam müzesi sergisi gibiydi.

Birinci kattaki diğer dört odayı hızlıca kontrol edince bir şey bulamadı. Beş odalı ikinci katta da aynı şekilde hızlıca dolaştı. Şaşırmamıştı; gözlerinin altı dakikada doğrulayabildiği şeyi burnu ona önceden söylemişti. Ama yerin üstünde ne olduğuyla pek ilgilenmiyordu.

Kiler kapısı merdivenin altındaydı ve sağlam bir şekilde kapalıydı ama gayet iyi açılıyordu. Karanlığa bakarken eli ceketinin içine gitti ama sonra kendi kıyafetlerini giymediğini fark etti. Zaten el feneri olarak telefon kullanmak da akıllıca değildi. İzler olabilirdi, bu yüzden ocağını kapatmıştı.

Dolaplara ve çekmecelere baktığında bir şey bulmayı beklemiyordu ama şaşırtıcı bir ıvır zıvır koleksiyonu kalmıştı. Şans eseri bir mum buldu ve üzerinde "Joe's Steak Shack" yazan bir kutudan çıkardığı kibritle yaktı.

Tamam, iyi, mum aslında "5" rakamıydı ve ayağında o yaşta birinin unutulmuş işareti olan kurumuş buzlanma vardı. Ya da 15. 25. 35 . . .

Numaranın alt kısmını parmaklarının arasına sıkıştırarak, sert merdivenlerden aşağı inerken dikkatliydi.

Ne biliyorsunuz? Sanki ev sahiplerinin elektrikleri çok sık kesiliyormuş da hazırlıklı olmak istemişler gibi, evin tam dibinde bir sehpanın üzerinde bir şamdan vardı. 5'i kullanarak örümcek ağlarıyla kaplı dört kolu yaktı ve sabitlenmiş alevleri hareket ettirirken kendini Vincent Price gibi hissetti.

Kumaş, her yerde. Ve boyama için olduğunu düşündüğü küvetler. Ayrıca mahzende bir araya getirilmiş ahşaptan yapılmış gibi görünen uzun masalar.

"Oldukça mükemmel."

Mumları yere bırakıp kumaş parçalarını topladı ve yumuşak bir yatak yapmak için salladı. Yer olarak merdivenlerin arkasını seçti; böylece gün içinde biri merdivenlerden inerse Rio'nun bunu duyacak ve her kimse onu vurmaya hazır olacak zamanı olacaktı.

Burada güvende olacaktı - en azından kendi kendine böyle söylüyordu.

Ve uzun süreliğine gitmeyecekti. En azından hava hala karanlıkken.



Rio bir sonraki uyanışında mum ışığıyla aydınlatılmış bir odada yatağa uzanmıştı. Doğrulamak üzereyken dünya dönmeye başladı, bu yüzden yatağa geri uzandı.

Ama bu bir yatak değildi. Ağır çarşaflardı. Jo- Ann's'de bulabileceğiniz gibi kat kat kumaşlar, her türlü farklı desen, ağırlık ve renk.

Tamamen yönünü kaybetmiş bir halde, mumların oluşturduğu altın ışık halesinin ötesini görmeye çalıştı. Hangi cehennemdeydi-

Her şey bir şelale gibi geri geldi: Elleri ve ağzı bağlı bir şekilde yerde yatarken sustalı bıçaklı beyaz saçlı adam ona doğru geliyordu. Köpek saldırısı. Luke'un onu kurtarması ve bir arabaya taşınması. İçine taşındığını hayal meyal hatırladığı bu terk edilmiş ev.

Şimdi burada, mahzende, bu çok renkli kumaştan yatağın üzerindeydi-

Yukarıdaki sesler. Şimdi ayak sesleri başının üzerindeki tahtalardan tozun düşmesine neden oluyordu.

Bir kapı açıldı ve bir ışık huzmesi önündeki basamakları delip geçti. "Rio, benim."

Luke'un sesini duyunca rahatlayarak ürperdi ve bir silahı kaldırıp önündeki açık tahta merdivene doğrulttuğunu fark etti.

Onu savunmasız bırakmamış olması, kendisinin ve yanındaki hiç kimsenin ona zarar verme niyetinde olmadığı anlamına geliyordu. Ama son zamanlarda ne kadar çok kurtarıcılık yaptığı düşünüldüğünde, onun kurtarıcı rolünden hâlâ şüphe duyuyor muydu?

Yine de eski kendini koruma alışkanlıkları zor ölüyordu. "Buradayım," dedi sert bir sesle.

"Yardıмым var."

Bir duraklama oldu ve sonra kaba ahşap merdivenlerin tepesinde onun bacaklarını gördü. Onun olduğunu biliyordu çünkü o garip, dar, çok kısa siyah pantolonu giymişti ve merdivenin açık çerçevesinden onun her seferinde bir adım atmasını izledi. Yaralı mıydı?

Hayır. Ten rengi cüppeli, dengesi bozuk gibi görünen birine yardım ediyordu.

Yavaş ilerliyordu.

Ve nihayet beton zemine çıktığında, yanında kim varsa kolunu uzattı ve onu ışığa doğru götürdü ... oh, demek ki topaldı, kişi

Topallıyordu, hem de kötü bir topallama ve tüm başı ve vücudu örtülüydü, yüzünde hiçbir şey görünmüyordu, yüz hatlarını gizleyen bir örtü vardı.

"Sana yardım etmek için burada," diye açıkladı Luke.

Rio ona baktı, yüzü, vücudu ve enerjisi hakkında bildiği her şeyi tazeleme ihtiyacı duyuyordu. Titrek ışıktaki vahşi görünüyordu ve vücudu devasa görünüyordu. Onun yanındaki cüppeli figür hafifti ve göğüs kaslarına kadar geliyordu.

Rio bunun altında bir kadın olduğunu düşündü. "Sizi incelememe izin verir misiniz?"

Ses gerçekten de kadındı ve ipek gibi pürüzsüzdü ve Rio nedense oradaki kişinin uzun, siyah saçlı olduğunu hayal etti.

Rio mırıldanarak, "Kafama darbe aldım," dedi. "Yani seni muayene edebilir miyim?"

Aksan garipti, Fransızca ve Romence karışımı bir şeydi. Dilbilimci olduğundan değil.

"Elbette."

Kadının doktor mu yoksa hemşire mi olduğunu sorma zahmetine bile girmede. Ya da veteriner. Her şey hiç yoktan iyiydi ve onun için bir doktora görünmek bile güvenli değildi. Mozart'ın Caldwell ve çevresinde her yerde kaynakları vardı.

Rio silahı bir kenara bırakırken, "Sen bir rahibesin," diye ağzından kaçırdı. "Sen busun işte."

Kadın kendini kumaş yığınının kenarına bırakırken Luke'un koluna sıkıca sarıldı ve sonra ona seslendi. "Şimdi bizi yalnız bırakacaksın ve el fenerini bana vereceksin. Teşekkür ederim."

Luke tereddüt etti.

"Bizi terk edeceksin," dedi kadın daha sert bir sesle. "Sen onun eşi değilsin. Onunla ilgilenmeniz uygun olmaz. Gidin."

Bir süre sonra Luke Rio'ya baktı. "Ben üst katta olacağım."

"Sorun yok," dedi Rio. Ona yalan söylediğinden korkmasına rağmen.

Rahibe, "Ve ona biraz yiyecek ve içecek getirmelisiniz," diye emretti. "Hemen. Susuz kaldı ve beslenmeye ihtiyacı var."

Luke emir alacak birine benzemiyordu. Ama sanki bir ilkokul öğretmeni tarafından azarlanmış gibi merdivenlere doğru süzüldü.

Luke ağır adımlarla merdivenleri çıktıktan sonra cüppeli adamın ağlarla kaplı yüzü Rio'ya döndü. Ama kadın Luke kapıyı kapatana kadar başka bir şey söylemedi.

"Söyle bana kadın," dedi nazikçe, "sana ne oldu?"

Rio'nun gözleri yaşardı. Ve konuşmaya niyetlendi ... ama birden ciğerlerinde hiç hava kalmadı.

"Ah, kadın. Çok özür dilerim." Yumuşak bir el onunkini tuttu. "Biraz soluklan, burada acelemiz yok."

"Ben iyiyim." Rio derin bir nefes aldığı anda yüzünü buruşturdu. "Gerçekten iyiyim."

Öyle miydi? Emin değildi. Ya da belki de hiç.

"Neren ağrıyor?"

Her yerde. "Başım en kötüsü. Sanırım bana silahla vurdular. En az iki kez."

İyi bir hasta olmaya kararlı bir şekilde, etrafta nekahat dönemine ait zorunluluklar konusundaki performansını değerlendirecek bir panoya sahip kimse olmamasına rağmen, oturmaya gitti. Onu çenesine kadar örten pembe-beyaz kumaş aşağı düştü-

Kesik tişörtü ve sustalının ucunun onu kestiği kırmızı çizgi ortaya çıktı.

Rio kendine baktı. Sonra titreyen elleriyle iki yarısını birleştirdi, böylece

kapalı.

"İyi olacaksın," dedi kadın üzüntüyle. "En azından fiziksel olarak. Bundan emin olacağım."

Rio bir göz kırpmışından diğerine kendini tekrar o apartmanın zemininde, kazıkların arasına sıkıca bağlanmış, o parlak gümüş bıçak-

Titreme onu hızla ele geçirdi, tüm vücudu geçmişe dönük bir adrenalin seline kapıldı.

Kadın bir süre sonra, "Gelin, başınızla ilgilenelim," dedi. "Oradan başlayacağız."

Ya da en azından Rio kelimelerin böyle bir şey olduğunu düşünüyordu.

Kafatasının içindeki çıgllıklardan dolayı birdenbire çok iyi duyamaz oldu.



CHAPTER EIGHTEEN

Lucan boş, antika mutfakta durmuş, kirli pencereden dışarı bakıyor ve aşağıda neler olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Zaman uzadıkça dayanılmaz bir sınırdıydı ve kendini ya bir şeyi yumruklayacak, ya kıkırdak yağmuruna tutularak patlayacak ya da kafasını duvara çarpacakmış gibi hissediyordu ki, bir dizi far uzun yola girdi ve çiftlik evine doğru yaklaştı.

İki silahı da avucuna aldı ve silahlara baktı. Biri esir kampındandı ve sadece uyuşturucu ticareti yapan insanlara karşı kullanılması için ona verilmişti. Diğeri ise apartmandan aldığı paketten çıkmıştı. İlkinde kaç mermi olduğunu biliyordu ama ikincisinin sayısı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kapıya doğru gitti, sırtını duvara yasladı ve dışarı baktı. Farlar öldüğünde, kurt gözleri uyum sağladı.

Bir hatchback, çalınan Cutlass'ın arka tamponuna kadar geliyordu ve Mayhem üç pizza ile dışarı çıktığında

Lucan, inanmadığı halde Yaşlı Kurt'a bir dua fısıldadı. Ona. Her ne sikimse artık.

"Sana borçluyum," dedi ona evden çıkarken. Sonra daha yüksek sesle konuştu: "Başardın."

Mayhem karakteristik olarak neşeliydi, erkek kutuları bir engelli parkur yarışmasında verilen bir ödül gibi havaya kaldırıyordu. "Size peynirli, sucuklu ve peynirli ve sosisli, sucuklu ve peynirli aldım."

"Sen de mi-"

Mahkûm omzunun üzerinden başını salladı. "Bir galon şişe su kaptım. Yapabildiğimin en iyisi buydu. Arka tarafta, al bunları."

Lucan kutu yığınını aldı, avucunun içindeki dokuz milimetrenin arasına sıkıştırdı, sıcaklığı hissetti, erimiş peynirin ve sosun kokusunu aldı.

"Su için geri geleceğim-" "Suyu getireceğim-"

"Hayır."

Mayhem arka kapağı açma işlemini durdurdu. "Neden olmasın. Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Burada kal," diye tersledi Lucan. "İçeri gelmiyorsun."

Eve girdi, yiyecek yükünü yontulmuş tezgahın üzerine bıraktı ve hızla geri çıktı.

"Unut gitsin," dedi dışarı adımını atar atmaz. "Başlama bile."

Mayhem kaportaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, iki parmağından bir galon su sarkıyordu. Ve gülümseliyordu.

"Bu konuda konuşmayacağım." Lucan öne doğru yürüdü. "Suyu bana ver. Sana borçluyum. Ve bu kadar ileri gideceğiz."

"Bir sorunun var, mahkum."

"Olabilir de, olmayabilir de. Ama her ne ise, bu seni ilgilendirmez."

"Kesinlikle öyle. Bana yemekle gelmemi söylemiştin. Burada her ne halt oluyorsa onunla yakalandın ve ben de işin içindeyim."

"Burada olduğunu kimse bilmiyor."

"Bunun garantisi yok. Kampta işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çok az sır vardır ve gizli kalan nadir şeyler size karşı kullanılır."

"O zaman ne kadar az bilersen o kadar iyi, değil mi?"

"Hayır, bu durumda ne kadar az desteğiniz olursa ben de o kadar tehlikede olurum."

"Desteğe ihtiyacım yok."

"Pizzaya ihtiyacın vardı. Peki yarın yemek için ne yapacaksın-"

"Kendim alacağım. Gitme vaktin geldi, Mayhem
-."

"O hemşireyi buraya senin getirdiğini biliyorum." Lucan gözlerini kısarken diğer mahkûm başını salladı. "Yani iki şeyden biri oluyor. Ya o cüppeli kadınla yatıyorsun ya da o senin için birini tedavi ediyor. İsteğin bir düzine kırmızı gül içermediğine göre, bunun biriyle çıkmakla ilgili olmadığını düşünüyorum."

Lucan eğildi ve suyu kaptı. "Kendine bir iyilik yap ve beni, bu evi ve olmayan her şeyi düşünmeyi bırak."

"Buraya gelmemi sen istedin."

"Pislik" ses tonunda ima edilmişti.

"Ve şimdi, sana defolup gitmeni söylüyorum."

Mayhem'in gözleri ilk kez, genel olarak evet-sakin-her neyse kişiliğiyle çelişen bir saldırganlıkla parladı.

Erkek, suyu geri çekerken alçak bir sesle, "Bunu tek başına yapmak istemezsin, kurt adam," dedi. "Ve bu kevgir gibi evde her ne oluyorsa ondan bahsetmiyorum. Esir kampından bahsediyorum. Üç yüz erkek ve kadına düştük ve Cellat'ın her birimize ihtiyacı var. Caldwell'e gidip anlaşma yapmanıza izin var çünkü yapmazsanız sizi fena benzetir. Bu serbestlik sonsuza dek sürmez. Biri senin yerine bakmazsa özleneceksin, yoksa check-in için bir saatten kısa bir süre içinde buradan ayrılmayı mı planlıyordun?"

"Siktir." Lucan etrafta volta atıyordu. "Henüz gidemem."

"O zaman check-in konusunda ne yapıyorsun?" Lucan yanıt vermeyince Mayhem plastik sürahiyi uzattı. "Benim fiyatım ne haltlar döndüğünü bilmek istemem. Yemek ve su bedava."

Lucan başını geriye atarak parlayan yıldızlara baktı. Sonra bakışlarını bir kez daha dikleştirdi. "Neden umursuyorsun ki?"

Mayhem omuz silkerek cevap verdi: "Yapacak daha iyi bir şeyim yok. Ayrıca ne zamandır televizyon izlememe izin verilmiyor? Senin dizin benim yeni favori dizim olacak."

"Bu lanet bir oyun değil."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama bana ihtiyacınız olduğunu söyledim ve fiyatımı belirttim. Kelimelerin sana maliyeti nedir?"

Rio'nun hayatı, diye düşündü

Lucan. "Tanrım," diye

mırıldandı.

"Affedersiniz? Ben daha çok Lucifer gibiyim."

"Hayır, sen daha çok yürümeye başlayan bir çocuk gibisin." Gergin bir bakıştan sonra Lucan sürahiyi kaptı.

"Mahzene inmeyeceksin. Birinci katta kalacaksın."

Arkasını döndüğünde, Mayhem tam topuğuna yapıştı. "Ayakkabıların nerede?"

"Ayaklarımın
üzerinde değil."

"Bunu
görebiliyorum."

Arka kapıyı açarak ikisi birlikte mutfağa girdiler-

Mayhem burun delikleri alevlenirken durdu. Ve sonra başını salladı. "Bir insan. Bu lanet olası bir insanla mı ilgili?"

O anda kilerin kapısı açıldı ve hemşire Nadya son basamağı söveden tutarak kendini yukarı çekti.

Hem Mayhem hem de Lucan yardım etmek için öne atladılar ama Lucan onları savuşturdu. Ve nefesini tuttuktan sonra Lucan'ın duymak istemediği tek şeyi söyledi.

"Onu buraya getirmeliyiz. Kafasına iki darbe aldı ve gözetime ihtiyacı var. Burada daha fazla kalamam ve nöbet geçirirse onun için ne yapacağınızı bilemezsiniz."

Mayhem ellerini havaya kaldırdı, pizza kutularının yanına gitti ve en üsttekini açtı. Bir dilimi ısırırken Lucan küfretti.

Ve biraz daha küfretti.



José, telefonu çaldığında, o tuzak evdeki olayla ilgili yazısını bitirmiş, merkezden ayrılmak üzereydi. Ve şimdi eve gitmiyordu, şehrin öbür ucuna, banliyölerin en uç noktasına gidiyordu.

Ev planıydı ama yemin değildi. Bunca yıldan sonra karısına görev dışı herhangi bir konuda söz vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu iyi bir kuraldı ve artık operasyonel bir zorunluluk olmaktan çıktığında da özlemeyeceği bir kuraldı.

"Evet, evet, anlıyorum." Telefonunu diğer kulağına çevirdi, her zaman işinde daha iyi olan kulağına. "Tuğla, değil mi? Üç katlı, evet, şimdi giriyorum. Evet, işte buradasın."

Plakasız aracını bir kamyonla bir minibüsün arasına paralel olarak park ettikten sonra araçtan indi ve kapıyı kilitledi. Bir ya da iki saattir arka planda sürekli bir gürültü haline gelen baş ağrısı, başkomiserden gelen çağrıya cevap verir vermez gizemli bir şekilde kaybolmuştu. Kendisine şef denmesini istemiyordu.

Her şey düşünüldüğünde, tam tersi olmalıydı. Birkaç arabanın geçmesini beklerken böyle düşündü. Ama rahatsızlığa odaklanmak onun için ya bir alışkanlık ya da bir beceriydi.

Her iki şekilde de, zaman içinde bunu geliştirdi.

Etraf temizlendikten sonra iki şeridi koşarak geçti. Ya da daha çok koştu.

"Kaptan," dedi bir elini kaldırırken.

Sıradan bir tuğla apartmanın girişinde duran Yüzbaşı Stanley Carmichael sade giysiler içindeydi; yani koyu renk bir takım elbise giymişti. Ancak kravatının düğümü çözülmüştü, mavi ipek şeridi gevşek bir şekilde sarkıyordu. Adam aynı zamanda sigara içiyordu, sigarası dişlerinin arasındaydı, iki ezilmiş izmarit aşınmış mokasenlerinin yanındaydı.

"Geldiğin için teşekkürler José," diye bitkin bir şekilde selamladı. "Stan, neler oluyor?"

José kısa beton basamakları çıkarken ellerini ceplerine soktu ve birlikte durdukları birçok zamanı ve yakınlıklarının tüm farklı bağlamlarını düşündü: İkisi de yüz elli milyon yıl önce aynı anda akademiden geçmişlerdi. José'nin politik konulara pek tahammülü yoktu.

Ancak o, suçları çözmekle fazla ilgileniyordu. Arkadaşı ise avuç içi basma işinde çok başarılıydı ama sahte bir şekilde değil. Stan rütbelerini yükseltirken bile, yeni başlayanlardan en kıdemli polislere ve belediye başkanına kadar hiyerarşinin her kademesine bağlı kalmaya devam etmişti.

"Bir sorunum var," dedi kaptan.

Adam uzaklara bakıp sigara içmeye devam edince José tuğla sahanlığın diğer tarafındaki parmaklığa yaslandı.

Sohbete davet edilmiş olsanız bile soruların istilacı olduğu zamanlar vardı, sessizliğin ve alınan nefesin gelmek üzere olan zor şeylere hazırlık olduğu zamanlar.

"Tamam," dedi Stan, "içeri girelim."

Kaptan, filtresinin önünde hâlâ bir sürü tütün kalmış olan sigarayı yere düşürdü. Mokaseninin ucuyla ezerek dış kapıyı açtı ve posta kutularının bulunduğu bir antreye girdi. Küçük karelerden oluşan bu sırayı geçtikten sonra, tamamen camdan oluşan ikinci bir giriş vardı ve Stan tuş takımına girdiği bir kodla kilidi açtı.

Uzak taraftaki lobide kurumsal halılar, kasvetli duvar kâğıtları ve panellerine bantlanmış "Arızalı" tabelası olan bir asansör vardı. Koku Crock-Pot, taze kahve ve yumuşatıcı karışımı bir şeydi; tam olarak iğrenç sayılmazdı ama burna çok fazla geliyordu. Bu arada, ayaklar altındaki zemin, bodrumdan yükselen birkaç destek kirişi daha kullanılabilmiş gibi gıcırdıyordu.

Şehirdeki bu tür binlerce binadan herhangi biri olabilirdi. Eyalet. Ülkedeki.

Onlar ilerlerken, kendisine şef denmesini reddeden kaptan hiçbir şey söylemedi ve José de onu takip etmekle yetindi; çünkü hikâyeyi dinlemek için acelesi yoktu. O

Henüz ismini bilmesine de konuyu zaten biliyordu ve gerçekleri bilmesine de koşulları tahmin edebiliyordu.

Merdivenin normalden daha derin olan kısa basamakları vardı ve José standart yükseklik ve derinlikte olmadıkları için birçok insanın bunlara takıldığına bahse girerdi. Sahanlığın tepesinde kaptan sola döndü. İki daire aşağıda, koridordaki diğer kapılardan hiçbir farkı olmayan bir kapının önünde durdu. José alışkanlıkla sağa sola baktı, ikinci katta oldukları için numaraları 2 ile başlayan tüm kapıları, kapı aralığından bakan biri olup olmadığını ve yollukta olağandışı bir leke olup olmadığını not etti.

Yüzbaşı cebinden nitril bir eldiven çıkarıp taktı ve tek askerlik bir anahtarı sürgünün ölü yüzüne yerleştirdi. İşaret parmağı ve başparmağıyla pirinç topuzu çevirdi ve sonra itti.

Uzak taraftaki daire karanlık ve havasızdı, ana yaşam alanının ortasındaki tepedeki bir armatürle aydınlatılıyordu. Stan öne doğru bir adım atmak üzereyken José kolundan tuttu-

"Dur."

Diğer adam bir heykel gibi dondu kaldı. "Ne?"

José halıdaki bozuklukları işaret etti. "Sürtünmeler ve kan. Burası potansiyel bir suç mahalli, Yüzbaşı."

Stan bir an gözlerini kapadı ve sonra söner gibi oldu.

"Haklısın."

"Patikler olmadan içeri giremeyiz. Bir ceset var mı?" "Bilmiyorum. Bu yüzden seni aradım."

"Stan, buraya gel." José adamı tekrar koridora çekti, apartman kapısı anahtar hâlâ kilitteyken kendi kendine kapandı. "Konuş benimle. Burada kim yaşıyor?"

"Rio Hernandez-Guerrero, gizli ajanlarımızdan biri. Dün gece iki olaya karıştı. Onu

Protokol gereği değerlendirme bekleyen idari grevdeydi ve bu sabah merkeze gelmesi gerekiyordu. Hiç gelmedi, hiç giriş yapmadı. şehir merkezindeki kaynaklarımıza ulaştık, kimse onu gormemiş. Arabası dışarıda. Cep telefonu aktif değil. Ve buraya gelmedi."

"Biri bu daireyi çoktan aramış mı?" "İçişleri Bakanlığı'ndan Memur Tan

Bir. Kapiyı çaldığında yanıt alamayınca içeri girdi, ışığı açtı ve etrafı kolaçan etti. Rio'nun eski devriye ortağında hâlâ bir anahtar olduğu ve onu bize verdiği için içeri girebildik." Kaptan başıyla kapiyı işaret etti. "Tan geri geldi ve saat drtte tekrar kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Kimse yok."

"Tamam." Jos saati hakkında bir fikri olmasına rağmen saatine baktı. "Ve teyit etmek için soruyorum, dn gece onunla konuştuğunuzdan beri kimse ondan haber almadı mı?"

"Hiç kimse. St. Francis Acil Servisi'ne tedavi olmaya gideceğini syledi. Hastanede bir arkadaşım var ve onun gizli ya da gerçek ismiyle kayıtlı hiçbir hasta olmadığını syledi. Ve muhbirlerimizden ya da sokaktaki gizli polislerden hiçbiri onu gormemiş ya da hakkında bir şey duymamış."

"Aile mi?"

"Caldwell'de yok. şehir dışında bazı uzak kuzenleri var ve onlar da ondan haber almamış."

"Kocası, erkek arkadaşı, oda arkadaşı?" "Bildiğimiz kadarıyla yok."

"Peki kime rapor veriyordu?"

"Aslında ben. Bu yzden kendimi onun için gerçekten sorumlu hissediyorum."

Jos adamın omzunu sıktı. "Burada, koridorda kal Stan." Kaptan başıyla onayladı. "İstersen bir eldivenim var?"

"Evet, tabii." José'nin iç cebinde patiklerin yanı sıra kendi nitril eldivenleri de vardı ama kaptanın teklifini kabul etti çünkü bazen insanların yardım ettiklerini hissetmeleri gerekirdi. "Teşekkürler."

Eldivenlerini giymiş ve sokak ayakkabılarını çıkarmış olan José daireye girdi. Kısa bir koridor, içinde bir kanepa, televizyon ve mutfak bulunan açık bir alana açılıyordu. Mekândaki kapalı kapılar dolaplar ve belki de bir yarım banyoydu. Yolun karşısındaki sürgülü cam kapı, binanın dışındaki güvenlik armatürlerinden gelen ortam ışığını içeri alıyordu.

Bir ceset halının üzerinde sürüklenmişti, topuk izleri kırmızı lekelerle noktalı ikiz bir iz oluşturunuyordu.

İzleri takip ederek bir yatak odasının açık kapısına ulaştı. İçeride, pencereler kısmen açık olan panjurlarla kaplıydı ve dışarıdaki aydınlatma kaynağından gelen alacakaranlıkta, şiltede, yerdeki çarşaf ve battaniyelerde, yatak başlığının yanında dengesiz duran bir yastıkta boğuşma izleri görebiliyordu. Çarşafın üzerindeki çizgiler de kana işaret ediyordu.

Bu kötüydü.

José telefonunu önüne alıp ortaladı ve rehberinden tanıdık bir numarayı aradı. İki kez çaldıktan sonra bir kadın sesi cevap verdi.

"Kim, benim," dedi. "Evet. Güzel. Ya sen? Harika. Dinle, bu gece izinli olduğumu biliyorum ama bir olay yerinde biraz yardıma ihtiyacım var.

-" Gözlerini kapattı. "Sen en iyisisin. Sana adresi vereyim."

Telefonu kapattığında yatağa bakakaldı. Polis teşkilatında Hernandez-Guerrero adında bir memur olduğunu duymuştu ama onun gizli görevde olduğunu bilmiyordu. Zaten mesele de buydu, değil mi?

Trey'in bahsettiği kadın bu olmalıydı. Kahretsinsin.



T Rio'nun küçük kardeşi Luis'le ilgili en iyi anısı, büyükbabalarının balıkçı teknesiyle Saranac Gölü'ne çıktıkları öğleden sonraydı. On iki ve on yaşlarındaydılar ve Rio teknenin sorumluluğunu üstlenmişti. On beş beygir gücünde, el kranklı Evinrude kış tarafa monte edilmiş dıştan takma motor. İlerledikçe, kıyı boyunca salınarak ilerlemelerinin hipnotik bir niteliği vardı. Solucanlardan, kancalardan ve sıırıklardan pek hoşlanmıyordu ama sorumluluk sahibi olmak hoşuna gidiyordu ve Luis ile tekne onun kendi teknesiydi. Yalnız kaldıkları süre için küçük bir krallık.

Sonunda motoru durdurduğunda, ikisinin sakin bir koyda, içi boş teneke gövdenin hafifçe sallanışını, başının ve omuzlarının üzerindeki güneş ışığını ve karanlık yaprak dökmeyen ağaçların üzerindeki parlak mavi gökyüzünü bir rüya gibi hatırlayabiliyordu.

Şimdi orada, teknenin içindeydi ve ortadaki bal rengi ahşap koltuğun arkasından bakıyordu. Luis teknenin

Gölde bir oltayla eğilmiş, kahverengi gözleri sanki küçük bir levreğin ısırmasını istermiş gibi şiddetle oltaya dikilmişti. Koca ağızlı cılız bir çocuktu, birincisi ölçeğin bir gerçeğiydi, ikincisi ise hassas bir kalbi ve endişeli bir doğayı örtmek için palavraydı.

Başına gelecekleri bilseydi, o gün ona daha nazik davranırdı. Ona karşı daha dikkatli de olurdu.

Herkesin düşündüğünden daha az yürekliydi ve sonrasında yaşanan her şeyin temelinde bu yatıyordu.

Sonra yine, her şeyi onu suçlamadan rasyonalize etmenin bir yolunu bulmak zorunda kalmıştı. Aşırı dozdan hemen sonra, ondan nefret etmenin nasıl bir his olduğunu denemiş ve bununla yaşayamamıştı.

Tekne sallanmaya devam ettikçe, düşünceleri parçalara ayrıldı, hiçbir şey yapışmadı, aşırı yüklü geçmiş bile-

"-scent? Onu maskelememiz gerekiyor." "Bununla ben ilgilenirim."

Bir adam ve bir kadın ona çok yakın bir yerde konuşuyorlardı ve bu kafa karıştırıcıydı çünkü bir körfezin ortasında bu nasıl olabilirdi? Bir şey anlamlandırmaktan vazgeçerek sesleri, özellikle de erkek olanı tanıdığı için rahatladı. Ve kokular hakkında konuşmak. Burnuna topraksı bir şeyler geliyordu.

Göz kapaklarını açmaya zorladığında kapandıklarını fark etti ve gözleri yoğun karanlığa karşı zorlandığında görececek pek bir şey yoktu ve bunun nedeni görüşünün çalışmaması değildi. Çok loştu, sadece ilerideki zayıf bir ışık parıltısı ona yön veriyordu.

Tekne olayını da unut. Gölde değildi; taşınıyordu, bacakları bükülmüş ve gövdesi desteklenmişti

Birinin güçlü kolları, ileri geri hareketi yaratan uzun bir adım.

"Luke?" Ya da en azından söylemeye çalıştığı buydu. İsim bir vıraklama gibi çıktı.

"Sorun değil, neredeyse vardık," diye cevap verdi ters bir şekilde.

Aklının bir köşesinde, başının büyük bir belada olduğunun farkındaydı ve bu sadece bir uyuşturucu tedarikçisinin derinlerine inen gizli bir polis olduğu için değildi: Kavrayabileceğinden çok daha ciddi bir şekilde yaralandığını hissediyordu - vücudunuzda en çok yaralanan şey beyniniz olduğunda böyle oluyordu.

Göz kapaklarının her biri yedi yüz kilo ağırlığındayken, tekrar kapanmalarına izin verdi ve tam o sırada sanki açık bir alana getirilmiş gibi etrafındaki ayak seslerinin yankılandığını fark etti. Koku da farklıydı: Burnunda limon kokusu ile buruk bir koku belirdi. Bu, daha önceki bunaltıcı toprak kokusundan daha iyiydi.

"Şurada," dedi kadın sesi. "Sıradaki sonuncu lütfen."

Biraz daha salladılar. Sonra nazıkçe yere yatırıldı ve üzerine bir şey örtüldü. Ardından bir kibrit sesi ve ardından tatlı, odunsu bir koku geldi.

Tütsü, diye düşündü.

"Bu kokuyu maskeleyecektir." Kadın sanki yetkili kendisiymiş gibi hızlıydı. "Ama buraya kimse gelmiyor. Cellat bunun kötü şans getireceğine inanıyor."

"Tamam," dedi Luke sessizce. "Hey, bunun için teşekkürler." "Bunu onun için yapıyorum."

"Yaşayacak mı?"

Bilmiyorum, diye cevapladı Rio kendi kendine.

Korku göğsüne hücum ederken elini uzattı. Deri bir kol tam da olması gereken yerdeydi ve

sanki bir can simidiymiş gibi tutundu.

Çünkü öyleydi.

"Beni bırakma," diye inledi.

Bir duraklama oldu. Sonra uyuşturucu tedarikçisi Luke, ikisinin de tutamayacağını bildiği bir yemin etti: "Asla."



Lucan ne dediğini bilmiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bu planın bir parçası değildi.

Ama hastane yatağının yanında yere diz çöktüğünde, ne olacağını düşündüğünü merak etmek zorunda kaldı. Rio bütün gün o soğuk çiftlik evinde tek başına kalamayacak kadar yaralıydı.

Elbette şimdi adamın büyük sorunları vardı, kadının da öyle, çürükleri ve yaralarının ötesinde. Esir kampında, bakmakla yükümlü olduğunuz kişiler listenizde ne kadar az kişi varsa hayatta kalma şansınız o kadar artıyordu. Endişelenmeniz gereken sadece bir kişi, yani kendiniz varsa, o zaman otomatik olarak önemli olan herkesin nerede olduğunu biliyordunuz.

Kurtarıcı refleksi sayesinde ona ve diğer küçük sorununa sahipti.

Bu hızla giderse, nüfus sayım bürosuna rakip olacak bir çeteleyle karşılaşacaktı.

Hemşire Nadya elinde sıg bir tava ve birkaç yumuşak havluyla geri geldi. "Başının arkasındaki yarayı temizlemem gerekiyor. Lütfen onu duvara doğru yuvarlayın."

Lucan etrafına bakındı. İçinde bulundukları büyük deponun raflarında her türlü eski tıbbi malzeme, yerde atılmış her ne haltsa paketleri ve kullanılamayacak kadar bozulmuş eşyalarla dolu kutular vardı.

Hemşire her nasılsa kullanılabilir yedi hastane yatağı bulup getirmeyi de başarmıştı. Şu anda ikisi doluydu.

Sıranın en ucundaki diğer hasta, yatağın etrafına paneller halinde çivilenmiş çarşaflarla gizlenmişti. Mahremiyet için.

Lanet olsun, diye düşündü Lucan. Keşke burası düzgün bir klinik olsaydı, diye düşündü. "Bekle Rio," diye mırıldandı. "Ben sadece Birazcık."

Ağırlığını yan tarafına kaydırduğunda inledi ve sertleşti. Ve kafatasının tabanındaki yaraya iyice baktığında lanet okudu.

"Ona ulaşabilmem için kenara çekilmeniz gerekecek."

Lucan yatağın daha aşağısında yeniden konumlandı. Hemşire onun olduğu yere diz çöktüğünde cüppesi etrafında toplandı ve bir an için başını eğerek dua etti. Lucan da ona katılması gerektiğini hissetti ama hiçbir şeye inanmıyordu.

Gerçi belki de bu dışının yardım etmeye istekli görünmesi Yaşlı Kurt'un var olduğunun kanıtıydı. Kim bilebilirdi ki?

Nadya'nın getirdiği su temizdi, kuyudan çekilmişti. Gazlı bez de aynı şekilde tazeydi, artık malzemelerin bir kısmından alınmıştı. Keşke röntgen olsaydı diye düşündü. Cerrahlar. Serumlar. Rio'nun neye ihtiyacı olabilirse-

Hemşire yarayı sıvazlarken Rio acı içinde inledi.

"Buradayım," dedi Lucan ve elini bacağının üzerine koydu. "Güzel," diye mırıldandı hemşire. "Dikişe gerek yok." "Sence iyileşmesi ne kadar sürer?"

"Göreceğiz." Örgü yüz siperliği olan cübbenin başlığı ona döndü. "İnsanların iyileşmesi hakkında bizimkinden çok daha yavaş olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Onu nerede buldunuz?"

"Şehir Merkezi. Caldwell'de."

"Ona arabanla mı çarptın?"

Sanki Rio bir sokak köpeğiymiş gibi. "Hayır, yapmadım. Sadece ona yardım etmek zorundaydım."

"Sen doğru olanı yaptın. Yaratık kim ya da ne olursa olsun, şefkat göstermek asla yanlış değildir."

Lucan buna kesinlikle katılmıyordu, bu yüzden çenesini kapalı tuttu-

Yatak sırasının en ucunda, tavandan sarkan çarşaflar hafif bir esintiye kapılmış gibi hareket ediyor, dalgalanma ona bir fitille tutturulmuş, cereyandan sallanan bir mum alevini hatırlatıyordu.

İnce, derme çatma perdenin arkasından çıkan şey hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Apex panellerdeki bir açıklıktan içeri adımını attı ve dışarı çıktığında erkek başını çevirip etrafına bakma zahmetine girmede. Bu da öpüşme kabini kuran adam kadar karaktersiz bir davranıştı: Bir saldırı tüfeğinin tetiğinden daha ince ayarlanmış bir öldürme içgüdüsüne sahip paranoyak bir orospu çocuğu olarak etrafını asla kontrol etmezdi.

Onun yerine Lucan'ı fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya da insan gibi kokan yeni hastayı çünkü tütsü henüz havayı ele geçirmemişti.

Mahkûm, gördüklerini silmeye çalışıyormuş gibi elini yüzünde gezdirerek depodan dışarı çıktı.

Ya da gözyaşlarını
silerken.

"Anlamıyorum."

"Anlayamadım?" diye mırıldandı hemşire.

"Yok bir şey."

"Onu bu şekilde bir şeyle destekleyelim.

Bu sakatlığın üzerinde ağırlık olmadan daha rahat dinlenecektir."

Lucan ayağa fırladı çünkü lanet olası bir iş için çaresizdi ve yine de, bir anlığına, tedarik odası

beyninin değerlendirilebilir bölümlere ayıramadığı bir kaostu. Ama sonra katlanabilir bir masaya gitti ve çarşaf olması gereken bezle sarılmış bir demet aldı. Her nasılsa temizlerdi, bu da başka bir mucizeydi.

"Buna ne dersin?"

"Evet," dedi Nadya. "Bunu kıcına dayayın. Kendini bu şekilde tutamayacak kadar zayıf. Serum takardım ama bulduğum o cam ampullerin içindekilere güvenmiyorum. Daha fazla su sterilize edeceğim ve onu doğru dürüst uyandırmam gerekse bile içmesini sağlayacağım."

Rio'nun ihtiyacı olan desteği aldığından emin olduktan sonra geri çekildi. "Check-in'e gitmem gerekiyor."

Kukuleta ona sertçe döndü. "Evet, onu korumak istiyorsan git. Fark edilmek istemiyorum ve eğer aranırsan buraya gelebilirler."

"Peki ya sen? Ya ihtiyacın olursa-"

"Ona bakabiliyorsam," diye başıyla yatak sırasını işaret etti, "ona da bakabilirim. Ve artık kimse check-in sırasında beni aramıyor. Cellat'ın tuhaf batıl inançları için Bakire Kâtip'e teşekkür etmem gerekecek."

"Hemen gidiyorum."

Ama yürümeye başlayabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ve Rio'ya veda edemedi.

Önsezilerinden bahset. Sanki bu kelimeyi söylerse onu ölüme mahkm edecekmiş gibi hissediyordu. Ya da başka bir şey.

O ne bilirdi ki?

Yığınların ve rafların arasında ayıklama yaptıktan sonra bodrum koridorunun kapısını iterek açtı ve yorgun bir eli saçlarında gezdirdi.

Şu anda içinde bulunduğu durumla ilgili anlamadığı çok şey vardı. Bu muammanın bir parçası da Apex'le ortak bir yönlerinin olmasıydı.

Her ikisi de birileri için çok endişeleniyordu. Ve bu esir kampında kötü bir haberdı.



CHAPTER TWENTY



T Siyah Hançer Kardeşliği malikanesi sessizdi, tüm muhabbet kuşları yataklarında rahattı, tek bir yaratık bile kıpırdamıyordu.

Cildi sürünen biri hariç. Kemikleri ağrıyan. Vücudu hava, su ya da yiyecekle ilgisi olmayan bir tür besin talep ediyordu. Ya da kanla.

Bilardo salonunda, Vishous barda tek başına duruyordu, Grey Goose dolu buzlu bir bardak eldivenli elinde dönüyor, dönüyor ... dönüyor ... dönüyordu. Ağzı hafifçe açıktı ve ayırık dudaklarının arasından nefes alıyordu.

Nefes verin. Nefes ver. Nefes verin.

Alnında ter birikmişti ve sanki tüm kolunda bir tik varmış gibi bir dizi hareketle terini sildi. Kaslı gömleğinin altında göğüs kasları kasılıyor, karın kasları seğiriyordu. Zaman zaman başını sağa sola sallıyor, üst omurları çatırdıyordu.

Gözlerini kapadı ve kafatasının içindeki uğultuyu dinledi. Çok fazla düşünce. Düşünmeyi reddettiği duygulardan gelen çok fazla benzin. Hakkında konuşmayı. Kabul etmeyi bile. Göz kapaklarını açarak telefonundan saati kontrol etti. Sonra bir shitkicker bastı ve bu sesi çıkardığına pişman oldu. İhtiyacı olan son şey birileriyle iletişim kurmaktı.

Çukurda bekleyebilirdi ama çok kaşınıyordu.

Ve artık var olmayan mahmenine Lassiter'ın odaya girmemesi için dua etti. Fuayeye. Lanet evin içine.

Lütfen, ey Büyük Bakire Kâtip, eğer beni sevdiysen, ki sevmediğini biliyorum, ama yine de o düşmüş meleğe izin verme-

Cep telefonunun ekranını açarak saati tekrar kontrol etti. Sonra bardağı kaldırdı, dudaklarına götürdü, boğazını açtı ve başını geriye eğdi. Votkanın üç santimini bir dikişte içti, yanık yemek borusundan aşağıya ve bağırsaklarına doğru bir ateş yaktı.

Terlemesine yardımcı olmadı. Alnını tekrar temizledi-
Bing!

V telefonu kaldırırken neredeyse bardağı düşürecekti. Gelen tek mesajı açtığı anda, görmeyi umduğu şeyi, görmesi gereken şeyi gördü.

Sadece tek bir dönem.

Bardaktan bir yudum daha aldı, sadece kalan damlaları yakaladı. Sonra bardağı bir kenara bıraktı, iki elini barın granit kenarına doladı ve kollarını kavuşturdu. Ağırlığını artırarak omuzlarındaki kasları sıkılaştırdı ve sonra esnemeye birlikte omurgasından aşağıya doğru indi. Isı şimdi tüm vücudunda çiçek açıyordu.

Derisinin fermuarının ardında, seksi kalınlaştı. Sertleşti. İttirerek döndü ve odanın içinde sinsice ilerledi. Çıkarken kalçası bilaro masalarından birine çarptı ve acı, sikiinin kendi kalp atışlarıyla çarpmasına neden oldu.

Büyük fuayede, tam çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirinin üzerinden tam bir sessizlik içinde geçti ve kırmızı halı kaplı merdivenlerden yukarı, Wrath'ın çalışma odasının açık kapılarına baktı. Uzakta, Doggen'in mutfakta konuştuğunu duyabiliyordu ve birisi dışarıda bir DustBuster çalıştırıyordu, tiz sesi ona bir konser kadar yüksek geliyordu. Son Öğün temizlendikten çok sonraydı ve İlk Öğün için hazırlıklara başlamak için çok erkendi, personel için genellikle uyku zamanı anlamına geliyordu. Yine de Fritz, ev halkına her zaman birilerinin ulaşabilmesi için iskelet ekipler arasında bir rotasyon ayarlamıştı.

Merdivenin dibinden dolanarak, oymalı ahşap ve altın varaklı büyük yükselişin altına sıkışmış gizli kapıya gitti. Şifreli bir girişle toprağın altındaki yolu açarken avuçlarının terlediğinin farkındaydı.

Adımlarını ikişer ikişer attı ve eğitim merkezine giden yeraltı tüneline girdiğinde neredeyse koşuyordu.

Ama ona doğru gelen iki kişi vardı.

Tohr ve Xcor yan yana yürüyorlardı, enselerine havlu dolamışlardı, kocaman vücutları terden parlıyordu. V üvey kardeşlere yaklaşıırken, onların kendisiyle konuştuklarının, Jane'in hâlâ klinikte olduğunu söylediklerinin belli belirsiz farkındaydı-

Evet. Bunu biliyordu.

-Nasıl olduğunu soruyor, spor salonunda iyi bir antrenman yaptıklarını söylüyordu.

Cep telefonunu devasa ereksiyonunun önüne koydu. "Evet, iyi, teşekkürler, hoşça kalın."

Ya da buna benzer bir şey. Ağzından ne çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Sadece hecelerin yeterince anlamlı olmasını istiyordu, böylece o iki dövüşçü de felç geçirmediğinden emin olmak için onu geciktirmeyecekti.

Onlar devam edince ve o da devam edince derin bir nefes aldı.

Belki de günün sonuncusu.

Eğitim merkezinin kapısına geldiğinde durakladı. Orgazm olmamak için kendini tutmak gittikçe zorlaşıyordu. İleriye doğru attığı her adım, ağırlığının her kayması, sikinin üzerindeki dar deriyi okşuyor ve aşırı hassas taşak kesesini sıkıyordu.

Beklenti ve kafasından geçen imgelerle birlikte, uyarılmışlığı bıçak sırtındaydı.

Şifreyi girerken eli titredi ve sürgünün geri çekilirken çıkardığı tok ses, kuru bir ağızla yutkunmasına neden oldu.

Ofisin malzeme dolabından geçerken omzu bir zarf kutusuna takıldı ve onu raftan çekti. Her şeyi dağınık bir şekilde düştüğü yere bıraktı.

Uzak tarafta, bilgisayar ve masanın bulunduğu cam cepheli küçük oda boş ve loştu, koridorun ötesinden gelen ışık sahte bir ay ışığı sunuyordu.

V devam etti, cam paneli iterek açtı ve sağda park alanına, solda havuza ve atış poligonuna kadar uzanan beton koridora adım attı. Burun deliklerinden uzun bir nefes çekerek Tohr ve Xcor'un kokusunu aldı ... ve şükürler olsun ki başka kimsenin kokusunu almadı. Ya Fritz buraya gelip temizlik yapmaya karar verirse?

V o uşağı mutfağa geri gönderecekti.

Hollywood için elli iki footlong siparişı verdi. Rhage'ın minnettarlık duyacağına şüphe yok.

Çok sayıda yardımcının olduğu büyük bir evde yaşamanın sorunu, bazen personel arasındaki sağduyunun ve vampir uyku düzeninin doğal sirkadiyen ritminin yeterince ileri gitmemesiydi. Gerçek bir mahremiyet istiyordunuz, sadece biriyle yalnız olmadığınız, herkesten izole olduğunuz anlamına gelen türden.

Başını eğerek tekrar hareket etmeye başladı, gözleri bok tekmelerinin aşınmış, çelik burunlu uçlarına kilitlenmişti. Eğitim merkezinin sağlık kliniği, Jane'e bir tür nişan/çiftleşme hediyesi olarak yaptırdığı bir şeydi. Ve aslında, işin çoğunu birlikte yapmışlardı. Jane binanın alçıpan işlerine yardım etmiş, muayene ve nekahet odalarından ameliyathaneye kadar tüm tedavi alanlarını planlamıştı.

Tesisin onun bölümüne geldiğinde tüm kapılar kapalıydı. Bir tanesi hariç.

Sonuncusu hafifçe çatlamıştı, tekme durdurucu karo zemine yerleştirilmişti, pervazlara kadar olan boşlukta iki inçlik bir parlaklık ortaya çıkmıştı.

V eldivenli elini ereksiyonuna götürdü. Elinde değildi- Çıkardığı tıslama sesi bir araba kornası kadar yüksekti. Kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince iterek içeri girdi.

Hasta odası uzun sehpa üzerinde duran siyah mumlarla aydınlatılmıştı, iğne ucu kadar alevler o içeri girerken tedirginlik yaratıyordu.

Hastane yatağı sökülmüş ve duvardan uzaklaştırılmıştı; şimdi odanın ortasındaydı, yatağın ayak kısmı kapıya bakıyordu. Diğer tüm mobilyalar, sandalye, tekerlekli masa, hatta çerçeveli tablo ve duvara monte edilmiş televizyon bile kaldırılmıştı.

Tekrar yutkunarak kapının tıpasını kaldırdı ve panel hafifçe kapanırken telefonunu kapattı. Küçük bir dolap vardı ve cep telefonunu oraya, sığ bir rafa koydu. Ardından, siyah kaslı gömleğini derisinin bel kemerinden çekip çıkardı. Kollarını başının üzerine doğru uzatarak sırtını kamburlaştırdı ve omurgası boyunca kilitlenmiş olan gerginliği gevşetmeye çalıştı.

Fermuarının düğmelerini açtığı anda uyarılmışlığı dışarı fırladı.

Oh. Yani buraya gelirken bir ara gelmişti.

Erotik beklentisi o kadar büyüktü ki, orgazmı fark etmemişti bile.

Eğilerek deriyi kalçalarından aşağıya doğru sıyırdı ve baldırlarına geldiğinde, Mensa üyesi olmasına rağmen boktan ayakkabılarının bağcıklarını çözmeyi unuttuğunu fark etti. Sorunu çabucak halletti ve sonra ayağındaki ağırlıkları tekmeleyip pantolonunu çıkardı. Çıkarması gereken son şey çoraplarıydı.

Bir temizlik manyağı olmasına rağmen, Çukur'un oturma odası hariç, kıyafetlerini dolabın dibine tıktırırdı-

Arkasını döndüğünde durdu.

V hareket etmedi. Aleti hariç.

Kalçasının ön tarafını tekmeliyordu.

Klinik odasının sıcak ışığının karşısında, Jane, onun shellanı, hayaletimsi formundaydı, önünde durduğu düz duvarı bozan parıldayan bir gölgeden başka bir şey değildi.

Tek kelime etmeden hastane yatağını işaret etti.

V ağzını açtı ve nefes nefese kalmaya başladı. Cidden güvenilmez hissettiren bacaklarının üzerinde, kendisine emredileni yaptı ve yatağa doğru gitti.

Kurumsal sınıf beş noktalı bağlayıcılar lateks alt tabaka boyunca yerleştirildi

İniltili bir lanetle tekrar orgazm oldu, içinden fışkıran boşalmalar zeminde lekeler oluşturdu. Tokaları ve kancalarıyla siyah naylon kayışların görüntüsü bile onun için yeterliydi ve bu kez serbest kaldığını hissetti.

Ama bu onu kurutmak için hiçbir şey yapmadı. O, boşalması saatler sürecek bir kuyuydu.

Ve buna ihtiyacı vardı.

Yatmak için yan tarafa gitmek yerine, yatağın ayak ucuna tırmanıp pozisyon almak için sinsice ilerledi, ereksiyonu sallanıyordu, uzun seksinin ucu, hayal kırıklığı içinde çığlık atmak isteyene kadar lateks çarşafı fırçalıyordu.

İyi türden.

Olması gereken yere geldiğinde sırt üstü uzandı. İşte o zaman azı dişlerini takırdatabilecek kadar kötü titremeye başladı. Bu onun için en zor kısımdı. Kiminle birlikte olduğunu bilse de, bunu istemiş olsa da, ihtiyacı olan şey bu olsa da ...

Dom olmasının bir sebebi vardı. Kontrol kaybı ruhundaki temel fay hattıydı, onu parçalayan depresyon.

Ve mesele de buydu.

Hazır olduğunda, kolları zihninin komutlarını dinlediğinde, önce birini sonra diğerini doksan derecelik bir açıyla uzattı ve ellerinin arkasını ağır kelepçelerin uzak taraflarına koydu. Yatağın diğer ucunda, bacaklarını birbirinden ayırdı ve ayak bileklerini oradaki kayışlardan birine ve diğerine yerleştirdi.

Ve sonra kendini bir arada tutmak zorunda kaldı. Göğsü inip kalkarken, gözleri yaşarırken ve kalbi gümbür gümbür atarken, yerinde kalabilmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Eşi, sevdiği kadın onu izlerken.

Kadın onu izledikçe, adam kendini tutmak için daha çok çalışmak zorunda kalıyordu.

"Kahretsin," dedi çenesi kilitlenirken. "Yapamam..."

Zaman onun için sonsuza dek akıp gitti ve gözlerinin kenarlarından sıcak yaşların süzüldüğünü hissetti. İçten içe, Rhage'in onda gördüğü şey için kendinden nefret ediyordu. Butch'un artık sahip olmadığı bir ilişki için duyduğu küçük kıskançlıktan nefret ediyordu... artık oda arkadaşının dünyasında olmayan bir insanla, hele de onun hayatında.

V zayıf bir bok parçasıydı ve bu zehirli bilginin ondan çıkmasını istiyordu.

Bu yüzden hastane yatağında bağırdı ve titredi.

Kadını ona devam etmesi için hiçbir şey vermiyordu. Vishous Jane'i hiç bu kadar sevmemişti.



CHAPTER TWENTY-ONE

Rio'nun gözleri açıldı ve bu kez odaklanmaları için onlara seslendiğinde durum farklıydı. O geri dönmüştü.

Bunu başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Nereye gittiği belli olmayan bu yolculukta bir gelip bir gitmiş, duyuları kafasına aldığı darbelerden kaynaklanan anlamsızlık sisini delmeye çalışmıştı. Ancak şimdi, göz kapakları açıldığında, tamamen farkında, tamamen işlevseldi.

Evet, acı içinde. Evet, her neredeyse kaybolmuştu. Ama zihni yeniden çalışmaya başlamıştı.

Temel fiziksel fonksiyonlarının devam ettiğini teyit ettikten sonra, beyni tamamen oryantasyonla ilgiliydi: Yan yatmış, gri renkli ama bu renge boyanmamış bir duvara bakıyordu. Beton bloklar üst üste yığılmış ve birbirine harçlanmıştı. Dahası, yumuşak bir şeyin üzerine uzanmıştı. Ve beline baskı yapan, onu yerinde tutan bir şey vardı-

Başını hareket ettirmeye çalıştığında bir acı bombası patladı ama buna alışsa iyi olacaktı.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Erkek sesini duyunca gövdesini ters çevirdi ve acıdan inledi. Luke yattığı yatağın hemen yanında, sert zeminde oturuyordu. Üzerindeki çok dar deri ceketini çıkarmış -hey, şuna bak, ayrıntıları hatırlıyordu- ve bulutlu bir gökyüzü renginde bol bir sweatshirt giymişti.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Adamın kaşları havaya kalkarken, hecelerin ardındaki güce onun da kendisi kadar şaşırdığını düşündü. Ya öyle ya da az önce anlamsız konuşmuştu.

"Benimlesin," diye cevap verdi.

"Peki neredeyiz?"

"Al."

Rio derin bir nefes aldı -ya da almaya çalıştı. Nefes alma konusunda pek başarılı olamayınca, kaburgalarını mı kırdığından yoksa kaskatı mı kesildiğinden emin olamadı. Bu tartışma sürerken dişlerini sıktı ve kendini dik konuma getirdi.

Luke, kadın yere yığılırken onu yakalamaya hazırmış gibi uzandı - ya da belki de yüzündeki gerginliğe bakılırsa patladı. Ama kendi başına yeterince uzağa gidebilmişti, öyle ki kalçalarının üzerinde oturuyordu. Başını çevirince yüzünü buruşturdu. Boynunun yarısı, manevra yapmaya çalışmaktan hoşlanmayan çelik bir bant gibiydi. Omuzları da aynıydı.

Ama yaşıyordu.

"Gitmek istiyorum," dedi. "Şimdi."

Kutular ve raflarla dolu dağınık bir odayı işaret etti. "Kapı orada. Sana yardım etmemi ister misin?"

Kız şaşırması görüldüğünde, adam kuru bir sesle, "Seni burada tutmuyorum. İstedğin zaman gitmekte özgürsün."

"Peki ben neredeyim?"

Belirgin bir duraklama oldu. "Sen-"

"Burada, sağda." Üzerinde bulunduğu yatağı işaret etti. "İşte."

Bir anda anıları canlandı: Luke'la o ara sokakta ilk kez buluşmak için acele ederken cevapladığı telefon görüşmesini hatırladı, doğrudan raporunun uyarısı acil ve sertti. Sonra o mermer çeşmenin önüne geldiğinde Mozart'ın yüzüne o fotoğrafı koyup gerçek adını söyleyerek onu yeniden çağırdığını hatırladı. Ve nihayet, o kokuşmuş dairenin zeminine geri dönmüş, elleri ve ağzı bağlanmış, saatlerce iş arkadaşlarının üzerinde dolaşmasını dinlemişti.

Ardından sustalı bıçak ve köpek geldi. Luke ve onun kurtarılması.

Her şeyin sonuçlanması çok ironikti: Luke onu tam da en başından beri gitmek istediği yere getirmişti.

Tedarikçinin ininin içinde olmasa bile, inine çok yakındı. Bunu içten içe biliyordu.

Rio duvara yaslandı. Sonra başındaki yara ah sınıfında meşhur elini kaldırınca lanet okudu.

"Evet, açım." Bir kolunu acıtmayacak bir açıyla kafatasının arkasına soktu. "Ve susadım. Ve tuvalete gitmek istiyorum."

"Sana her konuda yardımcı olabilirim-

" "Bir hemşire vardı," diye ağzından kaçırdı.

"Hâlâ var. Sadece yiyecek bir şeyler almaya çıktı. Geri dönecek."

"Neyim olduğunu söyledi?" "Kafa travması."

"Ah, ben de dirseğimde sorun var sanıyordum."

Rio onun yanından geçerek bir sıra boş hastane yatağına baktı. Sıranın sonunda, mahremiyet perdesinin arkasında bir tane olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı. Mekânın geri kalanı ne bir hastaneye ne de bir kliniğe benziyordu. Tavandan tellere asılı iki kel ampulün sönük parıltısında tıbbi izleme ekipmanı olmadığını gördü. Hemşire ya da doktor yoktu. Bir banyo ya da lavabo şeklinde akan su bile yoktu. Bir de enkaz vardı; her türlü kutu, bidon ve raf, üzerlerinde modası geçmiş etiketler bulunan eşyalarla doluydu.

Yataktan kalkmalı ve keşfe çıkmalıydı-şimdi. "Bayanlar tuvaleti lütfen," dedi. "Sanırım sen var mı?"

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Koridora çıkmamız gerekiyor."

"Umarım uzak değildir." Yalancı. Ne kadar uzağa gitmesi gerektiği umurunda değildi. "Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum."

"Yaklaşık yedi saattir soğukta olduğunuzu düşünürsek, bunu bir gelişme olarak kabul edeceğim."

Rio kısa süreli haber flaşı karşısında duraksadı ve bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalıştı. Macerasının farklı aşamalarını toplama ve tahmin etme çabası başını ağrıınca ellerini uzattı ve Luke onları kendi elleriyle sıkıca kavradı. Kız ayaklarını şilteden kurtardıktan sonra Luke onu dikleştirdi-

Hedefe ancak yarı yolda varabildi. Bazı nedenlerden dolayı dizleri düzelmeyi reddediyordu, bu yüzden dengesini korumak için belini bükme zorunda kaldı.

"Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır, ben yürüyeceğim. Teşekkürler." Şey, shuffle daha iyiydi.

Ona istediğinden daha fazla güvenmek zorundaydı ve geçen gece acil servisten çıkan yaşlı çifti düşündü. O zamanlar yakında eş rolünü oynayacağını ve ikilinin diğer yarısının da tedarikçinin temsilcisi olacağını çok az biliyordu.

Luke onun için gerçekten istikrarlıydı. Hızını seçmesine izin verdi. Onu aceleye getirmede ve on yıl sürse bile onunla kalmaya hazır görünüyordu.

Destek ve nezaket tuhaf hissettirdi. Ve ayrıca yalnız.

Çünkü bu onun için iyi bir şeydi ve kafası yaralı olsun ya da olmasın, hayatında bu "iyi" rolü dolduracak kimse yoktu.

Ayrıca bu kadar güçsüz olduğu için de çok kızgındı -ama sonra bunun kendi yararına olabileceğini düşündü. Kendini daha fazla toparladıkça, rol yapmaya devam edebilirdi ve adam onun ne kadar tehlikede olduğunu düşünürse, ona o kadar az göz kulak olacaktı. Ve bu da ona bir şans verecekti-

"Whoa, tamam, seni yakaladım."

Hiçbir uyarı olmadan, zemin onu selamlamak için yukarı fırladı ve ani girişi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Neyse ki Luke onun bedenini serbest düşüşten kurtardı ve kollarının arasına aldı.

Ve işte o zaman onun farkına varmaya başladı.

İnanılmaz derecede güçlüydü, kasları ince eşofmanının altından belli oluyordu. Yine de, adamın zincir zırh giymiş olabileceğini ve kendisinin de "Hey... göğüs kasları" diyeceğini hissetti. Bir de parfümü vardı. O da neydi öyle?

Saat beş yönünde gölgesi yok. Ve büyük bir çene çizgisi. "Hayır."

Ona baktı. "Ne?"

Rio kızarak başını salladı. "Yok bir şey. Kapıyı açmama izin ver."

Kola doğru uzandı ama adam onu menzilden çıkardı. "Önce kontrol etmem gerek."

"Ne için?" Cevap vermeyince, ne sorduğunun farkında değilmiş gibi davrandı. "Beni yere indirebilir misin?"

Luke onu bir iğnenin ucundaki shot bardağı gibi beton zemine bıraktı ve duvarın desteğine minnettar olurken nereden yiyecek bulabileceğini merak etti. Kaloriler uyanmasına yardımcı olacaktı. Ve ona araştırmak için enerji verirdi.

Bu arada, açtığı kapı gerçekten sağlamdı, çelikten yapılmış gibi görünüyordu, ancak diğer taraftaki boya dökülüyordu ve açıkta kalan koridor loştu-

Tamam, vay canına. Dışarı 1972 gibi kokuyordu, sigara dumanı, halı temizleyici ve bir süredir süpürülmemiş bir karışım.

"Pekâlâ." Geri geldi ve onu tekrar kollarının arasına aldı. "Çabuk olacağız."

Koridorda, ne tür bir binada olduklarını anlamaya çalıştı ve bunun bir bina olduğuna karar verdi. Etrafına baktığında, her şeyin ölçeği bir konut için çok büyüktü ve hatta birçok kurum için bile çok büyüktü, koridor kolayca on beş metre genişliğinde ve Tanrı bilir ne kadar uzun.

Ampuller her iki yönde de sonsuza kadar yanıyor gibiydi.

Yine de görebileceği hiçbir yerde kimse yoktu ve hiçbir ses duymadı, hiçbir ses duymadı. Ama burada bir tür insan olmalıydı. Yoksa neden yedi hastane yatağına ihtiyacınız olsun ki? Beyni çarpanları çalıştırdıkça, bunun Güney Amerika'dakilerle aynı düzeyde büyük bir uyuşturucu operasyonu olduğunu anladı.

Bu kesinlikle aradıkları büyük tedarikçiydi, Mozart'ın işin diğer tarafındaki eşdeğeri idi.

Kovalamacanın heyecanı onu daha da canlandırdı.

Bu işten canlı çıkabilirse, tüm şirketi çökertebilecekti. Son üç yıldır işini yapmasının nedeni buydu. Sahip olduğu her şey buydu-

"Dışarıda bekleyebilirim," dedi Luke, "ama sanırım seninle içeri gelsem daha iyi olacak."

"Ha?"

Doğru ya. Bir kabloya bağlı başka bir ampulle aydınlatılmış bir banyoya giden yolu açmıştı. Ama en azından solmuş karo zemin, lavabo ve tuvalet temizdi, burası klinik tipi alanla aynı büzücü madde kokuyordu. Köşede perdesi olmayan bir duş da vardı.

"Bu ne biçim bir ilk buluşma," diye ağzından kaçırdı.

Ne söylediğini fark ettiğinde geri adım atmaya başladı ama adam onu porselen tahtın yanına götürürken sözünü kesti. "Aramızdaki şeylerin nasıl başladığını göz önünde bulundurursak, aslında uygun yolda ilerlediğimizi düşünüyorum. Tabii tuvaletten düşüp bayılmayacağını varsayarsak."

Rio gülmek zorunda kaldı. "Beni koltuğa oturtun ve en iyisini umalım."

"Sonra da tüm gününü güzelleştireceğim."

Kaskatı kesilmiş, ağrıyan vücudu tuvalete indirilmesine itiraz ederken, "Bu nasıl olur?" diye homurdandı.

"Cebimde diş fırçam ve diş macunum var."

Adamın çok yakışıklı yüzüne keskin bir bakış atarak, biraz Oral-B ve biraz Crest'in kendisini Powerball kazanmış gibi hissettirdiğine inanamadı. Ama o haklıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Şu anda sana aşık olabilirim."

Sanırım bu iyi bir şey, diye düşündü, adamın önünde pantolonunu indirmek üzereydi.



CHAPTER TWENTY-TWO

J V ishous beklentiye ve korkuya bir saniye daha dayanamazken, shellanı süzülerek ona doğru yaklaştı. Yaklaştığında, hayalet gibi vücudunun çıplak olduğunu fark etti, yüksek, sıkı göğüsleri ağzını ve ellerini cezbediyordu, seksinin yarığı dudaklarını yalamasına neden olan bir şeydi. Ayrıca kayışlar ve tokalar için de hazır değildi. Başlangıçtaki korku ve beklentinin ateşi düşmüştü ve şimdi daha fazlasına ihtiyacı vardı

Ateşine benzin dökmüş.

Kendini adrenaline kaptırmamak için gerçek bir tuzak kurması, somut bir şekilde bağlaması gerekiyordu.

Jane gitti tarafından Onu, hareketli üzerinde ve zemin gibi bir hayalet. Çünkü o bir hayaletti.

Ve bu çok ateşliydi.

Boğazından çıkan inilti düzensizdi, ihtiyacı reddedilmişti, vücudu-

Jane kapıya gitti. Arkasını döndü. Onun gözlerinin içine baktı.

Ve sonra, sağ eliyle, ameliyat ettiği eliyle, baskın tarafıyla ... kilidi yavaşça yerine çevirdi - bakır kilidi, sadece iki ay önce kapıya taktığı kilidi.

Tam da bu amaç için.

Mesele şu ki, Commodore'daki çatı katını bir süre önce satmıştı. Kadınlarla, erkeklerle, insanlarla seanslar yaptığı o yer, Jane'ini çiftleştirdikten sonra ona cazip gelmemişti. Bu yüzden ahşap çalışma masasını bırakmıştı. İş aletlerini bir kenara bırakmıştı. Sadomazoşizm saçmalığını geride bıraktığını düşünmüştü.

Ama içten içe değişmemişti. Hâlâ bu çıkışa ihtiyacı vardı.

Bu hasta odası onun yeni oyun alanıydı.

Yeni oyun alanları.

Jane yatağın ayak ucuna döndüğünde V nefes nefese kalmaya başladı. Durduğunda V'nin vücuduna baktı. Sonra elleriyle ayak bileklerine dokundu. Hayalet formuna rağmen, eşinin sıcaklığını ve özünü hissetti ve onun bir mucize olduğunu, ölümden döndüğünü, mahmeninin, Kâtip Bakire'nin bir hediyesi olduğunu anladı. Onun cansız bedenini kollarında tuttuğunu ve soğuk, acayip beyaz tenine baktığını hatırladıkça gözleri yaşardı.

Yine de şimdi onun yanındaydı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Neredeyse haklarından mahrum bırakılmış bir oğula, kendisini doğuran kadınla barışmış olmayı diletenecekti.

Jane alçak bir sesle, "Ne istiyorsun Vishous," diye sordu.

"İstiyorum ..." Kahretsin, nefes alamıyordu ve oldukça Tekrar boşalacağından emindi. "Ayak bileklerimi bağlamamı istiyorum."

"Neden?"

"Beni kontrol etmeni istiyorum. . . beni kontrol etmeni istiyorum."

"Zaten biliyorum." Jane çenesini indirdi. "Sen benimsin."

Vishous sırtını dikleştirdi, delikli meme uçları karıncalandı, tek taşak kesesi sıkılaştı, siki yukarı zıpladı ve karın kaslarına çarparak geri indi. Jane onun bu yanını gören tek kadındı, bu kutsal teslimiyet alanı için gerçekten gidebileceği tek kişiydi, bu güç alışverişi sadece tek bir yöne doğru ilerliyordu: ona.

Geçmişte, onun rolünü oynamış ve bundan zevk almıştı, ama deneyimlerinde her zaman bir kopukluk vardı -Ve Shellan'ını tanıyana kadar kendisi hakkında şok edici bir gerçeği fark etmemişti. O bir Dom olmuştu çünkü itaatkâr olmak istemişti.

Yine de bunun olması için güven duymanız gerekiyordu. Ve Jane tek kişiydi-

"Sana istediğimi yaparım. Yani hayır, tokaları alamazsın."

V dudağını ısırđı. "Lütfen-"

Ayak bileklerini ovdu. . . ve baldırlarına kadar gitti. "Onları almayacaksın. Kendini olduğu gibi tutacaksın. Yoksa işler senin için iyi gitmeyecek."

Jane yatağın başına doğru yürüdü. Ona bakarak, sanki onu neyin ürpertiğini biliyormuş gibi göğüslerinin uçlarıyla oynadı ve işaret parmaklarıyla küçük daireler çizerek kendi dudağını ısırđı.

Onun bir aynası.

"Lütfen," diye inledi.

Aklının bir köşesinde, kardeşlerinin onu bu halde ve merhamet içinde görseler ne düşüneceklerini merak ediyordu. Utanç neredeyse içinde olmak istediği trans halinden çıkmasına neden oluyordu, bu yüzden böyle düşünmeyi bıraktı.

Kendini tekrar erotizme kaptırmak için döndü ve shellan'ının ötesine baktı.

Orada, köşedeki bir sandalyede, oda arkadaşı Butch'un tam bir sessizlik içinde oturduğunu hayal etti. Ela gözlerle izliyordu. Ve gördüklerinden hoşlanıyordu-

V'nin siki o kadar sert tekmeledi ki, sanki boşalıyormuş gibi hissetti-

"Hayır, şu anda bunu yapamazsınız," dedi Jane. "Sen önce tedavi edilmesi gereken bir hastasın. Aletlerimi almam gerekiyor."

Ondan uzaklaşıp bir sonraki muayene odasına açılan yan kapıya doğru süzülürken nefes alış veriş i daha da şiddetlendi. Paneli açarak içeri uzandı ve öne doğru bir şey çekti. Tekerlekli bir masa. Cerrahi bir bezle örtülmüştü.

V lateks çarşafın üzerinde dalgalandı, teni altındakine yapıştı, yapışkan kışını çekerek yanaklarını ayırdı. Tekrar inledi ve Gerçekten Orada Olmayan Butch'a baktı.

"Evet," diye nefes aldı V. "Muayene edilmem gerekiyor. Tedavi edilmem gerekiyor."

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. Sonunda yeniden odaklandıklarında Jane hemşire üniforması giyyordu. Üniformanın düğmelerini sadece belinden iliklemişti, üst yarısı göğüsleri görünecek şekilde açık bırakılmıştı, alt yarısı ise cinsel organı görünecek şekilde boldu. Döner masaya uzanarak bir-

"Maske," diye inledi. "Maske . . ."

V boşalmaya başlayıp da duramayınca, beyaz lateks maskeyi kafasına geçirişini izledi. Becerikli elleriyle maskeyi aşağı çekti ve yüz hatlarının üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdi. Sanki yüzünü büzerek sarmış gibiydi, dudakları bir delikten dışarı fırlarken yeşil gözleri iki kesikten dışarı fırlıyordu, geri kalanı ise anonimdi. Uzaylı. Tanıdığı ama yine de tanıyamadığı bir yabancı.

Sıcak jetler karın kaslarına, hatta göğüs kaslarına da indi ve kollarını ve bacaklarını yaymak için savaşmak zorunda kaldı - çünkü

Onun dediklerini yapmak istiyordu. Emirlerle uymak istiyordu.

Çünkü aksi takdirde ona istediğini vermeyecekti.

Jane tepsiyi onun görüş alanına soktu. Sonra da yatağın asansörüne bastı. Bir vınlama sesiyle baş, makaralı masanın üstünü görebileceği kadar kalktı ve onun doğru yere baktığından emin olunca örtünün köşelerini tutup geriye çekti.

Paslanmaz çelik şırıngalar. Eski moda, cam karınlı olanlardan. Onlardan bir düzine.

Ve hepsi bu değildi.

Kelepçeler vardı. Bir sürü kelepçe, araba akülerindeki setler kadar büyük.

"Lütfen..." V mırıldandı. "Kendimi tutamıyorum..." "Yani bağlara ihtiyacın var? Çünkü zayıfsın."

Gerçekten Orada Olmayan Butch'a baktı. Oda arkadaşı kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

"Evet," dedi V kısık sesle. "Ben zayıfım." "Bağlarını hak etmelisin."

"Nasıl?" diye sordu Shellan'ın sesine sahip olan uzaylıya. "Ne yapmam gerekiyor?"

Jane yatağın başını tekrar aşağı indirdi ve sonra aynısını tüm yatağa yaptı, batma hissi midelerini bulandırdı - ya da belki de bu sadece heyecanıydı. Bir tümsek oluştuğunda ve eşyalar yere daha fazla inemediğinde, Jane yukarı doğru yürüdü ve tepenin etrafında dolaştı. Biraz sarsıntı ve kayma oldu ve sonra yataktaki yastıkları tutan başlık bölmesi kayboldu.

Jane yatağın üzerine tam yüzünün üzerine çıktı, bir dizini her iki omzuna koydu, vücudu tamamen

cismani, artık bir hayalet değil.

V onun parıldayan seksine bakarken adını haykırdı.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Ve sonra onun yüzüne oturdu.

Vishous tüm ağlığını dışa vurdu, ağzının kenarındaki kıvrımları yalayıp yuttu, burnunu soktu, onu terleten bir çaresizlikle emdi ve yedi. Jane onun üstünde, boğulmanın en tatlı haliyle, oksijensizliğin ciğerlerini yakmasıyla, tadı ve kokusuyla geri kalanını bir şenlik ateşine çevirerek ona biniyordu. Ve sonra ağzına boşalıyor, başını yatağa bastırıyor, üzerine doğru eğiliyordu.

Ona verdiği zevkten tatmin oluyordu - çünkü onu orgazm ederken dili onun içindeydi - ama aynı zamanda lezzetli bir korku da vardı, çünkü tam da nefret ettiği şeyi kazanıyordu: Bağlanması, hapsedilmesi, merhamet görmesi, ki bu korktuğu ve ihtiyaç duyduğu şeydi-

Bir anda, düğmeleri açık eteğinin örtüsü de, eşinin muhteşem seksi de yok oldu. Serin hava sıcak yüzüne çarptığında, çılgınca ona baktı. Jane'i kızarmış ve zor nefes alıyordu, göğüsleri açık üniformadan dışarı taşıyordu, meme uçları pembe ve sertti.

İşini iyi yaptığını bilerek ona gülümsedi. Kadın gülümsemesine karşılık vermedi.

Ama onunla dalga geçmedi. Ayaklarının altındaki kayışları ayak bileklerinin üzerinden geçirdi ve tokalarına geçirdi. Onları sıkıca bağladıktan sonra aynı şeyi bileklerindekiyle de yaptı - ve göğsünden geçen ve beline çektiği bir kemere kilitlenen gövde bağlarını da.

Kadın işini bitirdiğinde, adam yatağa yaslandı, çekiştirdi, çekti, dehşet onu boğana kadar katlandı. Çok mücadele etti ve hiçbir yere varamadı, gövdesi yatağa kilitlendi, kolları ve bacakları da aynı şekilde. İçinden akan ter karnına akıyor, aynı zamanda ağır nefes alıp vermekten ağzı kuruyordu.

Jane yatağın kenarında durdu ve o bağlarını test ederken bacaklarının arasında oynadı, yüzünün üzerindeki beyaz lateks düzlem onun zihniyle dalga geçiyordu-

Parmak uçlarını bacaklarının arasından çıkararak ağzına götürdü. Parmaklarını içine sokarak, umutsuzca onun tadına baktı.

Kadın ilk kısıkaçı almak için uzandığında adam hâlâ emiyordu.

Kaburgalarını kaplayan deriye kilitledi, acının ısırdığı nefes almasına neden oldu. İkincisinde, göbek deliğinin üzerindeki eti ısırdı. Üçüncüsü, leğen kemiğindeki bir deri parçasına saplandı.

Parmaklarını adamın dudaklarından çekerek geri döndü ve eğilerek adamın meme uçlarından birini emmesine izin verdi.

-

"Siktir!" diye haykırdı kadın önce birini sonra da diğerini kırparken.

Onu sıkıştırmaya devam ederken, acı noktalarının büyük bir his ızgarasında birleşmesine izin verdi, vücudu kayışlar ve tokalar kadar tutamakların oluşturduğu pusula tarafından da yerinde tutuldu-

Göğsünü ondan aldı ve ona baktı. Ayağıyla yatağın üzerindeki düğmeye basarak, ne yaptığını görebilmesi için adamın başını yukarı kaldırdı. Derisini ısiran yirmi tane klips vardı, sıkışan kısımlar acıyor, kızarıyordu.

Jane kısıkaçlarla oynadı, parmak uçlarıyla onlara hafifçe vurdu.

Ve şimdi iş başlıyordu. Acı onun düşmanıydı. Artık umursamadığı duyguları yenmeye çalışmayacak, varoluşsal bir zayıflıktan ziyade fiziksel bir zayıflık hissetmeyecek, onu sebepsiz yere kışkıandıran şeylerle meşgul olmayacaktı - bunun yerine acıya odaklanacak, onun üstesinden gelecek, zihniyle zafer kazanacak ve böylece-

Sol gözünün hemen önünde bir şırınga belirdi. Yeni bir adrenalın yükü ona doğru roket gibi fırlarken-

Jane iğnenin sivri ucunu alıp meme ucuna dikey olarak bastırırken onu büyüledi, pembe yumru yol verdi, küçük keşişme noktasının etrafında boyun eğdi.

Vishous tekrar nefes almaya başladı.

Göğsünden şırıngayı çıkararak göğüs kafesine dayadı ve ortasından aşağı doğru çekti.

Zorlanan, sertleşen ve tekrar patlamak üzere olan sikine ulaştığında, sivri ucu aldı ve delikli başının etrafında bir daire çizdi. Sonra daha aşağıya, kalan tek taşağına indi.

Diğeri uzun zaman önce kesilmişti ama beynindeki kablolar bükülmüştü. O bölgedeki keskin şeyler bir acı kapısı açtı, eski bir acı, o kadar zehirliydi ki öğürüyordunuz.

Gitmesi gereken yerin burası olduğunu fark etti.

Bu gecenin basit kısıtlamalar ve boyun eğmeyle ilgili olduğunu düşünmüştü ama ... hayır, bundan daha derindi. Zayıf olduğu yere, oda arkadaşına karşı sahiplenici olmaktan daha aşağıya, geleneksel erkeklikle ilgili her şeyden daha uzağa gitmesi gerekiyordu.

Başa dönmek zorundaydı. Acısının başlangıç hikayesine.

Sadece acının özüne bakarak gücünü yeniden inşa edebilirdi. Ve belki de aslında hiçbir şey olmayan bir şey yüzünden bu kadar sarsılmayacaktı.

Beyaz lateks maskeli Jane başını ona çevirdi, dudaklar, gözler ve bir kafatasından başka bir şey yoktu. Aklının bir köşesinde bu duraklamanın ne anlama geldiğini fark etti. Ona tüm bunları durduracak kelimeyi söylemesi için bir şans veriyordu ... onu dışarı çıkaracak üç heceli kelime, daha fazla kısıtlama yok, daha fazla maske yok, güzel kadın onu tutuyor, klipsleri tek tek çıkarırken onu yatıştırıyor.

Ama hayır. Canavarın ağzına girmek istedi. Uğradığı kötü muameleden dolayı kutsal ve lekeli bir dehşetle dolu olan kasayı açmak istiyordu. Orada biriken basıncı boşaltması gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Akacak kana ihtiyacı vardı.

Başını çevirip, aslında orada olmayan oda arkadaşına baktı.

Üzgünüm Butch, diye düşündü hafızası canlanınca. Gitmek zorundasın. Bu senin için bile çok özel.

V'nin hayatında polise ne kadar ihtiyacı olsa da, kardeşine ne kadar yakın olsa da, gezegende onun bu kısmını görecektik tek bir kişi vardı. Ve tabii ki imgelem başını salladı - gerçi bu kabulleniş sadece V imgelemeyi yaptığı için değildi. Gerçek Butch işlerin nasıl olması gerektiğini anlardı.

Not Really There Cop ayağa kalktı ve elini kaldırdı, sanki Jane'e veda ediyormuş gibi, sanki ikisi bir araya gelip bunu planlamışlar gibi. Sonra yüzünde ciddi bir sevgi ifadesiyle V'ye başını salladı. Arkasını dönüp kapıyı açtığında, neredeyse Marissa'nın dışarıda, koridorda beklediği ve yüzünde endişeli bir ifade olduğu görüldü.

Yüzü sanki V'nin iyi olmasını umuyormuş ve iyi olmayabileceğinden endişeleniyormuş gibiydi.

Jane'e de başıyla selam verdi ve elini Vishous'a doğru kaldırdı. Seni seviyorum, der gibiydi.

Çifte "Ben de ikinizi seviyorum," dedi.

Sonra kapı kapandı ve dış dünya kapandı ve sadece Jane ve o ... ve ruhunun merkezindeki kara delik, iyileştirmek için çok şey yaptığı, ancak hiç kimsenin ve hiçbir şeyin, gerçek aşkının bile ortadan kaldıramayacağı o uçsuz bucaksız çorak manzara.

Canavarın ağzına, diye düşündü. Yutuldu bütün ve sindirilmiş.

Ya sonra? Kendini daha iyi hissedecekti, sanki bir enfeksiyon iyileşmiş gibi.

V tekrar Jane'e baktı. Ama o Jane değildi. O, kâbus zehrinin kapı bekçisiydi ve o lanet kasayı açmak için ona ihtiyacı vardı.

Yine de bekledi. Ve bekledi. Büyük, korkunç duraklamada, öfkesi derisinin içinde büyüdü, kadının anonimliği onunkine başka yüzler koymasını mümkün kıldı, Lessening Topluluğu ve savaşla hiçbir ilgisi olmayan düşmanlara ait başka yüzler ve her şey onu gençken parçalamak istemekle ilgiliydi.

Tıpkı efendisi Bloodletter'ınki gibi.

Dişlerini gösteren V hırladı, "Siktir git-" O kadar yüksek sesle bağırdı ki kendi kulakları bile acıdı.



CHAPTER TWENTY-THREE



Rio o temiz ama eski banyoya yaptığı saha gezisi sırasında duş almak istemişti. Duş alamadı ama diş fırçalamak onu dönüştürmüştü. Ve

Şimdi hastane yatağında tek başınaydı, yanında bir tütsü sapı yanıyordu, yatak sırasının diğer ucundaki hasta perdelerin arkasında kabaca nefes alıyordu. Döndüklerinde cüppeli hemşire de gelmişti ama o artık yoktu. Luke da öyle.

Onu yatağa yerleştirdikten ve sonra uzak köşedeki kadınla gergin bir konuşma yaptıktan sonra ayrılmak istemediği açıktı. Ancak ikisinin de gitmesi gerekiyordu.

Luke ona yakında döneceğini söylemişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Yan yatıyordu, çünkü başındaki yara nedeniyle tek seçeneği buydu, bitkin ama aşırı bilinçliydi, ipuçlarını dinliyor, erzak yığınları arasında gölgeler arıyordu. Geçen her dakika ile birlikte

daha güçlüydü - belki de kendi kendine yaptığı moral konuşmalarıydı, belki de işine olan bağlılığıydı. Belki de üstündeki sesleri duyabilmesiydi... hareket, soldan sağa geçen tekerlekli şeyler. Arabalar, diye karar verdi.

Yine de ses yoktu. Ayak sesleri duyduğunu da söyleyemezdi.

Gerçekten bu yataktan çıkmalı ve-

Kapı açıldı ve içeri giren adamın büyüklüğünden Luke'un geri döndüğünü anladı; yanında da huzurevlerinde yemek dağıtılan tekerlekli bir araba vardı. Belki de tepesinde duyduğu şey aynısından daha fazlasıydı? Arabayı yanında çekiyordu, tekerleklerin çarpma, çarpma, vrrrrrrrrrr sesi loş sessizlikte duyuluyordu.

Menzile girene kadar konuşmadı ve konuştuğunda da sesini alçalttı. Bunun diğer hastanın iyiliği için mi yoksa birinden saklandığı için mi olduğundan emin değildi. Öte yandan, kız buraya ait değildi, bu yüzden adam onu koruyor da olabilirdi.

Ya da kendisini bir yabancıya yataklık ettiği için.

"Duşu sana getirdim," dedi. "Ve yemek de yolda."

Rio gülümsemek zorunda kaldı. "Aklımı okudun, ha?"

Kadının başında durmuş, onu tepeden tırnağa incelerken iç organlarını tarıyor gibiydi. "Daha iyiye gidiyorsun."

"Öyleyim."

Başını salladı ve onun yanına oturdu. "Bakmayacağım."

"Ne-oh." Omuz silkti. "Vücudum konusunda utangaç değilim. Kimin umurunda, biliyor musun? Hepsi sadece anatomi."

"Bu çıplaklığa klinik bir bakış açısı."

Eliyle işaret etti. "Ve bir klinikteyiz. Bir çeşit."

Luke arabayı biraz daha yaklaştırdı. En üst katta büyük bir leğen vardı, içindeki su hafifçe buharlaşıyordu. Ayrıca bir kalıp sabun ve lekeli ama yeni yıkanmış gibi katlanmış bir el havlusu getirmişti.

"İşte, havluyu bana ver." Elini uzattı. "Ben hallederim."

Rahatlamış gibi başını salladı ve havlu bezi ıslattı. Uzunluğunu sıkarak, sıcak bohçayı kızın ellerine verdi.

Yüzünü örtmek ve nemli ağırlığı boğazına doğru çekmek çok iyi hissettirdi. Isı hızla kaybolduğundan, ona geri verdi ve nemli tomarı ileri geri geçirdikleri bir sistem geliştirdiler. Göğüs kafesine doğru ilerlerken, bir noktada kendisine bol yakalı bir gömlek verildiğini fark etti. Kendi gömleği, kesilip açılmış olanı ve yünlüsü gömleğin altındaydı.

İğne sürpriz oldu. Olmaması gerektiği halde.

Küçük bir bıçak yarası bile birkaç saat içinde iyileşebilir mi?

Ödünç aldığı gömleği daha da aşağı çekerek göğüslerinin arasından geçen kırmızı kesiğe baktı. Sütyeni yerinde duruyordu, yara kopçayla ikiye ayrılmıştı, kopçanın altındaki iz bırakmayan küçük yer sustalının ucunun üzerinden geçtiği bir hız tümseği gibiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, o apartmanın zeminine geri dönmüştü, elleri bağlıydı, o adamı durduramıyordu-

"Sana ne yaptı?"

İlk başta kimin onunla konuştuğundan emin olamadı. Sonra Luke'a baktı. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"O ne yaptı?"

Rio gömleğin açıkta kalan boynunu tekrar yukarı çekti. "Hiçbir şey yok." "Tanrım."

"Bana o şekilde zarar vermedi."

Kurtarıcısı sadece gözlerinin içine bakarken, ikisinin de aynı şeyi düşündüğü belliydi: Yapabilirdi.

"O köpek tam zamanında geldi," dedi Rio güçlkle. "Bu çok çılgınca bir şeydi. Ama sen neden binadaydın? Mickie'yi görmeye mi geldin? Bu yüzden mi oradaydın?"

"Evet." Luke sanki canı yanıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Mickie'yi arıyordum. Biliyorsun, ticareti bırakmalısın."

Rio çenesini kaldırdı. "Sen de öyle yapmalısın. Bu herkesin sağlığı için tehlikeli."

Adam başını sallayınca, "Oh, hayır, sakın bana bir kadın için daha sert davranmaya kalkma. O kattaki kolayca sen olabilirdin."

"Olabilirdi de."

"Eğer yüzünde bir silah olsaydı-"

"Onlara lanet tetiği çekmelerini söyledim. Sonra da onlar beynimi duvara doğru uçuurken gülümserdim."

Bir an için onu ciddiye almadı ama sonra kendisine bakan ölü gözleri fark etti.

Belki de hiç konuşmamak diye düşündü. Konuşmamak muhtemelen daha iyiydi.

Bu bakışı daha önce de görmüştü ve tüm ailesini öldürmüştü.

SarsılmıGtı ama bunu belli etmemeye kararlıydı, Rio bezi almak için elini uzattı ve ritmini kaybettiğini fark etti. Hâlâ o şeyi duruluyordu. Bezi yerine koyduğunda

Havluyu avucuna geri koyup tekrar işe koyuldu, kollarının altını ve karnını temizlemek için elinden geleni yaptı. Sonra bacaklarına baktı.

Her biri bir ton ağırlığındaydı. Kolayca. Belki iki.
"Pantolonumu çıkarmama yardım eder misin?"
diye sordu.



Farklı koşullar altında Lucan bu sözleri tamamen farklı bir şekilde algılayabilirdi. Ancak şu anda onun için cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu. Rio'nun göğüslerinin arasında uzanan kesik deriyi, o yerde nasıl asılı kaldığını ve o lanet olası insan müsveddesinin nasıl-

"Evet," dediğini kendi de duydu. "Merak etme, bakmayacağım."

"Sen erdemli bir adamsın, Luke."

Genelde değil. Ancak onun vuruş ortalamasını değiştiriyordu.

Ayağa kalkarak onun belindeki bağları çözmesini bekledi. Sonra pantolonunun paçalarını tuttu ve dikkatlice bacaklarından çekti. Bunu yaparken gözleri uzaktaki hastane yatağının etrafındaki asılı perdelere gitti ve orada kaldı.

Ki bu çok saçmaydı. Ve ona biraz alçakgönüllülük göstermeye çalıştığı için değil.

Onu başka kimsenin görmediğinden emin olmak istedi. Ama sanki başka biri görebiliyor muydu? Bakıyor muydu?

Yine de koruyucu bir dalgalanma hissetti. Elinde değildi.

Pantolonu çıkarınca Rio yastıkların üzerinde daha yükseğe otururken inledi ve sonra bezi kendi kendine durulayıp kalçalarından, dizlerinden, baldırlarından aşağı indirmeye bağıladı. Etrafında dönerek ona sırtını verdi.

O insanın yaptığı -ya da neredeyse yaptığı- şey için, ölümden sonra bile bir tür kefarete ihtiyacı olduğunu hissetti. Şövalyeliğin daha önce endişelendiği en son şey olmasına rağmen.

"Sanırım işim bitti."

Omzunun üzerinden baktı. Rio tekrar yastıkların üzerine uzanmış ve çarşafı üzerine çekmişti. Gözleri kapalıyken uykuya daldığını tahmin etti ve onu suçlamadı-

"Mickie'ye beni bulamadığın için mi gittin?" dedi şaşırtıcı bir güçle.

Göz kapakları tekrar açıldığında, yüzünde yorgunluk olmasına rağmen gözleri keskindi.

"Evet." Yatağın yanında yere oturdu. "Belki orada olursun diye düşünmüştüm."

"Beni mi arıyordun?" diye tekrarladı. "Bir randevumuz vardı, hatırladın mı?"

Uzun bir süre onun yüzünü incelediğini hissetti ve onda ne gördüğünü merak etti. Sonra bunun cevabının muhtemelen hoşuna gitmeyeceğine karar verdi.

"Adresi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Bildim işte."

"Mickie ile daha önce orada iş yaptınız mı?" "İşten çıkarılacağından mı endişeleniyorsun?"

Söyledikleri kafasına dank edince kaşlarını çattı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Pek çok şey biliyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve üzerine geçirdiği eşofman üstünün göğüs kaslarını ve pazularını gerdiğini hissetti. "Hangi konudayız?"

"Mickie öldü."

Şimdi, ona bakışı -adamı öldürmüş ve bunu ondan saklıyor olma ihtimaline karşı tepkisini ölçüyormuş gibi- en az onun kadar yorgun hissetmesine neden olmuştu. Ama o da

bir kadını ve onun hakkında ne düşündüğünü önemsemek zorunda mıydı?

"Şok olmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı. "Görünüşe göre beklediğin şey bu - onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Yaptın mı?"

"Hayır, ama ne düşündüğünüzü biliyorum. Bunu neden itiraf ettiğimi merak ediyorsun. Özellikle de Mozart için çalışırken. Çoğu satıcı, adamlarını yerin dibine soktuğunuzda bunu kişisel olarak algılar. Onları huysuzlaştırır."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Patronun olsaydım bunu kişisel olarak alırdım." "Prensip, ha."

"Ürün taşımaya çalışırken pratiklik. Ve prensipler konusunda, seni boktan bir durumdan kurtardım, değil mi? Birkaç kez. Ve bunu yapmak zorunda değildim."

"Ama belki de anlaşmanı yapabilmen için beni hayatta tutman gerekiyordu. Mickie öldüyse ve Mozart'a ulaşmak için başka bağlantın yoksa, sıkışıp kaldın. Malını nereye satacaksın? Seni kızdırdı mı yoksa?"

Lucan gözlerini yataktan kaçırdı. Bir süre sonra tekrar ayağa kalktı ve kadının elinden havluyu aldı. Soğuk bezi porselen kâsenin içine koyarak döner masayı ileri itti.

"Ben gidiyorum," dedi. "Akşam karanlığında döneceğim."

"Beni Caldwell'e geri götürmek için mi?"

Durup ona dönene kadar yatak sırasının aşağısında ilerlemeye devam etti. "Şu anda dürüst olabilir miyim?"

"Bu senin seçimin, benim değil."

Lucan gözlerini kaçırdı. Başını salladı. Yeniden ona odaklandı. "Seni duvardaki bir delikten tanımıyorum ve evet, lanet olası bir uyuşturucu satıcısı olduğumun farkındayım. Ama sen de öylesin. Belki

en azından sen buradayken, bu kendini beğenmişlik rutinini yeniden düşünmek istiyorum. Bana ihtiyacın var ve seni kaç kere kurtardıktan sonra pislik damgası yemek hoşuma gitmiyor."

"Üç," diye mırıldandı. "Beni üç kez kurtardın. Seni aşışlamak istememiştim."

"Bu bir özür mü?" Avucunu kaldırdı. "Bekle, bunu nasıl karşılayacağım yine benim seçimim, senin değil, değil mi? Yerinde olsam kendimi fazla zorlamazdım. Sinirlendiğimde başa çıkılması zor biri olabileceğim söylenir."

"Dediğim gibi, seni kızdırmak istememiştim. Sadece soru soruyordum."

"Bizim işimizde insanlar soru sormaz. Belki de bu altın kuralı hatırlamalısınız."

Adam tekrar uzaklaşmaya başladığında, kadın sert bir sesle, "Sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var. Ve beni o daireden tek parça halinde çıkardığın için teşekkür ederim. Mantıklı konuşmuyorum ve muhtemelen uyumam gerekiyor ama evet. Seninle uğraşmak istememiştim."

Lucan'ın iki şeyi fark etmesi bir an aldı: Birincisi, hareket etmeyi bırakmıştı. Ve ikincisi, omzunun üzerinden yine ona bakmıştı.

İnsan kadın o yataktan ona bakarken, konuşurken ya da ayaktayken olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Ama göreceli olan tek şey zaman değildi. Güç de öyleydi.

Ve onun üzerinde bir çeşit gücü vardı.

Elbette bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu, tıpkı onun kendisini kurtardığını hatırlatmasından hoşlanmadığı gibi. Onlar bir çiftti, değil mi? En azından önümüzdeki yirmi dört saat için, ister kabul et ister etme.

Çıkışa doğru ilerlerken, "Seni buraya getirmemeliydim," diye mırıldandı.

Komik, bu konuda kiminle konuştuğundan emin değildi.



CHAPTER TWENTY-FOUR



T Vampir vücut sistemlerinin nasıl çalıştığına dair her türlü boku bilmekle ilgili ince g . . . kafanıza takılan ayrıntılarla, gizem

gitmişti. Acıktığınızda tam olarak ne olduğunun farkındaydınız. Yorgunken. Kaşınızda bir seğirme, kışınızda bir gıdıklanma, midenizde bir homurtu, omzunuzda bir ağrı vardı. Beyninizin içinde her belirti ve hem normal hem de anormal her işlev için bir şarkısı olan tıbbi terminolojiden oluşan bir bando vardı.

Yani sadece var olmak gerçekten çok zordu. Hayatınızdaki diğer tüm acil, tesadüfi ve yolun ortasındaki sorunlar zihninizde geri çekilse bile, gözlerinizi kapatsanız, gürültü önleyici kulaklıklar taksanız ve tam vücut sıcaklığınıza göre kalibre edilmiş bir su küvetinde yüzseniz bile .

. hala düşünmeniz gereken vücut hücrelerinizin boş uğultusu vardı.

Ancak bazen, en katı mantıksal düşünen zihinler bile düşüncelerini bir kenara bırakır ve kendi yollarına giderler.

Şimdi Vishous için bu anlardan biriydi.

Lateks kaplı hastane yatağında yatarken bir bulutun üzerinde süzülüyordu, vücudu pamuk şeker gibiydi. İyi bir koltuk minderinin içi. Wonder Bread.

Ve beyni, o muhteşem, karmaşık, PITA beyni .

. . aynı şekilde entegrasyon da tamamlandı.

Gülümsedi.

Uzakta, bir lavaboda akan suyun sesini duyabiliyordu ama bunu dert etmedi. Hiçbir şey için endişelenmedi. Sadece öyleydi. Tüylerini diken diken eden hiçbir şey, kalbinde hiçbir acı, onu boğmakla tehdit eden geçmişin boğucu pençesi olmadan, anın içinde öyle bir dereceye kadar kalabildi ki, sonsuz anın ayrılmaz bir parçası olarak sadece bir saniye daha geçip gitti.

Mutluluk.

Bir kez daha derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve vücuduna baktı. Yatak eğikti, bu yüzden ayak bileklerindeki ve el bileklerindeki morlukları görebiliyordu, oradaki deri parlak kırmızı ve iltihaplıydı. Aynı şekilde, bacaklarının ve gövdesinin her yerinde, sanki bir leoparmış gibi kırmızı lekeler vardı. Ve kalçalarında, siki bir tarafa doğru iyice kullanılmış, bitkin bir şekilde iniyordu.

Temizlik yapıldı, kan ve akıntı temizlendi, aletler kaldırıldı, seans sona erdi.

Ama hiç olmamış gibi de değildi. Acı bir parıltıya dönüşmüştü, ellerini ısıtmak için yakılmış bir ateş gibi, yanında rahatlayıp gevşeyebileceği bir şey, onu asla ama asla incitemeyecek bir şey.

Ve bu hem onun dışındaki bok için geçerliydi

. . hem de içinde ne olduğunu.

Tek bildiği huzurdu, peşinde olduğu şey de buydu. Jane bağlantı kapısından içeri girdi. Ameliyat önlüğü giymişti, saçları dağınıktı, yüzü hâlâ kızarmıştı. Göz göze geldiklerinde durakladı ve pervaza yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yavaşça gülümsedi.

Ve bu her şeyi anlatıyordu, değil mi?

V kolunu ona doğru uzattığında, kız yanına geldi.

Eğildi. Kendini onun koca göğsüne bıraktı. Dudakları

V'nin boynunun kenarına değerken yumuşacıktı, V'nin avuçları V'nin sırtında yavaşça geziniyordu ve V'nin kalbi de onunki gibi doluydu. "Çukura dönmeme yardım eder misin?" diye sordu bir süre sonra.

o sırada. "Yatağımızda olmak istiyorum." "Kesinlikle."

Jane doğruldu ve onun saçlarını okşadı. Sonra ona ellerini uzattı ve o da kendini yukarı çekip bacaklarını masanın üzerinden kaydırıldı.

İşte o zaman sandalyeyi gördü. Kapının yanında.

Butch aslında buradaydı. Marissa da öyle.

Öyle değil mi?

Bu konuda ne hissettiğinden emin olamayan V, Jane'in gözlerine baktı. "Ben .

.."

"Etrafınız sizi seven insanlarla çevrili," diye bitirdi.

Onu.

Evet, diye düşündü. Bu çok doğrudu.

Kendini şanslı hissederek çıplak ayaklarını fayansın üzerine koydu ve ayağa kalktı. Bildiği bir sonraki şey, Jane'in ona bir takım önlük giydirdiği idi, önce üstünü, sonra altlarını. Çıkış yoluna doğru ilerlerken kaskatı kesilmişti ve arkadaşı hemen yanındaydı, kolunu omuzlarına dolamıştı, böylece ağırlığının bir kısmını o alıyordu.

Kapıyı açtığında, eğitim merkezinin karakteristik kokusuyla karşılaştı: yarı çimento,

Ağırlık odasının yanındaki duşlardan gelen şampuan ve saç kremlerinin bir kısmı, ayrıca havuzdan gelen uzak klor kokusu ve atış poligonundan gelen barut kokusu.

Her şey nefes almanın ötesinde hoştu. Ev gibiydi.

Yavaş bir tempoyla yola koyulduklarında, bu hayatının en iyi yürüyüşüydü, ikisi kalçalarını çarpıştırıyor ve birlikte sallanıyorlardı - aslında sallanmayı yapan oydu, Jane onu ofise götürürken her zamanki gibi güçlüydü.

Yeraltı tüneline girdiklerinde aklında hâlâ hiçbir şey yoktu. Sonbaharın güneşli bir gününde, bir şehir parkındaymışlar gibi, birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde olan bir başka aşık çifti gibi, hızlarını düşürmeden ilerlemeye devam ettiler. Zaman zaman eğilip onun alnından öpüyordu. Sadece istediği için. Ve Çukura giden yolun yarısında, uzandı ve parmaklarını onun sallanan hançer eline doladı.

"Sonsuza dek böyle hissetmek istiyorum," diye mırıldandı. "Nasıl yani?"

"Huzur içinde." Onu kaşlarının üstünden tekrar öptü. "Ve minnettar."

Ne yazık ki bu nadir rahatlama hissi uzun sürmeyecekti. Güçlü olduğu kadar kırılıyordu da, gerçek dünyanın yumruklarına dayanamazdı. Bu şekilde belki on iki saat geçirecekti, daha fazla değil. Er ya da geç sahadan mesajlar gelecek, evdeki bilişim saçmalığı yeniden başlayacak ve ardından kafasına başka saçmalıklar düşecekti. Yavaş yavaş, gerginlik tekrar içeri sızacak, ensesini sıkacak, omurgasını sertleştirecek, öfkesini azaltacaktı. Ve sonra, çok sonra, büyük bir şey olurdu. Butch'un eski ortağıyla tekrar karşılaşması ya da

Wrath, Seyirci Evi'nde bir sivilden başka bir şeyle meşgul olmak istiyordu, ya da sadece ne olduğunu biliyordu.

Ve sonra olduğu yerde olacaktı. Ama şimdilik.

Dokunaklı normal haline dönme ihtimali bile, şu anda endişelenmesi gereken bir şey değil, sadece kaçınılmaz olduğunu kabul ettiği, ancak üzerinde durmayacağı bir şey olarak, çevrede yüzen bir hayalden başka bir şey değildi.

Çukura çıkmak için kapıya geldiklerinde Jane şifreyi girdi. Kısa basamaklar onu zorluyordu ve Jane'in sağlam elinin yanı sıra küçük korkuluğa da ihtiyacı vardı. İkisine de güvenmesi onu rahatsız etmiyordu. Sonra basamakları tırmanıp yatak odaları arasında uzanan sığ koridora adım attı.

Onun ve Jane'in. Butch ve Marissa'nın. "V?"

Yaşam alanındaki erkek sesi ruhuna bir başka merhem oldu.

Jane parmak uçlarında yükseldi ve onu dudaklarından öptü. "Sen biraz takıl, ben yatmaya gidiyorum."

"Bu gece çok çalıştın."

"Sen de öyle."

Bir süre gülümsediler. Sonra tekrar öpüştüler ve tek kelime etmeden seni seviyorum dediler: Tek gereken göz temasıydı ve evet, V yatak odalarına inip çarşafın arasına girerek Shellan'ının sıcak bedenini bulmayı dört gözle bekliyordu.

Ama önce, oda arkadaşı.

Araba evinin önündeki açık alana doğru topallayarak ilerlerken, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol etmek istediğini düşündü. Butch ne olduğunu bilmediği için değil.

V severdi, polis o sulara ayak parmağını sokmuştu.

Jane resme girmeden hemen önce. Ama çünkü.. şey, çünkü.

V, eski polisi deri koltukta, bir elinde Lagavulin, diğerinde Roku kumandası, önünde mavi ışıkla parıldayan televizyonla buldu. Butch öne doğru eğilmişti, bir ayağı hala sehpanın üzerindeydi, sanki yaslanmış bir şekilde amaçsızca kanallar arasında geziniyormuş ve yeni oturmuş gibiydi.

"Hey?" dedi adam ona doğru bakarken. "Hey. Yani . . ."

"Evet."

"Gerçekten mi?"

Butch başını salladı. "Mm-hm."

Tıpkı V ve Jane'in bir bakışta bütün bir sohbeti paylaştıkları gibi, şimdi o ve Butch da sessizlik içinde konuşuyorlardı. Tek bir hecenin değiş tokuşu, meşhur çift başlılıkla sonuçlanıyordu.

Hm'er, durum böyleydi.

Butch, V'nin zaman zaman ihtiyaç duyduğu şeyler konusunda hiçbir zaman tamamen rahat olmamıştı. Jane ise sadece çok rahat olmakla kalmamış, aynı zamanda onunla birlikte o noktaya gelmekte de çok iyi olmuştu.

Tanrım, o kadını seviyordu.

Ama oda arkadaşı onu her zaman kabul etmişti. Hiçbir çekince olmadan.

Ve bu bir tür gerçek aşktı, değil mi?

V kanepenin diğer köşesine oturmaya gittiğinde, poposu minderlerle temas edip ağırlığını kabul ederken yüzünün buruşmasını çoğunlukla kendine sakladı. Ve sonra başını omuzlarının arkasındaki yastıklı yükseliğe yasladı. Güzel, uzun bir iç çekişten sonra çıplak ayaklarından birini, sonra da diğerini polisinkin yanına koydu. Yanında, Butch kendi yayılmasına devam etti.

Televizyon devam ederken, V görüntülere, sese ve-
"Mystic Pizza mı?" dedi. "Her
neyse. Fena bir klasik."

Vishous kıkırdadı. Sonra orada öylece oturup Julia Roberts'ın eski model bir Porsche'ye gübre doldurmasını izlediler.

"Dostum, bahse girerim o arabadan kokuyu hiç çıkaramamışlardır," diye mırıldandı Butch. "Yani, süpürmek bir yere kadar."

"Böyle bir iş için hava spreyine ihtiyacın yok. O sürtüğü batırmak için bir göle ihtiyacın var."

V, göz ucuyla Butch'un kolunun aralarındaki boş mindere düştüğünü, hançerli elinin avuç içinin düz durduğunu gördü.

Vishous'un kendi kolu hareket etti.

Ve deri eldivenli elini oda arkadaşının çıplak elinin üzerine koyduğunda, onu tutan kavrama sağlamdı. Güçlü.

Bir ölümlünün olabileceği kadar kalıcı.

Butch yumuşak bir sesle, "Sen her zaman hayatımdaki bir numaralı pislik olacaksın," dedi.

Başka herhangi bir durumda, başka herhangi bir zamanda, V bu yorumu geçiştirebilirdi. Bunun yerine, sertçe sıktı.

Seans sonrası yüzerken bile bu güvencenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve sadece eşi değil, en iyi arkadaşı ve Marissa tarafından olduğu gibi kabul edilmenin ne kadar özel olduğunu açıklayamıyordu. Her ne kadar arada bir aşırıya kaçmaya ihtiyaç duysa da, istisnasız bir şekilde kucaklanmak ve sevilmek bir lütuftu.

"Ve sen her zaman benim oda arkadaşım olacaksın,"
diye mırıldandı V. "Hâlâ çıkmıyoruz."

Vishous güldü ve başparmağını kaşının üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "Hayır, değiliz."

El ele tutuşmaya, film izlemeye ve yan yana oturmaya devam ettiler. Çok rahat ve basitti; sanki bunu hayatları boyunca yapmışlardı. Ve iyi haber, V bunu yapmaya devam edeceklerini biliyordu.

. . . hayatlarının geri kalanı için.



CHAPTER TWENTY-FIVE

A Rio yataktan kalkmak için girdiğinde, dikey gitmek için birkaç farklı amacı olduğunun farkındaydı: Tekrar tuvalete gitmesi gerekiyordu- Bu oldukça açıktı ama kalkıp dolaşmak için başka nedenleri de vardı ve bunların çoğu zamanının tükenmekte olduğu hissine bağlıydı. Luke burada kalırsa bir yük olacağını biliyor olmalıydı.

Onu buradan çıkarmak zorunda kalacaktı.

Bu yüzden ayrılmadan önce bina, operasyon ve insanlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Bu nedenle, gerçek gücünden ziyade irade gücüyle ayağa kalktı ve boş yatakların yanından yürüdü. Tavandan sarkan perdelere geldiğinde tereddüt etti.

"Merhaba," dedi perdelerin içinden gelen boğuk bir ses. Kadın boğazını temizledi. "Merhaba."

Diğer hastadan başka bir ses çıkmayınca omzunun üzerinden odanın içine açılan kapıya baktı.

ampullerin olduğu uzun bir koridor. "Bir Şeye ihtiyaınız var mı?"

Sanki bilmediği ve ait olmadığı bu yerde beladan başka bir Şey bulabilirmiş gibi?

"Hayır. Teşekkür ederim."

Böyle bir törpü. Ölümün yatağının etrafında sinsice dolaştığı anlamına gelen türden.

"Ne yapıyorsun," dedi hasta. "Buradayım."

Kendini ona cevap vermek isterken buldu. Belki de onları ayıran Şey yüzünün önünde asılı duran perde değildi. Diğer taraftaki adam dünya için çok uzun değildi, oysa o sadece bir kez daha hayatta kalmak için denemelerinden geçmişti.

En azından tüm bunlardan canlı çıkacağını varsayıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Burada ne işim var?"

"Buraya ait değilsin."

"Hayır, istemiyorum." Rio içine düştüğünü hissettiği esaretten kurtuldu. "Sadece ziyarete geldim."

"İnsanlar burayı ziyaret etmez." "I . . . Gitmek zorundayım."

Sadece sessizlik olduğunda, arkasını döndü. Tökezleyerek uzaklaştı. Kapıya vardığında, açmak için beceriksizce davrandı.

Rio'nun nefesi kesildi ve geri sıçradı.

Koridorda, kollarını dizlerine dayamış, alnını kollarına dayamış oturan Luke, nöbet yerinde uyuyakalmış bir nöbetçi gibiydi.

Anında dikkat kesildi.

"Merhaba," dedi. Sonra elini kaldırdı. Sanki bu, onu hapse attıracak bilgileri elde etmek için onu kullanmadığı bir Şeyi açıklıyordu.

Gerçi bir suçluya ihanet etmek neden umurunda olsun ki?

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Kollarını başının üzerinde gerdi ve ağır göğsünü dışarı çıkardı. "Konaklama senin için işe yaramıyor mu?"

"Aslında o yatak hiç de fena değil."

"Beyin sarsıntın nasıl?"

"Daha iyi. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Seni henüz Caldwell'e geri götüremem. Hava hâlâ aydınlık." Kadın kaşlarını çatınca, adam omuz silkti. "Buralarda ağzımız sıkıdır, ne diyebilirim ki. Ve senin de başını aşağıda tutmak isteyeceğini düşünüyorum."

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, sanırım ikimiz de son zamanlarda kafama pek iyi bakmadığım konusunda hemfikiriz. Eğer bir amir olsaydım, şimdiye kadar ihmalkârlıktan kovulmuş olurdum."

Aslında buna biraz gülümsedi.

Rio karşıya geçti ve onun yanına oturdu. Dizlerini göğsüne koyarken, onun pozisyonunu taklit etmek istemedi, bu yüzden bacaklarını yeniden yönlendirerek kendi önünde uzattı.

"Peki beyin sarsıntıları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Canın yanar ama uyuyarak atlatabilirsin. Ve bu tıbbi tavsiyeye güzelce uyduğunu söyleyebilirim."

"En azından deniyorum. Ama evet... kişilik değişikliklerine neden olabildiklerini biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi? Ne gibi-bekle, seni kurtardıktan sonra şirretlik yapmak için bahane bulduğun yer burası mı? Üç kere mi?"

"Aman Tanrım, zihin okuyorsun." Biraz geri çekildi ve ellerini kalbinin üzerine koydu. "Ya da gerçekten sezgilerin kuvvetli. Not: Bu işe yarıyor mu?"

Gözleri ona döndü ve gülümsememeye çalıştığı gergin dudaklarından anlaşıyordu. "Üç benim en sevdiğim sayı değil, biliyorsun."

"Neden olmasın?"

"Kendisi ve bir dışında hiçbir şeye bölünemez."

"Yani sen eşit bir adamsın."

"Öyleyim."

Rio giydiği bol tişörtle oynadı. Aklının bir köşesinde, kesilen gömleğin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti ve hatırladığı dehşet pençesi geri geldi.

Ama onun bu tür şeylere ayıracak zamanı yoktu.

"Soruma cevap vermedin," diye mırıldandı. "Bir tane var mıydı?"

"Cazibe saldırım işe yarıyor mu?"

Luke koridora baktı. Her iki yöne de. "Burada bir bekçi köpeği gibi yatıyorum, değil mi? Üstelik bu sen özür dilememe stratejisine başlamadan önceydi."

"Özür dilememek mi? Hadi ama, kafa travması geçiriyorum. Beni biraz rahat bırak."

"Özürler genellikle 'üzgünüm' kelimesini içerir."

"Bir şey unuttuğumu biliyordum." Boğazını temizledi.

"Kaba davrandığım için özür dilerim."

"Affedildin."

"Harika. Bu, tavrımdan vazgeçersem beni tekrar kurtarmaya istekli olabileceğin anlamına mı geliyor?" Elini uzattı. "Kendimi yeniden tehlikede bulmak ya da kendimden başka biri tarafından kurtarılmak istediğimden değil."

Biraz güldü. "Biliyor musun, bu sonuncusu beni hiç şaşırtmadı."

"Ben bağımsız bir kadınıym-"

"Biliyorum. Örneğin, burada olduğumu fark etmedin ve kendi başına gitmeye hazırdın."

"Hayır, tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum ama hâlâ" -etrafı işaret etti- "buranın yakınlarında olduğunun farkındaydım. Ve tuvalete gitmek istedim."

Bir süre sonra başını salladı. "Tamam."

Kahretsin, diye düşündü. İkisi de diğerine gerçekten güvenemezdi.

Ve sonra sessizliğin taşlaştığını fark etti. "Peki beni kurtardığın için sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"



Lucan, Rio bu soruyu sorarken aklının gittiği yere gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar koridorda bir aşağı bir yukarı baktı çünkü gözleriyle onun dudaklarını içermeyen bir şey yapması gerekiyordu.

"Hiçbir şey. Koruma, çivi gibi sert kadınlara sunulan ücretsiz bir hizmettir."

"Çok cesursun."

"Pek sayılmaz. Çünkü tembel ve çıkarıcı biriyim. Eğer sert biriysen, o kadar sık kahraman olmama gerek yok. Başı dertte olan kadınlar bir ton iş demek."

Rio usulca güldü. "Bu mantığa saygı duyabilirim. Tehlikeli bir işin içindeyiz, değil mi? Kendimizi korumak her zaman önce gelmeli. Bu yüzden, devam etmek istediğimiz gibi başlayalım ve diyelim ki üç kez bir tılsım ve benimle bir daha kurtarma şeylerini yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Anlaştık."

Elini uzattı ve kadın avucunu sıkarken gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Ve o da bunu hissetti. O cinsel yükü.

"Yani," dedi kendini temastan geri çekerken. "Her neyse ..."

"Banyoyu kullanırken duş almak ister misin? Şu anda güvenli."

Bakışları tekrar onunkilere döndü. "Öyle mi?"

"Şey, -er. Güvenli-er." Başıyla banyoyu işaret etti. "Keşke sana temiz giysiler getirebilseydim, ama sana sunabileceğim tek şey akan su."

"Sorun değil." Göz kapakları kapandı ve başı biraz geriye düştü. "Bir duş harika olurdu."

Lucan önce ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattığında centilmenlik yapmadığını anladı. Bilmek istiyordu ki-

Evet, işte yine oradaydı. Kadın adamın sunduğu şeyi kavradığında, adamın o sarsıntıda hissettiği sıcaklık kolundan göğsüne ve oradan da sikine doğru yayıldı.

Sikeyim.

Normalde, çiftleşme fırsatını geri çevirecek türden bir kurt değildi. Ancak Rio söz konusu olduğunda kendini tuttu ve bunun sebebinin Rio'nun vampirlerin ortasında bir insan olarak ihtiyaç duymadığı bir karmaşa olduğunu söyledi.

Kendini korumaya çalıştığı için değil.

Bir adım öne çıkarak banyonun kapısını açtı. "Bakmayacağıma söz veriyorum."

"Dediğim gibi, utangaç değilim."

Bunu onun yanından geçerken söyledi. Tamamen rahattı. Sanki kıyafetlerinin altında ne olduğu önemli bir şey değilmiş gibi... Her ne kadar uyuduğu yerin dışındaki soğuk betona kıcını dayadığından beri tek düşündüğü şeyin bu olduğunu rahatlıkla söyleyebilse de.

Lucan saatine baktı. Saat sabahın onuydu. Vampirlerle ilgili iyi bir şey de gündüzleri kış uykusuna yatmalarıydı. En az altı saat daha etrafta kimse olmayacaktı. Muhafızlar bile yeraltındaki tavşan kovuğunun bu gizli köşesinden uzakta, yukarıdaki yerlerinde uyuyorlardı.

Tuvalere girip kapıyı iterek kapattı ve kilitledi. Cellat'ın şehir merkezinden aldığını bilmediği silahı sırtının en küçük köşesine sıkıştırmıştı; her gece girip çıkarken kendisine verilen silahı kontrol etmek zorundaydı, bu yüzden diğer dokuz milimetre büyük bir keşifti.

Ama burada kaçış olmadığı gerçeğinden hoşlanmıyordu.

Yukarı baktı ve tavanda büyük bir ızgara gördü.

Boşver onu.

Büyük bir kaçış yoktu. Yine de, kesinlikle var olan bir ızgara.

"Buraya oturacağım," diye mırıldanarak yanına gitti, koltuğu indirdi ve tuvaletin üzerine park etti.

Dönüp duvara baktı ve suyun düşmeye başladığını duyarken onun ne yaptığını hayal etmemeye çalıştı. Tişörtle başlayacağını hayal etti, çaldığı arabanın arkasında bulunduğu ve ona giydirdiği bol tişörtle. Arabanın sahibi ya da arabayı çalan adam orada çalışıyormuş gibi sosla lekelenmiş bir Domino's polosu ile bunun arasında bir seçim yapmıştı.

Ve onu çıkarıyordu.

"Aklımı mı kaçırıyorum, yoksa bu sıcak su mu?" dedi.

Lucan kendi kendine gülümsedi. "Sıcak."

"Nasıl?"

"Sıcak su ısıtıcılarına giden gaz hattı."

"Sadece merak ediyorum ama burası neresi? Kapanan bir okul falan mı?"

"Onun gibi bir şey." Ve sonra konuyu değiştirdi. "Uygunsuz bir şey yapmayacağım, biliyorsun. Sadece bunu ortaya atabileceğimi düşündüm."

"Bir sorun çıkacağını düşünseydim seninle burada kilitli kalır mıydım sanıyorsun?"

Sesi rahat ve sakindi; kendinden bu kadar emin olmasının nedeni onun hakkında olması gerekenden daha iyi bir fikre sahip olması mıydı yoksa kendini idare edebilecek kapasitede olması mıydı, emin değildi. Büyük ihtimalle ikincisiydi.

Kesik tişörtü çıkarmış mıydı? O polar? Tanrım ... eğer o daireye girdiği zaman girmemiş olsaydı? Bunu düşünmeye bile değmezdi, değil mi?

Lucan onun suyun altına girdiğini, içini çektiğinde ve yağmur sesi kesildiğinde anladı. Ve onun nasıl görüldüğünü hayal etmemeye çalıştı, çıplak, parıldayan... üzerinden sabun damlayan-

Hiç sabunları olmadığını fark etti. Hayır, bir dakika. Vardı.

Yana doğru eğilerek lavabonun omzundaki çukurdan bir çubuk aldı ve başını çevirmeden düz bir şekilde uzattı. "Bunun ne tür olduğunu söyleyemem ama iş görür."

"Teşekkürler. Seçici değilim."

Kadın çubuğu ondan alırken, çevresel görüşü her türlü teni, muhteşem teni seçti. Ve yine de, tuvaletin yanındaki duvara yakın mesafeden bakacak şekilde kendini yeniden ayarladığında, kadının omurgasının ona takılırken nasıl görüldüğüne dair bir izlenim edindi-

"Bu hiç de fena değil," dedi iç çekerek.

Aslında öyleydi. Onunla ilgili şeyleri düşünmemesi gerekirdi.

"Sakin olur musun," dedi spreyn içinden. "Yapacak olsaydın çoktan bir şeyler yapardın ve ayrıca ben o kadar da özel değilim."

"Ha?" Ona bakmaya gitti ve kendini durdurdu. "Ne dedin sen, yani."

"İşte bu yüzden burada seninle olmaktan endişe duymuyorum. Sorun çıkarma şansın vardı ve ben dışarıdaydım."

o da var. Ayrıca ben bir güzellik kraliçesi değilim. Ben sadece bir kadınım."

Lucan buna cevap vermedi. Ona özelden çok daha fazlası olduğunu nasıl söyleyebilirdi-

Bekle, burada ne düşünüyordu?

"Bu işe nasıl girdin?" diye ağzından kaçırdı. Böylece kendi kafasından çıkabilecekti.

"Nasıl y a p t ı n ," diye karşılık verdi sedir kokusu nemli havada iek açarken.

"Touch ."

Suyun sesi değişkendi ve kadının o kalıbı kendi üzerinde gezdirdiğini hayal etti. Sabunun hiçbir türünü özellikle sevmemişti ama burnuna gelen bu özel kalıbın kokusuna alışabilirdi.

"İşe alındım," diye mırıldandı. "Nasıl? Kim tarafından?"

"Uzun hikaye. şimdi senin sıran."

"Ne yani, bu strip poker gibi ama kartlar ve kıyafetler olmadan mı?" Bir duraklama oldu. Sonra güldü. "Sanırım bunun bir kısmını çoktan kaybettim. Striptiz kısmını yani."

"Soruyu geiştiriyorsun."

Bir süre sonra, "Bilmiyorum. Herkes bir yerlerde bir şeyler yapıyor olmalı."

Sesinde teslimiyet vardı. Ve su kesildiğinde, damlama sesi yüksekti.

"Al," dedi eşofmanını çıkarırken. "Bunu havlu olarak kullan."

"Oh, zorunda değilsin-"

Lucan kolunu tekrar uzattı. Kadın Lucan'ın uzattığı eli tuttuğunda, Lucan az önce kendini mahvettiğini fark etti.

Onun kokusu sweatshirt'e sinecekti ve bu kokunun başka birinin burnuna sinmesini göze alamazdı. için

Vampirlerin, insanların farkına varması kolaydı ve diğ­er türler esir kampında kesinlikle hoş karşılanmıyordu.

Ayrıca Cellat ödöl duvarı için taze eti severdi.

"Hadi seni yatağına geri götürelim," dediğini duydu.
"Çabuk ol."



CHAPTER TWENTY-SIX



J Osé yeterince kayıt tutar tutmaz tuzak evine geri döndü. uyku için olmak yetkin için sürücü kamu güvenliğini tehlikeye atmadan. Plakasız aracı durduğunda, arabanın buğulu camından binanın dış cephesine baktı. Hava o kadar soğuktu ki, nefesi ve sıcak kahvesi her şeyi terletmişti ama buranın nasıl bir yer olduğuna dair görsel bir tazeleme kursuna ihtiyacı olduğunu söyleyemezdi.

benziyordu.

Bütün gece uyumadığı halde zihninde ona bakıp durmuştu.

Kapısını açıp dışarı çıktı. Hava tam Kasım ayıydı, yaklaşık otuz beş dereceydi ve bir ay sonra kar yağacağı anlamına gelecek bir nem oranı vardı. Bu haliyle, bulut örtüsünün hemen altında çiseleyen bir yağmur vardı. Tam bir yağmura dönüşeceğini sanmıyordu ama ne bilebilirdi ki?

Yol boyunca yürürken, yolun ortasında durdu ve aşağıya baktı. Zorlayıcı bir kayıp duygusu onu

Devam etmesi imkânsızdı ve bir önceki gecedен kalan baş ağrısı şiddetle geri döndüğünde, emekli olmasının iyi bir şey olduğuna karar verdi.

Yıpranıyordu, profesyonel hayatını üzerine inşa ettiği odaklanma ve kararlılık şasisi şimdi zihinsel yorgunluktan cılız ve güvenilmez hale gelmişti.

Küfrederek tekrar ayak hareketlerine başladı ve yürüyüş yolunun kapısına geldiğinde ağzına bir Roluids attı. Belki biraz ara verip daha iyi beslenebilirse, o kireçli kurtarıcı şeyi bırakabilirdi.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, düşünecek çok şeyi olduğu için dün gece saat ikide çok fazla yemek artığı emmişti. O gizli polis hâlâ ortaya çıkmamış, giriş yapmamış ya da ölü ya da diri bulunmamıştı. Ama en azından CSI'daki arkadaşı Memur Hernandez-Guerrero'nun evinde harika bir iş çıkarmış ve her şeyi bir suç mahalli gibi belgelemişti.

Çünkü içten içe bunun bir olduğunu biliyordu.

Henüz fazla bir şey yoktu. Kan izleri muhtemelen kayıp polis memuruna aitti ve parmak izleri de sadece ona aitti. Yine de belki bir şeyler çıkabilirdi. Dün gece şehir merkezindeki tüm devriyeler tetikteydi. Hâlâ da öyle. Ve her ne yaptılarsa bulana kadar da öyle olacaktı.

Bir çekişle eşyaları açtı- "Bu ne lan?"

Gözleri merdivenlerden inen kan izlerine odaklandığında, burnu bir ton doğru olmayan kokuyla doldu. Koku mide bulandırıcı derecede tatlıydı ve geri tepmesine neden olacak kadar baskındı.

Kendini çabuk toparlayarak -kötü kokulara alışık değilmiş gibi- spor ceketinin cebinden birkaç patık çıkardı ve ayakkabılarının üzerine geçirdi. Sonra iki eldiven taktı. Kana doğru adım atarak, aşağıya baktı

arka girişe giden koridor. Kötü bir şekilde sızıntı yapan her kimse o tarafa yöneldiğini tahmin etti - çünkü tıbbi yardıma ihtiyacınız varsa neden böyle bir yere gelirsiniz ki?

José telefonunu aldı ve koridorda yürürken hiçbir şeye basmadığından emin olarak merkeze bir çağrı yaptı.

Merkez, arka kapıyı açıp dışarı eğilirken cevap verdi. "Ben de la Cruz." Rozet numarasını verdi. "Desteğe ihtiyacım var."

Sığ otoparkta daha iyi günler görmüş bir kanepede, kırık bir televizyon ve bazı tipik şehir çöpleri dışında olağandışı bir şey yoktu. Ceset yok. Kaldırımında yüzüstü yatan ağır yaralı biri de yok.

Adresi verirken biraz dışarı çıktı. Kan izi sola doğru devam ediyordu, bu yüzden onu sokağın kenarındaki ani bir bitiş noktasına kadar takip etti. Sanki plazmayı sızdıran kişi bir arabaya binmiş ve uzaklaşmış gibiydi.

Merkezle yaptığı görüşmeyi sonlandırarak arka girişe geri döndü ve merdivenlerin dibine kadar izini takip etti. Cep fenerini çıkarıp basamaklara tuttu ve ikinci kata kadar izleri takip etti. Üçüncü kata. Dördüncü kata geldiğinde-

Sol tarafta, bir gece önce çaldığı kapı açıktı ... ve kan dairenin içine girdi. Ya da daha büyük ihtimalle dışarı çıktı.

Beylik silahını eline alarak yaklaştı ve kartvizitinin yere düştüğünden emin oldu. Birisi üzerine basmış ve kısmi kanlı bir ayakkabı izi bırakmıştı-

Işın içeride parladığında, kan gölünü hemen gördü. Bir köşede duruyordu.

"Dedektif José de la Cruz, Caldwell Polisi."

İçinden bir ses, varlığını duyurmanın zaman kaybı olduğunu söylüyordu. Yanıt gelmeyince silahını koordineli bir hareketle etrafa savurdu; işte o zaman döşeme tahtalarına çakılmış kazıkları gördü. Her birinin etrafına sanki biri bağlanmış gibi naylon ip dolanmıştı ve tozda büyük bir karışıklık vardı.

Dayak kanıtı.

Aklına kayıp subay geldi. "Yüce İsa," diye mırıldandı.

Dairenin arka tarafında çürümüş bir mutfak gördü. Ön tarafta birkaç oda vardı, yerdeki lekeli çıplak yatağa bakılırsa bunlardan en az biri yatak odasıydı.

Dikkatli bir şekilde hareket ederek ve sahneyi tehlikeye atmamak için ayağını yerleştirdiği yeri seçerek, kanamayı geçip diğer alanlara baktı. Karartma perdeleri, her yerde olduğu gibi boktan pencereleri de örtüyordu. Yatakta, yerde... her şey gibi üzerinde toz tabakası olan birkaç serseri çöpten başka bir şey yoktu.

José ana odaya, kazıkların yanına geri döndü. Kalçalarının üzerine çökerek tahta kazıklardan birinin etrafındaki yıpranmış naylonu inceledi.

Kanlıydı.

Cep telefonu çaldığında ekrana baktı ve hemen cevap verdi. "Treyvon, ben de seni aramak üzereydim-"

Diğer dedektif onun sözünü kesti. "Gizli polis memuru Leon Roberts'ı nehirde bulmuşlar. Yaklaşık bir saat önce."

José kaşlarını çattı. "Leon mu?"

"Sanırım kaynağım yanlışmış. Kayıp olan bir erkek memurmuş."

Hayır, diye düşündü José. Bu, onlardan iki tane olduğu anlamına geliyordu.

"Leon'u tanıyorum. İyi bir çocuktur." Aslında Trey'in yaşındaydı. "Yani, genç adam. Adam gibi adam. O da benim gibi üçüncü bölge devriyesinden geldi. Onunla birkaç kez karşılaştım."

"Herkesi hatırlıyorsun." Trey'in sesinde hüzünlü bir ton vardı. "Akademide benim sınıfımdaydı. Yüzüstü yüzüyordu ... bir konut iskelesinde yakalandı. Sahibi ihbarda bulundu ve kimliği cumartesi günleri softball'da ona karşı oynayan ilk müdahale ekiplerinden biri tarafından belirlendi."

Gözlerini kapatan José avucuyla yüzünü sildi. "Lanet olsun. Nasıl öldü?"

"Kafasının arkasından vurulmuş. Çok profesyonelce. Ciğerlerinde su olması pek olası değil." Bir duraklama oldu. "Bakın, evli değil ama ailesinin hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Düşünüyordum da belki siz departmanın kıdemli bir temsilcisi olarak-"

"Evet, ilgileniyorum." José kazığın üzerindeki kana baktı. "Ama diğer memurlar buraya gelene kadar yerimden ayrılamam."

"Neredesin?"

"Bugün izin günün."

Sanki adam kıyafetlerini çekiştiriyormuş gibi bir hışırtı duyuldu. "Adres, lütfen."

José başını sallayarak tavana baktı. Ve sonra teslimiyetle, "Dün gece beni bıraktığın yerde, bir kat aşağıda. Merdivenlerden çıkarken kana dikkat et."

Bağlantının diğer ucundaki sesler kesildi. "Üzerinde hiç kan yoktu-"

"Şimdi var. Başka bir sahnemiz var. Az önce aradım -Bence evde karın ve çocuklarınızla kalmalısın ama yapmayacaksınız. O yüzden bana bir iyilik yap."

"Herhangi bir şey."

José derin bir nefes aldı ve burnunu ovuşturdu. Garip tatlı koku, beklemekte olan isteğini yeniden düşünmesine yetti. Ama sonra midesi yine de guruldadı, doğru meslekte olduğunun bir işaretiydi bu.

En azından önümüzdeki ay için.

"Bana kahve ve çörek getir. Çıkarken yemek yemeyi unuttum.

Teşekkürler," dedi ve aramayı sonlandırdı.



CHAPTER TWENTY-SEVEN



T Burada sıcak su vardı, evet. Ama ısı yoktu. Rio'nun duşu bittiğinde ve spreyi kapattığında, sıcaklığın ne kadar çabuk düştüğüne şaşırdı. Evet, banyonun fayans döşeli sınırlarında sıcaklık ve nem vardı ama yeterli değildi. Elindeki tek çözüm kuru ve giyinik olmaktı. Ne yazık ki yoktu-

Luke, "Al, bunu havlu olarak kullan," dedi.

Kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturarak ona baktı ... ve nefesini tuttu. Adam arkasını dönmüş, yüzünü duvara dönmüştü ve kazağını ona doğru uzatmıştı.

Ayrıca göğsü de çıplaktı; gövdesindeki kaslar omuzları, sırtı ve kaburgaları boyunca yayılıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

Adamın teklifini kabul ederek eşofmanını giydi, tişörtünü teninin üzerinden geçirirken, adamın kolonyasının

onun her yerine giriyordu. Ve bu hoşuna gitmişti. Kokusu hoşuna gitmişti ama onun olması daha da hoşuna gitmişti.

"Hadi seni yatağına geri götürelim," dedi.

"Çabuk." "Tamam. Teşekkürler."

Sweatshirt'ü katladı, yumuşak pamuğu ellerinde evirip çevirdi ... ve sonra ıslak saçlarını bununla kuruladı. Nedense, göğüsleri sallandıkça daha ağır hissediyordu - ve hey, artık soğuğu düşünmüyordu, değil mi? Birdenbire tropik bölgeler kadar sıcak hissetti kendini.

Kendini fazla kaptırmadan -çok geç kalmadan- derme çatma havlusunu lavabonun kenarına bıraktı ve kıyafetlerini tekrar giydi. Pantolonunu bacaklarından yukarı çekerken, onu ne zaman giydiğini hatırladı.

Bir ömür önce.

Bu sırada Luke hâlâ ona doğru bakıyordu ama pozisyonunu değiştirmişti. Dirseğini dizine dayamıştı, çenesi yumruğunun üzerindeydi, boyu sayesinde kaslı sırtı kavisliydi. Luke'un duruşu ona bir sanat tarihi kitabında gördüğü Düşünen Adam heykelini hatırlattı.

Ve sonra gerçekten hiçbir şey düşünmedi.

Onun büyük ve güçlü olduğunu biliyordu. Onun tarafından taşındığında bunu hissetmişti. Ama onun bu kadar-

"İşte sweatshirt'ün geri geldi," dedi tekrar eline alırken.

Giy şunu, diye düşündü. Lütfen.

Ve çirkin olduğu için değil. Çünkü çirkinliğin tam tersiydi.

"Merak etme, ben iyiyim," diye mırıldandı.

Ona döndüğünde, gözleri onun yüzünde kaldı. Sanki hâlâ çıplakmış gibi.

"Teşekkürler." Nemli kıvrımı aldı. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Adam giyinirken başını çevirip bakması gerekirdi -kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez, ya da ... bu söz nasıl söylenirdi? Adamın klozet kapağında doğrulurken ve az önce çıplak vücudunun her yerine sürdüğü şeyi çekerken onu izledi.

Ve o kısa an için onu göremediğinde, gerçekten onu izledi. Göğüs kasları ve karın kasları bakmaya değerdi, kıyafet giymenin sıradan hareketlerini yaparken esniyor, basit bir işi muhteşem bir şeye dönüştürüyordu.

Duman gösterisi, diye düşündü aptalca. İşte bu değil mi?

Luke ayağa kalktı. "Daha iyi misin?"

Artık zerre kadar üşümüyordu. Ağrılarını ve sızılarını da düşünmüyordu.

"Evet, daha iyiyim. Yani daha iyi hissediyorum."

"Sana henüz yemek getiremem. Getirebileceğimi düşünmüştüm ama bu çok tehlikeli. Burada hava kararana kadar her şey kapalı, bu yüzden sorun yaratmadan yaklaşamayacağım kısıtlı alanlar var." Omuz silkti. "Ama gökyüzünde ışık kaybolur kaybolmaz seni Caldwell'e geri götüreceğim ve yolda bir yerde durabiliriz."

Yani şehir dışındaydılar. "Acele etmemize gerek yok. Beni içinde bulduğun durumu hatırlıyor musun? Nereye güvenle gidebileceğimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Kiminle konuşabileceğimi. Ne . . . Ne yapacağımı. Burada ne kadar kalabilirim?"

Luke kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada kalamazsın ama gidebileceğimiz başka bir yer var. Sınırlı bir süre için."

Rio kaşlarını çattı. "Hemşire bana ilk geldiğinde olduğum yer. Kumaşın olduğu o bodrumda."

"Evet, orada güvende olacaksın. Bir gece için. Belki iki gece ama bu kalıcı bir çözüm değil."

"Öyle olmak zorunda değil. Ve teşekkürler. . . Sana borçluyum."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve kafasının içinde, delice bir nedenden ötürü, kendisini ona sarılırken gördü; kucaklaşmayı o kadar net hayal etti ki, neredeyse vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissedebiliyordu.

"Haydi, yatağına dön," dedi alçak, yankılanan bir sesle. Sanki o da kafasının içinde oraya gitmişti.

Buna karşılık tek yapabildiği başını sallamak ve onu koridora kadar takip etmek oldu. Onun arkasında olduğu için etrafına bakmakta özgür hissetti ama yeni bir şey öğrenemedi. Hâlâ tellerden sarkan ampullerin olduğu uzun, kaba bir koridordan ibaretti. Etrafta kimse yoktu, onların ayak sesleri dışında duyabileceği bir ses de yoktu.

Klinik alanına geri döndüklerinde, "Bu hasta kim?" diye fısıldadı.

Asılı çarşafların yanından geçerken sorduğu soruyu duymazdan geldi ve sonra onun yattığı yatağın yanına geldiler ve adam kendini aşağı indirirken dengesini sağlaması için ona bir kol uzattı. Tütsü sönmüştü ve çekmecedan biraz daha alıp yaktı.

Battaniyeleri üzerine çekerken, küçükken üşüttüğü günleri hatırladı. Annesi onunla ilgilenmekte çok iyiydi: Sınırsız televizyon, yanan boğazını yatıştırmak için bir kase dondurma, her an yemek istediği her şey, sıcak alına soğuk kompresler. Normal şartlar altında, evde işler tamamen düzene sokulmuştu, her türlü ev işi ve ödev programı, tüm beklentilerin aşılması ya da en kötü ihtimalle sadece karşılanması gerekiyordu, başarısızlık asla bir seçenek değildi.

Annesi kırbaç ve sandalye kullanan bir ebeveydi, iki çocuğunu kiliseye giden, düzenli olarak tespih çeken ve asla ters konuşmayan erdemli insanlar olarak terbiye etmişti.

Böylesine acımasız bir ortamda büyümek hiç de kolay olmamıştı.

Ama bir dizi çentik ve biraz yüksek sıcaklık? Tüm zorlu kartlar serbest düşüşe geçti.

Tam bir şımartılma.

Bazen, genellikle notlar açıklandıktan ve Rio her zaman aldığı iki B (matematik ve İspanyolca) için bir buçuk darbe yedikten sonra, kasıtlı olarak dışarı çıkar ve rahatlar ya da bir önceki hafta grip nedeniyle okula gitmemişlerse bir arkadaşının evine giderdi.

Mükemmel olmamasının suçuyla ilgisi olmasa bile, bu güvenceye, bu teselliye ihtiyacı vardı.

"Sen iyi misin?" Luke sordu.

Çok sessizdi. Sadece nefes alıp vermesi ve tütsünün yumuşak cıvırtısı başlıyordu.

"Hayatımı göremedim," diye fısıldadı. "Beni öldüreceğini bildiğimde. Düşündüm ki Hayatımı görmem gerekiyordu, anlıyor musun?"

Luke onun başında dikiliyordu, heybetli ve sessizdi. Sonra şöyle dedi: "Çünkü sen hayatta kalanlardansın. Bizim gibi hayatta kalanlar şimdiki zamanda kalır."

"Herkes hayatını gördüğünü söyler. Ölmeden hemen önce." "Peki son zamanlarda kaç tane ölü insanla konuştun?"

Rio göz kırptı. Ve sonra gülümsedi. "İyi bir noktaya değindin. Ve sanırım ben ölmüyordum. Belki de o zaman olur."

Luke yüzünü buruşturdu. Sonra uzaklara baktı. Arkasına baktı. "Biraz yana kay."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Şu anda birine ihtiyacınız var. Ben fazla değilim ama başka bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum."

Aslında yanıliyordu. O fazlasıyla yeterliydi - ve bu onu tedirgin ediyordu. "Tamam," dedi.

Rio vücudunu iterken inledi ve sonra şilte olduğu gibi bir tarafa doğru eğildi ve Luke onun yanına uzandı.

Tutarlı bir düşünce oluşturmamadan, onun büyük, sıcak bedenine yapıştı ve ona doğru kıvrıldı. Adam hızlı bir hareketle kızın başını kolunun üzerine yerleştirdi.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum," diye mırıldandı. "Yani bir tane var. Bildiğim iyi oldu."

"Kolonyanı nereden alıyorsun?"

"Kolonya mı? Ben hiç kullanmıyorum."

Sanırım çamaşır yumuşatıcısıydı, diye düşündü adamın çamaşırlarını nerede yıkadığını merak ederken.

Gözleri odada geziniyor, boş yatakları, kutuları ve malzemeleri, diğer hastanın etrafındaki örtüleri inceliyordu. Zaman zaman binanın derinliklerinden takırtılar geliyordu, metal desteklerde soğğun çökmesi ya da eski borulardan geçen hava gibi alçak vurmali sesler.

"Geldiğin için gerçekten minnettarım," diye fısıldadı. "Sensiz başaramayacaktım."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Luke'un sesinin gürültüsü göğüs kafesinden çıkıp kadının kulağına kadar yankılandı. Aklına. Ruhuna.

"Başına geleni hak etti," diye homurdandı.

Rio başını Luke'un göğsüne yasladı. Çenesi çok yakındı ve dudakları çok ... dolgundu. Yanaklarının üzerinde gözleri kapalıydı ve kirpikleri uzun ve kalındı. O

Sesinin ne kadar agresif olduğu düşünöldüğünde oldukça huzurlu görünüyordu.

"Günde on iki kez tıraş mı oluyorsun?" diye mırıldandı.

Dudaklarının bir köşesi kıpırdadı. "Bunun nereden geldiğini sorabilir miyim?"

Kolunu yukarı kaldırarak işaret parmağıyla adamın çenesine dokundu ve yumuşak bir şekilde fırçaladı. "Çok pürüzsüz. Siyah saçlı olup da saat beş yönünde saçlı olmayan bir adamla hiç tanışmamıştım."

"Kaç erkekle tanıştın ve sakallarını göreceğ kadar yakınlaştın?"

"Saat beş gölgeleri devlet sırrı değildir."

"Pardon, kötü mü söyledim?"

"Kötü tanımına göre değişir. Sesin kıskanç geliyordu."

Bir duraklama daha oldu. Sonra kirpikler kalktı ve güneşin kendisi gibi parlak ve sıcak olan altın rengi gözleri ortaya çıktı.

Ona odaklandı. "Belki de öyleyimdir."



Lucan kendisi de dahil olmak üzere hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan uzun yıllar geçirmişti. Sırf varoluşunuz yüzünden hapiste olmak sizi dissosiyatif bir orospu çocuğuna dönüştürüyordu - tabii bunun sizi onaylanmış bir insan düşmanı yapmadığını varsayarsak.

Yanlış lycan-thrope, onun durumunda.

Yani bir bakıma şaşırtıcı bir şeydi.

. . kendini bu insan kadını rahatlatmak isterken buldu.

Ve ona başka şeyler yap.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu. Ona kendisi hakkındaki tüm gerçeği söylemediğini bilmesine rağmen. Herhangi bir gerçeği,

Gerçekten.

Ama onun da kendi sırları olduğundan emindi ve uyuşturucu ticaretinin doğası buydu. İnsanları olduğu gibi kabul eder ve kendinizi korurdunuz. Bu o kadar temel bir kuraldı ki konuşulmasına bile gerek yoktu.

İkisi de hayatta kalanlardan. Ve onun da dediği gibi, bu şimdiki zamanda kaldığınız anlamına geliyordu. Her seviyede.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sorun değil."

Lucan gözlerini kapattı çünkü onun içini görmesini ve ne kadar tahrik olduğunu anlamasını istemiyordu. Düşüncelerinin nereye gittiğini. Ellerin nereye gitmek istediğini.

Adamın gövdesinde daha yukarılara çıktı. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Neyi kanıtlamak?"

Göz kapaklarını tekrar kaldırdı. Artık o kadar yakındı ki, kahverengi gözlerindeki benekleri görebiliyordu.

"Kıskanç olman sorun değil mi?" diye mırıldandı.

"Ağzımı da içeriyor mu?"

"Bunu size sorduran nedir?"

"Şu anda dudaklarıma bakma şeklin." Uzandı ve kızın nemli saçlarını geriye doğru taradı. "Peki bu konuda bir şey yapmak ister misin? Ya da görmezden gelmek. Bu senin seçimin."

"Eğer neden bahsettiğinizi anladıysam, bu iki taraflı bir şey. Siz de seçme hakkına sahipsiniz."

Gözleri kızın ağzına kilitlendi. "Ben kararımı çoktan verdim."

Bir duraklama oldu. Sonra Rio onun göğsünde biraz daha yukarı çıktı. Onu öpmek için başını eğdiğinde gözlerini kapattı ve bu Rio'nun hoşuna gitti. Sanki sahip olduğu her şeyi bu temasa yoğunlaştırmak istiyor gibiydi.

Lucan da aynısını yaptı, göz kapakları kapandı.

Onun cesur olmasını bekliyordu. Öyle değildi ama çekingen de değildi. Ağzı onunkinin üzerinde gezindi ve adam bu hissin, kadifenin, sıcaklığın tadını çıkardı. Açıgözlü bir pislik olması dışında. Sadece öpüşüyor olabilirlerdi ama zihninde çıplaklardı ve ona biniyor, kalçalarının arasına girerek-

Ses çok uzaktan geliyordu, bir çarpma sesi. Bir kapı çarpması mı? Sonra hızla gelen ayak sesleri duyuldu.

Rio'nun başı kalktı ve ikisi de dağınık depo odasına baktı.

"Yatağın altında bir silah var," dedi ona. "Burada, tütsünün yanında kal. Bu yatağı terk etme."

Lucan hızla hareket etti, onu üzerinden sıyırdı ve sonra üstünü örttü. İki adım ileri attı ve iki kat geri gitti.

Onu çabucak öperek söz verdi: "Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Seni geri götürmeden önce bir ara."

Kadın bir şeyler söylemeye başladı ama adam o daha konuşmadan çekip gitti, sadece katlanmış kıyafet yığınının yanında durup yeni bir sweatshirt giydi. Koridora açılan kapıda, bir şeyleri açmadan önce dinledi, saldırıya hazırlandı. Sonra ağır paneli çevirerek açtı.

Koridorda ritmik bir vuruş vardı ve ses gittikçe yükseliyordu.

Dışarı çıkarak deponun kapısını arkasından kapattı-

Mayhem köşeyi koşarak döndü. "Sorunlarınız var," dedi mahkûm durduğunda.

Hiçbir fikrin yok, diye düşündü Lucan.

"Cellat şafaktan beri seni arıyor. Takip edilmeden kaçmam bu kadar uzun sürdü."

"Neden? Giriş yaptım. Silahımı geri verdim."

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama muhafızlar sizi bulmak için ciddi bir çaba göstermeden önce yüzünüzü gösterseniz iyi olur."

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

İkisi koşarak uzaklaştı ve Mayhem'in kaçtığı köşeye doğru ilerledi.

Sola döndüklerinde Lucan diğer erkeğin kolunu tuttu. "Artık kendi yolunuza gitseniz iyi olur."

"Boş ver onu. Bir ödül olabilir. Ayrıca, seni ihbar edersem, seninle birlikteymişim gibi görünmem. Kendimi korumuş olurum ve küçük sırrınla ilgili işler karışırsa senin için de iyi bir yem olur."

"Mükemmel bir nokta."

Bodrumun giriş ve çıkışlarını hızlıca öğrenerek yollarına devam ettiler. Lucan'ın bu çok katmanlı yeraltını öğrenmesi yaklaşık üç hafta sürmüştü. Çok sayıda geniş şerit ve daha küçük kollar, her türden oda ve daha büyük alanlar. Binayı tasarlayan mimar gizlenmesi gereken şeyler olduğunu, şefkatli şifacıların savunmasız hastalarının bilmesini istemedikleri gerçekler olduğunu açıkça biliyordu.

İşlem görmesi gereken ölü sayısı için üç morga ihtiyaç duyulmuş olması gibi.

Bodrumun en ucunda, o ve Mayhem yepyeni bir yangın kapısına ulaştılar ve kapıdan geçerek iki kat merdiven çıktılar. Tek kelime etmeden ikisi de başka bir yangın bariyerinin önünden geçtiler.

Yeraltında üç kat vardı ve ortadaki kat mahkûmların yattığı yerd. Onun üstünde mi? Parti zamanı.

Lucan'ın başını sallamasıyla iki kat daha çıktılar ve tekrar durdular.

"Hazır mısın?" Lucan dedi ki. "Doğuştan hazırım, wolven."

Lucan başka bir yangın kapısının uzak tarafında havadaki kokaini kokladı, kuru ve karıncalı, sanki burnuna ve boğazının arkasına radyoaktif serpinti inmiş gibiydi.

Burası, işlemlerin bakırla kilitlenmiş ve silahlarla korunan kapıların ardında gerçekleştiği iş katıydı. Ancak şu anda çalışma odalarında kesilen, tartılan ve paketlere ayrılan hiçbir şey yoktu, mahkumlar hala uyku bölmelerindeydi ve hepsi kontrol edilmişti. Hava karardıktan sonra uyandırılacak, karınları doyurulacak ve yapmak için hayatta tutuldukları işi yapmak üzere buraya gelmeye zorlanacaklardı.

Ne yazık ki bu bina ihtiyaç duydukları şey için gerçekten de mükemmeldi. Şu anda ölü olan Komuta, her şeyi planlamıştı, ancak tam da eski yerden taşınma işlemi gerçekleşirken öldürülmüştü.

Cellat da bu şekilde kendisini esir kampının hükümdarı ilan etmişti.

Bunun üzerine Lucan ürün odalarının önünden geçerek yaklaşık yirmi metre genişliğinde ve on metre yüksekliğindeki yeni alçıpan duvara doğru yürümeye başladı. Bu genişlik hem yeni hem de lekeliydi: Düz düzlem boyunca aralıklarla yerleştirilmiş mandallar, gevşek ve daha fazla hizmet için hazır duran yağlı kayışlar vardı. Direklerin arkasındaki alçıpan, akan kanla ıslanmıştı ve kokusunu da alabiliyordunuz. Tüm alan hem işkencenin plazma kokusuyla hem de yeni inşa edilmiş bir evin tebeşir ve tatlı çam parfümüyle boyanmıştı.

Cellat'ın özel odasına yaklaştıklarında, gömme kapının iki yanındaki muhafız çifti silahlarını havaya kaldırdı.

Komutanlık döneminden farklı olarak, hapishane nüfusundan toplanmak yerine düzeni sağlamak için tutulan özel bir muhafız grubunun üyeleriydiler.

"Onu bulduğunuzu haber vereyim," dedi soldaki.

Alçıpanın içine yerleştirilmiş çelik kapı açılıp kapandı.

Lucan, Mayhem'e, "Gidebilirsin," diye mırıldandı. "Ben yapacağım

ödölünüzü aldığınızdan emin olun-"

Önce kokuyu aldı ve bu, ensesinin diken diken olmasına neden olan türden bir şeydi.

Başını geriye atarak derin bir nefes aldı. Ve sonra bir uluma karnında kıvrılmaya ve boğazından yükselmeye başladı.

Gömme çelik kapı bir kez daha açıldığında insanların sesi kesildi.

Ortaya çıkan siyah giysili figürün kel bir kafası ve dar, hesapçı gözleri vardı. Ve erkek kollarında bir şey taşıyordu, büyük ve kürklü bir şey

-Ve kendi içine sarılmış bir halı gibi gevşek.

Başı ve ön ayakları bir tarafa, arka ayakları ve kuyruğu diğer tarafa sarkıyordu.

Cellat ölü kurdu Lucan'ın ayaklarının dibine fırlattı.

"Sanırım bu sizinkilerden biri," diye açıkladı.



CHAPTER TWENTY-EIGHT



W derme çatma klinik alanının kapısı açıldığında Rio doğruldu. "Luke-"
İçeri giren adam o değildi. Ve o sert yüzün kendisine doğru dönmesi... keşke uyuyormuş gibi yapsaydım dedirtti. Böyle biriyle yalnız kalmanın bir Genel Cerrah uyarısıyla birlikte gelmesi gerektiğini anlaması için onu tanımasına gerek yoktu.

Gözleri kısılırken ona doğru bir adım attı ve üst dudağı ön dişlerinden sıyrıldı.

Bu da muazzam dişleri ortaya çıkardı, kesinlikle kozmetik olarak-

Rio, Luke'un ona silahın nerede olduğunu söylediğini hatırlamak için çabaladı. Yatağın altında. Yatağın altındaydı.

İleri atıldı, yatağın altına daldı-

Matrix benzeri bir zaman bükülmesinde, adam bir şekilde tüm odayı göz açıp kapayıncaya kadar geçmeyi başarmıştı: Tam elinin altında soğuk namluyu hissettiğinde, sert bir kavrama

Başının arkasına, tam yaralandığı yere kilitlendi, acı onu kör etti ve topallamasına ve felç olmasına neden oldu.

Görüşü dama tahtasına dönerken, dokuz milimetreyi bir anlığına net bir şekilde görebildi.

Rio onu saçlarından tutup kaldırırken küfretti, boğazından yakaladı ve ayakları sallanana kadar yataktan çekti. Onu duvara çarparak yüzünü doğrudan onun yüzüne dayadı ve bir iblis gibi gülümsedi.

Dişler. Dişleri vardı.

Daha doğrusu, dişlere benziyorlardı.

"Siktiğimin Lucan'ı," diye tersledi adam, kadın boğulmaya ve pençelerini adamın ellerine geçirmeye başlarken. "Rahat bırakması gereken işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Bu yüzden onun yerine seninle ben ilgileneceğim-"

"Dur."

Kelime o kadar alçak sesle söylenmişti ki, Rio kulaklarındaki çınlamadan zar zor duyabildi. Ama ona saldıran adam, köpek dişlerini andıran dişleriyle, başını örtülü hasta yatağına doğru savurdu.

"Bırak gitsin."

Ses çok zayıftı ama etkisi adamın şakağına sıkılmış bir tüfek gibiydi. Düşmanca bakan gözler tavandan sarkan kırılğan bariyeri delip geçerken, adamın tüm vücudu tıpkı kadınıninki gibi hareketsiz kaldı.

"Şimdi."

Manhandler'ı küfretti. Ve sonra o-

"Nazikçe." Bir duraklama oldu. "Kökeni ne olursa olsun, o da benim gibi bir hasta."

Rio'nun ayakları önce parmak uçlarına değdi. Sonra toplar ve kemerler zeminle temas etti ve son olarak da tabanları. Bundan sonra, tüm dişleri olan adam onun kolunu tuttu ve

Onu tekrar yatağa yatırdı ve nefes nefese kaldığında kendini tutana kadar bırakmadı.

Kız sakinleşince arkasını döndü ve perdelerle doğru ilerledi, bir kanadı kenara çekip içeride kayboldu.

Hâlâ nefesini toparlamaya çalışsa da Rio hemen harekete geçerek yere düştü ve yatağın altındaki silahı kaptı. Elleri titriyordu - ta ki silahın ne kadar ileri geri hareket ettiğini görene kadar.

Kendini korumaya yönelik hızlı bir atış her şeyi yatıştırdı. Onu sakinleştirdi. Kafasındaki paniği temizledi.

Karıncalanan bir adrenalın patlamasıyla ayağa kalktı, hazırlandı ve kaçmaya hazırdı.

Gizli yataktan gelen mırıltıdan başka bir şey yoktu: İki ses, derin ve alçak... tartışıyorlardı, sanki ona patlak gözle bakan kişi azarlanıyormuş gibi.

"Bu da nesi," diye mırıldandı.

Giydiği botlar hemen yanında, yerdeydi ve silahın kabzasını avucunun içinde tutarak tek eliyle giydi. Bağcıklarla uğraşırken, artık zonklayan başını aşağı yukarı sallayarak perdeyi tekrar tekrar kontrol etti.

Eğer bir kişi daha ona arkadan vurursa kafatası, onu kaybedecekti.

Muhtemelen gerçek anlamda. Beyni lanet olası kulaklarından dışarı sızdığında.

Tekrar ayağa kalkarak derme çatma kliniğin kapısına odaklandı. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmaması önemli değildi. Dokuz milimetre müthiş bir haritaydı, değil mi ve Luke'un geri gelmesini beklemek istemiyordu. Olmaması gereken bir zamanda karmaşık bir faktördü.

Her zaman olduğu gibi, bilgi almakla kendini yaralamak ya da öldürmek arasında denge kurmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Bu ortamdaki istikrarsızlık aşikârdı. Her ne kadar tam olarak keşfetmek istese de, çıkarken toplayabildiği kadarını toplamak zorunda kalacaktı. Mozart'ı ve bu tedarikçileri adalete teslim etmenin yolu bir mezarda son bulmak değildi.

Yatağa bakarken Luke'la öpüşüklerini hatırladı.

Vedalaşmak yok.

Ve onu bir daha gördüğünde, bu onu tutuklattıktan sonra olabilirdi.

Bunca yıl seksle pek ilgilenmedikten sonra neden onun gibi birinden bu kadar etkilenmek zorundaydı ki? Bir keşiş gibi yaşarken gayet iyiydi.

En azından bekarlığa geri dönebilirdi. Sorun değil. Özellikle de o apartman katında olanlardan sonra.

Rio kapıya doğru ilerlemeye başladı, botlarının içinde parmak uçlarında yürüyordu, tüm ağırlığını ayaklarına vermemeye çalışıyordu - ne, sanki yerçekimine hükmedebilirmiş gibi mi?

Gıcirtı yok, diye düşündü ayaklarının altındaki zemine bakarken.

Gıcırdama yok-

Oh, betondu. Doğru.

Boş yatakların yanından geçerken onları saydı.

Ve perdeye yaklaştığında-

Çarşafın içinden boğuk bir acı sesi geldi.

Rio durdu. Ğki adam hâlâ yumuğak yumuğak konuğuyordu. ğimdi bir inilti daha duyuldu, sanki her yeri ağrıyan biri daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Ve başarısız oluyordu.

Git, dedi kendine. Siktir git. Hemen şimdi.

Ayaklarının durduğunu fark ettiğinde, çabalarını yeniden odaklayabilecekmiş gibi kapıya baktı. Yoksa

ona gelmek için çıkış.

Bir süre sonra tekrar hareket etmeye başladılar. Ama çıkış yoluna doğru değil.



Cellat'ın ve Rorschach testlerinden oluşan duvarının önünde Lucan kalçalarının üzerine çöktü. Ölü kurdun boğazında çelik bir tasma vardı ama iz sürme ya da çıkarıldığında patlayan türden değildi. Genel kısıtlamanın tokasını serbest bırakarak o şeyi çıkardı ve geriye yaslandı.

Hâlâ sıcak olan bedenin hücrelerinde bu değişim için yeterli yaşam kalmış mıydı? Lucan hâlâ klanların bölgelerinde kalıyor olsaydı kürkteki gri, beyaz ve kahverengi desenleri tanıyabilirdi. Ama soyuna -tamam, soyunun yarısına- yaklaşmayalı uzun zaman olmuştu ve Tanrı biliyordu ki beyni bu anıları esir kampında hayatta kalmaya bağlı daha yararlı anılar için bir kenara atmıştı.

Kaburgaların sıkışması nedeniyle ciğerlerden hava kaçıyormuş gibi bir tıslama sesi duyuldu. Ve sonra dönüşüm başladı, tamamen durağan olan kürk, her bir folikülün gözeneklerine geri çekilmesiyle dalgalar halinde hareket ederek kurtadam'ın değişen bedensel formuna geri çekildi. Bu gerçekleşirken, ön ve arka bacaklar uzamaya ve yeniden şekillenmeye başladı; ön pençeler parmakları ayrılmış ellere, arkadakiler ise çıplak ayaklara dönüştü. Gövde de genişledi, omuzlar dar köpek göğsünün her iki yanında çıkıntı yaptı ve bedenin yüz üstü olacak şekilde dönmesine neden oldu.

Böylece göğsünün ortasındaki kurşun yarası görülebiliyordu.

Bu arada, bel hizasının aşağısında, pelvik kuşak dışı doğru kırıldı ve kalınlaşan uylukların yanı sıra erkek cinsiyetiyle uyumlu organları barındırmak için düzleşti.

Beklediği şey yüzüydü.

Başın yukarısında, ağız geri çekilir ve kısa tüyler kaybolur; kemik yapısı değiştikçe burun, çene ve yanaklar ortaya çıkar; bunların üzerinde düz alın ve kavisli kaşlar belirir-

Gözler açıldı ve Lucan'a odaklandı, sanki kokusu fark edilmişti. Sonra ağız hareket etmeye başladı, kelimeler heceden çok nefesti, dudaklarında kan lekeleri vardı.

İletişim girişimi uzun sürmedi. Bir soluk kesildi ve ardından öksürük, zayıf bir öksürük ... ardından ölümün mutlak durgunluğu geldi.

Lucan o yüze bakarken, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Demek onu tanıyorsun."

Lucan Cellat'a baktı, diğer erkek tüm o siyahlar ve silahlar içinde güçlü bir figürdü. "Bu orospu çocuğunu öldürmek için o dağa kadar gittiğine inanamıyorum. Eğer sinirlenmemi ya da daha fazla motive olmamı bekliyorsan, hiç şansın yok. O heriften nefret ediyorum."

Cellat gülümsedi; parlayan gözleri, normal bir insanın güzel bir akşam yemeğinden ya da iyi bir gece uykusundan mutlu olabileceği kadar öldürmekten zevk alan bir katile aitti.

Sanki ölüm onun iyiliği için çok doğal, çok gerekli bir şeymiş gibi.

"Oh, yeterince motive oldun, değil mi?" diye mırıldandı erkek.

"Öyleyse neden klanlara gidip sorun çıkarma riskine girdin? Benim akrabalarım kendilerini yiyecek kadar aşağılıktır. Sen

onların dikkatini çekmek istiyorum, güven bana."

"Ben dağa gitmedim. O buraya geldi. Kim o?" Lucan gözlerini kıstı. "Kuzenim."

"Bu bir aile buluşması o zaman. Ne kadar tatlı."

Yakınından bile geçmedi, diye düşündü Lucan bir daire çizerek yürümeye başladığında, anıları göğsünün ortasını tırmalıyordu-

Kendini durduramadan ya da duygularını kontrol altında tutması gerektiğine dair birçok nedenden herhangi birini sıralayamadan, koşarak bir futbol tekmesi attı ve cesedi karnından vurdu. Çarpmanın etkisiyle cesedin kolları ve bacakları savruldu ve kafası beton zemine sertçe vurdu.

Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve- Üzerine sıcak bir şey sıçradı. Aşağı baktı.

Taze eşofmanına kan bulaşmıştı ve lekeden rahatsız olmamasına rağmen onu fırçaladı. Sadece futbol treninden inmek için bir şeye ihtiyacı vardı.

Cellat'a yeniden odaklanan Lucan, "Ona gizlice yaklaştığında ben olduğumu mu sandın? Bu yüzden mi onu vurdun?"

"Gün ışıyor. Sizi temin ederim ki tetiği çeken ben değildim."

Muhafızlar, diye düşündü Lucan. Bazıları insandı, ya da öyle duymuştu. Ama bu söylentinin doğru olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

Lucan başını salladı. "Hayır, benim yaptığımı düşündüler, bu yüzden beni aramaya gittiniz. Kaçtığımı düşündüler ve bunu sana getirdiklerinde, öyle olup olmadığımı anlamak için beni kontrol etmek zorunda kaldın. Beni sana teslim ettiği için Mayhem'in ödülü ne olacak?"

"Bir gece daha yaşayacak."

"Ne kadar şanslı, burası eğlence ve oyunlarla dolu bir lunapark." Lucan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Muhafızlarınız size iyilik yaptıklarını sandılar, çünkü anlaşmamızı bilmiyorlardı - paralı asker kiraladığınızda böyle olur. İşin sadece bir kısmını doğru yaparlar. Sen de Mozart'la bağlantını kaybettiğini düşündün. Çok kızmıştın ve bu kurdun tasmaşı olmadığı için ben olup olmadığımdan emin olamadın. Oops."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

Her neyse, diye düşündü.

"Emin olduğum tek şey bu tür bir bela istemediğın." Cesede doğru başını salladı. "Geri dönmediğinde, diğerkleri onu arayacaktır."

"Peki tam olarak ne tür bir belaya bulaşacağımı düşünüyorsunuz?"

"Bu tesise girerlerse, şimdiye kadar gördüğünüz en büyük paket servis restoranına dönüşecek ve menüde siz de varsınız."

Cellat dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. "Benim bilgim olmadan kimse buraya giremez ya da çıkamaz."

Oh, gerçekten mi, diye düşündü Lucan. "Ne kadar da akıllı bir kaltaksın."

Cellat burun buruna gelene kadar bir adım öne çıktı. "Kendine dikkat et kurt. Kolaylıkla aile üyenizin konumuna düşebilirsiniz."

"O benim ailem değil, en azından ona göre değil. Bu yüzden buraya geldim. Ve eğer bana bir kurşun sıkmak istiyorsanız, bunu önemli olan yerde yapın." Lucan kollarını iki yana açtı. "Tam kalbime."

Cellat'ın yüzü sertleşirken, erkeğın bu değişimden hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Kurtadam'ın insana benzer bir forma bürünmesinde de değil.

Güç dinamiğı başlangıçta olduğu gibi değildi, Lucan istismar edilecek bir zayıflığı olan tek kişiydi.

Cellat sadece Lucan'ın sağlayabileceği bir şey istiyordu.

Hileci, hileci.

"Bekliyorum," diye tersledi Lucan.



E Rio kendi kendine gitmesi, keşfedebileceği her şeyi keşfetmesi, bir çıkış yolu bulması ve Caldwell'e geri dönmesi gerektiğini söylerken ... perdeleri araladı. tavandan düştü. Yatağın üzerinde, sırtüstü yatan yanık hastası korkunç bir durumdaydı: Yüzü çığır bir yaraydı, yüz hatları şişmiş ve parlıyordu, gözleri yaralar yüzünden kapanmaya zorlanmıştı. Gövdesinin ve kollarının geri kalanı da aynı derecede kötüydü, muhtemelen her türlü gazlı bez yapışıp dolanacağı için bandajlanmadan bırakılmış çığır etten başka bir şey yoktu-

Ona saldıran adam yatağın yanına çekilmiş bir sandalyeden fırladı.

Adam ona doğru gelemeyen, kadın silahı adamın yüzüne doğrulttu. "Oturlan yerine, bu seninle ilgili değil."

Hastadan gelen kıkırdama ince bir uğultuyla kesildi. "Evet, Apex. Oturun."

Gerilim dolu bir an yaşandı. Ve sonra "Apex" kendini sandalyeye geri bıraktı.

Rio başını tekrar yataktaki zavallı adama çevirdi. Görebildiği tek tedavi, bir karton kutunun üzerine yerleştirilmiş küçük bir vantilatördü ve serin hava adamın harap olmuş cildinde geziniyordu.

"İyi misin?" dedi kabaca. Aptalca bir soruydu.

"Canım," diye cevap geldi. "Sorman ne büyük incelik." Rio Apex'teki adama baktı. Sanki zihninde onun kollarını çıplak elleriyle koparacak ve kütüklerle onu öldüresiye dövecekmiş gibi onu izliyordu. Ama ona doğru başka bir hareket yapmadı. Sanki o bir Yırtıcı hayvan ve tasma hastanın kucağındaydı.

Rio yatağın diğer tarafına yaklaştı. Her ihtimale karşı silahını yukarıda tutuyordu.

"Hemşire size yardım edemez mi? Ya da sizi bir doktora götürebilir miyiz?"

Hasta ona dönmedi. Yüzü, hiçbir şey göremediğinden olsa gerek, tavana bakmaya devam ediyordu. Onun için en ufak bir şekilde bile hareket edemeyecek kadar acı verici olduğunu tahmin etmeye hazırdı.

Nefes almanın bile bir mücadele olduğuna şüphe yoktu.

"Olabildiğim kadar iyiyim." Hastanın sesi artık daha yumuşaktı, sanki gücü tükeniyormuş gibiydi. Yine de ses tonu ve aksanı ona yüksek kültürlü biri gibi geldi. "Ben sadece birkaç hafta önce başlayan bir sürecin bitmesini bekliyorum. Peki ya sen, sen nasılsın? Size yardım edildi mi?"

Etrafına tekrar bakıyordu ama sanki bir şey kaçırmıştı?

-Rio hayati göstergelerin izlenmediğini, serum takılmadığını, ilaç verilmediğini gördü. "Hastaneye gitmen gerek."

Diğer adam cevap verdi. "Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Affedersiniz?" Rio silahını indirdi. "Oh, yani içinde bulunduğu durum yaşamla tamamen uyumlu. Doğru ya. İyi ki

Çünkü tıbbi yardıma ihtiyaı olduğunu düşünüyordum-"

"Tam da ihtiyaımız olan Şey, kurtarıı kompleksi olan bir insan-" "Onun gibi burada oturan senin aksine-" "Bu senin işin değil-"

Hasta bitkin bir halde "Yeter," dedi.

Rio gözlerini kapadı ve onun durumunun ne kadar vahim olduğundan bahsederek haddini aŐtıėını fark etti.

Boğazını temizledi. "Araba kazası mı geçirdiniz?"

Yine, yaralar ciddi yanıklarla uyumlu görünüyordu ve düşüncelerini toplarken, buna neyin sebep olabileceğini anlamaya çalışıyordu-

Tamam, o aptaldı. Bir meth laboratuvarı. Tabii ya. Tabii burada kurabiye yaptıklarını dŐnmediyse?

"Sana yardım getirmeliyiz," derken kendi sesini duydu.

Hasta yavaşça nefes aldı. Sonra acı verici bir yavaşlıkla nefes vererek konuştu. "ok naziksiniz ama baŐınız yeterince dertte. Lucan'ın seni ait olduğun yere geri götürmek için bir planı var mı?"

"Kendimi geri alacağım."

Sandalyedeki dangalağın kıkırdaması hiç Şüphesiz yetenekleri hakkında Őovenist bir yorumdu - sanki bunu daha önce duymamıŐ gibi? Ayrıca, kafasından yaralanmış olabilirdi ama en azından kendi ayakları üzerinde durabiliyordu ve bonus olarak, kıını ŐıŐman göstermeyen ve bebek kahverengilerinin yüzeyinin altında asla çok uzak olmayan fuck-off'u ortaya çıkaran bu sevimli küçük dokuz milimetrelik aksesuara sahipti.

"Onu hafife almamalıyım, Apex."

Doğru, diye düşündü hastaya bakarken.

Sonra kendini sakinleştirdi ve gözlerini yatağa dikti.

"Senin için bir Şey yapmalıyız," diye mırıldandı.

ilk kez ellerini fark etti. Biri tamamen eksikti

parmakları.

Yanıt gelmeyince, yüzüne baktı. Nefes alabilmek için dudakları aralanmıştı ve sığ nefesler nefes nefese bir hızla geliyordu. Sonra bir inilti duyuldu, ardından biraz daha sakın bir ritim.

Bayıldığına bahse girmeye hazırdı.

"Ağrın var," diye fısıldadı yine de ona. "Yüce Tanrım, ağrını tedavi etmiyorlar mı?"

"Hayır, kasıtlı olarak onun içinde pişmesine izin veriyoruz," dedi diğer adam -adı neydi? Apex?" diye mırıldandı. "Çünkü biz acı çekmeye değer bir erkekten zevk alıyoruz."

Rio gözlerini kapattı. "Ne kadar acıdığını hayal bile edemiyorum." "O hepimizin toplamından daha güçlü."

Sandalyeye doğru baktı. Apex öne doğru oturuyordu, eli yatağın üzerinde, hastanın harap olmuş elinin hemen yanındaydı ama ona dokunmuyordu. Çünkü bu hiç şüphesiz dayanılmaz olurdu.

"Burada ona yardım edebilecek bir şey yok mu?"

"Onun için bir yatağımız olduğu için şanslıyız," diye homurdandı adam. "Buradaki ilaçların çoğunun son kullanma tarihi yirmi yıl önce doldu ve bozuldu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Sence daha ne kadar zamanı var?"

Cehennemin köşeleri kadar karanlık gözler ona dikilmişti. "Buradan defolup gider misin? Seni şu anda öldürürdüm ama bana izin vermiyor. Yine de söz veriyorum, kalbi durduğu anda hâlâ buradaysan, sana geleceğim."

"Korkutucu değil misin?" dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

Rio adamı görmezden gelerek perdenin içinde bir aşağı bir yukarı volta attı, yani üç adım ileri üç adım geri gitti.

Bu Bruce Springsteen'in bir şarkısında geçen bir cümle değil miydi? diye düşündü.

Aklına kardeşiyle ilgili bir görüntü gelince yatağın ayak ucunda durdu ve geçmişle şimdiki zamanı birbirine karıştırmamaya çalıştı. Ama hastanın hareketsizliği . . . ona Luis'in yatak odasının kapısını kırığında gördüklerini hatırlattı. Kardeşinin orada sırtüstü yatışını, kendi kusmuğuyla lekelenmiş bir yastığa yaslanışını, maviye çalan yüzünü ... sanki kendisine doğru gelen ölümün elini izliyormuş gibi doğrudan tavana bakmasını asla unutamayacaktı.

Gözlerini ovuşturarak tekrar hastaya baktı. Bilinci yerinde olmasa bile yüzünde atık bir ifade ve vücudunda bir gerginlik vardı.

Onun için rahatlatma yoktu. Hiçbir yerde.

Kardeşini düşündü. Ve kendini hasta hissetti. "Burada uyururucu var," dedi kabaca. "Ne?" Apex tersledi.

"Burası lanet olası bir uyururucu fabrikası, değil mi? Burada uyururucu var."

Apex sanki ona kendini becermesini söylemeyi içeren bir tiki varmış ve yine buna teslim oluyormuş gibi ağzını açtı.

Başını ona doğru salladı ve her göz kırpışında kardeşinin l yüzünü görmesine rağmen hızlıca konuştu. "Eroin var. Burada, yerinde. Sokaklarda senin demir ha sembolnle işaretlenmiş halde gördüm. Sadece kokain satmıyorsunuz ve opiyatlar opiyattır, acıyı dindirir. Eğer ona küçük bir doz eroin verebilirsek, en azından rahatlayacaktır."

Gz kırp. Kardeşi. Blink. Kardeşi- "Bu bok insanları öldürür."

şaka yapmıyorum, diye düşündü.

"Ancak ona çok fazla şey vererseniz," dedi. "Ve biliyorum ki ...

. nasıl titre edeceğimi. Çok fazla içmesine izin vermeyeceğim." Rio yatağın ayakucuna gitti ve adamın önünde durdu.

"Beni kesildiği yere götür. Test edebilirim. Sonra buraya dönüp arkadaşına yardım ederiz. Ortak. Kocan, senin için her kimse."

Apex yavaşça ayağa kalktı. Tanrım, çok büyüktü, dayak yemek için yaşayan, nefes alan bir reklam panosuydu.

Onu omzundan bı akladı. "Senden bir bok istemiyorum."

Bunu neden yapıyorum? Rio kendine sordu.

Çünkü binanın daha büyük bir kısmını görebiliyordu. Nasıl dolaşacağını, ilaçların nerede işlendiğini biliyordu. Hastaya yardım etmek ona da yardım edecekti.

"Bana ihtiya ın yok mu?" diye sordu. "Gerçekten mi? Birincisi, çektiği acıların çözümünden kaç oda ötede oturuyorsun ve belli ki bunu hiç d ş nmemişsin. İkincisi, dozunu biliyor musun? Onu rahatlatmaya yetecek ama öldürmeyecek kadar mı? Solunumu zaten tehlikede ve kan basıncının da düşük olduğunu tahmin ediyorum. Bu çizginin nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Hemşire misiniz?"

Kardeşinin ölümünden hemen sonra ve o zamandan beri acil servis doktorlarıyla yaptığı tüm konuşmaları düşündü. Vücut ağırlığından ilacın dozuna ve vücudunda başka nelerin bulunduğuna kadar moleküler düzeyde tam olarak ne olduğunu bilmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

"Hayır, ama aşırı doz hakkında çok şey biliyorum." Adam gözlerini hastaya dikti.

"Asla acı çekmiyor," dedi kısık sesle, kimsenin ona bakmadığını düşündüğü zamanlarda kardeşinin yüzünü hayal ederek.

Apex bir avucunu gözlerinin üzerine koydu. "Asla. Sürekli acı çekiyor."

"Bana uyuşturucunun nerede olduğunu göster. Ondan sonrasını ben hallederim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Apex başını salladı. "Benimle gelmene gerek yok. Onu geri getireceğim, ne istiyorsun?"

Ona bakarken gözlerinde boş bir ifade vardı.

Rio kaşlarını çattı. "Eroin, kokain ya da meth ile kesici ürün arasındaki farkı biliyor musunuz? Peki ya fentanil?"

"Tabii ki. Peki neye ihtiyacın var?"

Yalan söylüyor, diye düşündü.

"Bunu onu öldürme riskini göze alacak kadar kesin olarak biliyor musun?"

"Peki sen nasıl bu kadar uzmansın?"

"Hayatım üzerine bilgimle bahse g i r i y o r u m , değil mi?" dedi. "Eğer o ölürse, sen de beni öldürürsün, değil mi?"

Kız ona dik dik bakınca, adam omuz silkti. "Öyleyse bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Malının ne olduğunu bilmeyen bir uyuşturucu satıcısı.

İnanılır gibi değil. "Buralarda kendi işine bakmaktan başka ne yapıyorsun?"

Ortağım," diye mırıldandı. "O benim ortağım değil."

"Kardeşim."

"Hayır."

"Arkadaşım o zaman."

Hasta biraz öksürdü. İkisi de adama doğru döndüğünde, çarpık ağızda hafif bir gülümseme belirdi. "Onu mazur görmelisiniz," dedi hasta. "Kendisi bir arkadaşın ne olduğunu bilir."

Rio yatağın üzerine eğildi. "Acını dindirmek için sana bir şeyler getireceğiz."

Titreyerek nefes aldı. "Dayanmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de yorgunum... ve giderek daha da yorgun düşünüyorum."

Kolunu sıvazlamak için uzandı ama kendini tuttu. "Bunun icabına bakacağız."

Başını kaldırıp ciddi gözlerle Apex'i süzdü. "Öyle değil mi?"

Cevabını beklerken, kardeşinin perdenin hemen içinde durduğunu gördü, üzerinde onu ölü bulduğunda giydiği kot pantolon ve Nirvana tişörtü vardı.

Luis o kadar gerçektir ki, uzanıp ona dokunabilecekmiş gibi hissetti.

Ve işte o zaman bunu yapmasının gerçek nedenini, gerçek sürücüyü tanımak zorunda kaldı.

Kardeşinin aşırı doz olayını tekrar gözden geçiriyor ve öğrendiklerini kullanıyordu. Sanki hastanın acısını hafifletebilirse. . . bu, yıllar önce ağabeyinin damarına soktuğu aşırı dozu bir şekilde yeniden ayarlayacaktı.

Çok da mantıklı olmayan varoluşsal bir cebirdi.

Hiçbir şey onun ölüsünü geri getirmeyecekti. Ya da sonrasında olan tüm kötü şeyleri düzeltmeyecekti.

Bunlar birbiriyle tamamen bağlantısız iki olaydı ve buradaki sonuç ne olursa olsun, daha önce yaşananlarla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

Rio, "Öyle değil mi?" diye tekrarladı.



Lucan Cellat'la yüzleşirken ve o orospu çocuğuna kendisini kalbinden vurması için meydan okurken, her türlü mutlu şeyi hayal ediyordu. Vampiri boğazının ön tarafından ısırarak gibi. Sonra etini koparıp tükürmek gibi. Bu eğlenceden sonra, erkeği koltuk altlarından tuttuğu ve onu vampire doğru ittiği bir peg fantezisi vardı.

Duvar o kadar sertti ki, donuk tahta uçlar tarafından delindi.

Ve üç numaralı kapının arkasında? Zincirli testere içeren bir şey.

Etrafında hiç Black & Decker olmadığı düşünülduğünde, ikincisi gerçekten de boş bir hayaldi. Ama diğer iki varsayım? Onlar müdavimdi.

Göğsünden vurulmadığında "Hayır mı?" diye sordu. "Bu bir hayır mı?"

Adamın üzerindeki metal miktarı ve her iki muhafızdan damlayanlar göz önüne alındığında, tüm o parmakların tetiklenmemesi mevcut mermi eksikliğinden kaynaklanmıyordu.

"Anlaşmam nerede kurt," dedi Cellat usulca. "Param nerede?"

Lucan hırlayarak gülümsedi. "Üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi? Şehir merkezindeki bağlantıdan ileriye dönük bir hareket göremiyorum. Taşımam gereken kilolar var, büyük bir yatırım yaptığım kilolar ve senden hiçbir şey yok. Bu iş için uygun erkek olmadığını düşünmeye başlıyorum ve insanları nasıl kovduğumu bildiğine inanıyorum."

Erkek elini duvara doğru kaldırdı.

Lucan bariz olan her şeye bakmaya zahmet etmedi. Aklı bodrumda, Rio'daydı. Ya şimdi ölürse? Ya da onu mülkten çıkarmadan önce herhangi bir zamanda?

"Bana ihtiyacın var."

"Hayır, sen harcanabilirsin," diye mırıldandı Cellat. "Bunu sakın unutma."

Onu buraya hiç getirmemeliydim, diye düşündü Lucan. Ama seçenekleri ne olabilirdi ki? Ona nasıl yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar kötü yaralandığını.

"Önümüzdeki gecenin sonunda bana anlaşmayı getireceksin." Cellat geri çekildi. "Yoksa seni değiştiririm. Yardımcı olacak başkaları da var."

Apex, tabii ki. Kane'e bağlı olan diğer kişiydi. "Do Biz anlamak bir başka?" ve İnfazcı Talep edildi.

Orospu çocuęu, diye dūřındū Lucan. Yine de řu anda önemli olan tek bir řey vardı ve bunun uyūřturucuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet," diye mırıldandı. "Peki bu kūuk szlū mastūrbasyon seansından keyif aldıęına göre artık gidebilir miyim? Benim için çok řey ifade ediyor-"

Cellat hızla hareket ederek yanıp sönen bir bıçak çıkardı ve Lucan'ın şahdamarına dayadı. "Ses tonuna dikkat et."

Lucan gūlūmsedi ve bıçaęa doęru eęildi. Bir acı ısırıęı ve ardından taze kan kokusu geldi.

Bir parmağını alarak ıslak noktadan geçirdi ve ardından kırmızı lekeyi yalayarak temizledi.

"Hm," dedi. "Kendi malınız olduęunda tadı hiç bu kadar gūzel olmuyor, deęil mi?"

Cellat gözlerini devirdi. "Sen hasta bir pisliksin." "Ve hayatta kalmak için bana ihtiyaın var."

"Biraz daha uzun bir sūre için. Ve her řey sana baęlı."

Lucan arkasını dndū. Mayhem'in gözleriyle karřılařınca göz kırptı. Ve sonra adama, "dūlūnū al, pislik. Beni yaktın amına koyayım."

Mayhem'in ağzı seğirdi ve meşhur idam mangasıyla karşı karşıya olmasaydı göz kırpacağına řūphe yoktu.

"Hiçbir şey olmasa bile," diye karşılık verdi erkek, "yine de seni uygun yetkililere teslim etmenin memnuniyeti var. Kıını okşamak benim için yeterli."

"Hayatta kalmak," dedi Lucan yūrūmeye bařlarken. "Sana verdięi tek řey bu."

Cellat yūksek sesle konuřtu. "Benim için doęru olanı yaptıęından emin olsan iyi edersin, kurt. Yoksa arkadařın Kane'in

sefaletinden yavaşça kurtuldu."

Omzunun üzerinden bakan Lucan durdu ve gözlerini kıstı. "Sana ihtiyacın olanı getireceğim. Ve ayaklarının dibinde ölü yatan o izci sürüsüne dönmediğinde savaşa hazır olsan iyi edersin."

"Doğada kazalar olur, bunu biliyorsun."

"Kurşunlarla mı?"

"Gerçeği ortaya çıkarmak için cesedi asla bulamayacaklar."

Yani Cellat, kurdun klanların olduğu yerde avlanmak yerine buraya geldiği konusunda yalan söylememiştir.

"Umarım öyledir."

"Senin türün burada çok güçlü, kurt."

Lucan tekrar yürümeye başladığında, tartışılmaz bir gerçek üzerine tartışmaya devam etmeyecekti. Bunca yıldan sonra öğrendiği bir şey varsa o da gerçeğin kimsenin fikriyle ilgilenmediğiydi.

Koridorda ilerleyip çalışma odalarının önünden geçerken, Kane'in Çakal ve eşini kurtarmak için kendini feda ettiği geceyi düşündü. Çift, Kovan'daki kürsünün üzerinde, yerden tavana kadar uzanan direklere bağlanmıştı. Onları Komuta'dan kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Lucan da oradaydı. Diğerleri de.

Kane yakasını çıkarmıştı ve o şey çıkarıldıktan sonra yapmak için tasarlandığı şeyi yapmıştı. Patlamış ve tabiri caizse evi yerle bir etmişti. Ya da çoğunu. Tavanın çökmesi o devasa direkleri devirmiş ve o kargaşada Çakal ve arkadaşı kaçmıştı.

Lucan Kane'i enkazın içinde bulmuştu. Yaka patlaması bir şekilde ondan uzaklaşmıştı, belki de bir arıza yüzünden, kim bilir. Onu havaya uçurmak yerine, enerji transferi geriye doğru uçuşmasına neden olmuştu.

çok fazla zarar görmemişti. Yüzünde, göğsünde ve ellerinde ciddi yanıklar oluşmuştu ve ardından Kovan'ın taş duvarlarından birine çarpmıştı.

Patlamadan hemen sonra Lucan'ın kendini kurtarmaktan başka bir şey yapmaya niyeti yoktu. Ama cesede takılıp düşer düşmez erkeği bırakamamıştı. O eski aristokrati kucağına almış ve tahliye yoluna doğru var gücüyle koşmaya başlamıştı. Şans ya da belki de ilahi müdahale, yoluna bir cip çıkarmıştı. Kane'i arabaya atmış, direksiyona geçmiş ve gaza basmıştı.

Doğru düşünemediği için TIR ve diğer kamyonlardan oluşan kervanı takip etmişti. Elinde başka bir kaynak ya da uygulanabilir bir plan da yoktu. Özgürlük, o an için en iyi hamle değildi. Esir kampının içinde mi? Nasıl çalışacağını biliyordu ve Kane için yardım olduğunu da biliyordu.

Bu yüzden sanatoryuma gitmiş, yeraltına inmiş ... ve hemşire Nadya'yı bulmuştu.

O zamandan beri Kane için ellerinden geleni yapıyorlardı ama pek de yardımcı oldukları söylenemezdi ve Cellat Lucan'ın kurtarıcı rutinini duyduğunda gülümseyerek Lucan'ın tasmaını çıkarmıştı.

Ve ona ya Caldwell'e gidip hapisanenin uyuşturucu operasyonunun yüzü olacağını ya da Kane'in öldürüleceğini söyledi.

Yavaşça.

Lucan eski aristokrata olan dostluğundan ya da özel bir sadakatinden dolayı bu baskıya boyun eğmemişti. Bu daha çok, erkeğin en önemli anda yapmaya hazır olduğu fedakârlıkla ilgiliydi. Uzun zaman önce, Kane'in sevdiği dışı öldürülmüştü ve o

cinayeti onun üzerine yıkılmıştı - bu yüzden hapse girmişti. Kendisinin sadece aldatılmakla kalmayıp hapis cezasıyla lanetlendiği şeyi iki kişi daha bulabilsin diye kendini yok etmeyi uygun görmesi, Lucan'a göre "asalet "in içindeki "asil "i ortaya çıkarmıştı.

Esir kampının korkunç sınırlarında ve kilitli kaldıkları soğuk, kalpsiz hayatta kalma mücadelesinde, bu onurlandırılması gereken bir jest gibi görünmüştü.

Ve şimdi buradaydılar, Kane yeraltındaki depoda öylece duruyordu, içindeki bir yaşam gücü ölmesine izin vermeyecek kadar inatçıydı. Biyolojileri gereği vampirler, işin içine tuz girmediği sürece yara izi bırakmadan iyileşirlerdi ve bunu insanlardan daha hızlı yaparlardı ama bu ölümsüz oldukları anlamına gelmezdi.

Lucan'ın Kane'in çektiği acılar dışında hiçbir pişmanlığı yoktu. Ne de olsa uykuya dalarken utanmak zorunda olmadığınız bir prensibinizin olması iyi hissettiriyordu. Ama Tanrım, erkeğin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bir kahraman gibi hissetmek zordu.

Koridorun sonundaki merdivenlerden bir kat aşağı indi ve uyku alanına girdi. Önde ve ortada bir muhafız olmamasına şaşırmıştı ama sonra gölgelerin arasından çıkan birinin hareketini fark etti. Bir duraklama oldu. Sonra erkek figürü tekrar gözden kayboldu.

Her zaman izliyorum. Her zaman bekler.

Kendi kendine küfrederek, yüz kadar ranzaya baktı ve sanki canlı varlıklar değil de nesnelermiş gibi sıkıştırılmış mahkûmları düşündü. Öfkesi kabardığında tekrar yürümeye başladı ve tavandaki armatürlerden yayılan ışık havuzlarının arasından geçti. Dörde sekiz metrelik dikey bölmeler üçer üçer üst üste dizilmişti.

Zeminden itibaren hepsi bir uğtan açıktı, ayakkabılı ve ayakkabısız sonsuz çift ayak boşluğa bakıyordu. Merdivenler her ağıklığın sağına monte edilmişti ve horultu kesik kesikti ama her yere yayılmıştı.

Nefes aldığında, kokuların yoğunluğu neredeyse bunaltıcıydı, ama aynı zamanda ęalıřma odaları, Cellat'ın duvarı ve özel odaları ve diğer güvenlik hükümleri gibi her şeyin yeni inşa edilmiş olmasından kaynaklanan taze ęam kokusu da vardı. İnşaat, taşınmadan önce Tanrı bilir kim tarafından yapılmıştı ve itiraf etmeliydi ki her şey enine boyuna düşünülmüştü.

İnsanlık dışı olması çok kötü.

Kendisine tahsis edilen yer merdiven boşluğundan çok uzakta değildi ve alt ya da orta yatak yerine st yatak bulabildiği için her zaman memnun olmuştu. Merdivenden çıkarak yerine yerleşti, ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Rio'ya gitmek istiyordu ama takip edilme riskini göze alamazdı.

Ve onu Cellat'ın ellerine bırakıyor.

Loş horultular sinirlerini bozup her yeri kaşındırmaya başlayınca, artık o eski kasetçalara sahip olmamasının çok kötü olduğuna karar verdi. Sahip olduğu tek şey çöküş sırasında yok olmuştu ve sadece bir kaseti olmasına rağmen o şeyi özlüyordu.

Duran Duran'ın "Hungry Like the Wolf "un yanı sıra başka hit single'ları da vardı.

"Rio" adında bir tane vardı.

Değil mi?



CHAPTER THIRTY

J Rio tu yataktan uzaklaşırken hasta konuştu. "Lucan seninle ilgilenecek."

Omzunun üzerinden baktı. "Aslında, ben ... Ben tek başımayım-"

"Beni sadece zorunda olmadığı zamanlarda değil, kendisi için de büyük tehlike arz eden zamanlarda kurtardı. Ona güvenebilirsiniz." Hastanın sesi daha da sertleşti. "İşte bu yüzden sen, Apex, ona zarar gelmemesini sağlamalısın. O Lucan'ın."

Rio kendini, kadınların, özellikle de kendisi gibi kadınların kimsenin sözde malı olmadığına dair içsel, özel bir öfkeye hazırladı. Ama göğsünün ortasında küçük sıcak bir nokta hissettiğinde, ne zaman 1950'lerin geleneksel seks rollerine geri döndüğünü merak etti.

Belki de kafasının arkasında açık bir yara olduğu için düşük seviyeli bir stafilokok enfeksiyonu geçirmiştir.

Doğru, diye düşündü. Ateş basması muhtemelen kan dolaşımındaki bakterilerin hafif ateş yapmasından kaynaklanıyordu.

"Apex?" diye sordu hasta.

Bir süre sonra diğer adam isteksiz bir mmrumph sesi çıkardı. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, "evet, tüm bu cinayet olayını soğutacağım" dan "beni içinde bulunduğun yataktan durdurmak için ne yapacaksın" a kadar her anlama gelebilirdi - ancak hasta biraz başını salladığında, en azından erkek çifti arasında çevirinin bir anlaşma olarak kabul edilebilir olduğu ortaya çıktı.

"Kendinizi tehlikeye atmayın-"

Öksürük, Rio'nun geri döndüklerinde tedavi edecek bir şey kalmayacağından endişe ettiği noktaya kadar hastayı kesti. Ama sonra ciğerler sakinleşir gibi oldu.

"Hadi," dedi Apex acımasızca.

Rio perdeyi geri çekmeye gittiğinde, bir eliyle onun koluna yapıştı. "Önce ben. Her zaman."

Sesi yumuşaktı. Gözleri bir çift saldırı tüfeği gibiydi.

"Devam edebilirsin," dedi. "Ama sana evet demeyeceğim, o yüzden bu konuda nefesini tutma derim."

Apex'in kaşları kalktı. Sonra da açık alana doğru ilerledi. Rio da adımını atarken, o-

Başının üzerine bir şey indi, büyük bir örümcek ağına benzeyen yumuşak bir şeydi ve hemen kanat çırpın, şimdi ağırlaşan ağırlığa karşı savaştı.

"Kes şunu," diye tersledi Apex. "Kokunu maskelememiz gerekiyor." "Ne?"

Bir çekiştirme oldu ve sonra her şey omuzlarından indi. Kendine bakarak, "Hemşire üniforması mı?" dedi.

"Bu son yatak değişiminde kullanıldı ve çamaşırhaneye gidiyor."

Lekeleri açıklıyor, diye düşündü.

Apex gitti ve 1980'den kalma bir sekreterin ofisinden fırlamış bir masanın çekmecesini açtı. Geri döndüğünde onu ovalamaya başladı.

"Bekle-ne yapıyorsun-"

Adamın elleri hızlı ve kişiliksizdi, devetüyü rengi cübbenin kıvrımlarının üzerinden hızlı ve sert bir şekilde geçiyordu. Her dokunuşta burnuna daha fazla tütsü kokusu geliyordu.

"Yapabileceğimizin en iyisi bu," diye mırıldandı kahverengi çubukları masaya geri atarken. "Şimdi beni dinle, dışarıdayken etrafta dolaşma. Arkamdan gel, başını aşağıda tut ve ..."

Adam konuşmayı kesince, kadın tekrar kendine baktı. "Ne?"

"Bilmiyorsun, değil mi?" dedi uzaktan. "Neyi bilmiyorum?"

"Gerçekte olduğun yer."

"Bana bir harita çizmek ister misin? Bu harika olur.

Teşekkürler." "Konum hakkında konuşmuyorum." Apex başını salladı

ve kapüşon parçasını yukarı çekti, ağ yüzünün üzerinde sallanarak yerine o t u r d u . "Bu berbat bir şey. Bil diye söylüyorum."

"Gerçekten mi?" Rio sabırsızlıkla ekranı düzenledi. "Fark etmemiştim. Ritz'de olduğumu sanıyordum."

"Hadi şu işi bitirelim."

"Daha fazla katılamazdım."

Kapıda, adam eğilip koridoru kontrol ederken o da - adamın etrafa saçtığı saçmalıklar yüzünden - geride durdu. Sonra adamın işaretiyle ona katıldı; ancak kadın adamın yanına düşerken adam kadının sırtına dirsek atarak mızrağın ucunu ona doğru çevirdi.

"Peki silahın yanında mı?" diye tısladı.

"Hayır," diye mırıldandı, "kıyafetime uymadığı için geride bıraktım."

Adam küfretti. "Lucan sana nasıl dayanıyor?"

"Ben de sizin hastanız için aynı şeyi merak ediyorum."

Apex durdu. "O benim hastam değil."

"Doğru ya. Bu yüzden onun yatağının yanında ağlıyordun-" "Zorlama, kadın."

Rio kaputun ve ekranın altından ona GaÇkın GaÇkın baktı ve yüzünü görememesinin en iyisi olduğunu biliyordu.

Adam ilerlemeye devam ettiğinde, onu dürtmeyi bırakmaya karar verdi. Her ne kadar eğlenceli olsa da, nerede olduklarını ezberlemeye başlaması gerekiyordu.

Mümkün olan en kısa sürede her şeyi yazması gerekecekti.

Ve hey, adamla eşleşmekle ilgili iyi haber? Apex onu o kadar sinirlendirmişti ki artık ölen kardeşini o kadar da düşünmüyordu.

Yaşasın.



Lucan ranzasında gözleri kapalı yatarken, zamanda geriye gitti, kısa süreli anıları tersine çevrilmiş bir selüloit film makarası gibiydi, insanlar kapılardan geçmek yerine dışarı çekiliyor, koridorlar ters yönde akıyor, söylediği sözler boğazına, ciğerlerine doluyordu.

Ve sonra olmak istemediği ama kurtulamadığı yerdeydi.

Şu anda dudaklarıma bakma şeklin. Bu konuda bir şey yapmak ister misin?

Şimdi ilerledi, ama ağır çekimde, kadının ona bakışının, kokusunun, göğüslerinin yumuşaklığını sert bedeninde hissedişinin tadını çıkararak

göğsünü. Ve sonra ağzı onunkine değdi-

İçinden gelen iniltiyi yutkundu. Ve sesin içeride kaldığından emin olmak için birkaç kez yerini değiştirdi - kilidin içindeki bir anahtar kadar sıkı olduğu düşünüldüğünde bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Çok fazla yer yoktu.

Kalçaları yuvarlandıkça, benekli johnny'nin ereksiyonu Çünkü . her şey o oldu düşünmek fermuarının arka tarafına sürtündü. Uzayan dişlerini göstererek, eli menzile girecek şekilde kolunu hareket ettirdi ve sonra ne yapacağını düşündü.

Gerçekten burada mastürbasyon yapmak mı istiyordu? O klinikte hasta yatağındayken-

Teknik olarak hasta değildi. Yaralıydı. "Oh, bu çok daha iyi," diye mırıldandı.

Gözlerini kapadı -çünkü asla bilemezsiniz, belki de pislik olmak yerine uyuyabilirdi- ... ağzını onunkine bıraktığı ana geri döndü.

Elinin biraz hareket etmesi ve elini kapatması için beyninden herhangi bir emir almasına gerek yoktu.

Lucan tısladı. Avucunun kalın shaftının üstündeki ağırlığı onu hayır diyemeyecek kadar güçlendirdi. Bir bacağını gidebildiği yere kadar uzatarak, ki bu hiç de uzak değildi, leğen kemiğini kadının sıcak, ıslak seksine giryormuş gibi itti.

Daha çok tıslama.

Sonra da diğer kabinlerdekiilerin onu duymasını umursamadı.

Rio'yla o yatağa geri dönmüştü ve onu ölesiye öpüyordu - ve bu bir fantezi olduğu için Kane'i kliniğin görüntüsünden çıkardı ve kilidi olmayan kapıyı kilitledi.

Sonra Rio'nun giysileri ne o ne de kendisi çıkarmadan kayboldu, göğüsleri adamın gözlerine, ellerine ve ağızına maruz kaldı.

Ve sonra pozisyon değiştiriyorlardı. Kadın
"Fuuuuck," diye inledi adam fermuarını indirirken ve Sikini kaldırdı.

Rio hayal alemindeyken onu geri itti ve sonra dört ayak üzerine kalktı.

Omzunun üzerinden bakarken gözleri cinsel bir ateşle parlıyordu. Acı çekiyorum, Luke. Bana yardım edebilir misin?

Ya da onun gibi bir şey; dudakları hareket ediyordu ama onu gerçekten duymuyordu. Ne yapacağını söylemesine ihtiyacı olduğundan değil.

Bacaklarının arasındaki parlayan şerit, ihtiyacı olan tek şeydi.

Lucan bir hamlede kızın üzerine çıktı ve ereksiyonu kızın cinsel organını delip geçti.

Elinde patlayan orgazm fanteziye dönüştü: Avucu yukarı aşağı gidip gelirken, çekiştirirken, iterken, çekerken ve boşalırken pantolonunun önüne ve eşofmanının eteklerine fışkırırken... zihninde ona kendi kokusunu pompalıyordu.

Onu işaretliyorum.

Öyle ki onu yerinde tutmak için omzunu ısırdı ve cinsel organının üst kısmına uzandı-

O wolven değildi.

O iğrenç fark ediş her şeyi soğuttu. Bir anda.

Eli durduğunda ve fantezisi rayından çıkıp hayallerinin köprüsünden serbest düşüşe geçtiğinde, başını sert palete çarptı. Birkaç kez.

Melez bir wolven olduğu için ona tepeden bakabilecek bir vampir bile değildi - çünkü değerli kadınlar onun gibi yaratıklarla yatmazdı.

Rio onun türünün var olduğunu bile bilmiyordu. Kendi türünün.

Ve eğer öğrenirse, bu onlar için işleri daha iyi hale getirecek türden bir haber olmayacaktı. Onlar için daha kolay.

Onlar için mümkün.

"Siktir," diye inledi kendine bakarken.

Tavandaki ışıkların parıltısında, kendi gerçekliği ve buna bağlı olarak ikisi hakkında görmesi gerekenden fazlasını gördü.

Her tarafına boşalmış olması ve şimdi temizlemesi gereken yapışkan, soğuk bir pislik olması, her şey için mükemmel bir yorum gibi görünüyordu.

Özellikle de geleceklerini.



Rio yerin büyüklüğünü büyük ölçüde küçümsemişti
-Ve operasyon. Apex'le birlikte kullandıkları
merdiven bir sahanlığın etrafından dolanıyordu.

Bir üst kata çıktıklarında durdu ve sanki canlı bir yangına
dair kanıt arıyormuş gibi havayı koklarken düşüncelerini
toparlıyor gibiydi.

O her ne halt ediyorsa... o sırada kadın ağır bir yangın
kapısının tel örgülü camından içeri baktı. Uzak taraftaki
koridor kolayca altmış ayak uzunluğunda ve on ayak
genişliğindeydi. Ham tellerden sarkan bir dizi ampul uzak
bir uca doğru ilerleyişini aydınlatıyordu ... ve ne
gördüğünden emin değildi.

Duvarlarda kesikler vardı, üçerli gruplar halinde dizilmiş
ve orta ve üst katlara çıkan merdivenleri yerleştirmek için
yeterince aralıklı küçük eğri tepeli delikler. Neredeyse bir
tür uyku kompartımanı gibiydiler-

"Hadi," diye tısladı Apex. "Burada yakalanmak istemeyiz."

"O zaman neden durdun?" Kadın ona tekrar baktı. "Bütün bu boşluklar da ne?"

"Seni ilgilendirmez."

Adam onu uzaklaştırırken, kadın kafasında bazı hesaplamalar yaptı. Bir tür ranzalı sistem olduklarını varsayarsak

-Tanrım, tesiste birkaç yüz işçi var.

"Burada kaç kişi var?" diye sordu, her ne kadar hesabı çoktan yapmış olsa da ve yapmamış olsa bile, ona kesinlikle yardım etmeyecekti. Daha çok toplam sayıya inanamıyormuş gibiydi.

"Ana kata kadar çıkacağız. Bazı açılardan daha tehlikeli, bazı açılardan ise daha az tehlikeli."

"Bunu Yelp'te **burası** için yazdığım yoruma ekleyeceğim.

Teşekkürler."

Bir sonraki kata geldiklerinde, yangın kapısında durmasına fırsat vermedi. Sadece pencereden başka bir uzun koridora bir bakış attı. Altındakinin aksine, bu kat çok daha aydınlık görünüyordu ve uyku bölmeleri yoktu. Duvarlar da tamamlanmıştı, ancak gördüğü kadarıyla sadece ham alçıpanla kaplanmıştı.

Bir sonraki sahanlıkta Apex, içinde pencere olmayan çelik bir kapının önünde durdu. Kulağını çelik panele dayayarak dinlerken nefes bile almıyor gibiydi.

Sonra ona döndü. "En alttaki iki kat tamamen yer altında. Bir sonraki de çoğunlukla öyle. Ancak burası hiç değil, bu yüzden hızlı hareket etmem gerekecek. Yolu açar açmaz soldaki kilitli olmayan ilk kapıya gideceğiz. Burası bir dinlenme odası. Boş olacak ve pencereler tahtayla kapatılmış, yani daha güvenli. Üç deyince. Bir . . . iki . . . üç-
"

Apex metal paneli yırtıp açtı ve ardından zehirli gazla vurulmuş gibi geri çekildi. Kolunu yüzüne doğru kaldırarak eğildi ve savunma pozisyonunda çömelerek öne atladı. Tehlikeli bir koku almamasına rağmen, Rio onun koruyucu duruşunu taklit ederek cüssesinin arkasına geçti ve küflü halı, soyulmuş duvarlar ve çökmekte olan tavanın belli belirsiz izlenimi kaydedilirken nefesini tuttu. Önlerinde, zayıf güneş ışığı koridoru bölüm bölüm aydınlatıyordu ve o soluk altın şeritlerin etrafından dolaştı.

Tam önünde, Apex bilincini korumak için mücadele ediyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu ve hızı yavaşlıyordu. Kapıların önünden geçerken her birinin kolunu denedi. Hepsi kilitliydi-

Adam sendeleyip yere düşerken, "Tanrım," diye mırıldandı.

Adam ayağa kalkmaya çalışıp başaramayınca, kadın onun başında durup etrafına bakındı. Vurulmuş muydu? Hiçbir şey duymamıştı.

Rio onun çırpınan kolunu yakaladı ve halıdan aşağı sürükledi. "Neyin var?"

"Yardım edin. . . bana . . ."

Havada kötü bir şey yoktu, etrafta başka kimse yoktu ve kanaması ya da bir kurşunla yaralanmış gibi görünmüyordu. Ama şimdi soru sormanın sırası değildi.

Onu üzerine çekerek kolunu omuzlarına attı, ağırlığını destekledi ve belini sıkıca kavradı. Birlikte topallayarak ilerlediler, koridorda yarım yamalak bir yol açtılar, cübbesi ona çelme takıyordu. Her açık kapıya baktı, devrilmiş ofis mobilyalarına, duvar yazılarına, ara sıra dışarıdaki dağınık manzaraya dikkat etti.

yapraksız ağaçların manzarası. Her boşlukta ona devam etmesini söyledi.

"Daha ne kadar var?" diye homurdandı. "Orada . . ."

Tamam, bu onların son bölgesini kesinlikle hiçbir şeye indirgemedi.

Tam onu düşürmek üzereyken, eli dışarı fırladı ve bir düğmeye tutundu. Güçlü bir hareketle mekanizmayı serbest bıraktı ve kapıyı ardına kadar açtı; sonra da kendini kadının üzerinden iterek bir sarhoş gibi öne doğru düştü ve işe yaramaz uzuvlarının çarpmasıyla yüzüstü yere çakıldı.

"Kapıyı kapat, kapat şu lanet kapıyı," diye inledi.

Rio içeri ateş etti ama eşyaları çarpmadı çünkü altlarında insanlar vardı. Belki üstlerinde de. Ve ayak sesleriyle yeterince gürültü çıkarmışlardı.

Gözlerini dikkatlice kapattığında bir anda her yer zifiri karanlık oldu ve boşlukta süzülürken yönünü bulabildiği tek şey adamın acı dolu nefes alışının sesiydi. Ancak gözleri alıştı; pencere çerçevesi olduğunu düşündüğü şeylerin üzerine çivilenmiş panellerin etrafındaki yumuşak bir parıltı sayesinde bir tezgahın, bir lavabonun, yan yatmış bir masanın ve köşedeki bir iğli sandalyenin gölgeli hatları boşluktan sıyrıldı.

Apex hırıltılı bir sesle, "Salak," dedi.

"Affedersiniz?" Rio kendini dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Neler oluyor? Yaralandınız mı?"

"İşte, bu bir asansör. Ağırlığın onu aşağı indirecek. Hazır olduğunda seni yukarı çekeceğim."

"Alınma ama nefes almak şu anda senin için bir zorluk gibi görünüyor. Önce buna odaklanmaya ne dersin?"

"Git, iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Rio onun işaret ettiği yere baktı. Yolun karşısında, duvarda bir panel vardı.

pervaz. İç kısımdaki kare üç metreye üç metre boyutlarındaydı ve alt kısmında bir tutamağı vardı.

Adam öksürdü ve ona hastayı düşündürdü. "Aşağı indiğinde ne gördüğünü anlayacaksın. Yapman gerekeni yap ve seni yukarı çekmem için hazır olduğunda şaftı çağır."

"Silahım yanımda," diye mırıldandı, ondan çok kendi kendine.

Her ne kadar saygısız bir baş belası olsa da onu bırakmak istemiyordu. Yine de yapmaları gereken bir iş vardı, bu yüzden ayağa kalktı ve ayak tabanlarının altında sıva parçaları gıcırdayarak odanın içinde ilerledi. Servis asansörüne vardığında paneli kaldırdı. O kadar karanlıktı ki, boyutunu anlamak için etrafı yoklaması gerekti.

"Cübbemi çıkarmalıyım. Yoksa sığmam." "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Boğucu başlığı çıkarıp atmak ve derin, özgür bir nefes almak rahatlatıcıydı. Sonra bir ayağını boşluğa soktu ve kalçasının içi protesto için yanarken yüzünü buruşturdu.

"Daha fazla yoga dersine gitmeliydim," diye mırıldandı.

"O da ne?"

Rio arkasına baktı. Apex hâlâ pencere kenarında ölü bir sinek gibi yatıyordu, kolları ve bacakları acıyormuş gibi kıvrılmıştı.

"Olacağından emin misin-" "Git."

Rio içeri uzandı ve oldukça iyi tutabileceği bir şeyin dudağını buldu. Kendini üç metreye üç metrelik bölmeye çekerken, makaralı kutunun zemin içindeki rayında sallanması endişe vericiydi. Ve lanet olsun, kafasını yana doğru sıkıştırırken

omuzları oturdu, kafatasının arkasındaki hassas nokta bir banshee gibi bağırdı.

"Lütfen beni öldürme," dedi gözleri dar iç mekanda gezinirken - ve ona ölüme düşme ihtimali hakkında hiçbir şey söyleyemedi.

"Sen dalga geçmediğin sürece, ben de geçmeyeceğim."

Gemi asansöründen dışarı ters ters baktı. "Seninle konuşmuyorum. Ve yanıyorsun, ağırlığım bu şeyi hareket ettirmek için hiçbir şey yapmıyor. Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyim ama bu bir sorun."

Birkaç kez hızlıca nefes aldı ve sonra Apex homurdanarak ayağa kalktı. Kendini sürükleyerek duvara dayadı.

"Kapıyı kapatacağım ve seni elle indireceğim." "Nasıl-"

Duvardaki gömme paneli açtı. "Bekle."

Rio gözlerini kapadı ve sanki uzaklaştırabileceği insanlarmış gibi onu sıkıştıran duvarları itti. "Asılmak zorunda olan ben değilim. Bu şey benim ağırlığım için uygun mu?"

"Göreceğiz, değil mi?"

Servis asansörünün kapısını onun üzerine kapattı.

Bir çarpma oldu. Ve bir tane daha.

Nefesi gürültülüydü. Kalbi de öyle-

Squeak. Squeak. Gıcırtı . . .

İniş yavaştı ve acı vericiydi çünkü insan vücudu ancak bir piknik soğutucusunun sığabileceği büyüklükteki bir alana sıkışmak için yaratılmamıştı. Pistteki her tümsekte ve Apex'in tutuşunu değiştirdiği her duraklamada, bir şeylerin kırılacağı ve Tanrı bilir kaç kat aşağıya fırlayıp her tarafı paramparça edeceği korkusuyla savaşmak zorundaydı.

Bu sefer, yumru farklıydı.

"Dur," dedi, sesini şaftın yukarısına yansıtarak.

"Şşşt," diye karşılık verdi. Ama merhaba, durdu.

Otoriter erkekler hakkında mırıldanarak önündeki panelin etrafını yokladı ve altta bir tutamak buldu; bu da yapımcıların bu şeyin bir uyuşturucu inine sızma sırasında bir hastayı ebedi ödülüne giderken biraz acıdan kurtarmak için acil durum asansörü olarak kullanılacağını öngörüp öngörmedikleri sorusunu akla getiriyordu.

Rio tuttu -hayır, bu bir tutamak değil, bir dirsekti- ve çekti. Sertçe çekti. Omzunu içine soktu-

Squeak!

Yüzünü buruşturarak dondu kaldı. Üzerine hiçbir şey gelmeyince paneli daha da yukarı itti. İşlevine karşı savaşıyordu, bir tür direnç tam olarak yaptığı şeyi engellemek için kilitlenmişti.

Sanırım kehanet gücü konusunda bir hayırdı. fabrikatörler, en azından onun gibi birinin kargo olması söz konusu olduğunda. Ya öyle ya da simit ve krem peynirden ya da belki bir meyve tabağının patlayıp özgürlüğüne kavuşmasından endişe ediyorlardı.

Paneli sonuna kadar açtığında, kafasını içeri soktu-

"Lanet olsun."

İyi aydınlatılmış alan büyük bir sınıf büyüklüğündeydi ve sanki bir sınıf olarak kullanılıyormuş gibi, üç sıra halinde birkaç düzine masa kurulmuştu. Her masanın bir kenarında bir çift sandalye, yüzeyinde ise küçük çekiçler ve düz pasta bıçakları da dahil olmak üzere bir dizi terazi, kase ve alet vardı. Yerde düzenli aralıklarla yerleştirilmiş kutular ve etrafta da tekerlekli kutular vardı. Çalışma alanının en ucunda iki düzgün masa, birkaç merdiven ve-

Uzak köşedeki selofan sarılı balyaları hemen tanıdı ve kilolarca uyuşturucunun beş ila altı fit yüksekliğinde metal bir kafes kutuya kilitlendiğini görünce şaşırmadı.

Kendini servis asansöründen kurtararak masalar arasında sessizce ilerledi, beyni her şeyi anlık olarak görüntülerken aynı zamanda bazı hesaplar da yapıyordu. Yirmi dört masa, bir masada iki kişi, yani kırk sekiz işçi. Yine de bu uyku bölmelerinden birkaç yüz tane varmış gibi görünüyordu.

Bu yüzden daha fazla çalışma odası olması gerekiyordu.

Çıkarımlar başını döndürdü. Bu büyüklükte bir organizasyon durup dururken ortaya çıkmamıştı. Bu, büyük miktarda ürünü yaymak için geliştirilmiş bir stratejinin parçasıydı. Belli ki uzun zamandır çok fazla uyuşturucu satıyorlardı ama neden sokaklardan gelen hiçbir uyuşturucu piyasası istihbaratı böyle büyük bir balinadan bahsetmemişti?

Yine de, her zaman üstünlük döngüleri vardı, tutuklamalar yapıldıkça ya da ölümler gerçekleştikçe dönemler gelip geçiyordu. Belki de bu operasyon ülkenin başka bir yerinden buraya gelmiş, Caldwell'in Manhattan'a yakın konumundan ve Vermont, Massachusetts, New Hampshire ve Maine'e daha fazla erişilebilirliğinden en iyi şekilde yararlanmaya hazırdı.

Bir masanın yanından geçerken durdu ve yerdeki karton kutulardan birini açtı. İçi küçük poşetlerle doluydu.

. . ve her birinin üzerinde demir haç damgası vardı.

Luke hiyerarşide ne kadar yukarı çıkmıştı? diye merak etti.

Muhtemelen oldukça uzaktaydı. Şehre dönerken onu konuşturması gerekiyordu.

Devam ederek, kilitli kilolara gitti ve sokak değerini bile tahmin edemedi. Ama tahmin edebiliyordu ve milyonlarcaydı. Ne kadar ürün

tüm operasyonda ellerinde miydi? Ve buraya nasıl getirdiler? Önceden ve sonradan işlenmiş ilaçları taşımak için yükleme rampaları ve diğer depolama tesisleri gibi şeyler olmalıydı. Burada gördükleriyle mi? Buraya kilolarca kokain ve eroin sokup çıkarabilirlerdi ve belli ki ithalatçılarla bağlantıları vardı, böylece düzenli bir akış sağlayabilirlerdi.

Aklımı başımdan aldı-

Kapının kolundan gelen ses başını çevirmesine neden oldu ve tam kapı açılırken yere düştü.

Odanın ta öbür ucundan siyah üniformalı bir adam girdi ve her şeyi daha da parlak hale getiren bir ışık düğmesine bastı.

Kalbi hızla çarpan Rio, botları yürümeye başlarken masaların ayaklarının arasından ve karton kutuların etrafından baktı ... servis asansörünün kapağının hâlâ yukarı itildiği yere.

Birinin odaya girdiğinin kanıtı. Ve hala içerideydi.



I Sonunda, Lucan yerinde duramadı. Kendi üzerine boşaldıktan sonra, "merhaba-adım-Wolfie-ve-'cuz-ben-akraba-olduğum-için-değil" ile bu havayı öldürdü. Beethoven, Rio'yu görmeye gitmeliydi.

Kendi kendine bunun onun güvende olduğundan emin olmak için olduğunu söyledi. Ayrıca Cellat'la hesaplaşmasından sonra onu takip eden birileri varsa, şimdiye kadar bir şey yapmasını beklemekten sıkılmış olacaklarını söyledi.

Ve iç eleştirmenine Rio'yla ilgili seyahat tutkusunun, aptal sapıyla el sıkışma anlaşmasını başlatan öpücükle hiçbir şekilde bağlantılı olmadığını da söyleyebilirdi. Hem de hiç. En ufak bir şekilde.

Her neyse.

Ama evet, odasından çıkıp merdivenlere doğru yürürken bir sürü iç monolog devam ediyordu. Diğer uçtaki güvenlik görevlisinin ayrılışını sorgulamayacağını biliyordu - tıpkı giriş yaptıktan sonra geç gelişinde sorun çıkmadığı gibi. Onlar

Cellat'la yaptığı iş sayesinde kendi başına gelip gitmesine alışkındı.

Yangın kapısını çekerek açtı ve en alt kata inerken hızlı adımlarla ilerledi.

Lucan durdu. Havayı kokladı.

Tütsü ... ve Kane?

Hemşire Nadya buraya gelmiş olmalı, diye düşündü yeniden koşmaya başlarken.

Merdivenlerin dibinde durup geldiği yere baktı ve korkuluk desteklerinin kafeslerinden içeri baktı. Bir şey görmeyince ya da duymayınca kliniğe doğru ilerledi. Koridor sonsuza dek uzanıyor gibiydi ve depo odasının kapısına gelir gelmez kapıyı ardına kadar açtı ve Rio'nun yatağına doğru baktı-

Boştu, çarşafklar olduğu gibi dağınıktı .

. Sanki aceleyle kalkmış gibiydi. Kalbi kaburgalarına çarparken arkasına yaslandı ve koridora baktı.

Tabii ki. Banyo.

Kendine sakin olmasını söyleyerek kapalı kapıya doğru gitti. Kullandığı sabunun kokusu havada asılı kalmıştı ama soluktu ve onun kokusunu alamadığı için rahatlamıştı. Onu başarılı bir şekilde kamufle etmeyi başarmışlardı.

Hiç de uygun olmayan bir heyecanla kulağını panele dayadı. Yüzüne karşı soğuktu.

Ve uzak tarafta hiçbir şey duyamadığında daha da soğudu.

Kapıyı çaldı. "Rio?" dedi usulca.

Yanıt gelmedi.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken, esir kampı birdenbire gerçekten çok tehlikeli göründü.

Sanki son bilmem kaç on yıl bir partiymiş gibi? "Rio?"
Daha çok kapıyı çalarak. "Rio. Cevap ver yoksa geliyor."

Omzuyla kapıyı itti ve kapı ardına kadar açıldığında kocaman bir hiçlikle karşılaştı. İçeride değildi.

Lucan hızla kliniğe döndü ve doğruca kadının yattığı yatağa doğru yürüdü. Eğilip yatağın altına baktı. Silah yoktu.

"Orospu çocuğu-

" "Lucan?"

Başı Kane'in yatağının etrafında asılı duran perdeye doğru savruldu. "İyi misin?"

Pek çok nedenden ötürü, o olmasaydı adama yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. Ama en önemlisi Rio'yu bulması gerektiği idi.

"Lucan . . ."

Başka biri olsaydı, onları defederdi. Ancak Cellat'ın keşfettiği ve Lucan'ın da çok iyi bildiği gibi, aristokrat onun göz önünde bulundurmadan edemeyeceği biriydi. Kısa bir süre için bile olsa. Şu anda olması gerektiği gibi.

Örtüye doğru giderek onu geri çekti ve yüzünü bir saniyeliğine başka yöne çevirdi. Erkeği her gördüğünde yeni bir dehşete kapılıyordu.

"Hey," dedi, "bir şeyle uğraşıyorum, ama sonra-"

"Apex'le birlikte," diye araya girdi zayıf bir ses. "Senin dışın."

"Ne?"



Çalışma odasının zemininde yatan Rio, servis asansörüne doğru ilerleyen gardiyanı ya da her ne haltsa onu izledi. Belli ki bir Geylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama yine de, lanet olası Geyin üzerinde Las Vegas oku yanıp sönen neon bir Gey olsaydı daha büyük bir ipucu bırakamazdı.

Arkasına bakarak kafeslerindeki ilaç demetlerini ölçtü ve yükün tekerlekli bir platform üzerinde olduğunu fark etti.

Bir araba ile aynı miktarda açıklığa sahipti.

Mümkün olduğunca az hareketle karnının üzerine yattı ve çıplak avuçlarıyla dizlerini kullanarak kendini ileri doğru çekti. Alt şasiye yaklaştığında başını yana eğdi ve dua etti - dua etti - kafesi sarsmaması için ya da-

"Bu bir çeşit -ne olduğunu bilmiyorum. Duvardaki bir kutu gibi. Hayır, daha önce böyle değildi. Kahretsin, oraya çıkmayacağım-"

Kelimeler kısa kesildi ama bunun adamın onu fark etmesinden mi yoksa aradığı kişi tarafından sözünün kesilmesinden mi kaynaklandığını anlayamadı.

Botlar ona doğru tepinmeye başladığında, bunun birincisi olmasından korktu.

Kafesin platformunun altından dışarı bakarken, bir dizi askeri sınıf ayakkabı çöp kutusuna inip tam saklandığı yerin önünde durduğunda nefes almamaya çalıştı.

"Kokunu alamadığımı mı sanıyorsun, insan?"

Bir dizi homurtu duyuldu ve örtüsü kenara çekilip yuvarlanarak uzaklaştı. Bu onu ortaya çıkarırken Rio kafasına nasıl bir kurşun yağmuru düşeceğini merak etti

Eğer bir pivot ve tetik çekerse. Ama bunun onun tek şansı olduğunu düşünürsek-

Göz ucuyla, yerde kayan küçük kırmızı bir nokta yakaladı ve görüş alanından çıkarken, lazer dürbününün kafatasının arkasına saplandığına dair iki dişine bahse girebilirdi.

"Ayağa kalk."

Buna uymamak için hiçbir neden yoktu ve bunu yapmak için çok tetik parmaklı bir neden vardı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkarak kolunun etrafına baktı. Adam hemen yanında, yaklaşık bir metre ötede duruyordu, botlarının parmakları tıpkı silahı gibi ona dönüktü. Kalın boynunun üstündeki yüzü sıkılmıştı.

"Buradan asla canlı çıkamayacaksın," dedi.

Gözleri mavinin bir tonuydu ve vücudunun üzerinde geziniyorlardı, ama cinsel bir şekilde değil. Daha çok onu bir tabut için ölçüyor gibiydi-

"Küçük alanlara
sığarım." "Ne?"

"Ben geri çekilebilirim."

Başını iki yana salladı. "Kapa şu lanet çeneni-"

Rio hemen ayağa fırladı, silahı iki elinin arasına aldı ve namlunun yönünü değiştirdi. Muhafız ne olduğunu anladığında, silahı onun dikkatsiz tutuşundan çekip aldı ve tam kasıklarına sapladı.

"Çok dikkatli hareket etmek isteyeceksin," diye homurdandı. "Hızlı hareket edersen gerilirim ve tanrım, endişelendiğimde seğiririm. Klik, klik, oopsie."

Adamın onu yakalayamaması için geri sıçradı. "Ne yaptığının farkında değilsin," dedi acımasızca.

Hâlâ telaşlanmaktan ziyade ilgisiz görünüyordu, kadınların hiçbir zaman pek de önemli olmadığına inanıyordu.

Tehdit. Ve belki de onun kendisine insan dediği için iltifat etmeliydi - onun oyun kitabındaki diğer tüm aşağılayıcı isimlerin aksine.

Geri çekilerek en yakın masaya kadar gitti-

Birdenbire, garip bir kafa karışıklığı kafasına somut bir darbe gibi çarptı, düşünceleri o kadar dağıldı ki, ondan aldığı silah kendi iradesiyle aşağı inerken, onu durduramadı: Koluna yukarıda kalmasını emretmesine rağmen, kol bu emre itaat etmeyi reddetti.

-Silahı muhafıza doğrultmak için mücadele etmeye başladığında, ön lobunda delici bir baş ağrısı parladı.

Adam ona doğru yürüdü ve "Silahı bana ver." dedi.

"Hayır..."

Yine de sanki elinde bir kumanda varmış gibi emin olan Rio silahı çevirdi ve dokuz milimetrelik kabzayı önce avucuna yerleştirdi.

Muhafız şimdi keskin köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Dediğim gibi, ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

Rio ne için ağzını açtığını bilmiyordu. Hiç düşünemiyordu. İletişim kurma dürtüsü oradaydı ama tüm kelime dağarcığı kullanılamaz haldeydi.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti. Ayakları yürümeye başladı, onu odanın karşısındaki kapıya doğru götürüyordu, adamın geldiği kapıya.

Vücudu masaların etrafında dönerken, kendi kendine bundan kurtulmanın bir yolu olması gerektiğini söyledi. Sadece düşünmesi gerekiyordu-

"Benim için kapıyı açar mısın?"

Sanki kontrolün kimde olduğunu kanıtlamak istermiş gibi, elinin uzanıp düğmeyi çevirmesini izledi. Sonra eşyaları araladı ve adam geçerken kenara çekildi.

"Gel hadi."

Dize getirilmiş bir köpek gibi onu takip etti, vücudu onun kontrolünde değildi, iradesi başka bir yerdeydi.

Emir almadan -en azından sözlü olarak- trans halinde koridorda yürüdü, içinden kalın çubuklar çıkan ve ortasına bir kapı yerleştirilmiş bir tür duvara doğru ilerledi.

Bir anda zihni dehşet görüntüleriyle doldu, erkekler ve kadınlar o kazıklara asılmış, levyelerle, çekiçlerle, uzun zincirlerle dövülmüş ve sonra orada bırakılmıştı, hırpalanmış vücutlarından kan damlıyor ve yerde birikiyordu.

Siyahlar içindeki bir figür, muhafız değil ama başka biri, onların ölümünü izlerken gülümsüyordu.

Dehşet verici slayt gösterisinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sanki tüm bunlara bizzat tanık olmuş, kendi anılarıymış gibi canlıydı.

"Seninle çok eğlenecek," diye söylendi gardiyan. "Tam onun tipisin."



Lucan koşarak merdiven boşluğuna geri döndü. Lanet olsun, merdivenlerden inerken tütsünün kokusunu almıştı ama hemşirenin de mi kokusunu almıştı? Bu yüzden atılmıştı-Rio

kokusunu maskeleyerek için Nadya'nın cübbelerinden birinin içine konmuş olmalı.

Apex o insan kadını canavarın ağzına götürürken ne düşünüyordu? Kane'e yardım etmek iyiydi ama lanet olsun.

Çalışma odalarının bulunduğu katın sahanlığına vardığında, yangın kapısının cam penceresinden bakarak herhangi bir karışıklık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Her şey sıkı sıkıya kilitlenmiş ve gündüz saatleri için her zamanki gibi işliyor gibiydi. Ve en uçta, bir çift nöbetçi duvarın önünde yerlerini almışlardı ve mandalların hiçbirinde bir şey yoktu.

Belki o ve Apex çoktan girip çıkmışlardır.

Ya öyle ya da Cellat onu özel bir parti için odasına götürmüştü. Nerede o lanet deli adam

onun şahdamarını ısırır ve sırf kıkırdamak için içip kuruturdu-

Tam tepemizde bir kapı açılıp kapandı.

Lucan buharlaşarak havaya karıştı ve bir yarasa gibi havada asılı kalarak saldırmaya hazır bir şekilde üzerindeki inişin altında yeniden şekillendi.

Apex bir o yana bir bu yana yalpalayarak merdivenlerden indi. "Şimdi olmaz, wolven. Bir sorunumuz var-"

Lucan elini bırakarak vampirin önüne düştü ve piçin üzerine atılarak boğazını yakalayıp onu geri çekilmeye zorladı.

"Klinikten ayrılmaması gerekiyordu!" Diğer erkeği duvara yumrukladı. "Aklından ne geçiyordu-"

"Bu . . onun fikriydi. Onun ... i ... dea ..."

Sözcükler, aptal bok parçasını betona defalarca vururken, vururken, vururken ortaya çıktı.

"Cellat ... onu ... aldı."

Lucan ekmek hamuru rutinini bıraktı. Bir anlık şokun ardından yüzünü öne doğru iterek dişlerini gösterdi. "Dua et de yaşasın. Yoksa seni çıplak ellerimle öldürürüm-"

"Onu durdurmaya çalıştım, pislik!" Apex bir hamleyle kurtuldu ama sonra kendi ayağına takıldı, merdivenlere düştü ve benzini bitmiş gibi yığıldı. "Lanet olsun."

"Sana inanmıyorum," diye tısladı Lucan.

"Benimle tartışmak mı yoksa onun hayatını kurtarmak mı istiyorsun? Onu Cellat'ın özel odasından çıkarmalıyız. Bulduğum yerden konuştuklarını duydum-"

"Siktir git. Kimse sana güvenemez-"

Apex ayağa fırladı ve Lucan'ın ızgarasına geri döndü. "Kane'e yardım etmeye çalışıyordu. Sırf bu yüzden bile daha iyisini hak ediyor.

Cellat'ın ellerinde ya da altında ölmekten daha iyidir. O yüzden bu konuda bana güvenebileceğinden emin olabilirsin."

Lucan bir göz kırpışıyla diğeri arasında Rio'nun o dairenin zeminindeki iki kazığın arasına asıldığını, o insanın o bıçakla gömleğini kestiğini hatırladı.

"Ona borçluyum," diye açıkladı Apex.

Bir duraklama oldu. Sonra Lucan başını eğdi. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

"Ne zamandan beri vicdanın var?" diye mırıldandı kapıya doğru gidip camdan tekrar bakarken.

Apex parmak eklemlerini kırdı. "Depodaki o değerli erkeğin başucunda oturduğumdan beri. Sonra da senin o dişinin lanet olası bir muhafız tarafından tartaklanmasını dinlediğimden beri."

Lucan bu sonuncuyu düşünemiyordu bile. Yoksa kafası patlayacaktı. "Sanki ahlak nezle gibi bulaşan bir şeymiş gibi."

"Kapa çeneni, wolven. Onu oradan tek başına çıkaramazsın ve bunu sen de biliyorsun. Bana ihtiyacın var."

Lucan duvarda görevli muhafızları değerlendirirken başını salladı ama itiraz edemedi. "Önden saldırıya geçmeliyiz. Kapıdaki çifti halledip özel odalara girelim-"

"Acele edersek muhafızlar takviye çağırır ve yedekler sadece bir kat aşağıda. Yaklaşmak için bir nedene ihtiyacımız var."

Lucan kaşlarını çattı. Sonra aklına geldi.

"Ne yapacağımı biliyorum." Hızlı bir çekişle kapıyı açtı. "Her şeyin içindeymişsin gibi davran."

"Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi," diye mırıldandı Apex.

İkili yavaş adımlarla ilerledi, Apex her zamanki gibi birkaç adım geriden geliyordu. O asla ve asla

Bir çift diğeriyle, ben-bir-adayım saçmalığı öldürme sayısının çetelesi dışında bir klişe. Ki bu sayı en az bir, belki de iki muhafız artmak üzereydi-

Çalışma odalarının bulunduğu koridorun yarısına kadar gitmişlerdi ki silah sesleri duyuldu, patlamalar mufflak ve uzaktı. Muhafızlar Cellat'ın özel odasının kapısına doğru bakarken -çünkü bu tür sesler o kadar da sıra dışı değildi- Lucan anlaşma hakkında saçma sapan konuşma planından vazgeçti ve koşmaya başladı.

Apex onu geri çekti ve nefesinin altından konuştu. "Umurunda değilmiş gibi davranmalısın. Önemsiyormuş gibi yaparsan Cellat taşaklarını gerçekten sıkar. Ona yardım etmek istiyorsan, sakın olmalısın."

Lucan'ın koşmaya başlamaması için kendini kontrol etmesi gerekiyordu ama aklının bir köşesinde, kadının sadece yaralanmış olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Cellat sadece öldürmek için ateş ederdi. İşkencelerini ıslak ve dağınık yapmayı severdi ve işi bitene ya da sıkılana kadar birini öldürmezdi.

Elbette biri fiziksel bir tehdit oluşturmuyorsa ve Rio bir insan kadın olarak asla böyle biri olamazdı.

Lucan, "O piçi kendi ellerimle öldüreceğim," diye homurdandı.

"Benim işim de bunu yapmak için bolca vaktiniz olmasını sağlamak."

Muhafızlardan biri merdiven boşluğunun girişini işaret etti. "Odanıza geri dönün. Hemen şimdi."

"Evet, hayır." Lucan durdu, ellerini ceplerine soktu ve botlarının parmak uçlarında ileri geri sallanmaya başladı. "Cellat'ın orada ne sakladığının gayet iyi farkındayım. Şu anda, dediğiniz gibi."

Muhafız silahını Lucan'ın yüzüne doğrulttu. "Özel ayrıcalıkların olduğunu biliyorum ama siktir git."

Lucan öne doğru eğildi, büzüştü ve silahın namlusunu öptü. "Çok tatlısın. Ama Cellat bilmeli ki yanındaki insan dişi? Mozart'a giden tek yol o. Caldwell'de benden pazarlık yapmamı istediği kaynak o. İsteddiği kaynağı karşılayabilecek kapasitede olduğumuzu kanıtlamak için onu buraya getirdim. Onu kaybedersek, planladığı, parasını ödediği, beklediği tüm işleri kaybederiz, olayı biliyorsunuz."

Muhafızın Mermerkafa'sında ışık belirdiğinde silah inmeye başladı ve Lucan omuz silkti. "Eğer onu sadece kurşunla doldurduysa? Hiç şansı yok ve ona kim olduğunu söylemediğin için seni suçlayacak. Umalım da delikler çok fazla sızıntı yapmayan bir yerde olsun-"

"Kahretsin," dedi güvenlik görevlisi kapıya yönelip şifreyi girerken. "Efendim, bir sorunumuz var-"

Yol açıldığında iki muhafız ve ardından Lucan ve Apex, Cellat'ın özel odasına girdiler. Ve gördükleri şey-

"Rio?" Lucan nefes aldı.

Geniş açık alanın ortasında, bir şiltenin dibine kurulmuş olan askeri masanın yanında... insan kadın, elinde Lucan'ın ona verdiği silahla Cellat'ın cesedinin başında duruyordu.

Başını kaldırıp baktı ve sanki Lucan'ı görmek en son beklediği şeymiş gibi iki kez baktı. Gerçi şok ve hayret seviyelerine bakılırsa Lucan bu konuda tamamen kazanmış gibi hissediyordu. Gerçekten de az önce-

"Beni öldürecekti," diye açıkladı. "Bu haklı bir cinayetti."



CHAPTER THIRTY-FOUR



Rio kimin daha çok şaşırdığını söyleyemiyordu. İçinde bulunduğu cehennem boşluğuna dalan dört adam mı, yoksa az önce iki adamla birlikte öldürdüğü adam mı?

Kurşunlar kalbe.

Vurulma olayı göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti. Odaya götürülmüştü ve kafası tıraşlı siyahlı adam şuradaki masadan kalkıp ona taze etmiş gibi bakmıştı.

Yüzündeki soğuk mutluluk hatırlanacak bir şeydi. Özellikle de kolu kadar uzun bir bıçak çıkarmışken.

Bulunduğu yer kendisine bildirildikten sonra, iki muhafızı dışarı çıkardı ve kilidin çevrilme sesi, cesedin üzerine kapatılmış bir tabut kapağı gibiydi.

Kendine o kadar güveniyordu ki, kontrol tamamen ondaydı. Ve zihinsel karmaşasına rağmen, elindeki o muazzam, kılıç benzeri silah göz önüne alındığında tek bir şansı olduğunu biliyordu.

Silahlı çıkar. Poligonda hedefleri vurur gibi iki el ateş etti: Tam göğsünün ortasına.

Gerçekten göz açıp kapayıncaya kadar.

Olayın ardından geriye doğru tökezlemiş, sanki kurşun mermilerin üzerinden sekmemiş olmasına şaşırılmış gibi göğüs kafesine bakmıştı. Hayatının son üç buçuk saniyesinde eline başka bir silah geçmediğinden emin olmak için onu izlemek dışında ölüm sancılarıyla ilgilenmemişti. Birkaç son seğirmeden sonra adam hareketsiz kaldı ve tam da kadın bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken-

Hoş geldin partisi içeri dalmıştı.

Luke öne atladı. "Sen iyi misin?" Sonra

Rio onun kollarındaydı.

Kimin önce kime saldırdığını bilmiyordu. Umurunda da değildi. Gözlerini sıkıca kapatırken, sadece o güçlü, sıcak bedene tutundu ve onun parfümünü içine çekti ve hayatta olduğu için minnet duydu.

Kolonya sürdüğünden değil. Tanrım, ev gibi kokuyordu.

Belli belirsiz, garip bir çatlama sesinin farkına vardı. Sonra bir tane daha. Ardından da iki duffle çantası yere düştü. Zemin. O ve Apex bavul getirmiş miydi?

Kimin umurundaydı? Şu anda önemli olan Luke'tu.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedi.

Geri çekildi ve onun yüzüne dokundu. Sonra kendine geldi. "Henüz değil. Yardım etmem gerek-"

Rio düşüncesini tamamlayamadı çünkü arka planda bir şey dikkatini çekti. Luke'un kaslı koluna bakarak gözlerini kırptırdı. Birkaç kez.

Yere çarpan çantalar olduğunu sandığı iki ses, herhangi bir Samsonite'a ait değildi. Apex iki muhafıza dramatik bir şey yapmıştı. İki adam

ikisi de yüzükoyun yatıyordu - hayır, bekleyin, vücutları karınlarının üzerindeydi. Başları yukarı bakıyordu.

Bu sırada adam açık kapıya doğru yürüyor ve sakince kapatıyordu. Kilitliyordu. "Şimdi sorunlarımız var."

"Daha fazla," diye uyuşukça düzeltti. "Daha fazlasına sahibiz sorunlar."

Bariz olanı ifade ederken, bir dizi Caldwell Polis Departmanı kuralı ve yönetmeliği, az önce adamla, büyük bıçakla ve hâlâ avucunda tuttuğu tabancayla ilgili olan her şeyin gerçek örüntüsünün etrafından dolandı.

Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Hem de çok. Ve bu durumdaki müttefikleri bir çift uyuşturucu satıcısı katildi.

"Pekâlâ," dedi Luke düşüncelere dalmış gibi etrafta dolanmaya başlarken.

Duvarda asılı duran tüfeklerin yanına geldiğinde, onların tavsiyelerini dinlemiş ve söylediklerini yapmaya karar vermiş gibi başını salladı. "Sanki yönetimi ele geçirmişiz gibi davranmalıyız. Apex, sen ve Mayhem akşama kadar buranın önünde nöbet tutacaksınız. Kimse bunu sorgulamayacak. Sonra, hava kararır kararmaz, onu dışarı çıkaracağım."

"Muhafızların başı için kendinizi hazırlayın." Apex kel adamı kontrol etmek için yanına gitti. "Başından beri açılışlarını arıyorlardı ve bu cesedi bir meydan okuma olarak görecekler, bitmiş bir anlaşma olarak değil. Ve sen gerçekten burayı yönetmek istiyor musun?"

"Bunu zamanı geldiğinde halledeceğiz." Luke kapalı kapıya baktı. "Bu arada, bu ölümü gerçekten çok açık hale getireceğiz. Cesedi dışarıda duvara asarız. Bu bir darbe olur. Artık kontrol bizde."

Apex başını salladı. "Uzun sürmeyecek. Muhafızlar saldıracak."

"Uzun sürmesine gerek yok. Tek ihtiyacım olan akşam karanlığı."

Onlar konuŖurken Rio da etrafta biraz dolaŖtı ve sonunda geniŖ alanın içindekileri düzgün bir Ŗekilde algıladı. Her Ŗey askeri bir komuta merkezi gibi düzenlenmiŖti, yatak ve kırk yıllık eski bir gardırop tek sivil mobilyaydı, geri kalanı tüfek ve silah koleksiyonları, patlayıcı olduğunu bildiği Ŗeyler ve sonra yiyecek, su ve kamp malzemeleri gibi diğer malzemeler, sanki adam her an gitmeye hazırmıŖ gibi.

İlkel bir konferans masasının yanına gelerek, üzerinde sütunlar bulunan her türlü belgeyi incelerken rahat görünmeye çalıŖtı. Her Ŗey el yazısıyla yazılmıŖtı -ki etrafta görebileceği hiçbir bilgisayar ya da elektronik cihaz olmadığı için bu mantıklı geliyordu- ve veriler tarihlere, ağırlıklara ve dolarlara göre düzenlenmiŖti. Bir dakika, bir de isim ve saat listesi vardı.

Çılgınca olsa da tüm bunları bir Ŗekilde kopyalaması gerekiyordu.

Para nerede diye merak etti.

Bu tür bir ölçekte, tesis içinde bir yerlerde tonlarca nakit para olacaktı ve bu da hem güvenlik hem de depolama açısından bir zorluk teşkil ediyordu.

Arkasını dönmeden hemen önce cep telefonunu gördü. Yenilerden biriydi, koruyucu kılıfı yoktu, dünyaya erişebileceğiniz düz bir camdan başka bir Ŗey değildi. Luke ve Apex'e bakarak elini uzattı ve kaygan üniteyi avucunun içine aldı.

Yan cebine sığmadı. Çok büyüktü.

Bu yüzden onlara arkasını döndü ve iç çamaşırının içine, pantolonunun ön kısmına koydu.

Tekrar döndüğünde Apex ölü adamı yerden kaldırmıŖ, elindeki bıçak düşmüŖ ve Ŗangırdayarak zıplamıŖtı.

"Bununla ben ilgilenirim," dedi. "Ve Mayhem'i bulacağım."

Sanki bir çuval patatesi taşımaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi, hiç sıkılmadan bir tuş takımına gitti, bir dizi numarayı bir düzen içinde girdi ve çıkış yolunu açtı.

Sonra o ve Luke yalnız kaldılar.

Yerdeki iki ölü adamı saymazsanız tabii. Ama gerçekten, çok fazla bölmeyeceklerdi, değil mi?

Luke özür dileyen bir ses tonuyla, "İkisini de oraya koymam gerekiyor," dedi.

Sanki misafirliklerini fazla uzatmış bir çift misafir gibiydiler.

"Yardım edebilirim." Ona doğru baktı. "Bunu birlikte yapacağız."



"İyi misin?"

Lucan soruyu sorarken gözleri tıp eğitimi almış bir beyne bağlıymış gibi Rio'nun vücudunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, yaralanma olup olmadığını araştırıyordu. Daha fazla yaralanma. Ama iyi görünüyordu. Rengi iyiydi ve Cellat'inkinden başka kan kokusu alamıyordu.

Lanet olsun, kadın dokuz canlı bir kedi gibiydi. "Evet, ben iyiyim." Etrafta dolaşmaya devam etti, Park alanına açılan arka kapının yanında durdu. "Burada bir tuş takımı var. Sanırım bu, üzerinde bir kilit olduğu anlamına geliyor."

"Evet, her şey güvende-" Kadın yine de kolu çekmeye başlayınca, adam ellerini öne uzattı. "Bekle! Dur!"

Dondu kaldı. "Ne?"

"Açma onu."

"Oh, sence alarma mı geçti?"

Hayır, gün ışığının içeri girmesi riskini almak istemiyordu - çünkü gökyüzünde nükleer kışa yakışır bir bulut örtüsü yoksa, alev alev yanan bir vampir topuna dönüşebilirdi.

"Doğru," diye yalan söyledi. "Dikkatli olmalıyız. Daha fazla misafir istemiyoruz."

Rio elini bıraktı ve başını salladı. "Haklısın." Tekrar ona baktı. "Doğru düşündüğümden emin değilim."

"Tanrım, nedenini merak ediyorum."

Ona doğru gitti ve kollarını uzattı. Kadının tam karşısına gelmesi onu rahatlattı.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi yerdeki kan lekelerine bakarken.

"Adamı vurmak mı?" Ürperdi, güçlü vücudu titriyordu. "Sadece şanslıydım. Beni hafife aldı, koruması da öyle. Üstüm aranmadı. Silahım vardı. Onu kullandım. Eğer beni soysalardı, başım büyük belaya girerdi."

Soyulmuş. Silahlar gibi. Kıyafetlerde olduğu gibi.

Lucan bir anlık öfkeyle duvara çıkıp Cellat'ı tekrar öldürmek isteyecek kadar öfkeleni.

Gözlerini kapatırken ona, "Seni Caldwell'e geri götüreceğim," dedi. "Burada araçlar var, bir anahtar alacağım ve ..."

Kız kendini ondan uzaklaştırırken, adam boğazını temizledi ve kızın onunla tartışmaması için dua etti. "Ne?"

"Henüz ayrılamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Apex'in icabına baktığı muhafızlara baktı. "Klinikteki hastaya yardım etmem gerekiyor."

"Bu senin sorunun değil."

"Benim değilse kimin? Ona nasıl güvenli bir şekilde ağrı kesici vereceklerini bilmiyorlar, benim yardımına ihtiyaçları var. Onu alabilirim-"

"Az önce burada ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Yatağın yanındaki kan lekesini işaret etti. "Hayatınla zar atmayı bırakman için kaç tane ramak kalaya ihtiyacın var?"

Sadece başını salladı. "Ona yardım edene kadar buradan ayrılmayacağım. O yüzden beni ilaçların olduğu odaya geri götürmelisin-"

"Oh, hadi ama-"

Kapının uzak tarafından bir dizi bip sesi geldi ve Lucan kendini Rio ile gelen her neyse arasına koydu.

Apex, Mayhem'in peşinden içeri girdi. İkincisi ellerini çırpı ve birbirine sürttü.

"İyi iş, Lucan! Cellat'a nasıl temiz bir atış yaptın?"

Rio'nun gözleri parlarken Lucan, "Ben yapmadım," diye mırıldandı. "Cellat mı?" dedi kadın.

Mayhem ona baktı. Lucan'a baktı. "Teşhirci demek istemiştim. O orospu çocuğu -Fransızcamı bağışlayın- sürekli etrafta dolaşıp insanları teşhir ederdi. Demek istediğim, eğer onun pollywog'unu ve iki zambak yastığını bir daha göremezsem, çok erken olacak. Vay be. Tanrıya şükür onu vurdun."

Bunu Rio'ya yöneltilen bir yumruk atma teklifi izledi.

Ardından herkes adama gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Mayhem kolunu indirirken sordu.

Sanki barbeküde kimsenin dört günlük fermente ev yapımı lahana salatasını denemek istememesine çok şaşırmış gibi.

Lucan kuru bir sesle, "Burada olmana çok sevindim," dedi. Sonra tekrar Rio'ya döndü. "Dinle, Kane'i unutacaksın. Bu mahalleden ayrılıyorsun-"

"Sakın beni tehlikeye atmaya cüret etme." Rio ona ters ters baktı. "Bir sivil gibi şımartılmak yerine ciddiye alınma hakkını kazandım ve bunun kanıtı da o ceset buradan bir kum torbası gibi çıkarılana kadar ayaklarınızın altındaydı."

Parmağını kalıntıların olduğu yere soktuğunda Lucan avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Bunun yerine kendini dizginlemeye çalıştı. "Kane'le ilgilenmek istediğini biliyorum ama o iyi-"

"Adı bu mu? Kane birkaç santimle ölüyor ve sürekli acı çekiyor. Bunu yaşamak istiyor musun? Yoksa çevrenizde bunu yapabilecek kişiler tarafından acının bir kısmından kurtulmayı mı tercih edersiniz? Siz olsaydınız ne isterdiniz?"

Kapının yanından hafif bir küfür duyuldu ve Apex hızla uzaklaştı.

Rio sert bir şekilde konuşmaya devam etti. "O zavallı adamın ölümü sizin durdurabileceğiniz bir şey değil ama çektiği acı durdurulabilir. Bu yüzden birisi test etmek için biraz eroin bulmama yardım edecek ve sonra da onunla ilgileneceğiz." Gözlerini kısarak hepsine baktı. "İzin istemiyorum beyler. Ortak arıyorum."

Mayhem bunun üzerine konuştu. Tabii ki konuştu. "Suçta olduğu gibi mi? Suç ortaklığı mı? Çünkü bu konuda çok iyiyiz. Demek istediğim, ağır suçlar konusunda çok iyiyiz. Kesinlikle."

Lucan adamı susturmak için tokatladığını hayal ederken Mayhem omuz silkti. "Şimdi ne desem yanlış olur?"

Yüce İsa, Lucan'ın tek düşünebildiği buydu.



CHAPTER THIRTY-FIVE

No," dedi V ishous. "Çakal esir kampını arama işine dahil olmayacak. Nokta, son."

Kahunları açıklarken, Kral'ın çalışma odasındaki herkes ona baktı. Efendisinin büyük oyma masasının altında, büyük oyma tahtın pençeli ayaklarının yanında yatarken soğuktan uyuduğunu düşündüğünüz George da dahil.

Ama hayır. Golden Retriever uyanıktı ve belli ki onu da yargılıyordu.

Bu da köpeğin de diğerleri gibi deli olduğu anlamına geliyordu.

"Adam eğitimli bir dövüşçü değil," diye belirtti V fırfırlı ipek sandalyesinden. "Ve duygusal olarak işin içinde. Eğer sahada olmaktan bahsediyorsanız, bu felaket için bir reçete. Zaten dengesiz olan bir duruma neden bir sorumluluk getiriyoruz?"

Rhage ve Butch retorik soruya kimin cevap vermesi gerektiğini tartışır gibi ona bakarken, V etrafındaki Fransız mavisine baktı ve odanın kan kırmızısı perdeler ve siyah duvarlarla yeniden dekore edildiğini hayal etti. Belki köşede bir raf. Ortamın havasını düzeltmek için bir kırbaç ve zincir sergisi.

Marie Antoinette yerine Metallica'nın zindanlarla buluşması gibi, ejderhalar yok.

Alınmak yok, Rhage, diye düşündü V bir el rulosu çıkarırken.

Yolun karşısındaki büyük Kör Kral masaüstüne doğru eğilmiş, Wrath'ın ağır üst bedeni esnemiş, her zaman giydiği siyah kas gömleği, dirseklerini kurutma kâğıdına sokarken cüssesinin değişimine uyum sağlamak için esnemişti. Ön kollarının iç kısımlarına kadar uzanan soyunun dövmeleri, özellikle de kilisede parmaklarını dikleştirdiğinde, tasarımlarını gösteriyordu.

"Yine de esir kampının nasıl işlediğini biliyor." Kral'ın etrafı saran güneş gözlükleri troyka arasında tur atıyor, Rhage ve Butch kanepelerde, V ise uydu berjerinde, erkek göremese de noktaları birleştiriyordu. "Bu yararlı bir istihbarat. Oradaki insanları, güç yapısını, işleyiş şeklini biliyor."

"Ama bu daha önceydi." V bacaklarını yeniden birleştirdi ve kışının altındaki kuş tüyü yastığa daha da gömüldü. "Yeni sitede mi? Kim bilir nasıl bir yerdir. Ve eğer onu bulursak-"

"Ne zaman," diye araya girdi Wrath.

"-Bir baskına, uzun süredir görüşmedikleri arkadaşlarıyla bir an geçirdikleri için birilerinin vurulmasından endişe ederek gitmek istemiyorum. Tüm Kardeşlik, Piçler Çetesi ve koordine etmemiz gereken diğer savaşçılar var. Bu çok fazla hareket eden, bıçaklayan, ateş eden parça demek ve hepimiz bunun için eğitildik. Yani, Tanrım."

Çıtırdayan ateşin yanında Rhage bir kaşını kaldırdı. Sonra SUNY Caldwell tişörtünün cebine uzandı ve bir paket M&M's çıkardı.

Siktir git, diye mırıldandı V. Kardeşi boka koşarken.

"Bu savaşın ilk kuralıdır," diye devam etti V. "Sivilleri savaşa sokmayın. İşi bitirmek yerine onları kurtarmakla yetinirsiniz."

Tom Ford'un şık takımlarından birini giymiş olan Butch hançer elini havaya kaldırdı. "Bence Çakal'ın çok iyi bir kalbi var ve onu dışarıda bırakmanın neden bir şey olduğundan emin değilim. Biz sadece o yeri arıyoruz. Bulduğumuzda, güvenli bir yere gidebilir."

"Bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" V bariz olanı tartışmak zorunda kaldığına inanamıyordu. "Gerçekten de o 'çok yürekli' adamın koordinatları alır almaz küçük arkadaşlarını kurtarmaya çalışmayacağını mı düşünüyorsun?"

Bu not üzerine V, nikotin iletim sistemini çalıştırabilmek için çakmağını aramaya başladı. Lanet olası şeyi bulamayınca kendine lanet etti.

Bic'ini geride bırakmış olması nasıl mümkün olabilir? Doğru ya. Yaklaşık beş dakika öncesine kadar o kadar rahat ve gevşekti ki, bir şey içeceğini düşünmemişti. Sonra bu parlak fikir, hapishane kampında yeni bir şey olmadığı ama sokaklara geri döneceğimiz kısa bir toplantı olması gereken bir anda ortaya atılmıştı.

Yoganın çoğu insanda işe yaraması için haftada üç ya da dört kez yapılması gerekmesine şaşmamalı. Sakinliğin raf ömrü ancak bir sonraki kriziniz kadardı.

"Bence Çakal seçim yapma hakkını kazandı." Butch omuz silkti, ela gözleri sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi yüzünün önündeki orta zemine odaklandı. "Rhage'in bildirdiği gibi, zavallı orospu çocuğu diğer mahkûmları geride bırakmak istememiş ve bunu henüz atlatamamış.

Eğer düşmek istediği pota buysa, biz kimiz ki onu durduralım? Bir şeyleri nasıl bıraktığınız ve geride kimi bıraktığınız önemlidir."

Yani V'nin oda arkadaşı yine ortağını düşünüyordu.

Harika.

V göğsünde olmayan ceplerini yoklamaya başladı.

Sehpanın öbür ucunda duran M&M's poşetini Hollywood tekrar itip kaktı, şekerden yumuşak bir hışırtı yükseldi.

Siktir git, V mouthed.

Neden? Rhage dudak senkronizasyonu yaptı. Daha iyi hissedeceğini biliyorsun.

-

"Artık kendimi kötü hissetmiyorum!" "Ne?" Gazap talep etti.

V bir anda ayağa fırladı ve rahat davranmaya çalışmak için yanına gitti.

mermer şömine. "Hiçbir şey. Ben iyiyim, mükemmelim." Rhage'a ters ters baktı. "Bak, Çakal'ın artık bir eşi var. Duyduğuma göre bir de oğlu varmış. Hayatını yaşamak için bir şansı var. Lanet olası nimetlerini saymalı ve kenarda oturmalı, doğru mu? Bu onun işi değil."

Masanın üzerinde, Wrath başını salladı. "Sanırım bugün biraz keyifsizsin, V. Acıktın mı yoksa?"

"Belki de fazla ayık?" Rhage yardımsever bir şekilde ekledi.

"Ben harikayım. Bunu kanıtlamak için düşüp sana on tane vermemi ister misin?"

Wrath'ın kara kaşlarından biri sargılarının üzerinden kalktı. "Genelde başkalarının aile hayatları hakkında endişelenmezsin. Özellikle de tanımadıklarının."

"Tamam, yüz. Yüz tane yapalım. Sadece harika olduğumu kanıtlamak için."

V antika halının üzerine çöktü, avuçlarını narin, girdaplı haliya vurdu ve tahta pozisyonu aldı. Sonra da pompaladı.

"Bir, iki, üç-"

"Bu Çakal'ın seçimi," dedi Butch sayım sırasında. "Demek istediğim de bu. Ben olsaydım, diğerlerini dışarı çıkarmadığım için canlı canlı yenirdim."

"-On bir, on iki-"

"Gerçekten sınav mı çekiyor," diye mırıldandı Wrath. "Tanrım, V, bırak artık şunu."

"-on sekiz, on dokuz, yirmi-"

"Kimse senin pnömatik ekranına dikkat etmiyor." Kral küfretti. "Biriniz onu tekrar yola getirebilir mi? Ve Çakal'a izin vereceğim-"

V ses tonunu yükseltti. "-yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş, yirmi-"

"-KENDİ KARARINI KENDİ VERSİN." Gazap yüksek sesle konuştu. "Orospu çocuğu burayı bulma işine dahil olmak ve bulduğunuzda sizinle birlikte içeri girmek istiyorsa, bu ona kalmış. Ama siz bir avuç uyumsuz mankafa ona durumu bildirmek zorundasınız. İşler sarpa sararsa geride kalacak ve onun hayatı sizinkinden daha öncelikli olmayacak. Eğer bu oyun alanından memnunsanız, ben onun yoluna çıkmayacağım."

"Bu adil," diye bağırdı Butch.

"Güzel," diye bağırdı Rhage sayım sırasında. "Bunu hallettiğimize sevindim."

"-otuz bir, otuz iki-"

"Ben ona bir hançer fırlatmadan önce onu durdurur musun?" diye emretti Wrath.

V göz ucuyla Rhage'in fırladığını fark etti -ki bu mantıklı bir şeydi. Wrath pek çok şey yapabilirdi ve görme yetisi olmasa bile bir dövüşte kendini idare edebilirdi ama odanın bir ucundan öbür ucuna bıçak savururken menzilinde olmak istemezsiniz.

"-otuz üç, otuz dört-OW!"

V'nin sırtına muazzam bir ağırlık çöktü, sanki biri üç kat yukarıdan omurgasının üzerine bir araba düşürmüş gibiydi. Ve dirsekleri Rhage'in cop-a-squat'ının altında ezilirken, halı kalkarak onu tokatladı.

"Bırak beni," diye homurdandı V.

M&M's poşeti gözbebeklerinin yanında belirdi.

Bir kükremeyle şekeri kaptı ve Rhage'i fırlattı, kardeş odanın içinde geriye doğru uçtu, antikalar şüphesiz her yere saçıldı.

Hollywood'un bir şekilde başladığı kanepeye uzanmayı başarması dışında.

Ellerini başının arkasına koyup, esneme hareketi tamamen işine yaramış gibi rahatlarırken göz kırparak, "Tam isabet," dedi. "Ben de senin koltuk örneğini örnek alıyorum kardeşim."

V elinde M&M'lerle kapıya yöneldi, poşeti yırtarak açtı ve çiğnemek için ağzına biraz döktü; çünkü ya bunu yapacaktı ya da Rhage'in bok yiyen sırtışıyla, adamın güzel yüz hatlarının şişmesine neden olacak şekilde yakın ve kişisel olacaktı.

"Bence hepiniz yanlış karar veriyorsunuz," dedi V ağzındaki erimiş şekerin etrafında. "Ve eğer izin verirsiniz, gidip bir çıkmak bulmam gerekiyor."

"Çikolata mı yiyorsun?" V çıkış kapısını çekerek açarken Wrath sordu.

"Hayır, değilim."

Boğazından aşağı biraz daha bonibon dökerken Rhage'in Butch'a baktığını ve başının yanında küçük daireler çizdiğini gördü.

V çalışma odasından çıkarken omzunun üzerinden, "Bu arada, yeni yeri henüz bulamadık," dedi. "Yani Çakal ve onun geçmişindeki insanlarla olan bağımlılık sorunları tartışmalı bir konu."

Tanrım, seans sonrası şamandırası nereye gitmişti?
Koridordaki çantayı bitirirken, Jane'le yaşadığı o boktan
şey sanki hiç olmamış gibiydi, diye düşündü.



I'un çalışma odasına gitmesini isterse, biz de onunla gideriz."

Apex her şeyi bu şekilde ortaya koyarken, Rio beklenmedik müttefiki takdir etti. Ona doğru yürürken başını salladı

Kapıya. "Tek yapman gereken beni koridora geri götürmek. Odanın düzenini biliyorum. Bir saniye içinde numuneyi alıp çıkacağım."

Omzunun üzerinden bakarak Luke'un itirazını kesti. "Uyuşturucuyu biliyorum. Onları ben satıyorum. En son ne zaman beyaz toz balyaları arasında seçim yaptın ve kokain ile eroin arasındaki farkı biliyordun? Sen bir arabulucusun, işleyici değil, değil mi?"

"O kadar da zor değil," dedi uzaktan. "Bir yalamayla farkı anlarım."

"Nasıl test edeceğini biliyor musun? Saf madde ile ne yapacağını biliyor musun?"

Ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı.

"Şu işi bir an önce bitirelim," dedi. "Bana gün boyunca sessiz olduğunu söylemiştin. Sadece iki kişiyi öldürdük

Dışarıdaki muhafızlar ve hepsinin başı. Şu anda burada olduğumuzu kimse bilmiyor. İşler asla daha güvenli olmayacak."

Luke'un gözleri yanıyordu ama öfkeden değil. Başka bir şeyden, şu anda başa çıkabileceğinden emin olmadığı bir şeyden yanıyordu. Ya da belki hiç.

"Rio, bu gereksiz bir risk-"

Apex konuştu. "Kime? Bana değil. Lanet Kane'e değil. Hiç de gereksiz değil. Ve o haklı, biz uyuşturucuyla uğraşmıyoruz. İşçilerin bir parçası değiliz ve hiç olmadık. Biz ne biliriz ki?"

"Burada ölmek mi istiyorsun Rio?" Luke diğer adamı görmezden gelerek sordu. "Senin için sonun böyle mi olsun istiyorsun?"

"Oh, kesinlikle," diye tersledi. "Bu yüzden on beş dakika önce o adamın beni öldürmesine izin verdim. Onu kalbinden vurmak yerine. İki kez."

Gergin bir açmaz vardı. Sonra Luke ayrıldı ve damarlarında çok fazla öfke akıyormuş gibi etrafta dolaştı, ya hareket etmek ya da patlamak zorundaydı.

Adam kısa bir süre durduğunda, ağzından ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tamam, ama onu indiriyorum." Apex'e bir parmak salladı. "Sen de çok karıştın."

"Ve sen de onunla bağ kurdun," diye tersledi diğer adam. "Peki burada sorun kim?"

Luke adamın üzerine yürüdü. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bağlanmış mı? Rio düşündü.

Bir arbede başlamadan önce -çünkü evet, bu çok yardımcı olacaktı- silahındaki şarjörü iki kez kontrol etti ve koridora açılan kapıya doğru yürüdü.

"Bu tuş takımının şifresi ne?"

Tamamen sessiz kalan Mayhem de ona katıldı. "Anladım."

Bir desen koydu ve kilit değişti-

"Önce silahlanmama izin verecek misin?" Luke sızlandı.

Rio eşyaları açıp dışarı çıkarken, "Şimdi gidiyoruz," diye duyurdu.

Oh . . . Tanrım.

Vurduğu adam duvara mızrakla asılmış, boğazının arkasına ve gövdesinin çeşitli yerlerine keskin mandallar saplanmış, vücut ağırlığı zemine asılmıştı.

Luke alçak bir sesle ona, "Bunu yapmayı sen istedin," dedi. Kız ona baktı. "Hayır, bunu yapmak zorundayım."

"Kane'i tanımıyorsun bile."

"Bu kardeşimle ilgili," diye ağzından kaçırdı. "Onun aşırı dozuyla başa çıkmaya çalışırken istemediğim pek çok şeyi öğrenmek zorunda kaldım. En azından şimdi, bazı bilgileri iyi bir şekilde kullanabilirim. Hadi gidelim."

Rio sersemlemiş bir halde oradan uzaklaştı, geçmiş şimdiki zamana karışmıştı ama tüm bunlardan kurtulması gerekiyordu. Luke'un da belirttiğı gibi, hayatta kalmanın yolu da buydu, değıl mi? Odaklanmak, keskin olmak, şimdi ve burada kalmak. Vurulmamana yardımcı oluyordu.

Ayrıca, o muhafız tarafından buraya getirildiğinde, o ezici baş ağrısı ve tüm o tuhaf düşünceler vardı. Binanın ayrıntılarını zihinsel olarak kaydetmek için bu fırsatı boşa harcayamazdı.

Kendini çevresine bağlanmaya zorladığında, gördü-

Dört oda. Uzun koridordaki yerleşim planına bakılırsa dört işlem odası vardı ve muhafızın onu çıkardığı kapıda durdu.

"Al."

Luke onun yanına geldi. "Hızlı hareket etmeliyiz." "Tüyo için teşekkürler." Rio gözlerini devirdi. "Ben de Etrafta dolaşın ve belki içeride biraz feng shui yapın. Sen

bilirsin, biraz yeniden dekore et. Belki bir duvar resmi tasarlarım."

Luke başını salladı ve omzunun üzerinden baktı. "Mayhem, sende-"

"Kod mu?" dedi adam. "Evet. Tüm bunları ayarladığımda varsayılanı sakladığıma sevinmedin mi?"

"Seni nasıl öldürmediler?" Luke sanki evrenin bir yasası üzerine düşünüyor ve bunun neden var olduğunu merak ediyormuş gibi konuştu.

"Benim çok zeki olduğumu düşünmüyorlar." Adam başka bir tuş takımına geçti ve farklı bir desen girdi. "Bir embesil gibi görünmenin avantajları var."

"Sen bu konuda uzmansın," diye mırıldandı Luke.

Kilit açıldığında Rio içeri girdi ve hemen kösedeki kilolarca ağırlıktaki kafese yöneldi.

Luke ona katılmadan önce Mayhem'e "Sen burada kal," diye emretti.

Kapı arkalarından yavaşça kapanırken derin bir nefes aldı ve havadaki nahoş kimyasalın kokusunu aldı. Muhtemelen telaşlı olduğu için daha önce fark etmemişti.

"Kardeşine ne oldu?"

Rio çalışma masalarından birinin etrafından dolanırken neredeyse adımlarını kaybediyordu. "Ne?"

"Beni duydun."

"Test kimyasalları şuradaki masaların üzerinde." Boğazını temizleyerek yönünü değiştirdi ve gözetmenlerin izleme pozisyonlarından birine gitti. "Bu tam da ihtiyacım olan şey."

Elini ampullerle dolu hasır bir sepetin içine sokarak başıyla onayladı. "Evet, bu test için yeterli."

Hatta bu şey NarcoCheck markalıydı. Malı kendisi sipariş etseydi daha iyisini yapamazdı.

"Şimdi beni şunun içine sokabilir misin?" dedi kafesi başıyla işaret ederken.

Luke onun kişisel alanına doluştu. "Arkamda kal."

"Neden, ne yapacaksın?"

Silah sesi odanın içinde keskin ve gürültülü bir şekilde cınladı ve Rio başını kapatıp yere düştü. Neyse ki mermi başka bir yerden sekti ve bir de ne görsün, masanın kenarından zincir halkasının çözülüp çöp kutusundan kurtulduğunu gördü.

Rio her şeyin bitmesini beklemedi. Kafese doğru koştu, ön erişim panelini açtı ve bloklara uzandı. "H" ya da "C" olarak işaretlenmişti.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken, beklemediği bir şey olduğu için Tanrı'ya şükretti. Tanrım, demek ki işin bu kısmını Apex ya da Luke yapmış olabilirdi.

"H" bloklarından birini alarak masanın yanına gitti. Test çözeltisi ünitelerinden bazılarını yanına almayı düşündü ama ya bloğun üzerindeki etiket başka bir anlama geliyorsa?

Masanın yanında bir makas vardı ve kilonun üzerindeki sargıyı deldi ve bıçaklara biraz toz bulaştı. Damlalıktan hızlıca bir damla damlattı ve madde sarıya döndü. Morfin için kırmızı olmasını umuyordu ama ne yapabilirdi ki?

"Kesici bir ajana ihtiyacınız var mı?" Luke sordu.

"Hayır," dedi eroinin kıvamını incelemek için durakladığında. "Bu son derece saf. Bu yüzden az miktarda kullanacağız ve kaynamış suyla seyrelteceğiz."

"Dozdan nasıl emin olacaksınız?"

"Ona damardan azar azar vereceğim. Etkisi oldukça anidir, bu yüzden nasıl olduğunu bileceğiz."

kolaylaştırır."

"Sadece onu öldürme."

Rio kapıdan girip o özel odaya girdiğinden beri ilk kez yüzüne odaklandı. Neredeyse hastalık derecesinde bitkin görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve göz kapakları yarıya kadar inmişti. Gerçi bu sonuncusunun, kızın yapması için ısrar ettiği şeyi hâlâ tamamen onaylamadığı için olup olmadığını söyleyemiyordu.

"Yapmayacağım," dedi kiloyu kendine doğru bastırırken. "Beni doğrudan kliniğe götürebilir misin?"

"Bana ne yapacağımı söyleyemez misin? Apex ve Mayhem ile birlikte özel bölümde kalabilirsin."

"Buna Apex'e verdiğim gibi cevap vereceğim. En azından ben ne yaptığımı biliyorum."

Luke küfretti. Sonra da başını acıyormuş gibi ovuşturdu. "Bak, aşağıda uzun süre kalamayız. Burası yakında uyanmaya başlayacak. Bu gerçekleştiğinde seni hızlıca dışarı çıkarmamız gerekecek ve bulunduğumuz yerden en kolayı bu. Tek yapmamız gereken diğer kapıdan çıkmak."

Bu olası tartışmayı bir kenara bırakıp çıkışa yöneldi, ama sonra geri dönüp masanın arkasına geçti. Çekmeceleri gözden geçirip teker teker açtı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı yerdeki büyük kutuya uzanırken.

"Ne oldu?"

"Narcan kalemleri. Yanlış yaparsam diye."

Çekmecenin tamamı bunlarla doluydu, kutularından çıkarılmışlardı ve sanki kullanılmaları gayet normal bir olaymış gibiydi. Koleksiyona daldı ve avucuna sığdırabildiği kadarını aldı. Sonra onları Luke'a doğru iterek yükü onun taşımasını sağladı.

"Tamam, hazırız."

Luke ceplerini kalemlerle doldurdu. Sonra da gözlerini boşluğa dikip ona baktı.

"Ne?" diye sordu.

"Oraya gidiyoruz, ne yapman gerekiyorsa yapıyorsun ve sonra o özel odalara geri dönüyoruz."

"Pekala. Tamam."



Çalışma odasından ilk Lucan çıktı. Apex ve Mayhem hemen koridordaydı, Cellat'ın zulasından aldıkları silahlar yanlarındaydı. Muhafız üniformalarını giymemişlerdi ama silahları her şeyi anlatıyordu. Eğer herhangi bir mahkum sokağa çıkma yasağını delip onlarla karşılaşır mı? Hiçbir soru sorulmayacaktı.

Ya burası? İnfazcı duvara bir bifttek gibi asılmıştı.

"Kliniğe gidiyoruz," dedi. Ama sanki o erkekler planın ne olduğunu bilmiyorlarmış gibi?

Dördü koridorda ilerlerken Lucan Rio'nun yanında kaldı. Rio operasyonun büyüklüğüne inanamıyormuş gibi etrafına bakınmaya devam etti.

"Patronunun ihtiyaçlarını karşılayıp karşılayamayacağımızı mı kontrol ediyorsun?" dediğini acı acı duydu. Ne de olsa Cellat olsun ya da olmasın, kendini kandırmamalıydı. Hâlâ satılması gereken uyuşturucular vardı, değil mi?

Omzunun üzerinden baktı. "Onu gördüğümde her şeyi anlatacağım."

Önüne yeniden odaklandığında, onu Caldwell'e dönmüş, hayatını yaşarken hayal etti. Onsuz. Göğsüne saplanan acı, neden bu durumdan kurtulamadığını merak etmesine neden oldu.

. ..her neyse. ..onunla. Anlaşma olsun ya da olmasın, güneye geri dönecekti. O burada kalacaktı.

Ama hey, yeni anlaşmalar yaparken birbirlerini görebileceklerdi.

Ne kadar romantik.

Merdiven boşluğuna geldiklerinde kapıyı açtı ve kızın hemen onu takip etmemesi için avucunu yukarı kaldırdı. Sonra havayı kokladı ve dinledi.

"Hemşire zaten aşağıda," dedi Apex. "Ona ihtiyacımız olduğunu söyledim."

Lucan başıyla onayladı ve Rio'ya geçmesini işaret etti. Onlar inişe geçerken, diğer ikisi arkadan yetişti.

Yeraltındaki en alt kata vardıklarında Rio'ya nereye gideceğini, hangi virajları alacağını, nasıl olabildiğince sessiz olacağını söylemesine gerek kalmadı. Doğruca kliniğe gitti ve hemen içeri girdi.

Hepsi depo odasına girer girmez, Kane'in yatağının etrafındaki perde geri çekildi, hemşirenin akan cüppesi tavandan düşen perdenin bir uzantısı gibiydi.

"Ona zarar vermeyeceksin değil mi?" dedi kadın yüzünü örten ağın arkasından.

Rio ciddiyetle başını salladı. "Hayır, asla. Ben sadece ... yardım etmek istiyorum."

"Bunların hiçbirini güvence altına almaya cesaret edemedim." Hemşire, eldivenli eli sanki duygusalmış gibi titreyerek hacimli bir kolun altından işaret etti. "Güvenli ve elde edilmesi zor bir şey ve eğer onunla yakalanırsanız sonuçları korkunç olur."

"Anlıyorum. Damıtılmış suyunuz var mı? Ya da kaynamış su?"

"Evet, işte. Gel."

Kadınlar örtünün arkasında kaybolurken Lucan elindeki silah koltuk altının arkasını gösterecek şekilde kollarını kavuşturdu. "Oraya girmeyeceğim."

"Öyleyim."

Apex ilerlemeye başladığında Lucan erkeğin ağır kolunu yakaladı. "Ona zarar verme. Eğer işler kötü giderse ve Kane'e bir şey olursa, bu onun suçu değil."

Diğer mahkûm çenesini indirdi ve derin göz çukurlarından dışarı baktı. "Bu onun ne yaptığına bağlı. Ve onun nasıl karşılık vereceğine."

Lucan dişlerini gösterdi. "Onu suçlayamazsın." "Ne istersem onu yaparım."

"Onunla yapamazsın."

Kısa bir gerginlik oldu. Sonra Apex geri çekildi, perdeleri araladı ve perdelerin arasından kayboldu. Kumaşlar yeniden yerlerine yerleşirken diğer taraftan mırıltılar yükseldi.

Volta atmak iyi bir fikir gibi göründü, bu yüzden Lucan yatakların olduğu sıraya doğru yürüdü. Geri geldi. Tekrar aşağı indi. Geri döndü. Bu sırada Mayhem olduğu yerde durmuş, düşen çarşafıya bakıyordu.

Belki de mahkûm yatağının başucunda her ne oluyorsa ona iyi hisler yansıtıyordu. Belki de felç geçiriyordu ve henüz düşmemişti. Belki de hiçbir şey düşünmüyordu.

Tam bir toss-up.

Lucan koridora açılan kapıya gitti. Paneli kırarak kimsenin gelip gelmediğini iki kez kontrol etti. Bu yeterli gelmeyince dışarı çıktı ve merdiven boşluğuna bakmak için sonuna kadar indi.

Ses yok. Koku yok. Ama bu her an değişebilir.

Tek düşünebildiği Rio için bu teşhiri ya da bu zaman kaybını ne kadar istemediği. Kane alınmasın.

Kliniğe yeniden girdiğinde Mayhem ona baktı.

"Biliyorsun," dedi erkek, "Cellat'ın cesedi bulunduğunda burası kaos içinde olacak. Ve odalardaki muhafızlardan kurtulmamız gerekiyor. Birincisi, bu her şeyi düzenli tutacak, ikincisi de kokmaya başlayacaklar. Ama asıl sebep muhafızların başı. Böyle bir personeli öldürdüğümüzü bilirlerse? Bu her şeyi daha da zorlaştıracak."

Adam haklıydı. "Bir yolunu bulacağız."

"Elbette, eğer kasıtlı olarak ortalığı karıştırmak istiyorsanız, onları duvara asabiliriz. Tablo gibi asarız -oh, onlarla bir dekorasyon yapabiliriz. Beşlik çakmaya ne dersiniz? Basket atmaya-"

"Hayır."

"Sıkıcısın."

"Bunun Bay Popüler yarışması olduğunu mu sanıyorsun?" Sonra Lucan başını salladı. "Yine de haklısın, onlardan kurtulmalıyız. Muhafızların başı nerede olduklarını bilmezse ve biz de ne yaptığımızı açıkça söylemezsek, darbeyi kimin yaptığını ve neler olduğunu hemen anlayamazlar. Tüm birlikleri kontrol etmeleri gerekecek ve bazıları tesis dışında yaşadığı için bu biraz zaman alacak - bu zamanı da Rio'yu buradan çıkarmak için kullanacağız. Keşke onları dışarı çıkarmanın bir yolu olsaydı. Güneşli bir saatimiz daha var."

"Rio bunu yapabilir."

Lucan adama bakarak, "Hayır, yapamaz-" dedi, "Ne yapamam?" Rio odadan çıkarken sordu Örtü.

"Hiçbir şey-"

"Şu iki muhafızı dışarı çıkarmamıza yardım edin," diye araya girdi Mayhem. "Özel odaların arka girişi-"

"O değil-"

"-Basit hale getirecek ve onları uzağa götürmek zorunda kalmayacaksınız."

"-onları herhangi bir yere götürmek."

"Elbette," dedi Rio. "Ben güçlüyüm. Onları ben taşıyacağım." "Hayır," diye tersledi Lucan. "Bu çok tehlikeli."

"Ve bununla rahatlayabilirsin." Onunla Mayhem'in arasına baktı. "Söylediklerinizi duydum. Bence çok mantıklı. Ne kadar çok karışıklık olursa o kadar iyi, özellikle de muhafızların başı her kimse onun için endişeleniyorsanız."

Mayhem Lucan'a ukala bir bakış attı. "Harika, kamaramıza geri dönelim ve-"

Yatağın etrafındaki örtü bir kenara savruldu.

Apex, Rio'yla göz göze geldi, o kadar büyük bir yoğunlukla ki erkek bundan titriyordu, devasa, ölümcül vücudu kadının üzerine atlamaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" Lucan kendilerini onların arasına atarken havladı. "Sana söyledim, bu onun suçu değil!"

"Ne oldu?" Rio onu iterek yolundan çekti, sonra da pantolonunun ceplerini karıştırdı. "Narcan bende."
_"

Apex bir hamleyle öne atladı.

Ve kollarını Rio'ya doladı. Boğuk bir iç çekerek başını Rio'nun boynuna gömdü ... ve sanki onu gezegende tutan tek şey Rio'ymuş gibi ona tutundu.

Erkeğin ağır omzunun üzerinden Rio'nun gözleri kapandı ve ona tekrar sarıldı. "Oh, Apex, çok üzgünüm, gerçekten yardım etmeye çalıştım-"

Hemşire kapüşonlu başını perdenin arkasından çıkardı. "Rahatça dinleniyor. Bana geldiğinden beri ilk kez."

Rio'nun gözleri tekrar açıldı. Gözlerinde yaşlar vardı. "Tanrı'ya şükür acı çekmiyor."

Lucan tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi.
Ve kardeşinin hikayesinin ne olduğunu merak etti.



CHAPTER THIRTY-SEVEN



C "Yüzbaşı?"
José açık ofis kapısına geldiğinde kapıyı çaldı
üzerinde ve Söve. "Sen alma
Orada,

Başkomiserim? Willie masasında değil."

Uzak köşedeki özel banyodan gelen mufflak bir ses, herhangi bir şey olabilecek bir şeyle cevap verdi: Merhaba. Şimdi olmaz. İçeri gelin. Neyse ki bir saniye sonra Stan, kendi deyimiyle en sevdiği tuvaletinden çıktı. Kaşları bir mağara kadar derin çatılmıştı ve boğazındaki kravat yeniden çözülme aşamasındaydı. Ya da çözülmüştü. Hangisi olduğunu söylemek zor.

"Onu çıkaracak mısın yoksa üzerinde kalmasını mı sağlayacaksın?" José sordu.

"Keşke hiç giymek zorunda olmasaydım. Ama bu sabah giydiğime öğle yemeğinde hardal bulaştı. Spor ceketimde de French's var." Stan kanepeye doğru başını salladı, kanepenin üzerine bir tomar lacivert kumaş atılmıştı.

minderler. "İyi ki en sevdiğim tuvalette her şeyden ikinci set var."

Tam isabet, diye düşündü José.

"Kutsal özel baş, görülmeye değer." İçeri girdi ve kapının hemen içindeki sert sandalyeye park etti. "Şeften başka kimsenin gitmediği yer."

"Sahip olduğum tek taht bu. Ne diyebilirim ki?"

José başını salladı. "Yerinde olsam ben de kıskançlıkla korurdum. Özellikle de kaç memurun öğle yemeği için yemek kamyonlarına gittiğini düşünürsek."

"Aslına bakarsanız, hardalımı orada yedim. Stephan Fontaine'in yerine göğsümde bir parça jambon ve peynirle gidemem. İsim etiketimin hemen yanında."

"Vay canına, Fontaine's. Süslü."

"Sadece başka bir lastik tavuk yemeği."

Onlar gidip gelirken José de gözlerinin gezinmesine izin verdi. Stan'i departmandaki vakalar ve sorunlar hakkında bilgilendirmek için o kadar çok zaman harcamıştı ki duvarlardaki çerçeveli resimlerin her birine, arka otoparka bakan pencereye, masanın üzerindeki sürekli dağınıklığa ve raflardaki üçgen kutusunda askeri tarzda katlanmış Amerikan bayrağına aşınaydı. Gözlerini kapattığında, çocukken aşırı oynadığı bir video oyunu gibiydi, ayrıntılar göz kapaklarının arkasına yansıyor.

Bunu kaçırarak mıydı? diye merak etti.

Hayır, hiç sanmıyordu, diye karar verdi.

"Fontaine'de tavuk servis etseler şaşardım," diye mırıldandı, "hele hele kauçuk türünden kümes hayvanları."

"Muhtemelen haklısın." Stan kravatını düğümlemeyi bitirdi ve yakasını aşağı çevirdi. "Ama günün sonunda, bu etkinlik de diğerleri gibi olacak. Anlaşmayı biliyorsun. Zengin bir hıyar şehirdeki her kâr amacı gütmeyen kuruluşa para veriyor,

ve Polis Yardım Fonu'muz var. Onun yardımseverliğinin bir kısmının bize yönelmesi sorun olmazdı."

"Sen her zaman rütbe ve dosya ile ilgiliydin, Stan." "Lafı a ç ı l m ı ş k e n , kayıp polisimize ne oldu? subay." Yüzbaşı deri koltuğuna oturdu. "Hernandez-Guerrero'nun yeri hakkında bir ipucu var mı?"

"Hayır, üzülerek bildiriyorum."

Stan küfretti ve yeni kravatını düzeltti. Tüm kravatlarıyla tıpatıp aynı görünüyordu. "Tanrım, José. Ailesine ne diyeceğiz?"

"Onda hiç yok."

"Bekle, bunu biliyor muydum? Sanırım biliyordum. Ve erkek arkadaş, koca gibi şeyler yok, değil mi?"

"Hayır, yalnız yaşıyordu. Şehir dışında birkaç kuzeni var ve onlardan haber bekliyoruz."

Başını sallayan Stan'in gözleri uzaklara bakıyordu. "Emekli olduğun için şanslısın. Bu saçmalığa daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Peki ya Memur Roberts? Ailesi nasıl?"

"Berbat. Sadece berbat."

"Lanet olsun. En azından bir karısı ve çocukları yoktu ve bir durum hakkında söyleyebileceğiniz tek şey buysa, bu oldukça berbat bir şeydir."

Stan boşluğa bakarken, bir dakika boyunca sessiz kaldılar, artık kaptan ve ast değillerdi, sadece birbirlerini yirmi yılı aşkın süredir tanıyan iki adam, bazen gerçekten zorlaşabilen bir ortamda.

"Biliyor musun," dedi Stan, "Ruby'm eskiden böyle durumlarda harikaydı. O kadın öldürülen bir subayın ailesi için her türlü fedakârlığı yapardı. Onlara iyi donan yemekler pişirirdi -büyük olay, bütün bu donma olayı. Ziyaret eder ve ev işlerini yapardı. Gerekirse çocukları alırdı. Harikaydı, departmanın bir uzantısıydı."

"Evet. O nasıl?"

"Güzel. İkinci evliliği ilkinden çok daha iyi gidiyor. Büyük sürpriz, ha." Stan yüzünü ovuşturdu ve evrak işleriyle hiç ilgisi olmayan bir umutsuzluk ifadesiyle dağınık masasına baktı. "Beni terk etmekte haklıydı. Çok fazla dondurulmuş yemek siparişi verdim ve bu da işin yarısı değildi. Hâlâ evli olduğun için şanslısın."

"Öyleyim." José pencereye baktı ve konuyu değiştirmek istedi, sanki bir tür evlilikten kurtulma suçluluğu yaşıyordu. "Işık erkenden azalıyor."

"Kış geliyor. Neyse, eski eşlerden ve havadan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana Memur Roberts hakkında şu ana kadar ne bildiğinizi anlatın."

"Evet, adli tabip otopsiyi öne aldı ve bu öğleden sonra gerçekleştirdi. Sonuçları az önce aldım. Bir kurşun bulduk."

"Güzel. Balistik üzerinde çalışıyor mu?"

"Evet. Bu arada, Treyvon ve ben Roberts'ın dairesine baktık."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Beklemediğimiz bir şey değildi. Buzdolabında eski paketler. Geri dönüşüm kutusunda bira kutuları. Boğuşma ya da soygun izi yok. Araba anahtarına rastlamadık ama nehirdeyken cebinden düşmüş olabilir. Cüzdanı da aynı şekilde."

"Peki ya araba?"

"Henüz yerini tespit edemedik. Ortaya çıkacaktır."

"Bu şehir giderek vahşileşiyor." Stan yine küfretti. "Belki de bir tatile çıkıp şarj olmam gerekiyordur. Ya da senin gibi emekli olmalıyım."

"İyi bir emekli maaşın var."

"Hayır, iyi borcum var. Ruby'ye borcumu ödemek için her şeyi ikinci kez ipotek ettirmek zorunda kaldım, böylece diğer gelinliğini alabilecekti. Ve her neyse... normal hayat pahalı." Omuz silkti. "Yine de bundan sonra her zaman başka bir iş bulabilirim. Belki bir yemek kamyonu açabilirim. Ya da bir tane sürerim."

"Yemek yapar mısın?"

"Tamam, başka bir şey o zaman." Kaptan masasının etrafını işaret etti. "Hadi ama, artık bu iş için çok eski kafalıyım. Şu saçmalığa bak. Her şey bilgisayarlarla ilgili ve on yıldır da öyle. Belki daha da uzun. Ben işe yaramazın yanındayım."

"Subaylar seni seviyor. Rütbeliler arasında sana karşı büyük bir sadakat var."

"Şu yeni belediye başkanı var ya. Beni kovacak." Stan omuz silkti. "Belki de sadece bir yelkenliye ihtiyacım vardır."

"Eğlence için mi?" "Bir kaçış olarak."

"Daha önce hiç suya girdin mi? Hiç yüzdün mü?"

"Gelecek planlarıma çomak sokmak için mi buradasın? Ben de gün batımına doğru yelken açmaktan bahsediyorum. Hey, boş zamanlarında ne yapacaksın?"

José hafifçe güldü. "Bütün bir haftayı gecenin bir yarısı uyanmadan geçirerek başlayacağım."

"Standartların düşük dostum."

"Yeterince adil." José ayağa kalktı. "Bay'da iyi eğlenceler. Fontaine'in."

"Hey, bu iki vakada da size yardımcı olacak başka kaynaklara ihtiyacınız var mı?"

José başını salladı. "Treyvon ve ben bu işi hallediyoruz. Ve departmandaki herkes yardım ediyor."

"Bu harika. İşte böyle olmalı." Stan ağırlığını yıpranmış mokasenlerinin üzerine verdi ve işaret parmağını

yüksek. "Dinle, unutmadan, Roberts hakkındaki en güncel raporun bir kopyasını bana verebilir misin? Gittiğim her yerde kameralar tarafından takip ediliyorum ve sorulara ilgili tüm ayrıntılarla hazırlıklı olmam gerekiyor. Bokla karşı karşıya kaldığınızda ifadenizi kontrol etmek sandığınızdan daha zordur ve basın her şeyi biliyor gibi görünüyor."

"Dostum, iyi ki senin işin bende değil." "Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

"Elbette. Bu gece ayrılmadan önce sana her şeyi getireceğim."

"Geç kalmanızı istemekten nefret ediyorum."

"Bu benim işim. En azından dört hafta daha."

Vedalaşıldı ve ardından José kapıyı arkasından kapattı ve bekleme odasındaki masasına geri dönen kaptanın yönetici asistanı Willie'ye el salladı.

Cinayet Masası, şefin odasından koridorun hemen aşağısındaydı ve yaklaşırken, koridorda mırıldanan boğuk sesleri duyabiliyordu. Kabinlerin ve hızlı hızlı konuşan dedektiflerin bulunduğu açık alana girerken, içinden eski, tanıdık bir yükün geçtiğini hissetti. Bu hoşuna giden bir şey değildi ama hoşlanmadığı da söylenemezdi.

Adrenalin dalgasını bir daha asla yaşayamama fikri, kendisini bir tür yas tutuyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Kendini her şeyi fazla düşünmekten alıkoymaya çalışarak Trey'in masasına yöneldi ve Stan'in şefi hakkında düşündü -Ve teşkilatın o koltukta oturan bağlantısız bir bürokrata sahip olmamasına çok sevindim.

Eğer o adam da ayrılma konusunda ciddiye, José'nin emekli olduğuna sevinmesi için bir nedeni daha vardı.

Stan artık görevde değilse, CPD'de işler değişecekti.

Ve iyi bir şekilde değil.



CHAPTER THIRTY-EIGHT

Besir kampına geri döndüğünde Rio'nun zihni üst kattaki özel odasına dönerken çalkalanıyordu. Mayhem şifreyi tekrar girdiğinde ve İçeri girdi ve iki gardiyanın cesetlerinin başında durdu. Gizli bir memur olarak yapabileceği ve yapamayacağı şeylerle ilgili kurallar ve düzenlemeler vardı ve son yirmi dört saat içinde kaç tanesine takıldığından tam olarak emin değildi. Yine de Caldwell'deki herkesin onun öldüğünü düşündüğüne şüphe yoktu.

Bu ona bir geçiş hakkı vermedi.

"Hemen dışarıda o zaman?" dedi. "Tam olarak nerede?"

Bu korkunç görev gerekiyordu. Tesisin dış görünüşü hakkında bir fikir edinmesi gerekiyordu ve zamanı azalıyordu. Karanlık çöktükten sonra çıkarken gözlerini bağlayabilirlerdi, bu yüzden binanın dışını şimdi görebilirse, operasyon her neredeyse yerini tespit etmesi daha kolay olacaktı.

"Hemen dışarıda." Mayhem arka duvardaki diğer kapıya gitti. "Tek yapman gereken onları sığ merdivenlerden aşağı indirmek ve orada bırakmak."

"Bu çok saçma."

Luke konuşurken ikisi de ona baktı. Ne kadar da mutlu görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş, çizmelerini dikmiş ve ölü bedenimin üzerindeymişim gibi davranıyordu.

Ha-ha, diye düğündü Rio muhafızlara bakarken acımasızca. "Bak, ben halledebilirim, tamam mı? Bunların gördüğüm ya da elime aldığım ilk cesetler olduğunu mu sanıyorsun?"

"Önemli değil."

"Evet, öyle." Binanın dışını kontrol etmesi gerekiyordu. "Ve bu hiç zamanımı almayacak."

Ellerini gardiyanlardan birinin koltuk altından geçirmek üzereyken Luke araya girdi. "Hayır. Ben yaparım. Onları ben götüreceğim."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Mayhem ağzından kaçırıldı.

"Kapının üzerinde küçük bir örtü var. Bir şey olmaz."

İki adam arasında sanki telepatik olarak iletişim kuruyorlarmış gibi gergin bir duraklama oldu. Sonra Mayhem, sanki Luke gerçekten kötü bir mantıkla tartışmayı kazanmış gibi omuz silkti.

"Sanırım buradan canlı çıkmasını sağlayacağım," diye mırıldandı adam. "Elimdeki tek şey bu."

"Bu kadar dramatik olma." Luke muhafızı yerden kaldırdı ve cesedi omzuna attı. "Kapıya bakar mısınız?"

"Umarım hava bulutludur," diye duyurdu

Mayhem. "Dediği gibi, uzun sürmeyecek."

Rio aklının bir köşesinde onları şüphelendirmeyecek bir protesto bulmaya çalıştı. Başaramayınca da çaresizce Luke'u izlemekle yetindi; ağır kaslı bir adamı kaldırmanın onun için ne kadar kolay olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Yerden yukarı. Ve ölü ağırlık zordu çünkü tutunmak için çok az direnç vardı.

Fiziksel olarak bu kadar güçlü olduğunu hayal bile edemezdi.

Mayhem tuş takımına diğer kapıdakinden farklı bir kod girdiğinde, deseni ezberledi ve eşyalar açıldığında taze çam kokusuna şaşırdı. Tepedeki bir armatürden gelen ışık her türlü yeni inşaatı gösteriyordu, ancak son zamanlarda eklenen her şeyde olduğu gibi, işin kaba ilk aşamasının ötesinde hiçbir şey boyanmamış veya bitirilmemişti.

Luke dört ya da beş basamak indi; sonra ikinci, güçlendirilmiş bir kapının önünde durdu ve ona baktı.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca, Rio'nun yüzünü ezberliyormu? gibi ona baktı.

"Apex'e de güvenebilirsin," dedi kabaca. "Piç kurusu bir sosyopat ama sana borçlu olduğunu hissediyor, bu yüzden onunla güvendesin."

Yüce Tanrım, veda ediyordu. "Orada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

Mayhem onu uzaklaştırdı ve birlikte kamaraya kapandılar. Sırtını panele dayayarak gözlerini sıkıca kapattı.

Sonra beklediler. Ve beklediler . . .

. . . ve bekledim.

Zaman uzadıkça, Mayhem elleri cebinde, elleri cebinde olmadan etrafta dolanmaya başladı. Bileğindeki saate baktı -aslında orada değildi- ve Rio ilk kez ne giydiğini fark etti. Luke'un giydiği bol sweatshirt'ün aynısıydı. Botları da aynıydı. Pantolonu da.

Üniforma gibi.

"Ne zamandır yok?" diye ağzından kaçırdı. Çünkü kendisi de merak ediyordu. Endişeleniyordu.

Aniden ona döndü, o kadar büyük bir silah çıkardı ki, kesinlikle bir el topu olarak nitelendirilebilirdi ve silahı ona doğru uzattı.

"Gidip onu kontrol etmelisin. Ben yapamam."

Rio tereddüt bile etmedi. Kırklığı aldı. "Hemen şu kapıyı aç."

Adam tuş takımına doğru gitti. "Dinle, dışarı çıktıktan sonra sana yardım edemem. Kendi başınasınız. Sadece lütfen.

. . onu geri getirin. Pisliğin teki olabilir ama ona biraz düşkünüm."

"Merak etme. Onu yakaladım."



Güneş ufukta alçakta, açısı keskin, ışınları dünyanın kendi eksenini üzerindeki mevsimsel eğimiyle donuklaşmıştı. Gökyüzünde biraz bulut bile vardı ve tüm bunların ötesinde, etrafta ağaçlar vardı; dallarında pek bir şey yoktu ama gövdeleri ve dalları görünmez değildi.

Yine de Lucan kapıdan iki adımdan fazla dışarı çıkamadı.

Evet, bir çıkıntı vardı ama o büyük ateş topu ufukta batmaya bu kadar yakinken bu hiçbir işe yaramıyordu: Güneşin alçak konumu, kör edici, güç emici altın ışığın ona bir ton tuğla gibi çarpması anlamına geliyordu, gücü nefesini kesiyordu. Yere yığılırken muhafızın bedenine tutunma gücünü kaybetti ama bunun bir önemi yoktu.

O anda hiçbir şey göremedi.

Dünya şekilsiz, biçimsiz bir beyaz yığının dönüşü ve kapıya baktığını düşünerek etrafında döndü. Ama değildi. Ellerini uzattı ama kolu bulamadı. Binayı bulamadı.

Bir Şeye takıldı. Yere düştü. Kendini yukarı itti-
şimdi yanıyor.

Derisi miydi? Evet, derisi. Ve acı o kadar felç ediciydi ki, yüzüştü toprağa düştü.

Lanet olsun, diye düşündü. Böyle ölmüştü. Buna inanamıyordu.

Işıkları söndürme ödülü için kazalardan kavgalara, gençken geçirdiği bir enfeksiyona kadar bir dizi başka durumsal gönüllü olmuştu ... ve sonra korkunç bir geçiş olmuştu, çünkü o bir melezdi ve vampirler böyle olgunlaşırdı.

Ama ölümlülüğüne yapılan tüm bu saldırılardan kurtulduktan sonra, bunun, bu fırın gibi sıcak asfaltın nasıl olduğunu keşfetmek için yaşamıştı. Bu güneş banyosu, ister vampir, ister kurtadam, hatta insan olsun, hayatta olan herkesin zihninin karanlık bir köşesinde merak ettiği sorunun cevabıydı.

En tuhafı da Rio'yu düşünmeden edememesiydi.

Onun hayatından korktuğu için umutsuzca kapıyı bulmaya çalıştı. Ellerini uzatarak kendini ileriye doğru sürükledi, her ne kadar kendini güvenlikten daha da uzağa çekebileceğini çok iyi bilse de-

"Luke!"

Ses kafasını karıştırmıştı. Rio'nun burada ne işi vardı? Doğru ya. Etrafındaki beyaz manzara Fade olmalıydı - vampirlerin sonsuzluğu geçirmek için gittikleri yer. Ve hey, birlikte olmak istediğin kadının senin karşılayıcın olduğu ortaya çıktı-

Kahretsin!

"Rio," diye mırıldandı. "Öldün mü sen?" "Hadi, ayağa kalk."

Acısının büyük uçurumunda hâlâ onu memnun etmek, ondan istediğini yapmak istiyordu. Bu yüzden ayağa kalkmaya çalıştı.

"Kahretsin," diye inledi beline dolanan bir tutamak onu öne doğru çekerken.

Sert bir şeye çarparak tökezledi, çarpmanın şiddetini yüzü aldı ve ardından dengesi bozuldu. Bir dizi bip sesi duyuldu. Ve sonra başka bir dizi-

"Lanet olsun, kod ne?" Rio havladı.

Lucan ayaklarının üzerinde sallanıyor ve üzerine gelen çöküş, onu fırlatan eli arayan bir bumerang gibi hızlanıyordu: Bir dakika önce yerçekimine karşı direniyordu; bir dakika sonra yataydı, yüzü toprağa gömülmüştü, vücudu her türlü kalk, kalk, kalk'a yanıt vermiyordu.

Bundan sonra, bir anlık göreceli bir sessizlik oldu. Bunu çok büyük bir gürültü takip etti.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

"Mayhem! Şifreye ihtiyacım var, o ölüyor! Kod nedir? -"

Lucan elini Rio'nun sesine doğru uzattı ve üzerinde bir şey buldu, bir ayak bileği olduğunu tahmin etti. "Rio-"

"Şifreye ihtiyacım var! Mayhem-"

"Rio. Beni dinle." Bir yere varamayacağı belli olduğunda, son gücünü kullanarak "Rio!" diye bağırdı.

Bir duraklama oldu ve sonra sesi kulağına çok yaklaştı. "Yardım alıyorum. Sadece yardıma ihtiyacım var-"

"Dinle." Kadın sustuğunda hızlıca konuştu çünkü zamanının kalmadığını biliyordu. "Seninle tanıştığıma çok memnunum-"

"Sen neden bahsediyorsun? İhtiyacım var-"

Lucan elini havaya kaldırdı ve sonra kızın elini yakaladı. Onu tekrar aşağı çekerek, kısık bir sesle, "Keşke

daha fazla gecemiz ve günümüz olsaydı, sen ve ben. Bence gerçekten bir şeyler olabilirdik."

"Konuşmayı kes. Gücünü sakla."

Sessizleşirken, onun direktifine uyup uymadığından ya da nefes almayı tamamen kesmek üzere olup olmadığından emin değildi.

Keşke ona daha fazlasını anlatabilseydi, çünkü birlikte daha çok zaman geçirmişlerdi. Daha fazla zaman, daha huzurlu bir ortam, daha fazla öpüşme.

Daha fazla. . . aşk.

Ama ölmek üzere olan kalbi bunun uyuşturucu satıcılarına ve melezlere verilen bir hediye olmadığını biliyordu.

Ve daha da acısı.



CHAPTER THIRTY-NINE



T Rio, dönen duman ve yanan etin korkunç ızgara kokusu arasında, metal panele vurmaya yeniden başladı. Sesi duyamıyordu.

darbelerin çıkardığı sesleri ya da ne bağırdığını bilmiyordu. Tek bildiği Luke'un bir şenlik ateşinin yanında yüzüstü yerde yattığı ve onu içeri götürmesi gerektiği idi.

"Kargaşa!"

Tekrar Luke'a baktı. İri vücudu yayılmıştı ve ellerinden birinin dumanı tütüyor gibiydi ve ne olduğu çok açıktı. Havada gaz dumanı olmamasına rağmen, belli ki cesedin üzerinde hızlandırıcı kullanmış ve bir kibrit fırlatmış, patlama yüzüne doğru patlamış ve onu yakmıştı. Kendini korumak için durmuş, düşmüş ve yuvarlanmıştı ve kadın adamın ön tarafının neye benzediğini merak ediyordu.

Tanrım, ciğerlerinin iyi olması için dua etti. "Yardım edin!" diye bağırdı.

Hemen yanlarındaki ateş ikiye katlanıyor, muhafızdan arta kalanları kıvıran sıcaklık giderek artıyordu. Alevler büyümeye devam ederse Luke'u sürükleyerek götürmek zorunda kalacaktı.

Kapı uçarak açıldı, içinden bir şey kırıldı - siyah bir çanta - hayır, diğer gardiyanın bedeni bir koçbaşı gibi kullanılmıştı. Sığ merdiven boşluğunu gördüğünde, Mayhem'in kolunu yüzünü örtmek için kaldırdığını, dengesinin bozulduğunu, vücudunun bayılmış gibi çam basamaklara geri düştüğünü bir anlığına hayal etti.

Kapı kapanmadan hemen önce kalçasıyla kapıyı destekledi ve ardından bacağını uzatıp ayağıyla kapıyı yerinde tuttu.

Ondan sonra süper güçleri devreye girdi.

Luke ondan yüz kilo fazla olmasına rağmen, bir şekilde kollarının altından tutup onu merdivenlere doğru çekecek gücü buldu. Doğal olarak, vücudu lanet olası kapı pervazına takıldı, ama sonra panelin üzerindeydi ve çektikçe-çektikçe-çektikçe-

Botları nihayet eşiği aştığında, her şey kapanmaya başladı ve kadın ateşe son bir kez baktı, yanan etin o korkunç kokusunu son bir kez içine çekti. Sonra sert bir çarpma sesi duyuldu ve bunu sadece nefes alıp verme izledi. Düzensiz bir nefes. Onun. Mayhem'in.

Luke'unki değil ama.

Korkunç bir şekilde hareketsizdi.

Merdivenlerin başındaki kapı açıldı ve Apex'in sesi nefes nefese kalışını zorlukla bastırdı. "Tanrım."

O noktada bir şeyler olmaya başladı ama hepsini takip etmekte zorlanıyordu. Apex, Luke'u kucağına alıp içeri taşıdı ve ardından Mayhem geldi, sanki üst üste yığılmış odunlar gibiydiler. Kendi koordinasyonunu -ya da ondan geriye kalanları- kullanarak tökezleyerek

basamakları çıktı ve kendi üzerine yeniden kapanmış olan kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. Şifre neydi?

Apex, o bir kez bile deneyemeden şeyi açtı. "Seni yakaladım." Kız öne doğru düşerken onu yakaladı. "İçinde git."

Sanki dans ediyorlarmış gibi pratik bir hareketle onu etrafında döndürdü ve bacakları gevşerken bir koltuğun poposuna kadar geldiğini hissetti. Odaklanması bir dakika sürdü ve sonra özel odaya baktı. Mayhem kapının yanında yerde kıpırdanıyordu. Luke yatağın üzerinde yüzüstü uzanmıştı.

-Ama en azından nefes alıyordu.

Ne kadar yüksek standartlar.

Kendini ayağa kaldırarak, dengesiz bacakları üzerinde adamın yanına gitti ve oturdu. Yüzündeki yanıklar o kadar da kötü değildi, sadece kızarıklık vardı ve kazağı tamamen sağlamdı.

Kızarmış ve şişmiş olan eli için endişeleniyordu.

Bir de ciğerleri vardı. Belli ki ateş solumuştu, bu kadar büyük bir reaksiyon göstermesine rağmen vücudunda bu kadar az dış hasar vardı.

"Onu tedavi ettirmeliyiz," diye fısıldadı.

Ancak bunu söylerken bile hiçbirinin onu gerçek bir doktora götürmeyi kabul etmeyeceğini biliyordu.

Kısa bir süre sonra, kendine geldiği belli olan Mayhem ve Apex konuşmaya başladı. O dinlemedi. Sadece Luke'un yanına oturdu ve onun iyi olmasını diledi.

Keşke daha çok gecemiz ve gündüzümüz olsaydı, sen ve ben.

Zihni karmakarışık bir fırtınaydı, çok fazla düşünce dönüp duruyordu, hiçbiri doğru düzgün dikkat çekmiyordu.

Hayır, bekle, bu doğru değildi.

O da daha fazla zamanları olmasını diledi. Ve farklı koşullar.

"Uyan Luke," dedi usulca. "Lütfen."

Bırakın yanıt vermeyi, onu duyacağına dair bile umut yoktu. Ama gözleri dalgalandı ve sonra açıldı.

Parlayan sarı gözler şaşırtıcı bir odaklanmayla onun yüzüne kilitlendi.

"Merhaba." Sesi çatallaşırken boğazını temizledi. "Artık güvendesin."

Luke'un bakışları, görme olayından vazgeçmiş gibi görünene kadar etrafta dolaştı. Sonra da kızın asla unutamayacağı bir şey söyledi.

"Güvendeyim... çünkü seninleyim."



Rio ne kadar süre Luke'un başucunda kaldığından tam olarak emin değildi. Odanın bir köşesindeki bölmenin arkasında bir banyo olduğu ortaya çıktı ve zaman zaman kalkıp ona bir bardak su dolduruyor, uyandığında başını kaldırıp bir yudum almasına yardım etmek için orada olduğundan emin oluyordu. Mayhem'in getirip masaya koyduğu ekmek ve peyniri, el yazısıyla yazılmış hesap tablolarıyla birlikte yemeyi reddetmişti. Luke da bilinci yerinde değilken dinleniyor gibi görünmüyordu; daha çok bayılıyor ve huzurlu sayılamayacak bir döngü içinde kendine geliyordu.

Bu ona Kane'i hatırlattı.

Diğer yanık hastasından bahsetmişken, Apex, Mayhem ile birlikte hemen dışarıda, Cellat'ın soğuk bedeninin yanında, kilitli kapının önünde duruyordu-

Luke boğazının arkasından öksürüyormuş gibi bir ses çıkardı ve kadın ona doğru eğildi. Zamanının çoğunu onun yüzüne bakarak, elmacık kemiklerinin, çenesinin, kaşlarının düzlemlerini ve açılarını gözleriyle takip ederek geçirmişti.

Sanki bir kalabalık tarafından ayrılmışlar ve o da karanlık bir köşede ona hayranlıkla bakıyormuş gibi, o farkında olmadan ona bu şekilde bakmak inanılmaz derecede samimi görünüyordu.

Hayatı hakkında spekülasyon yapmak kaçınılmazdı ve onun buraya, uyuşturucu ticaretine, kendi sözde polis gücüne sahip bir yere nasıl geldiğini merak etti. Ailesi kimdi? Nerede büyümüştü?

Hayatındaki bu dönem bittikten sonra ne yapacaktı? Bu işteki sonunun bir mezar olmadığını varsayarsak.

Yine de onun için tek çıkış yolu ölümdü. Onun kadar ticaretin içinde olan insanlar bu işten canlı çıkamazdı. Ve acımasızca öldürülüyorlardı.

Ara sokaktaki Charger'ı düşündü, şoförü vurulmuştu. Sonra yangın merdiveninin yanındaki ölü adamı hatırladı.

Ve son olarak, o apartmandaki kiralık katil - gerçi o koca köpeğin geldiğini kim görebilirdi ki?

Bir de vurduğu Cellat vardı. Hayır, Luke emekli olacak kadar uzun yaşamayacaktı: O sadece makinenin bir dişlisiydi.

Sadece Rio'nun kardeşi değil, tüm ailesi.

"Senden nefret etmeliyim," diye fısıldadı Luke'a.

Sadece Luis'i değil, annesini ve babasını da mahveden uyuşturucuları sattığı için ondan nefret etmeliydi. Çünkü yasadışı uyuşturucularla ilgili bir şeydi bu. İçinde kaybolmak için onları kullanmak zorunda değildiniz.

Bazen bütün bir aileyi alaşağı etmek için bir oğlun bunu yapması ve bu yüzden ölmesi yeterli oluyordu.

Kıpırdamadan duramayınca yataktan kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı. Amaçsız gezintisi onu katlanır masaya götürdü ve sayılar ve dolar işaretlerinden oluşan sütunlara bakarken, başka bir şeye odaklanmak onu rahatlatı.

Bunun çok değerli bir kanıt olduğunu dūşündü. Asıl soru bunu nasıl dışarı ıkaracağıydı-

Telefon. O telefon ondaydı.

Luke'a dönüp bakarak onun hâlâ uyuduğundan emin oldu. Sonra cebinden cihazı çıkardı. Tabii ki kilitliydi ama bu bir iPhone'du, bu yüzden alttan yukarı doğru kaydıldı.

Ve kameraya erişti.

Ses olmadığından emin olmak için zil düğmesini kapatarak defterlerden bazılarını kendine doğru çekti ve sağ taraflarına baktı. ektiği ilk fotoğraf bulanıktı çünkü eli titriyordu. Tekrar denedi. Daha iyiydi.

Kendini oturttarak her bir sayfanın fotoğrafını çekti ve mümkün olduğunca çok şey çekmeye çalıştı. İşini bitirdikten sonra, üretim odalarının personeli ve muhafızların programları gibi şeyleri kapsayan bazı gevşek kağıtlara geçti. Bir de toplu yemek sipariş formları vardı.

"Herkesi beslemek zorundasın," diye mırıldandı. "Elbette zorundasın."

Un. şeker. Konserve ürünler.

Aklıma aniden The Shining filmindeki mutfak geldi; Wendy ve Danny Torrance, Dick Hallorann tarafından kuru depoya götürölüyordu; raflarda kocaman sebze kutuları, mısır gevreği kutuları ve sos sürahileri sıralanmıştı.

Bir yerlerde bir yemekhane olmalı diye dūřündü. Ve destek personeli, tek işi dięerlerini beslemek olan işçiler. Lojistik çok zordu-

Duvarın yanındaki kapı yüksek sesle alındı ve irkilerek telefonu dūřürdü. Neyse ki şey kucağına dūřmüřtü, ama kapı açıldığında içeri giremedi.

belli etmeden telefonu cebine koydu. Kalçasının altından geçirdi ve sonra kollarını başının üzerine uzatarak bir gösteri yaptı.

"Hâlâ uyuyor," dedi Mayhem'e. "Hepsi bizim için mi? İlk yükü bitiremedik."

Adamın elinde büyük bir tepsi daha vardı, üzerinde daha fazla ekme  ve aynı peynirden vardı, ayrıca teneke kutularda kola ve Sprite da vardı.

"Gitmeden önce biraz yedek yemek istersiniz diye düşündüm." Yemeği masanın üzerine, belgelerin üstüne koydu. "Fazla bir şey değil ama karnınızı doyuracaktır. Altında hepsini koyabileceğin bir çanta var."

"Teşekkür ederim."

Mayhem arkadaşını kontrol etmek için döndüğünde, bir eliyle ekmeğin üstünü açtı ve diğer eliyle telefonu cebine soktu.

Bir parça koparıp ağzına atarken, "Mızımız değilim," dedi. "Oh . . . vay canına. H    sıcak."

"Fırından yeni  ıktı."

"Tanrım, burada her şeye sahipsiniz, değil mi?" "Her halükarda devam etmeye yetecek kadar." Mayhem gülümsedi ona. "Sen m kemm l bir hem iresin. Şimdiden daha iyi görünüyor."

" yle mi?"

"Evet. Değil mi, Lucan?"

"Tam adı bu mu?" diye sordu cevap gelmeyince. Adam omuz silkince, kadın arka kapıya baktı. "O iyile ene kadar gitmeyeceğimi biliyorsun."

Mayhem başını salladı. "Anlamı tım. Ve sana veda etmek isteyecektir."

"Orada i ler nasıl? Her şey yolunda mı?"

"Çok yakında öğreneceğiz. Güneş battı ve işler yoğunlaşıyor. Merak etme, herkesi buradan uzak tutacağız. Ayrıca, arka kapının şifresini biliyorsun. Koyarken beni izlediğini gördüm. İşler kötüye giderse kendini dışarı at ve hayatın buna bağlıymış gibi kaç. Çünkü öyle olacak."

Boğazını temizledi ve kolalardan birini açtı. "Ve bu soğuk. Neyi gurme olarak gördüğünüz komik, ha."

"Standartlar nerede olduğunuza bağlı olarak değişir. Ben oraya geri dönüyorum." Adam boşlukta adımlarını geri geri attı ve omzunun üzerinden kadına baktı. "Bize ihtiyacın olursa seslen."

"Aslında yangının söndüğünden emin olmak için dışarıya bakmayı düşünüyordum. Tekrar içeri girmek için kod nedir?"

Mayhem'in gözleri biraz yukarı kayd, böylece hâlâ ona doğru bakıyordu ama artık gözleriyle buluşmuyordu. Ve sonra bir baş ağrısının başladığını hissetti ya da belki de daha önce geçirdiği baş ağrısı geri dönüyordu. Her iki durumda da lanet okudu ve şakaklarını ovuşturdu.

Mayhem alçak ve ciddi bir sesle, "Evet, bırak da bu konuda ben endişeleneyim," dedi.

"Yine de ateş dikkat çekebilir," diye mırıldandı rahatsızlığının içinden. "Demek istediğim, gün boyunca çalışmamanın tüm amacı hiçbir faaliyet olmadığından emin olmak, değil mi?"

"Sen iyisin. Sorun değil."

"Sadece yardım edebileceğimi düşündüm-"

"Dinle, Lucan için yaptıklarını gerçekten takdir ediyorum. Ve Kane için de. Ciddiyim, bu harika bir şey; ayrıca cesur olduğun ve Teşhirci'yle bize bir iyilik yaptığın da ortada. Ama sana binaya giriş kodunu vermeyeceğim. Üzgünüm. Bunu yapamam."

"Hiç sorun değil." Ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten sadece huzursuzum ve o uyanmadan önce vakit geçirecek bir şeyler arıyorum. Hiç sorun değil."

Mayhem bir kez başını salladı. "Ve unutma, ne olursa olsun binanın geri kalanındaki insanlar buraya giremez ve seni de yakamazlar. Duvar alev geciktiricidir. Aynı şey arka taraf için de geçerli. Bu alan bir tür kale olarak tasarlandı."

"Teşekkürler."

Bir an sessizlik oldu. "Rio. Senin adın bu, değil mi?"

"Evet."

"Güzel isim."

Adam kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, içinden bir ürperti geçti. Bu işte bir terslik var, diye düşündü. Bir şeyler ...

Kendini silkeleyerek yataktaki Luke'a baktı. "Paranoya burada işe yaramayacak."

Bu arada peynirden biraz yedi. Tadı keskindi ama rahatsız edici değildi ve ekmekle birlikte? Şimdiye kadar ağzına attığı en güzel şeydi - gerçi bu, yemeğin kendisinden ziyade annesinin her zaman söylediği o şeyle ilgili bir yorumdu.

Açlık en iyi baharattı. Ya da o deyim her neyse.

Başlarken yukarıgelen ve Masa,o aldı ve

Yanında derme çatma bir sandviç vardı ve bir de baktı ki sistematik bir şekilde odanın içinde dolaşıyor. suç mahalli-

Çünkü öyleydi. Burada üç adam ölmüştü ve bunlardan biri - dışarıdaki duvarda asılı olan - kendi eylemlerinin sonucuydu.

Banyodan soyunma odasına, silah rafına kadar her şeyi inceledi.

Rio arabanın anahtarlarını tüfeklerin yanında bir çiviye asılı buldu.

Chrysler. Tek bir siyah başlı anahtarı olan bir fob. Onu diğer cebine sokarak Luke'a döndü. Lucan'a. Adı her neyse. şimdi daha rahat nefes alıyordu ama bu göreceli bir şeydi. H l  acı çekiyormuş gibi görünüyordu, kaşları burun kemeri boyunca iyice gerilmişti.

Belki de Kane'e verdiklerinin bir kısmına ihtiya ı vardı, her ne kadar o kadar kötü yaralanmamış olsa da.

Yatağın başucunda dizlerinin üzerine çöktü ve çok kötü yanmış olan elinin arkasına baktı. Sonra kaşlarını çattı. Deri sanki .

. . Çok daha az kızarık ve iltihaplıydı, sanki iyileşme sürecinde ilerliyordu, ama mantıklı olandan çok daha hızlı bir şekilde.

Arka otoparkta, ateşin yanında kilitli kaldıkları zaman yanığın nasıl göründüğünü düşündü. Temel kalp masajı ve ilk yardım dışında herhangi bir tıbbi eğitimi olduğundan değil, ama yaralanma üçüncü derece gibi görünüyordu, bileğindeki koldan parmaklarına kadar uzanan düzensiz kabarcıklarla birlikte. Ya şimdi? Kötü bir güneş yanığı gibiydi, daha fazlası değil.

Mucizevi.

Aklının bir köşesinde, onu sayılamayacak kadar çok kez kurtarmış olan uyarı zili doğru düzgün çalmaya başladı. Apex'le birlikte üst kattaki koridorda aceleyle ilerlediklerinden beri işini ciddiye almak üzereydi; Apex de çömelmiş ve radyoaktif kimyasallarla dolu bir engel parkurundaymış gibi o hiçbir şey olmayan koridorda mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Rio usulca küfretti ve gardiyanın onu çalışma odasında soktuğu garip transı, silahı tutan elinin kendi iradesiyle nasıl aşağı indiğini düşündü.

Ama kesinlikle böyle bir şey olmadı, değil mi?

Ne de olsa, son kaç gün içinde kafasına kaç darbe almıştı? Mistik bir şeyler olmasındansa zihninin arızalı olması daha muhtemeldi.

Yine de hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı hissinden kurtulamıyordu.

Rio bir süre daha yerdeki yatağın yanında kaldı ve sonra kendine bu zamanı akıllıca kullanması gerektiğini söyledi. Bir kez daha masaya giderek dağınıklıktan bir kâğıt ve bir kalem aldı ve ne yaptığını gizlemek zorunda kalma ihtimaline karşı sırtı kapıya gelecek şekilde oturdu.

Gözlerini kapatarak klinik alanını hayal etti. Merdiven boşluğunu. Çalışma odasını, masaları, iki masayı ve köşedeki kilo kutusunu.

Göz kapaklarını yeniden açtığında, tesis hakkında hatırlayabildiği her şeyin planlarını çizmeye başladı. Bu çaba sadece üstlerine vermeyi düşündüğü bir bilgi değildi... bilişsel yeteneklerinin bir testi gibiydi.

Bu durumda onları kaybederse?

O ölü bir kadındı.



A Rio'nun amatör mimarlık yaptığı yerden sadece otuz mil uzakta, V hiçliğin ortasındaki bir köy yolunda yeniden bir araya geldi. Rio'yu beklerken Rhage, Cassidy'sini hoplata hoplata götürdü, bir el sarması sigara çıkardı, Bic'ini yaktı -Çukur'dan almıştı, çok teşekkürler- ve uzaktaki dağlara baktı. İki sıradağ arasındaki vadi dümdüz ve dardı ve eğer doğayı seven bir tip olsaydı, bu manzarada çok fazla huzur ve rahatlık bulacağını hayal etti. Bu haliyle, duygusal gelişimi durmuş, tanrı kompleksi olan ve çizgi film zevki şüpheli, huysuz, teknisyen bir orospu çocuğuydu.

Hey, Tom & Jerry'i severdi. Bu konuyu açtığından değil. Lassiter'in etrafında.

Yani hayır, Toprak Ana olayından o kadar da etkilenmemişti.

Rhage onun yanında cisimlendi. "Tamam, hadi gidelim. Huysuz pantolonunu giydiğine göre konuşmayı ben yapacağım.

tüm bunlar hakkında."

"Kafalarınızın sıkışması benim suçum değil."

"Bu senin en sevdiğin şey değil mi?"

O kadar mükemmel bir çiftlik evine doğru yürümeye başladılar ki, V tuhafıktan boğuldu. Verandasından yan bahçedeki zorunlu ağacına, bacasına ve pencerelerinin mutlu surat düzenine kadar, böyle bir yerde yaşasaydı, güneş ışınlarına ve Care Bears'a sışmaya başlamaktan korkardı.

Butch'un da onlarla birlikte olmasını istediğinin farkındaydı ama melez olduğu için eski polis hayalet olup moleküller saçarak seyahat edemezdi. Melezlikle ilgili bir şeydi bu. Her iki tarafın da bazı özelliklerine sahip oluyordunuz ama bu, içinden seçim yapamadığınız bir açık büfeydi. Kişisel kurallarınızın ne olduğu genetik yapınızın meyve salatası tarafından rastgele belirleniyordu.

Yani Butch için sadece kara yolculuğu söz konusuydu ve kardeşi için bir saatten fazla sürecekti.

V'nin vücudundan bir titreşim geçti, ilikleri ona akort çatalı gibi davrandı. Rhage kısa bir süre durup kendine baktığında, kardeşinin de bunu anladığı açıktı.

"Bu ..." Rhage tekrar eve doğru bakarken kelimelerin dağılmasına izin verdi. "Yani..."

O anda çiftlik evinin ön kapısı açıldı ve uzun bir elbise ve kalın bir kazak giymiş bir kadın dışarı fırladı. İki avucu da ilerideydi ve destansı bir hayır-hayır-hayır akıntısının yarısındaydı.

"-ihtiyaç. Burada olamazsın!"

İhtiyaç mı? V düşündü. Oh, kahretsin.

Çakal'ın shellanı Nyx, onun içine girmişti-

"Arkadaşımlın yardım etmesini ister misin?" diye seslendi. "Jane onu rahatlatacak ilaçlarla birlikte buraya gelebilir."

Nyx'in kız kardeşı Posie kızardı ve başını salladı. "Bu öyle değil... bu şekilde halledilmeyecek. Bu biraz sürpriz oldu ama dişilerin döngüleri? Özellikle stresli zamanlarda öngörülemez olabiliyorlar."

Geri döndü ve kapıyı kapattı. Sonra verandadan inip yanlarına geldi. "Ben de gidiyorum. Bilirsiniz, mahremiyetleri için."

"Onlar güvende mi?" Rhage sordu. "Bugün için mi?"

"Kilerdeki yatak odasındalar. Yiyecek ve ... olduğundan emin oldum. Pete doğurganlık döneminin ilk belirtileri görülmeye başladığında çoktan ayrıldı. Ben sadece evi düzene sokmak ve ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarından emin olmak için kaldım."

Ne karmaşa, diye düşündü V.

Vampir dişiler sadece on yılda bir doğurgan olurlardı ve bu iyi bir şeydi. Salgılanan hormonlar inanılmaz derecede güçlü ve acı vericiydi ve türün yaratıcısı olan mahmen, sadece bir erkekle sürekli çiftleşmenin acıyı katlanılabilir hale getirebileceği şekilde ayarlamıştı. Yine de, seks eylemi istekleri sadece kısa bir süreliğine yatıştırıyordu, bu yüzden orgazmların saatlerce sürekli olması gerekiyordu. Ya bu ya da uyuşturucu. Her şey göz önüne alındığında, döngü acımasız bir sistemdi, ancak doğum yatağındaki dişiler için ölüm oranının ne kadar yüksek olduğu düşünüldüğünde? Hamile kalma riskini göze almaları için bu kadar ezici bir şey olması gerekirdi.

Jane'inin melez halindeyken kısır olmasına gerçekten çok sevinmişti - onun zamanında yardım etmeyeceği için değil, hamilelik istatistikleri onu korkuttuğu için.

"Nereye gidiyorsun?" Rhage Posie'ye sordu.

"Büyükbabamızın yeni evine. Pete orada. Şafaktan hemen önce geri gelip

Tamam. Ama Jack'in bir telefonu ve onları koruyacak bir şeyleri var."

Eşyalar = silahlar, kadının titizliği göz önüne alındığında.

"Sizin ya da onların bir şeye ihtiyacı olursa bize haber verir misiniz?" Rhage

başıyla evi işaret etti. "Çakal iyi bir erkek ve üvey kardeşime her şeyin en iyisini diliyorum."

V çenesini kapalı tuttu çünkü ikisinin de deli olduğunu düşünüyordu. Ya hamilelik sürerse? Çakal on sekiz ay boyunca hayatının aşkının, bağlandığı dişinin, kırılgan yavrusunu soğuk ve sert dünyaya getirmeye çalışırken kan kaybından ölüp ölmeyeceği endişesinin tadını çıkaracaktı.

"Bize nasıl ulaşacağını biliyorsun," diye mırıldandı Vishous.

Çünkü dangalaklığının derinliklerinin ortaya çıkmasını istemiyordu.

Görünüyor.

Tamam, o belli.

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

Oradan kurtulduğu için rahatlayan V, çimenlikten buharlaştı ve Rhage'in hemen arkasından geleceğini bilerek kuzeye ve biraz doğuya gitti. İhtiyaç, erkeklerin takılabileceği bir yer değildi çünkü etkilenmemeleri mümkün değildi ve kimsenin bu dramaya ayıracak zamanı yoktu.

İyi haber mi? Çakal'ın esir kampını bulmakla uğraşması meselesi, en azından öngörülebilir bir gelecek için artık tartışmalı bir konuydu. Eğer çift bu işi eski usul yapıyorsa, erkek olanın bu iş bittikten sonra bir su parkı kadar sıvıya ihtiyacı olacaktı ve sonra da işlerin yolunda gidip gitmediğini görmek için beklemek zorunda kalacaktı. Dişisini terk etmek istemeyecekti.

İyi oldu.

Mutfakta bir aşçı eksildi.

Seyirci Evi, Caldwell'de, insanların araba yollarında kapılarının, her köşe bucağa erişim kodlarının olduğu ve şişirilmiş

İstediğın her şeyi, istediğın zaman alabildiğın zaman gelen kendini önemli hissetme duygusu.

Garajın arka tarafında yeniden toparlandığında, Federal yayılma arkadan bile çok güzel görünüyordu. Darius, dağdaki Kardeşlik malikânesini inşa eden kardeş, bu evi de inşa etmişti ve bir araba bombasıyla öldürölene kadar burası onun ana ikametgâhı olmuştı.

Bir süre boş kaldıktan sonra, burası artık Wrath'ın anlaşmazlıkları karara bağlamak, çiftleşmeleri ve gençleri kutsamak ve genellikle türlerin nabzını tutmak için sivilleriyle buluştuğú tarafsız bir alan olarak kullanılıyordu.

Arka kapıyı açan V, tam teşekküllü bir mutfağa girdi. Üniformalı köpekler, bekleme odası ve ilk randevu dalgası için sürekli taze pişmiş ürünler hazırlamak için çalışıyordu. Birkaç saat içinde menü çay sandviçleri ve kurabiyelere dönüşecekti.

Elini personele doğru kaldırarak kahve, çay, soda, su, kek, çörek ve ev yapımı kek çörekleri için onları geri çevirdi. Hepsi on iki adımlık bir alanda. Rhage ise kalori ağına takılacak ve öteki taraftan gümüş bir tepsi dolusu çerezle çıkacaktı.

En azından şefler mallarının takdir edildiğini bileceklerdi.

Koridorda ilerlemeye devam eden V, ön girişe kadar net bir görüntü elde etti. Yemek salonuna açılan çift kapı kapalıydı, bu da Wrath'ın oturumda olduğu anlamına geliyordu ve V araya girmeyecekti çünkü vermek için burada olduğu flaş haber -umarım kendini çok fazla tatmin etmeden- acil bir durum değildi.

"Hey, ev arkadaşım."

V geri döndü ve yeni dekore edilmiş küçük oturma odasına doğru eğildi. Butch kanepeye park etmişti.

Televizyon, haber spikerinin yumuşak mırıltısı, insan saçmalıkları hakkında konuşan bir insan olmasına rağmen garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Belki de bu yüzden sakinleştiriciydi. Onu etkilemedi.

"Şuna bir bakın." Butch uzaktan kumandayı avuçladı ve sesi açtı. "Bu senin şehir merkezindeki hedefin değil mi?"

Polisin yanına gelip oturan V, sigarasını söndürmek için bir kül tablası aradı.

Oh, Fritz, sen kibar bir erkek ve bir denizcisin, diye düşündü dirseğinin yanında bir tane bulduğunda.

Ve siz daha ne olduğunu anlamadan her ihtiyacınızı öngören uşakları da düşünmüyordu.

Haber spikerinin başının solunda, V'nin demir haç damgalı zehirden daha fazla bulmak için ara sokaklarda izini sürdüğü kadına tıpatıp benzeyen bir kadının siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Kısa siyah saçlarından, perili gibi görünen yoğun gözlerine kadar, o-

"Sesini biraz daha aç," dedi, her şeyi gayet iyi duyabilmesine rağmen.

"İnfaz tarzında vurularak Hudson Nehri'ne atılan CPD gizli görevlisinin ardından bir başka gizli görevlinin daha kaybolduğuna dair söylentiler var. Kaynaklar bize-"

Butch şöyle bir baktı. "Yani, bu o, değil mi?"

"Evet, gerçekten." Bu -sürpriz!- aslında onun önemseddiği bir haberdı. "Lanet olsun, biri onu polis olduğu için öldürdüyse her şeye baştan başlamamız gerekecek."

"Departmandaki basına sızıntılar hep bok içindi. Bu muhabirlerde hiç terbiye yok mu?" Butch'un Boston aksanı sinirli haliyle daha da kalınlaşmıştı. "Eğer o kadın o satıcılardan birinin elindeyse

bunu görecekler ve onu öldürecekler. Tabii ölmediğini varsayarsak."

Haber spikeri konuşmasını sürdürdü. "Muhabirlerimizden biri CPD Şefi Stanley Carmichael'ı evinde düzenlenen bir gala etkinliğine katılırken yakaladı."

"Durdurur musun?" V sordu. "Onun resmini istiyorum."

Butch uzaktan kumandaya basarken, V Samsung'unu çıkardı ve ekranın yakın çekimini yaptı. Kayıp memurun görüntüsü berbattı, piksel pikseldi ama daha sonra netleştirebilirdi. Ayrıca, bir yüzü asla unutmazdı.

Hiçbir şeyi unutmazdı.

"Tamam, anladım.

Teşekkürler."

Butch tekrar düğmeye bastı ve kırmızı takım elbiseli bir kadın muhabir mikrofonu yaşlı bir adamın suratına tutarken V kendinden geçti. Smokinli ve cüppeli bir grup yüzleşmenin etrafından ayrılırken, polis şefi avuçlarını kaldırıp başını salladı, hiçbir yorum yapmadı. Ve sonra muhabirin yakın çekimi, az önce tam olarak ne olduğunu gören izleyiciler için her şeyi özetliyordu.

Stüdyoya döndük ve şimdi başka bir kesinti vardı. Bir haber özetine-

Cinayet Masası Dedektifi José de la Cruz -alttaki karalamaya göre- mikrofonlu bir kürsüde durmuş, Hudson Nehri'nde bulunan erkek memur hakkında açıklama yapıyordu.

Sözlerini tamamladığı sırada bir muhabir soru yağmurunu kesti. "Peki ya kayıp olan kadın memur?"

José kadına baktı. "Yorum yapmaya hazır değilim."

"Yani başka bir kayıp memur olduğunu inkar etmiyorsunuz.

."

"Hayır," dedi adam kararlı bir şekilde. "Söylentiler hakkında yorum yapmıyorum. Başka sorunuz var mı?"

Haber masası ekranda yeniden belirdiğinde, sunucu komplo teorilerinin alevlerini körükledi ve Butch tiksinti dolu bir bakışla hepsini susturdu.

V bir el sarması daha yakarken, oda arkadaşı arkasına yaslandı ve dalgınlaştı. Sonra baktı ve-

"Hayır," diye mırıldandı V. "Cevabım hayır." "Ne soracağımı nereden biliyorsun?"

Vishous bir duman çıkardı. "Çünkü ben senin oda arkadaşınım, işte böyle."



CHAPTER FORTY-ONE

Lucan Cellat'ın yatağında uyandı. Gözleri odaklanmakta zorlanırken, yine de Rio'yu hemen buldu. Yaklaşık üç metre ötede oturuyordu. masanın üzerine eğilip bir şeyler karalarken ona geri döndü.

O daha adını söyleyemedi, kız onun bakışlarını hissetmiş gibiydi.

Doğruldu ve omzunun üzerinden baktı. "Merhaba."

Biri tarafından getirilen yemekten kalkarken kaşları çatılmış, elleri kıpır kıpırdı. Bir an için, sanki onu görmeyeli haftalar olmuş gibi, solgun yüzüne, kararlı çene çizgisine, kaç zamandır üzerinde olan buruşuk giysiler içindeki güçlü vücuduna dikkatle baktı.

Ona göre, fiziksel görünüşüyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde güzeldi.

Boğazını temizleyerek, "Nasılsın-" dedi.

"Açım."

"Oh, bunu ben hallederim." Heyecanlı görünüyordu, sanki onun iyileşmesine yardım etmek geçmek istediği bir sınavdı. "Al bakalım."

Tepsiye uzanırken o kadar hızlı hareket etti ki emzirdiğini düşündüğü kolayı yere döktü ve elinin tersiyle kutuyu sildi. Bir küfür savurarak sandalyenin arkasına örttüğü gömleğiyle ortalığı sildi, sonra da tepsiyi alıp yatağın yanına getirdi ve yere koydu.

Diz çökerek bir kutu Sprite aldı ve kapağını açtı.

"Nereden biliyorsun?" Kahretsin, sesi sertti. "Kola hayranı olmadığımı."

"Doğru yapma şansım yarı yarıyaydı. Elimizdeki tek şey bu."

Oturmak için mücadele etti ve oturduğunda ona sodayı verdi ve üzerinde dinlendiği düz yastıkları dolgunlaştırmaya başladı, ancak puflama konusunda çok ileri gidemedi ve yatak takımları boktan olduğu için değil.

"Sen . . ."

Lucan onun yerine cümleyi tamamladı. "Artık iyiyim."

Onun için endişelendiğini bilmesini istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Sanırım gaz ya da her neyse geri tepti."

"Gaz mı? Sen neden bahsediyorsun-oh, doğru." Tanrım, onun gerçek doğasını bilmediğini unutmuştu. "Evet. Alevler."

Lanet olsun. Bu ne karmaşa böyle.

"Bu çok korkutucuydu," diye mırıldandı. "Düşündüm ki ... şey, önemli değil. İşe yaradı."

Konuyu değiştirme zamanı. "Apex ve Mayhem nerede?"

"Kapının hemen dışında."

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Sprite'ı dudaklarına götürürken - şaşırtıcı derecede sağlam, sabit ellerle, ortaya **Çıktığı** gibi.

Sanırım ona daha iyi olduğu konusunda yalan söylememişti. Ve test yudumu gayet iyi indiğinde, hepsini bir dikişte yuttu.

"Başka var mı?" diye sordu bir ahhhhhhh ile. "Kesinlikle."

Masaya geri d6nd6. "İşte, açıyorum
senin için."

Bir şşşt oldu ve sonra ikinciye geçti. Yiyecekten çok, şeker ve sıvı tam da ihtiyaı olan şeydi ve ikinciye yarıladığında g6zleri nihayet tamamen açıldı.

"Yorgun g6r6n6yorsun," dedi ve sonra kendini tuttu. "İyi. Yani. İyi g6r6n6yorsun."

Kel zemindeki tepsinin yanına otururken g6l6msemesi alaycıydı. Garip aırlarla dikilen saçlarını iterken, ... şey, bunu sadece "sevimli" olarak tanımlayabilirdi, her ne kadar bu onun g6c6yle, açık s6zl6l6đ6yle, seksiliğiyle ilişkilendirdiği bir kelime olmasa da.

Başını sallayarak, "şu anda nasıl olduğumu ancak tahmin edebilirim-" diye mırıldandı.

"Sen m6kemmeldin." Kız ona sertçe bakınca, adam bir içki daha aldı. "Yaptığın şeyden sonra 6deşmekten daha fazlasıyız Rio. Orada beni kurtardın."

"Hayır, Mayhem şifreyi bilen kişiydi. Kapıyı o açtı."

"Beni yerden kaldırdın ve içeri taşıdın.
Bunu nasıl yaptın bilmiyorum."

"Daha çok bir s6r6klenme gibiydi ve motive olmuştum, ne diyebilirim ki-"

"Teşekk6r ederim." Duygularına hakim olamayınca g6zlerini ondan kaçırdı. "Hey, duş var. Ve benim için sakıncası yok."

Sprite'tan kalanları yere bırakarak ayağa kalktı ve v6cuduna 6kmesi için bir şans verdi. Dengesini sağladığında odanın fayans d6şeli k6şesine odaklandı.

Arkasında durması için bir bölme vardı ve suyu başlattıktan sonra eşofmanını dikkatlice çıkardı. Cildi göğsünde ve özellikle de bir elinde hâlâ kızarıktı.

İyi ki onun hançeri değilmiş-

Rio odanın diğer ucunda göründü. Silah rafının yanındaydı, başı eğikti, eli sıralanmış tüfeklerin yanında tereddüt ediyordu, askerler atış emirlerine hazırды.

"Bana bakabilirsin," dedi derin bir sesle. "Benim için sakıncası yok."

Hiç de değil.

Başını kaldırıp etrafına baktı. Sonra tekrar gözlerini kaçırdı. "Sadece kayıp düşmenden endişeleniyorum."

"Kolay bir çözümü var. Bana katılın." Ne diyordu lan bu?

Sessizlik uzadıkça, vücudunun yeniden güçlendiğini hissetti ve bu güç sodadaki kalorilerden gelmiyordu. Çiftleşme içgüdüsünün her türlü küçük ağrı ve sızıya nasıl da iyi gelebildiği inanılmazdı.

Mayhem ve Apex dışarıdayken mi? Ve ortalık hala sessiz.

Kız cevap vermeyince üzgün bir şekilde gülümsedi. "Burada iyi olacağım. Biraz dinlenip rahatlayabilirsin, uzun sürmez."

"Keşke farklı olsaydık," dedi ona hiç yakıştıramadığı bir yenilgiyle.

Öyleyiz, diye düşündü. Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Yani burada doğru kararı veriyorsun.

Yine de bu onu istemesine engel değildi.

"Bil diye söylüyorum," dedi, "seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin. Bu iğrenç ışıktaki bile, her şey

... sen hala gördüğüm en güzel kadınsın."

Kaşları sanki onun deli olduğunu düşünüyormuş gibi yukarı kalktı.

Sonra parmak uçları kendi yüzünde gezindi.

"Kendimi çok yaşlı hissediyorum," diye fısıldadı.

"Hayat budur, kaç takvim yılı yaşadığınız değil."

Kadın avuçlarını yanaklarına dayayıp gözyaşları gözlerini parlattığında, adam akan sudan uzaklaşıp kadının yanına gitti.

"İşler yolundayken pek iyi değilim," diye mırıldandı. "Kötü olduğunda daha iyiyim."

Hâlâ esir kampındaydılar. Ve tatilde değillerdi. Ama neden hatırlatma uçağı?

Lucan uzanıp onun saçlarını taradı. "Ne yazık ki bu sessizliğin uzun sürmeyeceği konusunda sana söz verebilirim. Bu . . .

. an . . . hiç de uzun sürmeyecek."

Ona bakarken, ona sarılmak istedi. Onu öpmek istedi. Vücuduna dokunmak istedi, böylece gerçekten ölümden döndüğünü ve onun da öyle olduğunu bilecekti.

"Hamamböcekleri gibiyiz," dedi ellerini indirirken. "Sen ve ben. Sadece devam ediyoruz."

Onu takip ederek o da kolunu indirdi. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim, ama kendini de işin içine kattığını ve sağlıklı bir egon olduğunu düşünürsek, hamamböceği olayının olumlu bir yanı olmalı diye düşünüyorum."

"Bizi öldüremezler."

Tenindeki güneş ışığını hatırladı ve buna katılmadı. Ama yine de onun böcek iyimserliğine gerçeklik katmayacaktı.

Ona yeniden odaklandığında, gözleri gölgelerle doluydu.

Lucan belki de bir saniye bekledi. Sonra duş kabinine geri döndü ve suyu ısıttı.

rutin.

Adam ona döndüğünde, kadın garip bir şekilde güldü. "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel kokuyorsun?"

Sana bağlandım, diye düşündü. "Bana elini ver," diye emretti.

Kadının ona karşı koymaması, onun ne kadar bitkin olduğunu fark etmesini sağladı. Ve temas, tutuşları tarafından kilitlendiğinde, onu yatağa doğru çekti.

"Yorgun değilim," dedi otururken. "Sanki bir daha hiç uyumayacakmışım gibi hissediyorum."

Lucan arabayı onun yanına park etti. "Bana hikâyeyi anlat." Kızın gözleri parladı. "Ne hikâyesi?"

Tekrar saçlarına dokunmak zorunda kaldı, elinde değildi. "Acının hikayesi."



Rio yatakta Luke'un yanında otururken, onun kendini toparlamakta güçlük çekmesi tam anlamıyla çılgınlık gibi görünüyordu. Son zamanlarda olan biten her şey düşünüldüğünde - ne kadar zaman geçmişti? Beş yıl mı? Yirmi beş mi? Bir asır mı? Ve şimdi, bir araba çarptıktan, kaçırıldıktan, saldırıya uğradıktan ve yakalamaya çalıştığı uyuşturucu satıcıları tarafından alıkonulduktan sonra, şimdi kendini mi kaybediyordu?

Ama Luke uyanıp da ona doğru dürüst baktığında bir şeyler olmuştu. Ve sonra kendi gazoz kutusunu tuttu. Ve sonra bir tane daha istedi. Luke'un çektiği acıların ve iyileşmesinin insani yönü ona polis/suçlu meselesini tamamen unutturmuştu. Onlar sadece boktan bir fırtınanın içinde hayatta kalmaya çalışan iki insandı ve Luke'un ölmemiş olmasına çok sevinmişti.

-

"Öleceğini sandım," diye ağzından kaçırdı.

Avucunu ağzının üzerine kapattığında, adamın gülmesi onu rahatlattı. "Ben de öyle."

Başını sallayarak kolunu yeniden kaldırdı ve onun ... oldukça sıra dışı . çıplak göğsüne baktı. Ve omuzlarına. Ve onun ...

Tamam, o karın kasları şekillendirilmiş.

"Bırak gireyim, Rio," diye fısıldadı. Sonra omuz silkti. "Ve dinle, eğer mahremiyetin için endişeleniyorsan, nereye gidecek, değil mi? Ben sadece lanet bir uyuşturucu satıcısıyım, bu hayatta kapana kısıldım, hiçbir yere hızlı gidemiyorum. Kimsem yok, ailem yok, arkadaşım yok, bu yüzden kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmuyorum. Sayılmıyorum. Ben önemi olmayan bir kara deliğim."

"Öyle söyleme." Yeniden bulanıklaşmaya başlayan gözlerini sildi. "Bunu nasıl söylersin-"

"Gerçek bu ve gerçeği kabul etmekte yanlış bir şey yok. Cehennemde olsanız bile sizi özgür kılacaktır." İşaret parmağını kaldırdı. "Bu konuda bana güvenin."

"Senin gerçeğin ne?" diye sordu. "Az önce sana söyledim."

Rio başını salladı. "Sen bir kara delik değilsin. Ve bunu kanıtlayabilirim."

Biraz kıkırdadı. "Eğer uzun bir matematik denklemiyse, beni kaybedeceksin. Sayılar bana göre değil."

"Benim de. Matematikte berbatım."

Bunu takip eden sessizlikte onu yakından inceledi - ve neye benzediğini ezberlemeye çalıştığını biliyordu. Sarı-kahverengi saçlarının alnının üzerinde kıvrılışından, dudaklarının şu anda nasıl ayrıldığına ve gözleri yarı açıkken renklerinin daha yoğun görünmesine kadar, hayatta olduğu sürece onunla ilgili tüm ayrıntıları saklamak istiyordu.

Kadının bir polis olduğunu ve adamın bir suç örgütünün parçası olduğunu hatırlamak için pek çok neden vardı ve asla

İkisi buluşacak.

Sevişmek şöyle dursun.

Ya da daha kötüsü, duyguları yakalamak.

Yine de elini onları ayıran boşluğa doğru uzattı ve parmakları tam kalbinin üzerindeki yere temas ettiğinde hafifçe titredi. Teni sıcaktı ama hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ederken onu uyandırmak için dokunduğu zamanki gibi değildi. Ateşi vardı ama şimdi o da yoktu.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "Bu yüzden varsın ve hiçbir şey değilsin."

Luke göğüs kafesindeki avuç içine baktı, sanki neden orada olduğunu anlayamıyordu ya da belki de buna inanamıyordu. Ve bunu izleyen duraksamada, Luke'un şu anda yapabileceği pek çok şey olduğunu düşündü: Onu öpebilirdi. Geri çekilebilirdi. Onu kavrayan ve kavırıyor gibi görünen ani yoğunluğu azaltmak için bir şaka yapabilirdi.

Onun yerine gözlerini kapattı. Ve elini onunkinin üzerine koydu. "Ne düşünüyorsun," dedi, "gözlerinle çok kapalı."

"Göğsümün ortası ağrımayalı uzun, çok uzun zaman oldu."



W Lucan sonunda gözlerini yeniden açtığında Rio'nun tüm vücudunun kendisine doğru kıvrılmış ve yüzünün kendisine doğru kalkmış olduğunu gördü. Elleriyle

Kalbinin ve aralarındaki yumuşak sessizliğin üzerine bağlanarak derin bir nefes aldı ve bu anın ne kadar önemli olduğunu nasıl açıklayabileceğini düşündü.

Yine de onun tüm bunların önemini bilmesini istediğinden emin değildi.

Ama klanı tarafından terk edilmiş bir wolven olarak, çok uzun zamandır dünyada bir yetimdi. Şimdi onunla mı? Kendini aileden biri gibi hissediyordu.

"Keşke ..." diye fısıldadı.

"Ne? Ne istiyorsun?"

Rio biraz geri çekildi ve ne yazık ki avucunu da beraberinde götürdü. Gözleri ondan uzaklaştığında, zihninde başka bir yerde olduğunu biliyordu ve onun teninin kendisinininkine temasını özlemişti.

"Canının yanması fikrinden nefret ediyorum." Başını iki yana salladı. "Aslında acı çeken herkesten nefret ederim. Korkağın tekiyim."

"İyi bir kalbin var. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi?"

"Bundan biraz daha karmaşık."

"Hiç sanmıyorum."

"Seni kim terk etti," diye ağzından kaçırdı. "Sana kendini bu kadar değersiz hissettiren kişi kimdi?"

Ne dedi? Ne söyleyebilirdi ki? "Bir grup insandı. Aslında ailem."

Başını bir yana eğdi. "Sana ne yaptılar?" "Beni buraya koydular." Kızın kafası karıştığında, adam bilmediği, bilemeyeceği her şeyi unuttuğu için kendi kışını tekmelemek istedi. "Yani, onlar yüzünden bu işi yapıyorum. Bu uzun bir hikaye. Sadece şunu bil. Benim için başka bir yol olsaydı, bu işi yapmayı seçmezdim. Yıllar önce başıma gelenler olmasaydı bu hayatta olmazdım."

Kadın ağzını açtığında, adam avucunu yukarı kaldırdı. "Ve sana karşı bir saygısızlık kastım yok. Seni ya da bir başkasını geçimlerini sağlama biçimleri nedeniyle yargılamıyorum. Eleştirecek bir konumda değilim."

Gülümsemesi sıkıydı. "Komik. Sen bu hayatı seçmezdin, ben de pek çok açıdan seçmezdim."

"Anlat bana."

"Bu hiç mantıklı olmazdı." Rio yatağa uzandı ve gözlerini tavana kilitledi. Sonra kelimeleri aceleyle döküldü. "Kardeşim Luis on altı yaşındayken aşırı dozdan öldü. Onu bulan bendim. Benden iki yaş büyüktü."

Lucan başını salladı. "Çok özür dilerim. Rio. Bu korkunç bir şey."

."

"Ama ve YIKIM yapmadı dur Orada.
Benim Annem o öldükten sonra içmeye
başladı. Zor. Yere yığıldı.

İki yıl önce karaciğer yetmezliği geçirdi, diyalize girdi ve altı ay sonra öldü. Yakın olduğumuzdan falan değil. Babam ise kardeşimin cenazesinden hemen sonra şehri terk etti. Öylece çekip gitti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve bunca yıldan sonra onu bulsam bile öyle kalacak, anlıyor musunuz?"

"Bekle. . . eşini terk etti, yani? Ya sen?"

"Karşılayamayacağı bir borcu olduğunu söyledi. Tehlikeli insanlara borçluymuş. Ya o gidecekti ya da onlar gelip bana ve anneme zarar verecekti." Yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. "Ama kimse onu aramaya gelmedi, belki de bu sadece bir yalandı - kendini daha iyi hissetmek için anneme söylediği bir şey. Bilmiyorum."

Bir süre sonra elleriyle yüzünü kapattı ve adam onun dizine dokundu. "Demek senin de soyun yok."

"Doğru, yalnızım. Ama sorun değil." "Artık yalnız değilsin."

Kollarını indirerek ona doğru baktı. "Beni istemiyorsun Luke. Gerçekten istemiyorsun."

Buna gülmek zorunda kaldı. "Cehenneme kadar yolum var."

Rio ona daha da aşık olmasını sağlayacak şekilde kızardı. "Öyle demek istemedim."

"Ben senin kardeşin değilim Rio. Bana bakmak zorunda değilsin ve beni kurtarmak zorunda da değilsin."

"Bu onunla ilgili değil."

"Bence öyle. Bence her türlü insanı, her türlü şekilde kurtarmaya çalışıyorsun çünkü bunu onun için yapamazdın." Tekrar başını salladı. "Neden bu hayatı tamamen terk etmediğini anlamıyorum. Mantığını anlamıyorum. Eğer uyuşturucu kardeşini öldürdüyse, bunu neden yapıyorsun?"

Gözleri tekrar tavana kaydı. "Dediğim gibi, durum biraz karışık."

Lucan'ın tek yapabildiği başını sallamaktı. Kendisine sakladığı bazı şeyler olduğunu hissetmişti ama ansiklopediler dolusu şeyi kendine sakladığını düşünürsek? Ona her şeyi anlatmadığı için onu suçlamayacaktı.

"Artık konuşmak istemiyorum," dedi tekrar otururken.

"Seni yargılamıyorum Rio. Sadece şunu bil. Tüm ayrıntılar benim için önemli değil, senin seçimlerin de öyle. Bu seçimlerle barışmak senin elinde ve Tanrı biliyor ki hayat bizi kayalardan ve zor yerlerden başka bir şeyin olmadığı durumlara sokabilir."

Kaşlarını çattı ve sanki manikürü olmadığı halde manikür yaptırmış gibi tırnaklarını inceliyor gibiydi.

"Ailenin sana bunu yaptırdığını söylemiştin," diye mırıldandı. "Mafyaya mı bulaştın? Yani, bu operasyonun büyüklüğünü göz önüne alırsak, bunun münferit bir şey olamayacağını düşünüyorum, anlıyor musun? Çok fazla insan, çok fazla hareketli parça var."

"Ne derseniz deyin," diye geçiştirdi. Eğer bu bir insan olarak ona mantıklı gelen bir gerçekse? O da buna inanabilirdi.

Tanrım, bütün bu yalanlardan nefret ediyordu.

Ama ya onun kendi türünden biri olmadığını öğrenirse? Evet, hayır. Onun gözlerindeki dehşeti görmekle ilgilenmiyordu.

"Kim o?" diye sordu. "Ailen kim?"



Rio bu soruyu ortaya atarken Luke'un bu soruya cevap vermeyeceğini biliyordu. Cevap o. Eğer o vardı a mademan-ve

Bu odada bulunan cesetlerin, Caldwell'deki silahlı saldırının ve diğer tüm saçmalıkların yanında ne kadar rahat olduğunu düşünürse, ona asla söylemeyeceğine inanmak zorundaydı.

Ayrıca kimliğini ifşa etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu da biliyordu. Eğer uyuşturucu ticaretine gerçekten de iddia ettiği düzeyde karışmış olsaydı, asla böyle bir sorgulama yapmazdı. Bu bir polisin yapacağı bir şeydi.

Sürpriz.

"Ben Üzgünüm." o dedi çabucak. "Bu tamamen uygunsuz. Düzgün düşünemiyorum."

"Kime bağlı olduğum önemli değil." "Bu doğru. Tek umursadığım ..."

Göz açıp kapayıncaya kadar, o pis dairenin zeminine geri dönmüştü, bir geyik gibi bağlanmıştı ve gerçekten ciddi bir şekilde yaralanmak üzereydi. Ve sonra o köpek gelmişti. Ve sonra Luke sihirli bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Sanki seni ben çağırmışım gibi." "Özür dilerim?" diye sordu.

"O tuzak evde." O anıları tekrar hatırlamanın kendisini ürperttiği gerçeğini gizleme zahmetine girmedi. "Sanki adını söyledim ve sen koşarak geldin."

"İkimiz için de büyük bir şans oldu."

"Çünkü sen Mickie'yi görmek için oradaydın."

Boğazının arkasından bir tür onaylama sesi çıkarırken, ona yalan söylediği gerçeğinden nefret ediyordu, olayların zıt taraflarında olduklarını sadece kendisi biliyordu ve bu onun hiç şüphelenmeyeceği bir şekilde değildi. Onlar meşhur müzakere masasında karşı karşıya duran tedarikçi ve satıcı değillerdi. Polis ve suçluydular ve sonuçta buradaki yetkili herkesle birlikte o da parmaklıklar ardında olacaktı. Satışın kendisi ve para için kesinlikle onlarca yıla karşı karşıyaydı.

Bu boyuttaki bir girişimin kaçınılmaz olarak bir parçası olacak olan aklama. Bir de içten içe devam ettiğini bildiği insan kaçakçılığı vardı.

Tabii tüm o odacıkların, tüm o iş istasyonlarının ücretsiz, zorla çalıştırılmaktan başka bir şey için olduğunu düşünmemişse?

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu. İyi bir şey değil. "Hiçbir şey, gerçekten."

Başını çevirdiğinde onun gözlerine, inanılmaz güzellikteki sarı gözlerine baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Herhangi bir şey."

"Gerçekten bu hayatı seçmez miydin?"

Cevap vermeden önce bir an geçti. Yüz ifadesi öylesine ciddileşmiş ve sesi öylesine derinleşmişti ki, kadın sanki adamın geri almayı ummadığı bir parçasını paylaştığını hissetti.

"Buradan nefret ediyorum." Sesi boğuklaştı. "Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Çok acımasız. İnsanlık dışı. Bu hiç kimsenin isteyeceği bir varoluş değil. Gördüğüm şeyler... yaptığım şeyler... Buraya tıklandığımda yarı ölüydüm ve seni o yangın merdiveninin altında görene kadar ne kadar battığımı bilmiyordum."

"Ben özel bir şey değilim."

"Bu konuda çok yanılıyorsun." Adam biraz güldü ve kadın onun ortamı yumuşatmaya çalıştığını hissetti. "Bir kere, sana araba çarptığını ve oradan uzaklaştığını gördüm. İşte yetenek budur. Silah kullanmakta iyi olduğunu da biliyorum ama bunun üzerinde durmamıza gerek yok."

Gözleri yerdeki kan lekesine kayd.

Çenesini hafifçe okşayan parmağı, kadının yüzünü tekrar kendi yüzüne getirdi. "Bunu fazlasıyla hak etti. Ve sadece sana yapmak üzere olduğu şey için değil. O şeytanın bir parçasıydı.

hasta, sapık bir katil. Bunu düşünmemeye çalışın."

"Neden hayatımı bu kadar çok kez kurtardın?"

"Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu." Ona göz kırptı. "Üç kere de."

Rio gülmek zorunda kaldı. "Kes şunu. Ben ciddiylim."

"Peki, tamam. Egzersize ihtiyacım vardı. Bu nasıl?"

Gülümsemesini eliyle örterek adamın omzuna vurdu. "Bu hiç komik değil-"

"Sana aşık olabileceğimi düşündüm ve bir arabanın, bir kurşunun ya da dünyadaki herhangi bir lanet şeyin bunun önüne geçmesini istemedim. İşte böyle."

Rio gözlerini kırıştırdı, kalbi durdu. "Bunu kastetmiyorsun."

Artık şaka yapmıyordu; son derece ciddiydi. "Bunlar benim kelimelerim. Onları seçtim çünkü ne anlama geldiklerini biliyorum."

"Beni tanıımıyorsun." "Ve sen de beni tanıımıyorsun."

Ona dik dik bakarak, "Sana aşık olduğumu söylemedim ki," dedi.

"Yapabileceğimi söyledim."

Dur, dedi kendine. Bunu hemen durdur.

"Peki... sen?" diye nefes aldı. Ama sonra elini kaldırdı. "Buna cevap verme."

"O zaman soruyu neden sordun?"

Rio uzaklara baktı. Arkasına baktı. Ve sonra kendini bir fantezinin içine düşmekten alıkoyamadı. "Bu hayatı terk edebilirsin, biliyorsun. Burada olmak zorunda değilsin. Yani, şu arka kapıdan çıkıp bir daha dönmeyebilirsin. İnsanlar her zaman ortadan kaybolur. Babam bunu yaptı. Sen de aynısını yapabilirsin."

"O kadar basit değil," dedi içi boş bir sesle.

Kahretsin, onu kanun kaçağı olması için aktif olarak teşvik mi ediyordu?

Onun ellerini kendi elleri arasına aldı. "Dinle, tüm bunlardan kaçabilirsin ve sadece-bilmiyorum-polise bile gidebilirsin. Dokunulmazlık ve tanık koruma programı karşılığında onlara tüm bildiklerini anlatabilirsin."

"Seninle bir anlaşma yapmam gerekirken neden beni dışarı çıkarmaya çalışıyorsun?"

Rio gözlerini kırptırdı ve az önce kendini ele vermiş olabileceğini fark etti. "Çünkü yanında objektif olabileceğim biriyle iş yapmayı tercih ederim. Ve bu seninle neredeyse imkânsız."

Gülümsemesi yavaştı. Seksiydi. "Benimle aynı şekilde hissettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır."

"Evet."

Rio derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Luke ona doğru eğildiğinde, parfümü

-Kolonya olmadığını iddia ettiği o lanet kolonya.

-Burnuna girdi ve doğrudan kanına gitti. "Ve sanırım şu anda tam olarak benim istediğim şeyi istiyorsun."



CHAPTER FORTY-THREE



Rio'nun yüzü Lucan'ın yüzüne o kadar yakındı ki Lucan'ın onu öpmek için yapması gereken tek Şey biraz daha eēilmekti.

orada duracaktı. Kadının kokusu deēiŐmiŐ, hissettiēi uyarılma hissi onunkiyile eŐleŐecek kadar yükselmiŐti.

Ve lanet olsun, onu istiyordu.

"Bunu yapacak mıyız?" diye fısıldadı.

"Evet, yapacaēız."

Adam dudakları arasındaki mesafeyi kapattıēında kız hiē tereddüt etmedi ve adam dudaklarını kızın dudaklarına bastırđında geri çekilmek zorunda kaldı yoksa kızın kıyafetleri onarılamayacak Şekilde yırtılacaktı. Adam çoktan onu yataēa geri yatırmıŐ, üzerine çıkmış ve aēırlıēıyla onu sıkıştırmaya başlamıştı bile-

Kahretsin, elleriyle çıplak sırtını kavrıyor, parmaklarını derisine batırıyordu - ve keşke daha uzun tırnakları olsaydı da onu düzgünce izebilseydi, kan akıtabilseydi, zevkin birleŐiminden inletebilseydi

ve acı. Ve onun için başka güzel şeyler de oluyordu. Kadın onun altında düzgün bir şekilde duracak şekilde kayarken, adamın uyarılması kalçalarının arasında kendi yolunu çizdi.

Çivilerin canı cehenneme. Onun sıcak yumuşaklığını daha çok istiyordu.

Diliyle kadının ağzına girerken, yana doğru yuvarlandı ve elini kadının beli boyunca, kaburgalarına, göğsünün yan tarafına doğru gezdirdi. Huzursuz bir dalgalanmayla gövdesini büktü-

Ve kendini onun avucunun içine koydu.

Gömleğinin ve sütyeninin arasından başparmağıyla göğüs uçlarını okşadı ve kadın karşılık olarak inlerken, onun altında su gibi akıcı ve zarif bir hal aldı. Aynı zamanda talepkârdı ve çok ama çok açtı.

"Çıplak olmak istiyorum," dedi ısrarla.

İkisi de çıplak değil miydi? Onu da soymak istiyordu.

Lucan geri çekildi. "Bana bir saniye ver."

Onu tekrar öptü. Üçüncü kez öptü. Sonra, eğer bundan, ondan, kendi pantolonunu çıkarmaktan daha uzun bir süre için çekilecekse, bunu şimdi yapmasının daha iyi olacağını biliyordu.

"Hemen döneceğim."

"Uzun kalmayın," diye fısıldadı.

"Uzun kalmayacağım. Bu konuda bana güven."

Uçan bir çalım atmaya değer bir sıçrayışla kendini koridora açılan kapıya fırlattı. Şifreyi girerken, bir düşmanın gözlerini oyar gibi numara sırasını tuşladı. Kapıyı çekerek açtı

-

Mayhem onun yüzüne doğru adım attı. "Ne oldu? Kız

."

"Biraz mahremiyete ihtiyacım var."

Bir köpek dövüşünde bile oldukça rahat olma eğiliminde olan bir adam için Mayhem stresli kaldı. "Ne için?"

"Gerçekten mi?"

Diğer adam anlamamış gibi gözlerini kırptırdı-"Oh."

"Evet, oh. " Lucan baktı aşağı ve Salon.

"Herhangi bir şey

Demleme mi?"

"Apex Kane'i kontrol etmek için aşağı indi çünkü alt katta bir karmaşa yaşanıyor - sahil biraz daha temiz kalacak. Otuz dakika falan mı? Muhafızlar değişmek üzere. Mahremiyet saçmalığını ertelemek isteyebilirsin."

Lanet olsun. "İçeri girmek istersen kapıyı çal. Ve bir saniye bekle."

"Lucan."

"Ne?"

Mayhem gözlerini kaçırdı. "Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Affedersiniz?" Diğer mahkûm boşluğa bakmaya devam edince Lucan avuçlarını havaya kaldırdı, aptal mısın sen? "Kane'e yardım etmek için gönüllü olduğumu biliyorum. Güneşin altında ölmek üzereyken beni içeri sürüklediğini biliyorum. Onun hakkında bilmem gereken başka ne var ki?"

İçindeki bağlı erkek derisinin içinde dolaşmaya başladığında, bu sahiplenme saçmalığını hemen kesmek zorunda kaldı. Konu bölgesini savunmaya geldiğinde kurdu tüylerini diken diken ediyordu. Rio'ya duyduğu cinsel çekim de buna eklenince?

Patlamayı bekleyen bir bomba da olabilirdi. "Ona karşı dikkatli ol," diye mırıldandı Mayhem. "Hepsi bu. Söylüyorum."

"Ve sana bir tavsiye vereceğim. Kimseye kadını hakkında konuşma, buna ben de dahilim. Bunun seni götüreceği yeri sevmeyeceksin."

Mayhem başını salladı ve kapalı kapıları ve loş ışıyla boş koridora baktı.

Tek söylediği "Tamam, anladın" oldu.
İyi karar, diye düşündü Lucan kamarasına geri dönerken. Lanet olası iyi bir karar.



Luke koridora çıktığında Rio yalnız olmasına rağmen avuç içleriyle yüzünü kapattı. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Gerçekten mi?

Kollarını bırakarak yüzüstü yuvarlandı ve Luke'un Mayhem ya da Apex'e ne söylediğini merak etti. Ayağıyla kapıyı açmaya çalışıyordu ama sesi kısık olduğu için ne dediğini anlayamadı. Konuşmanın ötesinde, mekanın geri kalanının meşgul olması açısından ... özellikle hiçbir şey duymadı, bu da herhangi bir ayaklanmanın ya kontrol altına alındığı ya da henüz gelmediği anlamına geliyordu-

Luke aniden geri döndü, bir adım öne çıktı ve kapıyı kapattı. Gözleri onunkilerle buluştuğunda, yüz hatlarının üzerinde bir maske varmış gibi hissetti ama gözleri. Ah, evet, gözleri. İçlerindeki maskeleyecek hiçbir şey yoktu.

Kıpırdamadan dururken, ona bir soru sorduğu belliydi.

Bu yüzden ona bir cevap verse iyi olur diye düşündü.

Rio yatakta yavaş ve şehvetli bir dönüş yaparak sırt üstü yattı ve başının yatağın kenarından aşağı düşmesine izin verdi. Onu izlediğini bildiği için ellerinden birini boğazının yan tarafına götürdü ve yavaşça köprücük kemiğine doğru indirdi. Daha aşağıya, göğüslerinin arasına. Hatta daha da uzağa, karnının üzerine.

Leğen kemiğinin tam ortasına geldiğinde durdu. "Seni istiyorum. Şimdi."

"Tanrı aşkına, kadın," diye homurdandı.

Luke ona doğru yürürken göz kapaklarını indirmiş, yırtıcı bir hayvanın yürüyüşünü andıran yürüyüşüyle, pantolonunun önünü zorlayan uyarılmışlığıyla ona bakıyordu. Omuzlarını, göğüs kaslarını, karın kaslarını doldurmak için yayılan tüm o kaslarla ...
. inkar edilemeyecek kadar muhteşemdi.

Söz konusu o olduğunda "hayır" onun sözlüğünde yoktu. Önünde durdu ve bir de ne görsün, baş aşağı görüntüsü de en az yüz yüze görüntüsü kadar muhteşemdi: Gövdesi bu açıdan muhteşemdi.

Ama sonra küfretti.

"Bunu şu anda yapamayız," dedi homurdanarak.

"Hayır mı?" Rio eğildi ve evet, gözleri tam da kadının istediği yere gitti: Göğüslerine. "Orada neler oluyor?"

"Gelen insanlar var. Ve fazla zamanımız yok."

"Gerçekten mi?" Dizlerini yukarı kaldırdı ve Uyluklarını birbirine vuruyor, ileri geri, ileri geri. "O zaman elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

"Muhafızlar yakında değişecek."

"Ama şimdi değil." Ne diyordu bu kadın? Gerçekten-
"Şimdi değil, doğru mu?"

Luke ağır ağır nefes almaya başladı, göğsü aşağı yukarı pompalanırken karın kasları dalgalanıyordu. Fermuarının arkasında ereksiyonu sarsıldı.

Rio omurgasını tekrar dikleştirdi ve kollarını uzattı. Elleri adamın kalçalarının arkasına dolayarak, diz kırımlarının sert kordonlarına biraz baskı uyguladı. Eğer öne çıkmazsa, kendi haline bırakacaktı. Kimseden seks dilenmeyecekti, ondan bile. Ama eğer yaparsa-

Luke aradaki mesafeyi kapattı, böylece başının tepesi bacaklarının ön tarafına yaslandı. Ona bakarken

Çenem gıcırdamaya başladı.

Ağzını açarak dilini dudaklarında gezdirdi.

Sonra alttakini ısırdı.

"Siktir," diye nefes aldı.

Dilini tekrar uzatarak ileri geri hareket ettirdi.

. . . sonra ağzını sonuna kadar açtı.

Luke'un gözleri kapandı ve başı geriye düştü. Ama elleri öne çıktı.

Harika ellerdi, güçlü, küt uçlu, sırtlarından aşağıya doğru uzanan damarlar belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Fermuarının düğmesini açtı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Sana yalvaracak değilim." Kendi elleriyle gömleğinin önünü biraz düzeltti. "Zamanlama zaten kötü, değil mi?"

"Gerçekten çok kötü." Ve yine de fermuarı aşağı çekti. "En kötüsü."

"Daha kötüsü olamazdı." Göğsünün etrafında bir daire çizdi ve bunun onun dokunuşu, parmakları olduğunu hayal etti. "Hiç."

"Hiç."

Fermuarından çıkan ereksiyon kalın ve uzundu.

-Ve Tanrım. Büyük. Ve adam güzel elini onun etrafına doladığında, kadın yine alt dudağını ısırdı.

"Rio . . ."

Adam tereddüt edince başını salladı ve gömleğinin üstündeki göğsünü okşamaya devam etti. "Lütfen bile demeyeceğim. Yani bunun için nefesini tutma. Bana istediğimi ver ya da verme. Ben her halükarda iyi olacağım, öte yandan sen gecenin geri kalanında rahatsız olabilirsin."

Diğer eliyle bacaklarının arasına gitti, onları biraz araladı, pantolonunun içinden, iç çamaşırının içinden kendine dokundu.

açıkça muhakeme yeteneğini ele geçirmişti. Yine de şu anda tek bildiği, soyut, ilgisiz bir düşmana karşı savaş vermekten yorulmuşuydu. Çok ama çok uzun zamandır sadece bir kadın olmamıştı ve şu anda Luke'a bakarken ne hissediyordu? Hissetmekten başka bir şey yapmak imkânsızdı.

Ve evet, elbette, iyi, belki de beyin sarsıntısı beyninin risk değerlendirme bölümünü silmişti.

Ama gerçekten umurunda değildi.

"Bir lütfen bile alamayacak mıyım?" Luke mırıldandı. "Hayır, bu senin işin. Yalvarmak."

"Ben mi?" Kadın başını salladığında, adam avucuyla şaftını okşadı. Yukarı ve aşağı. "Yani ..."

"Rio, lütfen ..."

"Lütfen ne?" Bir vuruş daha. Büyük kafasına kadar. "Sırada ne var?"

"Hatırlayamıyorum. Üzgünüm. Bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek."

Parmaklarını ağzına götürdü ve dudaklarının arasından geçirdi. Sonra onları derinlere çekerken ve geri çekerken gözlerinin başının içinde dönmesine izin verdi. Derinlere çekti ve tekrar dışarı çıkardı.

"Kahretsin Rio, lütfen sikimi em," diye geveledi.



CHAPTER FORTY-FOUR

T şapka ağız.

Şu dudaklar.

O iki parmak o ağza ve o dudaklara girip çıkıyordu, girip çıkıyordu, girip çıkıyordu ve sonra dil geliyordu. Rio parlayan parmakların etrafını yalarken, yetenekli, küçük pembe

Lucan uçurumdan düştü ve hecelerin bir kombinasyonunu fırlattı. Tam olarak ne söylediğinden emin değildi ama "LÜTFEN" kelimesi en önde ve ortadaydı.

Tıpkı olmasını istediği gibi.

Ve lanet olsun, bu hızla giderse, ondan istediği her şeyi söyleyebilirdi - devlet başkentleri, ülke isimleri. Lanet olası bir market listesi.

"Peki," diye mırıldandı, "madem bu kadar nazıkçe sordun."

Kollarını tekrar uzattı ve ellerinin bir kez daha uyluklarının arkasına dolandığını hissetti.

"Ver bana," diye fısıldadı. "Seni tatmama izin ver."

Lucan gerçekdişı bir hisle duruşunu genişletti ve gümbürdeyen ereksiyonunu kadının içine doğru indirdi.

Önce dili geldi. Ucunu yaladı, fiskeledi ve bacakları titreyene kadar biraz daha oynadı. Ve sonra, tam kendini kaybetmek üzereyken, tam tüm kolu titrerken, tam serbest kalacağı anda-

Rio ardına kadar açıldı ve onu yere serdi.

Tam olarak beklediği ve istediği şeyin şoku onu bir an için uyuşturdu ve hemen boşalmamasının tek nedeni de buydu. Ve sonra, onun dudaklarını geren kolanının anlaşılmaz görüntüsü vardı, alt dişlerinin beyaz dilimi parlıyordu, boğazının sütunu çok açıktaydı-

Dişlerine çok cazip geliyor.

Karıncalanarak aşağı düştüklerinde, içinden soğuk bir uyarı geçti. Hayır, oraya gidemezdi. Bu fantezinin, onu ısırmanın, ona ait bir şeyi derinlemesine emmenin çok ileri gitmesine izin veremezdi.

Zaten kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi ve ona hiçbir şekilde zarar vermeyecekti, veremezdi ya da kan kaybından ölmesine neden olarak hayatını tehlikeye atmayacaktı.

"Mmm," dedi onu tekrar yutarken.

"Sana dokunmalıyım," diye hırladı. Ya da onun gibi bir şey.

Ağzından çıkan da neydi öyle?

Kadının üzerine eğilerek pantolonuna uzandı ve özensiz, pasaklı elleriyle fermuarına saldırdı. Bu arada, onun çalıştığı yerde, onun tutuşunun olduğu yeri devraldı, sıkı, sıkı avuç içi onu sardı ve onu emerken pompalamaya başladı.

Vücudunun alt kısmını örten şeyi aşağı çekerek ona yardım etti, botlarını tekmeleyerek kumaştan aşağı indi-

Tamam, iyi, ısırmama kuralını ruhen çiğnedi ve sonuna kadar eğilip dişlerinden birini külotunun kalça ipinden geçirdi. Ve eşitliği korumak için, çünkü adil olan adil olduğu için, diğer kalçasının üzerinden geçen diğer ipi elleriyle yırttı.

Lucan doğrudan ağızıyla girdi. Kadının kalçalarını aralayarak dudaklarıyla önderlik etti, kadın Lucan'inkini emerken Lucan da onun seksini okşuyordu.

Kadın haykırdığında, adam bunu sadece sıcak nefesi ve soğuk nefesi onu uçurumun kenarına fırlattığı için biliyordu.

Ya da hayır, belki de onun tadıydı. Onun kaygan hissi. Kendinden geçerek kıvranırken yan dönmesi ve adamın onu tekrar yerine oturtmak zorunda kalması.

Ya da ... kendisi boşalırken kalçalarının yüzüne doğru yuvarlanması olabilirdi. Aynı anda o da boşaldı.

Hayatının en mükemmel seksiydi. Ve henüz onunla birlikte olmamıştı bile.

Tanrım, neden daha fazla zamanları yoktu?



Rio, duştaki spreye dönüp ağızını açarken, bunun şipşak sayılıp sayılmayacağını merak etti.

. . ve sadece birkaç dakika önce içinde ne olduğunu hatırladı.

Gözlerini kapatarak bacaklarının arasındaki zonklamayı hissetti ve Luke'un dilinin içine kaydığını, dudaklarının ona doğru çekildiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu yeniden yaşadı.

Göz kapaklarını açtı ve sabun kalıbına uzandı. "Ne yeri ne de zamanı."

Ama lanet olsun.

Hızlı, süper hızlı, süper sonik seansları çok hızlı geçmiş olsa da, adamın gizli yetenekleri olduğu ve bunları onunla paylaşmaya istekli olduğu açıldı. Ayrıca günlerce dayanacak gücü vardı ki bunu bir iltifat olarak kabul etti. En fazla on dakika kadar birlikte olmuşlardı ama her iki taraf da birkaç kez orgazm olmuştu-

Uyarılma hissi boğazını sıkıp onu birkaç derin nefes almaya zorladığında, sprey saçlarını ıslatacak şekilde döndü. Başını hizalayıp gözlerini tekrar açtığında Luke duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde gizli bir gülümsemeyle onu izliyordu. Tamamen giyinikti, siyah bir savaş kıyafeti ve onu bir milisin parçasıymış gibi gösteren siyah bir balıkçı yaka giymişti.

O da ona gülümsedi.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" dedi.

Rio iki elini başının üzerinde gezdirerek suyu kafatasının arkasına doğru akıttı. Bunu yaparken ıslak göğüsleri sallanıyor, ağırlaşıyor ve parlıyordu. Onun dikkatini çekmek için can atıyorlardı ve bunu bilmesini istiyordu.

Ve gözlerinin nerede olduğuna bakılırsa, mesajının alındığını tahmin etmek zor değildi.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu. "Evet, istiyorum. Hem de çok fena."

Gözleri onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve arkasına iyice bakmayı hak ettiğine karar vererek bir ayağının üzerinde döndü. Omzunun üzerinden baktığında, adam sanki teklif ettiği her şeyi kabul etmiş gibi çenesini ovuşturuyordu.

Ve nereden başlayacağımı düşünüyordum.

Ancak o zaman aniden başını çevirip kapıya doğru baktı. Kaşlarının çatılması sadece ve sadece tek bir anlama geliyordu.

"Kıyafetlerini buraya koydum," dedi arkasını dönerken. "Sandalyenin üzerine."

Rio suyu konserve yaptı, gümüş giderin içine yüksek sesle damlıyordu. Havlu yoktu -çünkü burası bir Hilton değildi- bu yüzden küçük fayanslı bölümden çıkarken elleriyle kollarını, bacaklarını ve poposunu sıyırdı.

Sütyenini takmak biraz manevra gerektirdi çünkü askıları ıslak tenine yapışmıştı. Yerine oturduğunda, ona verdiği gömleği çekti ve sonra aynısını pantolonuna yaptı. İç çamaşırları tamamen kullanılamaz haldeydi. Onları sardı ve arka cebine soktu.

Daha önce giydiği yıkık tişört ve poları yere bıraktı.

Bölmenin etrafından dolanırken Luke'un yatağın yanında, giydiği savaş kıyafetlerinin kemerine bir silah sıkıştırdığını gördü.

"Oraya gidemezsin," dedi ürkek bir sesle. "Eğer bulunursan, işler kötüye gidecek."

İşte o zaman sesleri duydu. Kapının dışında. Yüksek sesle ve ısrarla.

"Silahın nerede?" diye sordu.

Rio masanın yanına gitti ve silahı aldı. "Aldım."

Luke ona baktı. Sonra ona doğru geldi.

Tereddüt bile etmedi. Kollarını ona doladı ve kısa bir süre için sıkıca tutundu.

"Lütfen dikkatli olun," dedi.

Tanrım, onun parfümünü bir daha asla koklayamayacağı fikri ...

. ve şu anda olmadığı gerçeği, çünkü üzerine bir şey sıkılmıştı, klinikteki tütsüye benzeyen bir şey.

Aceleyle geri itti. "Bundan daha iyisi, birlikte gidelim. Arka kapıdan çıkarız ve-"

"Rio, yapamam-"

"Evet, yapabilirsin. Bu hayattan kurtulma konusunda ciddiym.

Bundan kurtulabilirsin-"

"Bu işler böyle yürümüyor, bunu sen de biliyorsun." "Ama sana yardım edebilirim."

"Hayır, yapamazsın, ayrıca senin için nasıl olur? Ben dışarıda olursam ve sen hala içeride olursan? Bunu hiç düşündün mü?"

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Yani gelip senin Mozart'ın için çalışacağımı mı düşünüyorsun? Öyle bir şey olmayacak." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve yerdeki hâlâ parlak kırmızı olan kan lekesine baktı. "Bilmiyorum, belki kısa bir süre sonra çıkabilirim, kim bilir. Ama Caldwell'e gitmeyeceğim. Senin dünyana.

. . benim değil."

"Olabilir."

"Hayır, olamaz. Bunu sen de biliyorsun." Geniş, sıcak eli kadının omzunu hafifçe okşadı. Sonra bir şey kaldırdı. "Bu arada, kıyafetlerini alırken bu cebinden düştü."

İşaret parmağında Chrysler'in anahtarlığı sallanıyordu.

Çenesi kilitlenmiş bir halde, elindeki şeyi kızın avucuna koydu ve kızın avucunu kapattı. Sonra başını salladı. "Şimdi gitmeni istiyorum. Şu arka kapıdan gir ve uzaklaş-"

Koridorda bir silah sesi duyuldu ve kadın yerinden sıçradı. "Güle güle Rio."

Duygularının kabarmasıyla yüzünü onun öpücüğü için kaldırdı.

Ama gelmedi.

Onun yanağını okşadı. "Kendine dikkat et ve arkana bakma. Hayatta kalanların yolu budur, unuttun mu?"

"Sadece hayatta kalmak istemiyorum." Sensiz, diye ekledi kendi kendine.

"Bazen bir insanın elde edebileceği en iyi anlaşma budur."

Adam arkasını döndüğünde, kadın sesini yükseltti. "Beni sevdiğini söylemiştin."

Pek sayılmaz. Ama çaresizlik içinde, elindeki her kartı oynamaya hazırđı.

Luke durakladı. Sonra omzunun üzerinden baktı. "Birini hâlâ sevebilirsin, onunla birlikte olmasan bile. Ve ne kadar acı verici olursa olsun, seni unutmak için acele etmiyorum Rio."

Gülümsemesi yürek parçalayıcıydı, acı doluydu ama yine de pişmanlık duymuyordu.

Rio uzaklaşırken gözleri doldu. Kapıya vardığında arkasına bile bakmadı. Sadece kodu girdi ve kaosun içine adımını attı.



CHAPTER FORTY-FIVE

Lucan özel odasının kapısının arkasından kapandığından emin olduktan sonra Apex'in önünde sıralanmış olan yedi muhafızı değerlendirdi ve Kargaşa.

"Tamam, kim kimi vurdu," dedi silahını avuçlarken gruba. "Yerde kimseyi görmüyorum."

"Yanlış ateşleme," dedi Apex. "Uçtaki silahını temizliyordu. Bana kurşun sıkmak istememişti."

Lucan söz konusu muhafıza doğru baktı ve dişlerini gösterdi. "Dikkatli olmalısın. Kazalar ölümcül olabilir."

Muhafız bir adım öne çıktı. "Açıklamak istiyorsun Bu mu?"

"O "nun ne olduğu oldukça açıktı. Cellat bırakıldığı yerdeydi, orada bir değişiklik yoktu ve çürüme sürecinin başladığı açıktı, kan ayaklarda ve ayak bileklerinde birikiyordu, ki bunlar artık

mordu; yüzü bembeyazdı; kanı artık mandalların deliklerinden akıyordu ama altında, yerde birikiyordu.

Lucan dostça, "Neyi açıklayayım," diye mırıldandı. Çünkü bazen insanlara bir şeyleri yüksek sesle söyletmek iyi oluyordu.

"Şu." Erkek işaret etti. "Tam orası."

Lucan şöyle bir baktı. "Bu bir kapı. Girip çıkmak için kullanıyorsun-"

"Başın büyük belada Lucan. Ben olsam ukalalık yapmazdım."

Koridorun sonunda merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve mahkûmlar içeri girmeye başladı. Eğik kafalar, buruşuk, kirli giysiler ve ıssız bir şekilde titreyen insanların oluşturduğu sıra, hepsinin nerede olduğunu hatırlatıyordu. Özgürlük yoktu. Sadece kölelik.

İşçilerden hiçbirinin Cellat'ın cesedi önündeki cemaate bakmaması, ne kadar yorgun ve hasta olduklarına dair bir yorumdu.

Lucan Rio'nun söylediklerini düşündü. Dışarı çıkmak hakkında. Bakışlarını yeniden muhafızın üzerinde yoğunlaştırdı.

"Senin yerinde olsaydım" - adama doğru yürüdü

- "Bunu kimin yaptığını hatırlardım. Ve bu olurken zevk alırdım. Benim türümün nasıl olduğunu bilirsin. Öldürmekten zevk alırız ve bağlamı önemli değildir-bazen bölgemizi savunmak içindir. Bazen hesaplaşmak için. Bazen de eğlence için."

"Kurt."

Kadın sesi, çalışma odalarına doluşan tüm mahkûmların ayak sesleri de dâhil olmak üzere her şeyi kesiyordu.

"Harika," diye mırıldandı Lucan, "bir parti daha giriş yaptı."

Muhafızların başı bir erkek kadar uzun boylu ve bir o kadar da kaslıydı, koyu renk saçları sert bir şekilde arkaya doğru toplanmıştı ve tam bir hâkimiyet havasındaydı. Yine de tüm bunlara rağmen, gözleri onun en tehlikeli yanıydı.

Onu. Lucan onun çevresel görüşünün inanılmaz derecede keskin olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Daha iyi olan tek şey? Nişan alması. Dedikodulara göre insan dünyasında suikastçı olarak para kazanıyordu.

Lucan bu geçmişi sorgulamadı. Sonra tekrar, gerçekten umurunda değildi.

"Çaldınız," dedi ona bakarken.

"Görüyorum ki yeniden dekore etmişsiniz." İleriye doğru yürüdü, gövdesinin ön ve arkasına ve bacaklarının altına giydiği zırhlı plakaların altında vücudu kıpır kıpırdı. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

Silahlarının altındaki tüm o teçhizat için ona hakkını vermeliydi. Nişan ve milis saçmalıklarıyla ilgilenen pek çok erkek kendilerini korumak için fazla gururlu, fazla özgüvenliydi. Onların zayıflık itirafı olarak gördüğü şeyi, o koruma olarak görüyordu.

Böyle zekiydi.

Bu sayede önce Kumanda'nın, sonra da Cellat'ın altında sessizce güç toplamayı başarmıştı. Ve şimdi, büyük hamlesini yapacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ama kendisi kralcılık oynamak istediği için olmasa da, onun bunu yapmasına izin veremezdi.

"Burada bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti," diye duyurdu Lucan. "Yeni bir kurallar dizisi. Bu yüzden ben devralıyorum."

"Sen." Kadının yüzündeki gülümseme bir kış fırtınası kadar sıcaktı. "Sadece üçünüz, duvarda bir darbe için yetersiz güçtesiniz."

Omzunun üzerinden duvardaki cesede doğru başını salladı. "Şu ana kadar iyi gidiyoruz."

"Sırf onu öldürdün diye kendini yetkili sanıyorsun."

Sesini yükselterek, "Tüm bu lanet şeyi sona erdirmenin zamanı geldi. Yüzyıllardır insanlar haksız yere hapsediliyor, içler acısı koşullarda çalışıyor, bir dizi despot parayı cebe indirebilsin diye acı çekiyor-"

"Tamam, vaazınla işimiz bitti kurt. Şimdi kenara çekil ve bana verdiğin hizmet için sana teşekkür edeyim ve bunun bir karşılığı olmayacak. Tek bir kelime bile tartışırsan on dört muhafızım daha var ve yirmi beş tane daha çağırabilirim. Bu dövüşü kazanamayacaksın, kurt. Ölü olarak uyanacaksın."

"Bu bir oksimoron değil mi?"

"Hayır, ben aslen Boston'luyum. Bu sadece altı-bir-yedi'den gelen insanlar için anlamlı. Ama konudan sapıyorum." Tekrar gülümsedi, gözleri onu delip geçiyordu. "Üçünüzün çok az silahı, az cephanesi var ve korunacak yeriniz yok. Dediğim gibi, eğer ölüm arzunuz varsa, bunu şimdi yerine getireceğim ve sonra sizi ve suç ortaklarınızı Cellat'ın yanına asacağım. Ya da geri çekilir, beni özel odaya alır ve Caldwell sokaklarında lanet olası işinizi yaparsınız."

Lucan başını salladı ve Rio'nun kendini kurtarmak için yapması gerekeni yapmış olması için dua etti. "Bu şekilde olmayacak."

Muhafızların başı kapıya baktı. Ve yine etobur bir şekilde gülümsedi.

Farklı koşullar altında, onunla daha iyi anlaşabilirdi.

"İçeride biri mi var?" Kadın daha da yaklaştı. "Koruduğunuz biri. Burada olmaması gerektiği için saklamak zorunda olduğun biri mi?"

"Her şeyi yanlış anladın. Ama güzel bir düşünce."

"Yani tütsü kokusunu seviyorsun, öyle mi?" Kadın bir elini havada gezdirdi. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, bunun bir oyun olmadığı gerçeği, kurt. Ben gitmiyorum

sırf açgözlü olduğun için bir insanla birlikte tüm bu operasyonu devralmana izin vermeyeceğim."

"Para umurumda değil-"

"Pazarlık yaptığınız satıcının burada olduğunu biliyorum. Merdiven boşluklarında kokusunu aldım ve o da üzerine sinmiş pis kokunun altında. Bence herkesi saf dışı bırakıp kendine bir servet edinmek istiyorsun ve bu amacına saygı duymuyor değilim ama kontrolü ele almana izin vermeyeceğim."

"Kurgu yazmalısın, bu konuda yeteneğin var."

"Konuşmam bitti. Beni o odalara alın. Yoksa kanayan bir cesedin üzerinden yolu açacağım."



Rio olduğu yerde bir buçuk saniye kadar donup kaldı. Sonra çılgınca ceplerini yokladı. Telefonu. Neredeydi o telefon?

O da almış mıydı?

Yere göz gezdirdiğinde o şeyi hiçbir yerde göremedi, bu yüzden yatağın dağınık battaniyelerine atladı, örtüleri yolundan itti, ellerini genişçe açarak o parlak küçük ekranı aradı-

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, yatağın dibinde, çarşafın hâlâ sıkışmış olan tek köşesinde sıkışıp kalmıştı.

Elleri öylesine titriyordu ki neredeyse cep telefonunu düşürecekti ve kapıya baktı. Ellerini anahtarlığın etrafında sıkarak gözlerini kapattı ve kendine gitmesi gerektiğini söyledi.

Kendine iyi bak . . .

Tanrı aşkına, o lanet bir polisti ve işinin başındaydı. Bu sitede olan her şey

İki şey: yasadışı uyuşturucu ticaretinden sorumlu herkesi tutuklamak ve yargılamak için kanıt toplamak ve bu kanıtları savcının eline teslim etmek için hayatta kalmak.

Böylece masumlar aklanıp ailelerine ve sevdiklerine geri dönebilir, suçlular da suçlarından dolayı hapse girebilir.

Bu kadar.

Ve şimdi dışarı çıkmak için mükemmel bir zamandı.

Luke'un kaybolduğu kapıya son bir kez baktıktan sonra geri döndü ve tökezleyerek arka çıkışa yöneldi. Silah rafının önünden geçerken elini uzattı, tüfeklerden birini kaptı ve kayışını omzuna attı. Raftan bir kutu cephane kaparak numaratorün yanına gitti.

Mayhem'in desenini hafızasından tuşladı ve kilit açıldı.

Sonunda, son bir kez arkasına bakmak zorunda kaldı. Dışarıda artık silah sesi yoktu ve sesler de azalmıştı. Ama neler olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yön değıştirme isteği çok güçlüydü.

. . . ve arkana bakma.

"Kahretsin."

Bu not üzerine, merdiven boşluğuna çıktı ve taze çam merdivenlerden aşağı koştu, kodu ikinci kez girdi ve alt paneli genişçe itti. Dışarıda gece taze toprak ve yaklaşan kar kokuyordu.

Ve ateşten çıkan is.

Hiçbir yerde ortam ışığı yoktu. Tek görebildiği karanlığın içindeki şekillerdi: bir dizi araç, binanın yükselen kanadı, henüz renklendirilmemiş bir eskiz gibi sopa ağaçlı orman. Yönünü bulmaya çalışırken, göğsünde gümbürdeyen kalbi kulaklarını tırmalıyordu ve ciğerleri çalışmıyor gibiydi-

O klik sesi de neydi öyle? Oh. Dili kendi ağzında.

Anahtarlığı çıkarıp düğmelerden birine bastı. Sol tarafta bir yerde bir bip sesi duyuldu ve turuncu bir ışık yandı, o da tekrar bastı. Yanıp sönen ışıkları takip ederek cipi bir kamyon ile yan camları olmayan bir kapalı kasa kamyonetin arasına park edilmiş halde buldu.

Kapı kolunu denediğinde, o şeyi gerçekten sıkı bir şekilde kilitlemeyi başardığını fark etti. Diğer düğmelere bastı, arka tarafı kaldırdı ve sonra-

Alarm çılgık gibi yüksekti, yanıp sönen farlar ve arka lambalar kötü bir konserin canlanması gibiydi. Fob'u sanki SUV'u vurabileceği bir silahmış gibi önüne iterek, koşmaya başladı-

Sessizlik.

Etrafına bakınarak nefesini tuttu. Kendisine doğru koşan ya da ateş eden insanların sesi gelmeyince arka kapağa doğru ilerledi ve fob ile kapağı kapattı. Panel kendini otomatik olarak indirdiğinde, iç aydınlatmanın parıltısı sayesinde arka tarafı hızlıca görebildi. Koltukların hepsi indirilmişti, sanki bir çeşit kargo yüklenmiş gibiydi ve beyaz toz kalıntısı ona tam olarak ne taşındığı hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Rio etrafta koşuşturdu ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Direksiyona geçerek her şeyi kilitledi ve motoru çalıştırdı. Farlar yanmaya başladığında binaya doğru dürüst bakabildi. Tuğladan yapılmıştı ve krem rengi harcı yılların kırıyla kaplanmıştı. Sıra sıra pencereler beş kat yukarı uzanıyordu. İki yanında da uçak hangarı büyüklüğünde kanatlar vardı.

Burası da neydi böyle, diye düşündü motoru geri vites takarken.

Geri geri giderek frene bastı ve ön camdan dışarı baktı.

Doğru düğmeyi bulmak için el yordamıyla yanındaki pencereyi indirdi ve ardından telefonunu çıkarıp kod gerekliliğini atlamak için yukarı kaydıldı. Çıktığı arka kapı ve kaldırımdaki yanık izleri de dahil olmak üzere her şeyin fotoğrafını çekti.

Sonra gaza bastı ve binanın arka tarafındaki şeridi takip ederken fotoğraf çekmeye devam etti. Sağ taraftaki kanadın rüzgarlığından çıkarak ön tarafa geldi ve tekrar durdu.

"Seni nerede görmüştüm?" diye fısıldadı telefonla daha fazla fotoğraf çekerken. "Seni bir yerden tanıyorum. . ."

Hafızasını canlandıran şey açık hava sundurmalarıydı: Kanatların tüm katlarında açık hava sundurmaları vardı, binanın merkez çekirdeği sağlam olan tek kısımdı.

"Git," dedi kendi kendine. "Gitmek zorundasın."



CHAPTER FORTY-SIX

As Lucan özel kamaranın önünde durdu ve muhafız ekibinin liderine başını salladı. "İyi, eğer beni vurmak istiyorsan vurmak zorundasın. oraya girmek için."

Kadın, ölüm tehdidine rağmen emirlere uymamasına şaşırılmış görünüyordu. Ama hadi ama, sanki hayatında sayısız "seni öldüreceğim" dememiş miydi? Onu etkilemek istiyorsa bundan daha iyisini yapmak zorundaydı.

"İnsan evcil hayvan beslemeye karşı değilim," dedi onunla burun buruna gelirken. "Ama yemek yediğin yere sıçmayacaksın, en azından benim gözetimimde. O burada hoş karşılanmıyor. O yüzden onunla ilgilenmem için beni içeri alacaksın ve sonra da Caldwell'e gidip Mozart'la başladığın işi bitireceksin."

Lucan Apex ve Mayhem'e bakarak savaşmaya hazır olup olmadıklarını ölçmeye çalıştı. Her iki erkek de kaya gibi sağlamdı ve silahlarını kullanmaya hazırdı.

"Biliyorsun," dedi kozunu kullanmaya hazırlanarak, "anlaşmayı yapmak istiyorsan bana ihtiyacın var. Caldwell'deki bağlantıların kim olduğunu bilen tek kişi benim. Elbette her şeyi yeniden yaratabilirsin ama bu sana zaman ve paraya mal olur. Ona gelince? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama onun rolünü de hesaplasanız iyi olur. O Mozart'ın sağ kolu. Onu gömecek misin? Anlaşmayı kaybederiz ve Mozart her şeyiyle senin peşine düşer. Para kazanmak yerine kendini savunmak zorunda kalırsın."

"Gerçekten insanların buraya girebileceğine inanıyor musun? En iyi gecelerinde bile zayıf ve dağınıktırlar. Benim erkeklerime karşı hiç şansları yok."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

"Size makul olmanız için bir fırsat verdim." Muhafızların başı başını iki yana salladı. "Ama olan oldu."

Bir shuffling vardı. Bir acı iniltisi. Ve taze kan kokusu-

Toplanan muhafızların kanadı ayrıldı ve Lucan'ın gözleri ileriden gelen şeye tam olarak odaklanamadan Apex bir küfür savurarak ileri atıldı.

Ağır silahlı iki erkek tarafından ileri doğru sürüklenen Kane'e doğru.

Lucan diğer mahkûmun kolunu yakaladı ve onu geri çekti. "Ona zaten sahip olduğundan fazlasını verme," diye tısladı sessizce.

Kane'in başı omzunda sallanıyordu, çiğ yaralarından taze kan akıyordu, nefes alış veriş i içleri yanmış ciğerlerinde bir takırtıya dönüşmüştü.

"Oh," diye mırıldandı muhafızların başı, "üzerine basacağım şeyin senin cesedin olduğunu mu sandın? Haklısın. Sana ihtiyacım var ama ona ihtiyacım yok."

"Seni kaltak," diye tükürdü Apex. "Bırak onu gitsin. O senin için bir tehdit değil!"

"Cellat ve benim birkaç sırrımız vardı." Lucan Apex'in önüne geçip onu tutarken kadın mahkûmun itirazları üzerine konuştu. "Ve sahip olduklarımız da sadece benim tarafımdaydı. Bana senin bu aristokrata olan küçük bağlılığından, sadakatinden bahsetti. Bu saygının ne kadar derin olduğunu sorgulamıştım ama sonra fark ettim ki bu senin türünün doğasında var. Siz klanı olmayan bir sürü kurdusunuz ve DNA'nızın özünde var olan bağ kurma refleksi her nerede bulunursa bulunsun bağları güçlendiriyor. İnsanları yolun kenarındaki çöpler gibi topluyorsunuz ve bu çöpler arabanızın tekerlek yuvalarını dolduruyor. Ama buna engel olamazsınız ve ben de sizin kusurunuzu kendi yararına kullanmaya karşı koymayacağım."

Lucan gözlerini kıstı. "Dikkatli ol, dişi. Sen Kurtlar hakkında başka ne derler biliyor musun?" "Ne."

Kadının açıkta kalan boğazına baktı. "Isırırız."

"Oh, bu orijinal." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Şimdi siktir git yolumdan."

Adam hareket etmeyince silahını çıkardı.

"Vur beni," dedi. "Umurumda değil."

Ve bunda ciddiydi. Kendisi ve bağlandığı dişi için bir gelecek yoktu. En azından gerçek bir gelecek. O zaman neden umursuyordu ki?

"Hedefim olmaya çalışmayı bırakacak mısınız? Bu seni çaresiz gösteriyor." Namluyu çevirdi ve Kane'in göğsüne doğrulttu. "Vuracağım kişi o-"

"Onu öldürürsen bana karşı hiçbir kozun kalmaz."

"Hayır, sadece kız arkadaşını bulacağım. Senden haftalar önce onu takip ettim. Buradan ayrılrsa bile, nerede yaşadığını, hangi arabayı kullandığını, geceleri nereye gittiğini biliyorum. Onu sana parçalar halinde vereceğim. Şimdi siktir git yolumdan."

Apex hırladı ve dişiye doğru hamle yapmaya çalıştı ama Lucan dönüp diğer tutsağı bir bar tutuşuna kilitledi. Gözleri buluştuğunda bir boğuşma oldu ama diğer erkek sakinleşti.

Şimdi olmaz, diye mırıldandı Lucan.

"Teşekkür ederim," diye patronluk tasladı muhafızların başı. "Ve evet, bahse girerim tüm bu oyalama taktiklerinizden sonra gitmiştir. Sanki bu tavırlarla ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyormuşum gibi?"

Bir dizi bip sesi duyuldu ve Lucan omzunun üzerinden baktı. Kadın kodu giriyordu ve kilit açıldığında ona gülümsedi.

Ve içeri adım attı.

Lucan, Mayhem'in gelip Apex'i yerinde tutmaya devam etmesi için başıyla işaret etti -çünkü lanet olsun, Lucan o odalara girip Rio'nun gittiğinden emin olmak için kontrol ediyordu. Ancak adam tutma işini üstlenmek için adım attığında, görevlerin devredilmesinde bir hata oldu. Ellerin kayması Apex'in serbest kalması ve onu tutan muhafızlara doğru öfkeli bir boğa gibi koşması için yeterliydi. Kane yerden kalktı.

Bir kavga patlak verince Lucan iki yoldaşının kendi başlarının çaresine bakmasına izin vermek zorunda kaldı. İleri atıldı ve kapıyı kapanmadan hemen önce yakalayarak özel odaya girdi.

Muhafızların başı tüfeklerin yanındaydı; uzun, küt uçlu parmakları, kırmızı güllerle dolu bir vazoun çiçeklerini okşar gibi tüfeklerden birinin üzerinde geziniyordu.

"Bu silahlara göz dikmişim." Ona baktı, onu takip etmesine şaşırmamış gibiydi. "İki yüz metreden sarkan bir kirazı sapından ayırabilirler."

Lucan belli etmemeye çalışarak etrafına bakındı. "Bana bir iyilik yap."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Bırakın Apex Kane'i alsın. Dışarıda işler çirkinleşiyor ve eğer kontrolü ele almak istiyorsanız -ki öyle görünüyor- o muhafızların çok fazla kemiğinin kırılmamasını isteyeceksiniz, değil mi?"

Kadın yanına geldi. Ona baktı. "Dağın kralı olmak istediğini sanıyordum."

"Hayır, burayı bitirmek istiyorum."

"Yani bana güç vermeye istekli olmana rağmen aramızda anlaşmazlık var."

"Sana bir şey vereceğimi söyledim mi?" "Başka seçeneğin yok."

Bununla birlikte kapıya doğru yürüdü. Şifreyi girerek kapıyı açtı ve geri çekildi.

Taze kan kokusu ve ölümün gürleyen sesleri her şeyi anlatıyordu.

"Hey!" diye seslendi. "Yeter. Kesin şunu."

Kadın silahını avucuna aldı ve arabaya servis noktasında yemek siparişi veren birinin tüm sakinliğiyle havaya bir dizi kurşun sıktı.

Olayın ardından sessizlik ve silah dumanı kokusundan başka bir şey yoktu.

Tekrar Lucan'a baktı. "Şimdi Caldwell'e gidiyorsun ve işini tamamlıyorsun. Ve biliyorsun, eğer kız arkadaşın benim kurallarıma göre oynarsa, benim için faydalı olacaksa yaşamasına izin verebilirim."

"Siktir git."

"Onun hayatı senin ellerinde, kurt."

Zamanını bekle, dedi kendi kendine. Dişi haklıydı, o, Mayhem ve Apex kontrolü ellerinde tutmak için yeterli değillerdi. Şu an için değil. Ama doğru planla?

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Azı dişlerini gıcırdatarak mırıldandı, "Evet. Tamam."

"Kane'i buraya getirin," diye emretti kadın koridora doğru. "Yatak var, tamam, iyi, bırak yapsın, Tanrı aşkına. Sedyecilik oynamak istiyorsa, umurumda değil."

Bir duraklama oldu. Sonra kapıyı daha geniş açtı ve güçlü bedeniyle yerinde tuttu.

Apex kucığında Kane ile yanından geçerken ona bakmadı. Bu iyi bir şeydi. Gözlerindeki ışık bir ölümlünün ayaklarını yerden kesebilecek güçteydi.

Ve hey, en azından Rio hiçbir yerde bulunamadı.

Apex, Kane'i nazikçe yatırıp yanındaki yatağa otururken, yüzleri sanki ikişer dörtle vurulmuş gibi parlayan iki muhafız uzak duvarlara karşı mevzilendi.

Lucan, Kane'in hâlâ hayatta olup olmadığını anlamaya çalışırken başını salladı. "Umarım onu öldürmemişsindir."

Kadın sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Yaşaması ya da ölmesi benim için önemli değil. 'Uyum sağla ve üstesinden gel', benim sloganım bu."

"Yani sen bir parazitsin."

"Hayır, ben bir yırtıcıyım." Komuta masasının yanında durakladı. "Vay, vay, vay... şuna bak."

Dişi bazı kâğıtlar aldı ve onları karıştırdı. Sonra onları burnuna götürdü ve kokladı.

"Bunlar senin dişilerindi." O soğuk haliyle gülümsedi. "Onlarda onun kokusunu alabiliyorum. Ne kadar küçük bir sanatçı ama seni çizmedi. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Sayfalar çevrilirken Lucan öne çıktı ve gerginliğini gizleme zahmetine katlanmadı.

Gardiyanların memnuniyeti yerdeki kan lekeleri gibiydi, etrafındaki boşluğa nüfuz eden bir şeydi: "Görünüşe göre tesisimizin düzeninin tam olarak nasıl olduğunu hatırlamak istemiş."

Kâğıtları ondan alırken kaşlarını çattı. Aslında bunlar sanatoryumun kat kat çizilmiş resimleriydi. Her

Rio'nun geçtiği oda, merdiven, koridor ve bağlantı. Teraziye kadar. Ve muhafızların başı haklıydı. Kâğıtta Rio'nun kokusu vardı.

Bunları yapmıştı.

"Ama artık burada değil, değil mi?" dedi diğer dişı. "ünkü ona kendini kurtarması gerektiğini söyledin - insanların maddesizleşememesi ne kadar kötü, değil mi?"

O taş gibi sessiz kaldığında -çünkü birinin sizi kullandığını fark ettiğinizde yaptığınız şey buydu- kadın boşluğu konuşarak doldurdu.

"Onu neden buraya, esir kampına getirdin? Ve yalan söyleme."

"Prodüksiyonu görmesi gerekiyordu." Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Bu büyük bir sipariş. Üstesinden gelebileceğimizden emin olmak istediğini söyledi."

"Neden bu kadar gizlisiniz?" "O lanet olası bir insan."

"Cellat fon akışını tehlikeye atmayacaktı. O güvendedeydi. Neden onu saklasın ki?"

"Bu duvarların içinde kimseye güvenmiyorum." "Kane'ine bile mi?"

Lucan yatağa doğru baktı. Apex diğer erkeğin üzerine eğilmişti, sanki sadece iradesiyle aristokrata nefes aldırmaya çalışıyordu. Kendi yüzünün yara bere içinde olduğu ve ağzında kan olduğu gerçeği fark ettiği bir şey gibi görünmüyordu.

"Kane benim değil," diye düzeltti Lucan.



CHAPTER FORTY-SEVEN

In geriye dönüp baktığında José kendine lanet etmişti. Sonunda cinayet masasının odasından çıkıp boş koridordan şefin odasına doğru ilerlerken buna karar vermişti. Dış kapıya vardığında pencerenin açık olduğunu görünce şaşırmadı. İçin ve beklemek alan oldu. Karanlık, ama o vardı. İçeri girmek için izin istedi ve kapı kolunu denedi.

Neyse ki her şey kilitlenmeden bırakılmıştı ve içeri adımını atar atmaz harekete duyarlı ışıklar yandı. Hiç şüphesiz Stan, Willie'ye her şeyi açık bırakmasını söylemişti çünkü o gün için ayrıldıktan sonra Leon Roberts hakkındaki güncel raporu bekliyordu.

José yazmayı bitirmeden önce bu kadar geç olacağını kesinlikle düşünmemişti - saatine baktı ve küfretti. Lanet olası akşam dokuzda evi iki kez aramak zorunda kalmıştı. Biri saat altıda, faili meçhul bir davayla ilgili bir ihbar geldiğinde, diğeri de saat yedi buçukta, karısına kalıp yazı yazması gerektiğini bildirmek için.

Rapora eklenecek çok şey vardı ve sadece otopsi ya da balistik açısından değil. Roberts'ın ölümüyle ilgili ipucu arayan pek çok insan vardı. José tüm öğleden sonra boyunca onlarla görüşmüştü. Hiçbirinden bir şey çıkacağını sanmıyordu ama belli de olmazdı. Trey'le birlikte otuz üç çağrıya cevap vermişlerdi ve bunların hepsini çocukla birlikte karaladıkları notlardan manuel olarak sisteme kaydetmişti.

Trey'in çocuk olduğundan değil.

Ve şimdi buradaydı, Willie'nin boş masasına karanlıkta bir el sallıyor ve Stan'in beşiğine açılan cam kapıya doğru ilerliyordu, kendini yüz yaşındaymış gibi hissediyordu.

El sallama olayı tamamen alışkanlıktı, gerçekten. Buraya her gelişinde Willie'nin masasının önünden geçiyor, ona el sallıyor ve Stan'in kapısını açmaya gidiyordu. Stan ne yapıyor olursa olsun onu asla durdurmuyordu - bir toplantı sürüyor ya da şef telefonda konuşuyor olsa bile.

Willie her zaman bu şekilde araya girmeye sadece kendisinin izni olduğunu söylerdi.

Bu yüzden yanından geçerken hiç tereddüt etmedi. Eğitimli bir mühür gibi, selamlama rutinini izledi ve doğrudan Stan'in iç kapısına gitti. Kapı kolunu çevirmeye başladığında yorgun beyni uyandı ve bu girişe mesai saatleri dışında kesinlikle erişilemeyeceğini fark etti-

Eşyalar sorunsuz açıldı.

José içeri girerken "Tabii ki kapını kilitlemiyorsun," diye mırıldandı ve tepe ışıkları otomatik olarak yandı.

Stan seksenli yılların bir ürünüydü, güneş ufukta kaybolur kaybolmaz geceyi geçirmek için kapıyı kilitlemek gibi bir şey yoktu. Yine de, burası polis karakoluydu, bu yüzden herkes kontrol ediliyordu.

binanın içine girdiklerinde. Ve her yerde kameralar vardı.

Koridorda kameralar vardı. Burada yoktu. "Her neyse."

José kırmızı-mavi halının üzerinde yürüdü ve masanın üzerindeki evrak yığınlarının üzerinde durdu. Dostum, tüm bu departman saçmalığı, her neyse güvenli olmadığını bilselerdi uyumluluk kriz geçirirdi. Ama Stan böyleydi işte. Çok güvenirdi. Sonra tekrar, kim bunun içinde bir şey bulabilir-

Ses o kadar sessizdi ki, José dağınıklığın ortasında raporu nereye koyması gerektiğini düşünürken hareketsiz durmasaydı, sesi asla duyamayacaktı.

Ve eğer tekrarlanmasaydı, bu konuda hiçbir şey yapma zahmetine girmeyecekti.

Ama yumuşak ses bir telefondan geliyordu. Titreşimdeki bir cep telefonu.

Raporu masanın köşesine bıraktı, bu özel konumun herhangi bir mantığı ya da nedeni olduğundan değil, brrrrrr, brrrrrr seslerini takip ederek Stan'in özel tuvaletinin kapısına gitti.

"Telefonunu unutmuşsun Stan," dedi kapıyı iterek açarken.

Kutsal alana doğru eğildiğinde bile ses hâlâ muffllaktı - ve sonra, nereden olduğuna odaklanamadan her şey sessizleşti. Tezgâhın etrafına baktı. Orada, açıkta hiçbir şey yoktu. Tuvaletin arkasında da sadece golf dergileri vardı. Ve adamın çekmecelerine girmiyordu-

Ses tekrar başladı.

José eğildi. Daha da eğildi. Telefon, dolabın en alt çekmecesinde titriyordu.

Kolu yavaşça çekti, eşyaları kaydırarak açtı. Ama Tanrı aşkına, bu adamı tüm iş hayatı boyunca tanımişti.

Tuvalet kağıtlarından başka ne bulacaktı-

Çekmecede düğmeli bir gömlek vardı. Mavi-beyaz kareli. Başka bir hardal zayıtı olduğuna şüphe yok.

İçeri uzanarak pamuk kıvrımlarını dışarı çekti.

Altında siyah naylon bir cüzdan ve bir cep telefonu vardı. Arayan kişi telefonu tekrar kapattığında ya da sesli mesaja geçtiğinde titreşim kesildi.

José tam bir güvensizlik duygusuyla cebinden bir çift nitril eldiven çıkardı. Yine de işinde geçirdiği onca yıldan sonra içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti.

İçgüdüleri ona bulmak üzere olduğu şeyin lanet olası kalbini kıracağını söylüyordu.

Telefonu yalnız bırakarak cüzdanı aldı, cırt cırtını yırtarak açtı ve-

Memur Leon Roberts'ın yüzü, iki kapağın şeffaf yarısına yerleştirilmiş bir ehliyetten ona bakıyordu. Ve diğer tarafta . . .

. . . adamın kazandığı ve gurur duyduğu Caldwell Polis rozetiydi.



"Biliyor musun, çok sessizsin. Senin için bile, gerçekten çok sessizsin."

V yangın merdiveninin altında durup yukarı bakarken, sessiz kalırsa Rhage'in başka bir konuya geçip geçmeyeceğini merak etti. Yemek gibi. Ya da ... yemek.

Ya da belki ... yemek?

Bilirsin, sadece karıştırmak için. "Alo?" Hollywood sordu.

"Ben burada ne yaptığımıza odaklanmış durumdayım."

Rhage öne çıktı ve cüssesine bakılırsa, sanki yeryüzü kocaman, sarışın, güzel bir dağı öksürerek çıkarmış gibiydi. Etrafta turta olmadığı için rüzgârda uçuşan bir turta deliği vardı.

"Ve şimdi kaç blok boyunca amaçsızca yürüdük?" dedi kardeşi. "Sorun ne?"

"Peki, sohbet etmek ister misin? Bana cevap ver. Bu gece üç yüz elli bin adım atmak nasıl bir sohbe karşılık geliyor-"

"V, neyin var senin?" Rhage kollarını, kabzaları aşağıya, devasa göğsüne doğru kılıflanmış siyah hançerlerinin üzerinde kavuşturdu. Sonra yüzünü buruşturdu. "Aslında sen bana aklından geçenleri söyleyen nasıl olur? Sanırım kışını ve içinde olan ya da olmayan şeyleri bu işin dışında bıraksam iyi olacak. Alınmak yok."

V kulübün arkasına yaslandı. Müzik iyice yükseldiğinden, çimento duvarlardan gelen titreşimler masaj koltuğu gibiydi.

"Rüyada ne gördün Vishous?" diye sordu korktuğu soru.

Başını iki yana salladı. "Beni tanıımıyorsun."

"Hiç de bile. Ne gördün?" Cevap gelmeyince, kardeşi "Kim öldü?" dedi.

"Birinin öldüğünü kim söyledi?"

"Sen mutlu şeylerle ilgili hayaller görmezsin, V. Mesela bana bir kez olsun bir paket Lay's Ekşi Krema ve Soğanla ilgili bir rüya gördüğünü söylemedin. Ya da Doritos. Snyder's of Hanover'ın çubuk krakerleri de iyi giderdi."

"Nubs?"

"Evet, içinde fıstık ezmesi var. Müthişler." Rhage omuz silkti. "Yani, geleceğimde bu atıştırıcılardan herhangi birini görseydin bundan bahsedeceğini varsayıyorum. Mesela sen gördün mü?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Ağzına yumruları sokuyorsun ama kıcıma ne yapacağın konusunda endişeleniyorsun?"

"Simitten nefret etme. Ve elimizdeki konuya geri dönelim."

"Doğru. Satıcı kılığındaki kayıp kadın memuru bulmaya çalışıyoruz ve onu en son burada gördük."

"Gün boyunca ne halt gördün?"

Tamam, Rhage'in sorunu buydu. Kardeşi inatçı bir orospu çocuğuydu ve aslında içgüdüleri yerindeydi.

Bir de V'nin bu konuda konuşmak istediği gerçeği vardı. Rhage'in Shellan'ı bir terapistti, değil mi? Bu hedefe giden yolun yarısıydı.

Kafasını küçülttürmek istediğinden değil.

Kelimeler ağzından hızla döküldü: "Rüyamda José de la Cruz'un kafasının omuzlarından uçtuğunu gördüm."

Kardeşi gözlerini acıyormuş gibi ovuşturdu. "Butch'un eski ortağı."

"Hayır, Caldwell'de bu isimde başka bir insan-" V elini uzattı. "Özür dilerim. Şirretlik yapıyorum."

"Sorun yok. Çıldırmış olmalısın. Yani, böyle bir bilgiyle ne yaparsın?"

"Ve zaman çizelgesi yok. Hiç yok. Bundan on yıl sonra olabilir.

Ya da yarın gece."

"Ya da bu gece-"

"Lanet olsun," diye araya girdi V. "Bu o adam."

Rhage dönüp karanlıkta gözlerini kısarak baktı. "Haklısın. O şeyden."

V, Hollywood'un etrafından dolaştı ve sokağın karşısına doğru sıçrayarak ilerledi ve bir metre boyunda ama sadece yüz yirmi kilo ağırlığında bir insan erkeğinin arkasına düştü. Bağımlı, daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti.

Geçen gece, o sivil polis onu birkaç sokak ötedeki Kutsal Kurtarıcı Anne Şeyleri'ne götürdüğünde.

"Adamım," diye seslendi V. "Hey."

Adam omzunun üzerinden baktı, kuyruğundaki iki eğitimli katile bir göz attı ve şaşırtıcı derecede hızlı bir süratle havalandı. Belki de bu tür sprintler konusunda eğitim almıştı.

V, o vücudun içinde bir maraton olmadığını çok iyi bildiğinden, onun izini sürmeye devam etti. Nehre doğru üç blok indiğinde ileriye doğru hareketinde ani bir düşüş oldu. Ve klasik solunum üçgeni ortaya çıktığında -adam kollarını dizlerine dayamış ve nefes almak için gövdesinde bolca yer açmıştı- Vishous ve Rhage yanaştı.

Flash Gordon nefes nefese başını kaldırdı. "Ben- ben- ben- ben-"

"Acele etmeyin," diye mırıldandı V. "Biz bekleyeceğiz."

Elindeki teneke sigarayı avuçlayarak kapağını açtı ve ikramı insanın yüzüne tuttu; adam da sanki sigaralar bir solunum cihazına ya da en azından bir oksijen maskesine bağlıymış gibi titreyen parmaklarıyla nikotine uzandı.

"İşte, sana bir tane getireyim." V eldivenli eliyle işi halletti. "Sadece tütün. Ama Türk tütünü. En iyisi."

"Teşekkürler, dostum."

Sigara ince dudaklarının arasından içeri girdi ve sonra adam uzatılan Bic'i almak için başını öne eğdi. Sigarayı üflerken, alışkanlık devreye girdi ve aşırı nefes alıp vermesini sakinleştirdi.

Üç nefes çektikten sonra adam "Ben yapmadım. Gerçekten."

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum." V omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Kardeşim de öyle."

Seksen yaşında biri için romatizmal sayılabilecek gözler ileri geri gidip geliyordu.

"Kan bağıımız yok," diye açıkladı V. "Oh."

"Dinle, bir yerlerde olman gerektiğini biliyorum." V daire çizerek tüm şehir merkezini işaret etti. "Bu yüzden zamanınızı boşa harcamayacağım."

"Tamam."

"Geçen gece birlikte olduğun kadın hakkında bilgi almak istiyorum. Şu boylarda." V elini düz bir şekilde uzattı, boyu yaklaşık bir metre on santimdi. "Kısa siyah saçlı. Üzerinde deri bir ceket vardı. Sana o kuru tanka kadar yardım etti."

."

"Kaynak tesisi," diye araya girdi Rhage ters ters bakarak. "Ve hey, yardım aldığım için bana vurun. Bu cesaret ister. İyileşmende iyi şanslar."

Hollywood tost makinesi fırını büyüklüğündeki yumruğunu uzattığında, insan şaşkınlıkla açık avucunu parmak eklemlerinin üzerine koydu. Sonra Rhage adamın omzuna vurduğunda V, Flash Gordon kaldırırma fırlamadan önce onu yakalamak zorunda kaldı.

"Bahsettiğim kadını tanıyor musun?" V sordu. "Yine mi tarifini istiyorsun?"

"Ben, ah ... evet, onu tanıyorum."

"Harika. Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun? Cep telefonu numarası ya da adresi var mı?"

Adam sustu ve el sarmasının ucuna büyük bir dikkatle baktı. Sonra biraz daha içti. Bu arada şehir devam ediyordu. Birkaç araba -bir sedan ve bir kamyon- geçti ve sonra dar kot pantolonlu ve dar omuzlu ceketli yirmi yaşlarında birkaç adam kavşaktan kayarak geçti.

"Alo?" Rhage söyledi.

V elini arka cebine attı. "Al bakalım. Bu yüzlük yardımcı olur. Ne kadar zor zamanlar geçirdiğimizi anlıyorum."

Katlanmış banknota odaklanan insanın gözleri parladı. "Sorularımdan herhangi birine cevap verirsen senindir." V, Benji'yi baş ve orta parmaklarının arasında tuttu. "Telefon numarası. Adres. Her zamanki iş yeri. Her şey büyük yardımı olur."

İnsan boğazını temizledi. Sonra elindeki ruloyu bıraktı ve daha iyi günler görmüş bir Converse All Star ile damgaladı. Ve geceleri.

Flash Gordon başını salladı. "Hayır. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Rio, bana karşı çok iyi. Beni önemsiyor. İstemediğim zamanlarda bile kendime daha iyi bakmamı sağlıyor. Sana hiçbir şey söyleyemem. Üzgünüm."

İnsan sarkık duruşundan doğruldu ve her an kafasına bir silah dayanacakmış gibi hâlâ titriyor olsa da dudakları kapalıydı ve öyle kalmaya devam ediyordu.

"Tamam." V başını salladı. "Buna saygı duyabilirim." Bir noktaya kadar.

İnsanın asaletini ve özgür iradesini aşarak adamın zihnine girdi ve etrafta kısa bir gezinti yaptı. Adam şu anda ayıktı, ama bu uzun sürmeyecekti ve gizli görevdeki arkadaşını hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi, skor yapmaya kararlı olduğu için kendini kötü hissediyordu. Sonuçta adam kadın hakkında sokak adı Rio ve Mozart adında bir adam tarafından yönetilen bir organizasyonda yüksek mevkilerde olduğu gerçeği dışında özel bir şey bilmiyordu.

Dışarı çekilen V, hiçbir şeyi yamamakla uğraşmadı. Adamla fazla uğraşmamak daha iyiydi, çünkü Tanrı biliyordu ki beyni uyuşturucu kullanımından yeterince hasar görmüştü.

Buna karşılık bağımlı, başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve gözleri V ile Rhage arasında gidip geldi.

Vishous yüzlüğü adamın cebine soktu. "Para sende kalsın. Git sıcak bir yemek ye, uzun bir gece olacak." Flash

Gordon kekeleyerek teşekkür etti ve sonra birkaç kez omzunun üzerinden bakarak sürünerek uzaklaştı. Bir köşeyi dönüp ara sokakta kaybolmadan önce. "O

hançerlerin altında iyi bir kalbin var, Vishous." "Her neyse," diye mırıldandı V tekrar yürümeye başlarken. "Aramaya devam edelim. En azından artık bir sokak ismi var. Ama eğer gizli görevdeyse ve kayıpsa? Ölü olarak uyanacak."

Rhage ona kolayca yetişti. "Hey, Butch hep böyle der. Komik bir söz."

"Evet, biliyorum."

"Çok mantıklı değil." "Evet, biliyorum."

Tanrı aşkına, diye düşündü V kendi kendine. O esir kampını bulmak pek çok açıdan tam bir baş belasıydı, doğru mu?



CHAPTER FORTY-EIGHT

H Alo?"
Rio'nun doğrudan bağlı olduğu Leon Roberts'ı
üçüncü arayışı nihayet cevaplandığında, Rio'nun
kafası karışmıştı

saniyelik bir rahatlama. Ancak telefonu açan adam
selamlamayı tekrarladı ve onun Leon olmadığını biliyordu.

"Merhaba. . . ?"

Bilinçli bir düşünce olmadan frene bastı. SUV'un tırtıklı
lastikleri hemen kaldırıma tutunarak onu dar asfalt
şeridinin ortasında gıcırdayarak durma noktasına getirdi.
İçini bir korku dalgası kaplarken, çevresel görüşü
keskinleşti, her iki omuzdaki çam ağaçları farların ışığında
neredeyse acı verici bir netliğe kavuştu.

Roberts cep telefonunu yanından hiç ayırmazdı. Son üç
yılda onu o kadar çok aramıştı ki, numarasını ve sesini
nerede olsa tanırdı.

"Nefes alışını duyabiliyorum," dedi diğer uçtaki adam.
"Telefonu kapatmadığınızı biliyorum."

Hayır, yapmamıştı. Ama Roberts neredeydi?

"Ve sanırım Sanırım bunun kim olduğunu biliyorum. Bu numara Leon'un rehberinde olmasa bile."

Rio boştaki eliyle ağzını kapattı. Tanrım, bu sesi tanıyordu. Kim olduğunu biliyordu.

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve hızla gözlerini kırptırdı.

"Eğer kim olduğun konusunda haklıysam," diye devam etti adam, "beni dikkatle dinlemelisin. Sakın eve gelme. Her neredeyse, eğer güvenliyse, olduğun yerde kal. Burası iyi değil. .

. evde. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Sanırım senin kim olduğunu biliyorum ve bu da sana ne söylediğimi ve neden böyle söylediğimi bildiğin anlamına geliyor."

Cep telefonunu kulağından çeken Rio, saniyeler hızla ilerlerken saat sayımına baktı.

Sonra o şeyi tekrar yerine oturttu. Sesini gizlemek için alçaltarak, "Dedektif José de la Cruz" dedi.

Kısa bir duraklama oldu. "Evet. Ve sanırım bu telefona neden cevap verdiğimi tahmin edebilirsiniz."

Bir anda şehir merkezine dönmüş, Luke'la ilk kez buluşmak için acele ediyor ve kendi cep telefonuna gelen bir aramayı kabul ediyordu. Roberts'ın kulağına kimliğinin ifşa edildiğini söyleyen sesini çok net duydu. Onunla konuşmakla meşgulken başka bir şey daha olmuştu. Ona bir şey gönderdiğini söylemişti. Göndermemiş miydi?

Ona ne göndermişti?

Birden cipin içinde hava kalmayınca camı biraz indirdi ve gecenin soğuğu içeri girdi.

"Eve," dedi o sahte alçak ses tonuyla. "Evine git." Sonra da aramayı hızla sonlandırdı.

Belki de ona ne anlatmaya çalıştığını anlamıştı. Belki de yapmazdı.

Ama her halükarda, cinayet masasından Dedektif José de la Cruz az önce onun hayatını kurtarmıştı.

İçeriden biri onun peşindeydi. Ve bu yüzden meslektaşını ve arkadaşını öldürmüştü.

Cep telefonunu göğsüne bastırarak nefes almaya ve düşünmeye çalıştı. Ve bir süre sonra, yeşil-beyaz bir otoyol tabelasının yanında durduğunu fark etti.

Walters 10

Taşralı. Cidden şehir dışındaydı.

Dairesine geri dönemeyeceği fikri, kendisini yabancı bir ülkedeymiş ve dil bilmiyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Ayrıca nereye gidebileceği, kiminle konuşabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Neyin güvenli olduğunu. Ne yapması gerektiği-

Bir başka far kümesi yoldaki bir virajı dönerek ona doğru geliyordu.

Dikkatini toplayarak telefonu camdan dışarı ve karşı şeride fırlattı; sonra gaza basıp yoluna devam etti. Uyuşturucu tedarikçilerine ait çalıntı bir cipte, vurup öldürdüğü bir adamdan aldığı telefonla, yanlış bir hareketin onu Roberts'ın düştüğü yere düşürebileceği bir bilgi boşluğunda sıkışıp kalmıştı.

Mezar her neresiyse.

Rio bir lokanta/bakkal, bir banka ve bir benzin istasyonu olan küçük bir mezraya gelene kadar sürmeye devam etti. Aç değildi ama parası da yoktu.

En azından depo doluydu.

Bu benzin ve sahibi olmadığı bu araç, mal varlığının hemen hemen tamamını oluşturuyordu.

Tanrım, ne yapacaktı? İstasyona varana kadar Mozart'ın yolundan çekildiği sürece bir şey olmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi bu bir seçenek değildi.

Düşüncelerini toplamak ve ne yapması gerektiğine karar vermek için güvenli bir yer bulmalıydı. Ama sanki bu bölgeyi hiç tanıyor muydu?



Lucan, Willow Hills'in ön girişinden çıkarken, her şeyin üzerine kapandığı, onu boğduğu, boğduğu hissi, topuklarına sıkıca yapışmış somut bir takipçi gibiydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu, nerede yapacağını biliyordu, başarılı olmak için neyi başarması gerektiğini biliyordu.

Ama Cellat'ın özel odası ile bu çok büyük, son derece köhne çıkış arasındaki çok kısa mesafede kararını vermişti: Rio bundan sonra olacaklara karışmayacaktı. Doğrudan Mozart'la ilgilenecekti. Böylece Kane'i tehlikeye atmadan hayatta kalmasını sağlayabilir ve sonra da

Sessizce ve sakince aklını kaçırarak.

Harika plan.

Ama hadi ama. Tehlikede olduğunu biliyordu. Tanrı aşkına, onu kurtarmıştı. Konuşma onun uyuşturucu satıcılığından kurtulmasıyla ilgili olmalıydı, kendisiyle değil, ama adam olması gerektiği kadar akıllı ve mantıklı olamayacak kadar duygulara kapılmıştı. Zaten hep böyle olmaz mıydı?

Lanet okuyarak gözlerini kapattı, nefes alışını yavaşlattı ve maddesizleşmeye hazırlandı. Hayaleti al ve git. Moleküller halinde dağıl-

Başını döndürecek en ufak bir şey olmadığında, göz kapaklarını yeniden açtı ve sanatoryuma baktı.

Tüm bu hayatlar yeraltında sıkışıp kaldılar, ölene kadar daha düşük derecelerde acı çektiler ve

Binanın cesedi güneşin altında küle dönüşecek. Yaslarını tutacak kimse yok, onları özleyen kimse yok. Unutuldular.

Tanrı aşkına, oradaki insanların çoğu neden ve nasıl gözaltına alındıklarını hatırlamıyordu.

Ama başka bir kurtarıcının gelmesini beklemek zorunda kalacaklardı. O kurtarıcı o değildi. O bir kahraman değildi ve hiçbir zaman da olmadı.

Bir kez daha, gözleri kapatarak. Sonra nefes alma. Derin nefes. Yavaş. Yavaş-

Hâlâ kıyafetlerini doldurduğunda ve yere yapışıp kaldığında, vücudu derisinin içinde ağır ve dolgun kaldığında ve manzara değişmeden devam ettiğinde, öfkesini kaybetti ve toynaklamaya başladı. Birkaç yüz metre daha gittikten sonra tekrar maddesizleşmeye çalıştı. Ve sonra bir kez daha, yüz metre daha ilerledi.

Kafası o kadar kötüydü ki, hayalet gibi uzaklaşacak kadar konsantre olamıyordu.

Bulunduğu yerden Caldwell'e uzun bir yürüyüş mesafesindeydi.

Dostum, bu gece daha da güzelleşmeye devam etti.

Deri ceketinin fermuarını çekerek, çıplak dalları yüzüne doğru iterek ağaçların arasına girdi ve tel örgülere doğru ilerledi. Çiti tırmanmak ve kendini yukarıya doğru sallamak zorunda kaldı. Bir lanetle yere inerken, yoluna devam etti.

Sanırım ilçe yolundan bir insanın arabasını "ödünç" alması gerekecekti.

Evet, çünkü gecenin bu saatinde kaldırımları aşındıran çok fazla insan vardı. Bir otobüsün ona çarpma ihtimali daha yüksek-

Monte Carlo.

Monte-Carlo, diye düşündü koşuya başlarken.



CHAPTER FORTY-NINE

José plakasız aracını Memur Hernandez-Guerrero'nun **apartmanının** önündeki kaldırıma çekti. Dışarı çıktığında, silahına ulaşabilmek için ceketinin açık olduğundan emin oldu.

Öyle bir geceydi.

Özel evler olmasa da, ortak çatılar altında toplanmış kiracı toplulukları olsa da mahalle sessizdi. Yine de burası, hafta sonları bile saat dokuzun dinlenme vakti olduğu, sığ, tek üniteli verandalara açılan sürgülü cam kapılarda her türlü televizyon mavisi ışığın yanıp söndüğü bir işçi posta koduydu.

Kaldırıma çıkarak söz konusu binanın ön kapısına gitti ve posta kutularının yanından geçerek içeri girdi. İkinci kapıda, Stan'in ona daha önce verdiği anahtarları çıkardı ve eşyaların kilidini açtı. Kayıp polis memurunun dairesine ulaşması uzun sürmedi ve

Kapı pervazına koyduğu mührü kırmadan önce eldivenlerini giydi.

İçerideki ışıkları yaktığında, evin planını avucunun içi gibi biliyordu, karmaşık olduğundan değil - ve her odayı birbiri ardına dolaştı, rastladığı her lambayı veya baş üstü armatürünü açtı. Kanepenin, yatağın altına ve tüm dolaplara tekrar tekrar baktı. Yatak odasında, banyoda, mutfakta, bulduğu her yerde çekmeceleri karıştırdı. Paltoların ceplerini kontrol ederken ve el feneriyle asılı giysilerin altındaki zemini ararken dolaba bir kez daha derinlemesine daldı. Ellerin ve dizlerinin üzerine çökerek ayakkabı kutularını açtı ve boş dufları gözden geçirdi.

Hiçbir şey.

Belki de mesajını yanlış anlamıştı-

Yaşam alanının kapısı yumuşaktı. "Alo?" da öyle.

José yaşlı bir adamın çabasıyla ayağa kalktı, lisede geçirdiği futbol sakatlığı dizine yüklediği ağırlıkla ciyaklıyordu.

"Evet," diye seslendi oturma alanına doğru gelirken.

Yaklaşık altı aylık hamile bir kadın ana kapıdan içeri doğru eğiliyordu. Onu görünce belli belirsiz gülümsedi.

"Merhaba, ben Elsie Orchard, koridorun karşısında oturuyorum."

"Merhaba." Rozetini çıkardı ve parlattı. "Dedektif José de la Cruz."

O gülümseme kayboldu, yerini her türlü endişe aldı.

"Her şey yolunda mı?"

"Elimizden geleni yapıyoruz. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, yani ..." Arkasından bir şey çıkardı. "Bugün postalarımı alıyordum ve

Ofis elemanı bunu Rio'nun kutusuna sığdıramadı mı? Günlerdir boşaltılmadığı için yeterli yer olmadığını söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum. Ona vereceğime söz verdim ama burada değil."

Kadın sekiz buçuğa on bir ebatlarında bir zarfı uzatırken elleri titriyordu. "O iyi mi? O gerçekten iyi biri. Yiyecek bir şeyler getirdiğimde bana hep yardım ederdi ve Ağustos ayında fırtına yüzünden elektrikler kesildiğinde kapımı çalıp el fenerim olduğundan emin olmuştu. Kocam gitmişti. Bunun anlamı çok büyüktü."

José postayı kabul ederken haç işareti yapmak istedi ama komşulardan herhangi birini, özellikle de hamileyseler, daha fazla telaşlandırmanın hiçbir yararı olmazdı. "Çok teşekkür ederim."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Nerede o?"

Adamın gözlerine yapışan gözler umuttan ziyade korkuydu ve kadın elini, sanki kendini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi karnının hafif şişliğinde gezdirdi.

"Binada olağandışı bir şey gördünüz mü?" diye sordu, sadece ona cevap verecek bir şey vermek için. "Ya da bu dairede?"

"Hayır, yapmadım. Keşke yapsaydım. Evimiz caddeye o taraftan bakıyor ve ..."

José devam etmesine ve aklına gelen her şeyi anlatmasına izin verdi. Bazen insanları soruşturmaya davet etmek zorundaydınız çünkü yapılacak doğru şey buydu. Şefkatli komşular ve acı çeken aile üyeleri hava sahasını hak ediyordu.

Ayrıca, ne zaman yararlı bir ipucu düşeceğini asla bilemezsiniz.

"Her neyse," diye bitirdi üzüntüyle, eldivenli ellerine bakarak.

"İşte kartım." Bir tanesini ona uzattı. "Aklına başka bir şey gelirse beni ara?"

Kadın başıyla onayladıktan sonra koridora geri döndü. Adam kapıyı açık tuttu ve kadın el sallayıp kendini içeri kilitleyene kadar onu izledi. Kocasının bu gece evde olmasını umuyordu. Biraz desteğe ihtiyacı olacaktı.

Memur Hernandez-Guerrero'nun ön kapısını kapatarak zarfı mutfığa götürdü. Her şey düzenli ve temizdi, bu yüzden tezgâhta düz ve boş bir alan elde etmek için yoldan itecek hiçbir şey yoktu.

Stan'in masasındakinin aksine.

İçini bir korku kapladığında, postayı ters çevirdi. İsim ve adres ince uçlu siyah mürekkeple yazılmıştı ve el yazısı kötüydü, her şey karalanmış ve sola doğru eğilmişti, sanki sağ elini kullanmayan biri sağ elini kullanıyormuş gibi yazmaya çalışıyordu.

Sol üstte iade adresi yok. Pulların üzerindeki posta kodu Caldwell.

Ağır ve sert.

Fotoğraflar.

Normalde potansiyel kanıtları kendi başına açmazdı ama Stan'in tuvaletindeki lavabo dolabında bulduğu şey düşünüldüğünde bu sıradan bir şey değildi.

İsviçre çakısını çıkardı, bıçağı kapağın içine kaydırıp ve dikişi dikkatlice kesti. Arkası özensiz bir şekilde bantlanmıştı, geniş, parlak şeritler bir karmaşa halinde sıkıştırılmıştı.

José bıçağı yere bıraktı ve ... dışarı

kaydırdı. Siyah-beyaz kuşe kağıtlar.

İlk başta, gözleri birbirine bakan iki figüre düzgün bir şekilde odaklanmayı reddetti. Sonunda her şey netleştğinde, görüntülerin çekilmiş olduğunu fark etti

uzaktan, ama telefoto lensle, yani lazer hassasiyetinde-
Stan sol taraftaydı.

Ve sağda, smokinli, uzun boylu, zarif bir adam.

Stephan Fontaine.

Kolaylıkla on beş resim vardı ve ardı ardına sıralanmaları bir hikaye anlatıyordu. Bir tartışma sürüyordu, iki adam da eğiliyor, elleriyle işaret ediyor, hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırıyor. Ve sonra ... bir fotoğrafın el değıştirdiğı bir fotoğraf vardı. İlk görüntü kaydedilmedi. Ama ikincisi eski tip fotoğrafı tam doğru açıdan yakalamıştı.

Rio'ydu. Memur Hernandez-Guerrero'ydu.

Stan, kimliğini sadece Stan'in ve tüm teşkilattaki bir ya da iki kişinin bildiğı bir gizli polis memurunun resmini neden bir sivil versin ki?

Her koşulda, bu protokol ve gizlilik ihlaliydi. Bir gizli polis memurunun öldüğü -ve muhtemelen fotoğrafları çeken kişinin de o olduğu- ve Rio'nun kayıp olduğu gerçeğı altında mı?

Fotoğraflar, Stephan'ın Stan'e bir şey verdiği ve Stan'in de karşılığında Rio'nun kimliğini verdiği bir pazarlık gibi görünüyordu.

José özgürce kalbinin üzerine haç işareti yaptı.

Sonra zarfı tekrar çevirdi ve el yazısına baktı. Neredeyse ipoteksiz olan evinin üzerine bahse girmeye hazırды ki analizler yazının Leon Roberts'a ait olduğunu gösterecekti. Eğer çıkmazsa, bunun nedeni el yazısını ters elini kullanarak gizlemeye çalışmış olmasıydı.

Adam doğrudan Rio'ya gidiyordu çünkü iç kanallara, hatta içişlerine bile güvenmiyordu.

Ve onun hayatının tehlikede olduğunu biliyordu.

Neredeyse Stan'in aldığı bilgi kadar önemli olan soru, Stephan Fontaine'in Rio'nun kim olduğunu bilmeye neden ihtiyaç duyduğu ya da bunu neden istediğiydi.



Lucan üzerinde bir takım kıyafet bulundurmak zorunda olmasaydı kurt adamını koşması için serbest bırakırdı. Öyle de oldu, ormandan en az iki ayağı kadar hızlı geçti.

Her ne kadar derisinin altında, diğeri tarafı serbest kalmak ve yere dört pençe atmak için meşhur ısırığı çiğnese de, bacaklı formu onu götürebilirdi.

Şimdi bunun zamanı değildi.

Ve o terk edilmiş çiftlik evi sadece bir ya da iki mil ötedeydi.

Koku burnuna ilk ulaştığında araziden yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı ve devrilmiş bir ağaca tırmanıyordu. Doğru yakaladığından emin olmak için yavaşladı.

Benzin. Ormanın ortasında mı?

Ve tazeydi - yağ ve egzoz eşliğinde. Tüm bunların kokusu zayıftı ama açıktı.

Kokuyu takip ederek yönünü değiştirdi, arazide yanlamasına hareket ederek yakalanmadığından emin oldu.

kimsenin dikkatini-

İşte oradaydı. O kadar sık bir çalılığın içine sıkışmıştı ki, gümüş renkli SUV'un üzeri her daim yeşil bitki örtüsünden bir muşamba ile örtülmüş olabilirdi.

Kalbi hızlanırken bunun mümkün olup olmadığını düşündü. "Rio?" diye fısıldadı araca yaklaşırken.

Renkli camları çevirdiğinde içeriği pek göremedi ama kapı kilitliydi.

Lucan dönüp arapsaçına dönmüş dalların arasından baktı. Çiftlik evi hemen uzağındaydı ama sanki ülkenin öbür ucundaymış gibi hissediyordu. İleri atılarak arka kapıya doğru koşarken kendini bir topun içinden fırlattı. Ama tam kapı tokmağını kavradığı anda durdu ve içgüdülerinin bir şey sezmediğinden emin oldu.

"Rio," dedi yüksek sesle. "Benim. Ateş etme."

Lucan kapıyı çaldı. Birkaç kez. Adını tekrar seslendi.

Kapıyı açarken gıcırdadı ve mutfığa doğru eğilirken daha yüksek sesle konuştu. "Rio. Ateş etme."

Sesi terk edilmiş odalarda yankılandı. "Rio?" İçeri girdi. Kapıyı kapattı. "Benim." Ya yaralıysa, diye düşündü-

Yolun karşısındaki kiler girişi bir aralık açıldı ve ellerini havaya kaldırdı. "Sadece ben. Başka kimse yok-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Rio hızla dışarı fırladı ve kendini ona doğru attı. Kolları onu sardığında, o kadar sıkı tutuyordu ki, onu ezme korkusuyla tutuşunu gevşetmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Caldwell'e gideceğini sanıyordum," dedi. Kadın geri çekildi. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

Kadın sadece başını salladığında dişlerinin karıncalanmaya başladığını hissetti. "Neler oluyor?"

Rio oradan ayrıldı ve dökülmüş sıva parçalarının, atılmış çöplerin, üzerine oturulabilecek bir şey olmaktan ziyade düzenli bir çıra gibi duran kırık mutfak sandalyesinin etrafında yürüdü.

"Şu anda benim için güvenli değil. Buraya geldim çünkü bir dakikalığına düşünecek bir yere ihtiyacım vardı."

Sabırsız ve sinirli olduğu için onun zihnine girme, tüm sırlarını ele geçirme ve onları tüketme isteği vardı. Ama bu onu ihlal etmek olurdu, tıpkı istemediği bir anda ona dokunması ya da çıplak olduğu ve orada olduğunu bilmediği bir anda onu gözetlemesi gibi.

Bu tamamen uygunsuzdu.

"Mozart senin peşinden geldi, değil mi?" Kadın ona sertçe bakınca, adam haklı olduğunu anladı. "İstemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Ama o boktan apartmanda hayatını kurtarmamışım gibi davranamazsın. O yapmış olmalı."

"O güçlü bir adam."

"Ne yanlış gitti? Senin onun yardımcısı olduğunu sanıyordum."

"Bak, ne kadar az bilersen o kadar iyi." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve artık muhatap olman gereken kişi ben olmayabilirim."

"Ama Mickie öldü. Peki kime gideceğim?"

"Mozart'ın kendisi," dedi sert bir kahkaha atarak. Sonra başını salladı. "Hayır, bu bir şakaydı. Gidip onu bulmaya çalışmayın-"

"Adam hakkında ne biliyorsun?"

Tereddüt bile etmedi. "Hiçbir şey. Onu bulmak imkansız, bir hayalet."

"Kimse örtünmede o kadar iyi değil. Hiç kimse."

Rio ona geri döndü, gözleri yalvarıyordu. "Seni öldürecek. O adam ruhsuz bir canavar."

Kızın bina için yaptığı çizimleri düşündü ve muhafızların başının haklı olduğunu anladı. Bunlar onun kalışının hatıraları değildi; bir sızma için planlardı.

Onu kullanıyordu. Ama yine de vücudu uyarılmış numarası yapamıyordu.

Ve ona söylemediği her şeyle ondan daha iyi miydi?

"Mozart için endişelenmiyorum, elimde bazı numaralar var." Lucan onun yüzünün yan tarafını okşadı. Sonra her şey farklı bir yoğunluğa bürünürken durakladı. "Biliyor musun, bana böyle bakmana bayılıyorum."

"Nasıl?"

"Sanki sana dokunmamı istiyorsun."

Bildiği bir sonraki şey, ellerinin onun omuzlarında olduğuydu. Ve ona doğru eğiliyordu.

"Rio . . ." Onlar için zaman yoktu. Sahip olunacak bir gelecek yoktu. Sahip oldukları tek şey şimdiki zamandı. "Rio."

"Öp beni," diye inledi, sanki onun aklını okumuş gibiydi.

Lucan başını eğdi ve ihtiyacı olan hava, arzuladığı yiyecek, artık içinde olamayacağı güneş ışığı gibi onun dudaklarını buldu. Lucan'ın ağzı da Lucan'ınki kadar aç, temas çaresiz ve muhtaçtı.

Kafasında hiçbir mantıklı düşünce olmadan ve vücudundaki tüm cinsel içgüdüler kükreyerek, onları kızın çıktığı kapıya doğru götürdü.

"Haydi," dedi elini tutarak.

Kiler merdivenlerinden inmeye başladıklarında geri döndü ve sürgüyü fırlattı. Bakır değildi, bu yüzden vampirleri dışarıda tutmak için hiçbir işe yaramayacaktı ama en azından insanların girişi engellenmiş olacaktı.

Davetsiz bir misafirin lanet kapıyı kırması için gereken süre kadar.

Yine de o ve Rio silahlı değillerdi.

Alt katta, onu tekrar öpmeden edemedi. Kaba, paslanmış bir tutucuda bir mum yakmıştı ve kırılğan ışık, onu getirecek başka bir yeri olmadığına ilk kez üzerine yerleştirdiği kumaş parçalarının üzerindeki gecede uzak bir yıldız gibiydi.

Dizlerinin üzerine çöküp sırtüstü uzanırken elini tutarak onu sabitlemek için uzanmasına yardım etti. Ona katılarak vücudunu kavislendirdi ve adam onu biraz daha öptü, elleri ona verdiği gömleğin altında yolunu buldu.

Adam düğmeleri çözdükçe, fermuarları açtıkça, gömleğini, pantolonunu ve sutyenini çıkardıkça onu örten katmanlar eriyip gitti.

Külot yok. Onları mahvetmişti. "Çok güzelsin."

"Hep böyle söylüyorsun." Ona gülümsedi. "Bir sebepten dolayı önyargılı olduğumu düşünüyorum."

Çünkü seni seviyorum, diye düşündü kendi kendine.

Lucan onu uzun uzun öptü. Sonra arkasına yaslandı ve mum ışığının pembe uçlu göğüslerinin, karnının ve kalçalarının zarif kıvrımlarının üzerinde oynaşmasını izledi. Lucan'ın gözleri kızın çıplak vücudunda gezinirken kız bacaklarını birbirine yaklaştırdı, kalçaları ıslak ve açmış gibi huzursuzca oynuyordu.

Acele etmeden, elleri bakışlarının izini takip etti, boğazını okşadı, köprücük kemiklerinin üzerinde durdu. Kız kamburlaştıkça göğüsleri kalktı ama adam onunla dalga geçerek parmak uçlarının kaburgalarının üzerinden geçmesine ve göğüs kafesine doğru kıvrılmasına izin verdi.

Meme uçlarından birinin etrafında bir daire çizdi ve kızın nefesi kesilince onu hafifçe çimdikledi. Sonra onu tamamen okşadı, yumuşaklığın, gerginliğin, ipeğin tadını çıkardı - ta ki kendine engel olamayana kadar. Ağzını ona doğru indirdi ve önce sıkı bir ucunu, sonra diğerini tadına baktı.

Adamın eli aşağı indiğinde, kadın bacaklarını açtı.

Onun için o kadar çözölmüştü ki, aynı anda hem savunmasız hem de güçlüydü. Hem eski hem yeniydi, hem gizem hem cevaptı, hem sır hem gerçektir. Çelişkiler onu çaresiz kılıyordu ve bu da onu agresifleştiriyordu - ama kendini kontrol etmeye çalışmaktan zevk alıyordu. Kendini kontrol altında tutma işkencesinden zevk alıyordu.

Elini kalçalarının arasına sokarak onun kaygan sıcaklığını buldu ve onu okşayıp içine girerken mum ışığında kıvranışını izledi. Erotik bir iniltiyle ellerini yüzüne götürdü, birkaç parmağını ısırđı ve sonra kollarını başının üzerine koyarak döndü, döndü. O Tokatlandı onu

Bacaklar birlikte at neredes o boşalırken onu memnun ediyordu, onu yerinde tutuyordu, kilitliyordu dizlerini sıktı.

Ritmik salınımlar parmaklarını sıkıştırdı ve sikinin kadının içinde olduğunu hayal etti.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi gözlerini açtı. "Seni içimde istiyorum. Şimdi."



Rio, Luke'un ateşli bakışları ve çok yetenekli elleri altında kendini sıvı gibi hissediyordu. Ama bu yeterli değildi. Neyse ki, dokunuşunu geri çekip hemen soyunmaya başladığında, ön sevişmenin onun için de yeterli olmadığı ortaya çıktı.

Mum ışığında çıplak muhteşemdi, erkek vücudu sert ve kalın kaslarla doluydu, sert ve kalın . . . en önemli yerde.

Adam kumaş parçalarının yanına geri döndüğünde, kadın kollarını uzattı ve bacaklarını ardına kadar açtı. İşin beklenti kısmıyla işi bitmişti. Ona ihtiyacı vardı-

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandı. "Güzel."

Adam onun seksinin beşiğine yerleştğinde, muazzam ağırlığı onu kısıtılmış hissettirdi ve kadın bunu istedi. Onun altında olmak ve altındaki yumuşaklığa bastırmak istiyordu. Onun derinlere gömülmesini istiyordu-

Keskin olmayan kafası ona doğru ilerlerken Rio haykırdı. Sonra istediğini elde etti. Kararlı bir hamleyle içine girdi ve onu iyice gerdi, seks şimdiye kadar yaşadığı en iyi seksten daha iyiydi ve henüz hareket etmeye bile başlamamışlardı.

Bu küçük yavaşlama derhal giderildi.

Luke kalçalarını geri çekti. Tekrar itti. Geri çekildi. İtti. Ritim gittikçe hızlandı ve daha da sertleşti; ta ki Luke onun içine girene kadar. Adamın saldırısına karşı, dişleri birbirine çarparak, karnı hem uyuşmuş hem de aşırı duyarlı bir halde -hayır, durun, bu onun tüm vücuduydu- adamın devasa omuzlarına tutunmak için yapabileceği tek şeydi.

Tırnakları adamın derisine battı ve bir noktada neredeyse adamın pazılarını ısıırıyordu.

Orgazm onu parçaladı, zevk o kadar büyüktü ki acı olarak da kaydedildi - ve sonra adam vücuduna kilitleniyordu. Sonra tekrar kilitleniyordu. Ve tekrar.

Durmadı.

Belki daha sonra dayanıklılığına hayret edecekti. Şu anda adamın içine pompaladığı her şeyi emmekten başka bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmiş ve gezegenden uzaklaşmıştı.

. . . sonunda hareketsiz kalana kadar.

Adam üzerine yığılmış, zorlukla nefes alırken, kadın yavaş elleriyle adamın sırtını okşadı. Adamın tüm ağırlığı üzerinde olmasına rağmen, kendini havada süzülüyormuş gibi hissediyordu.

"Nefes almana izin versem iyi olacak," dedi boğuk bir sesle.

Adam kenara çekilmek istediğinde, kadın onu çekti. "Hayır. Henüz değil."

"Ben çok ağıyım."

Kendisini tutması için ona ihtiyacı olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Bağıları kopmuş, balonu sönmüş ve hayatının manzarasında süzülüyormuş gibi hissediyordu. Ailesi yoktu, bu doğruydı ama işi, görevi, saplantısı, diğer insanların keyif aldığı tüm o Şükran Günleri ve Noeller, doğum günleri ve düğünler kadar sağlam bir dayanak noktası olmuştu. Tamam, iyi, ev duygusu suç, tehlike ve cesetler içeriyordu ve sürekli, dırdırcı bir kendini koruma içgüdüğü gerektiriyordu, ama yine de ona tanıdık gelen şey buydu.

Sabahları onu yataktan kaldıran şey.

Ona amaç veren şey.

Artık kime güveneceğini bilmiyordu ve bu "sokaklar" anlamında değildi. Caldwell Polis Departmanı'nın içinde olduğu gibi.

Luke sonunda yerinden kalktığında, onu da yanına aldı, ikisi birlikte sarmaş dolaş olmuşlardı ve Luke hâlâ onun içindeydi. Arkasına uzanarak üzerlerindeki kumaş parçalarından bazılarını çekti.

"Lütfen Mozart'ın peşinden gitme," dedi yüzünü okşarken.

Adamın gözleri mum ışığında kızın gözlerini tuttu ve kız, adamın onun içini görebildiğini hissetti. "Neden, öyle olduğun için mi?"

Evet, diye düşündü, yapmaya karar verdiği şey buydu. İçerideki güvenliğini garanti altına almanın tek yolu buydu.

Departman. Oradan biri onu adamla tanıştırmıştı ve eğer onu kendisi yakalayıp teslim edebilirse? O zaman iyi olacaktı.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Ayrıca Mozart onun ölü mü diri mi olduğundan emin değildi, bu da ona bir avantaj sağlıyordu.

"Rio mu? Aklın nerede senin?"

Yeniden odaklanarak omuz silkti.

"Şehirde başka satıcılar da var." Hüznü sesinden uzak tutmaya çalıştı. Ve başaramadı. "Keşke olmasaydın. Keşke kaçmana yardım edebilseydim, hepsi bu."

"Bu hayattan kurtulmalısın Rio. Bir hastalık gibi seni içten içe öldürüyor. Kardeşini ve aileni zaten uyuşturucu yüzünden kaybettin, kendini kaybetme."

"Bunun için artık çok geç," dedi suratsızca.

Ani bir duygu dalgalanmasıyla ona tutunmak ve sadece onun değil, kendisinin de yeraltına inmesi hakkında bir sürü saçmalık anlatmaya başlamak istedi ama bundan daha iyisini biliyordu. Gerçek dünyada peri masalları yoktu, hele ki polisler ve uyuşturucu satıcıları arasında hiç yoktu.

Bir ömür gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldılar. Sonra o konuştu.

"Önce buradan ayrılmanız gerekiyor," dedi. "Böylece kimsenin seni takip etmediğinden emin olabilirim."

"Bu son olamaz," diye fısıldadı kendi kendine. Gerçi teknik olarak bu onların ikinci vedasıydı, değil mi?

"Öyle olmak zorunda. Bunu sen de biliyorsun. Birbirimiz için iyi değiliz."

Adam haklıydı elbette. "Çok yorgunum Luke. Çok uzun zamandır koşuyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Başparmağıyla kızın alt dudaklarını okşadı. "Ve sana sert davrandığım için özür dilerim."

Seni monte ettim."

"Sen mükemmelsin." Adamın göğsünü, kalbinin üzerini okşadı. "Ayrıca ... bir ömür boyu sürmeli, değil mi?"

Bir an için, onun gözlerinin içine bakarken, kararlılığının sarsıldığını hissetti. Ama sonra sertçe başını salladı ve uyumsuz kumaş parçalarını üzerinden çekti. Onu içine sokmak için gösterdiği özen kızın gözlerinin dolmasına neden oldu.

Kendisiyle ilgilenilmesinden nefret ederdi.

Bakılmaktan. Onun dışında.

Pantolonu ister istemez bir kenara fırlatılmıştı ve adam onu beton zeminden almak için eğildiğinde, kadın müthiş bir kış vuruşu yaptı. Sonra adam pantolonun içine girip kalın kalçalarını yukarı çekiyordu-

Savaşçıların arka cebinden bir şey düştü; bir tomar kâğıt, içinde bulundukları sınırların dışına çıktıklarında açmaya zorlandıkları kare.

Kıvrımların içinde tanıdığı bir şey gördü.

Rio uzandı ve tomarı kendine doğru çekti. Sayfaları düzleştirirken, çizdiği tesis eskizlerine hızlıca bir göz attı.

Onları derinlemesine incelemesi gerekmiyordu.

"Polis olduğunu biliyorum Rio." Kız sertçe başını kaldırdığında, adam avucunu uzattı. "Sorun değil. Kimseye söylemeyeceğim, bana işkence etseler bile sırrın güvende. Ama ikimize de bir iyilik yap ve şimdi bana yalan söylemeye kalkma. Kane'e yardım etme bahanesiyle gerekenden daha uzun süre kalmayı tasarladın, açıkça planla ilgili notlar aldın ve bu işten çıkmam için bana yalvarıyorsun. Uyuşturucu satıcısı olsaydın anlaşmadan bahsederdin ama hiç bahsetmedin. Bir kez bile."

Fermuarını kapatırken yere baktı, saçları öne düştü ve ifadesini gizledi. Ve sonra ceketini çekti.

sweatshirt'ünü ve ceketini giydi. Botlarını giymek için derme çatma yatağın yanında yere oturdu ve güçlü elleri bağcıkları bağlarken sanki çok uzaklardan izledi.

Sonra hareketsiz kaldı.

Ona baktığında yüzünde keder dolu bir ifade vardı. "Beni kullandığını biliyorum. Benimle yaptıklarının ne kadarının gerçek olduğundan ve ne kadarının kendi amaçların için beni baştan çıkarmakla ilgili olduğundan asla emin olamayacağım. Ve gerçek şu ki... Gerçeği bilmek istemiyorum. Her şeyi burada bırakmayı ve bana değer veriyormuşsun gibi davranmayı tercih ederim. Azıcık da olsa."

Rio elini uzattı ama Rio elini onun dokunuşundan kaçırdı.

"Ben sadece kendi fantezime inanmayı seçeceğim," dedi. "Onlar asla gerçek değildir, değil mi? Ama harika hissettiriyorlar, değil mi, özellikle de umut ve onaylama söz konusu olduğunda onlarla rekabet edecek hiçbir şey olmadığına. Ve hey, benim için çoğu insandan daha ileri bir şey var. Benimki sadece zihnin uydurduğu bir varsayım değil, gerçek bir anı. Somut bir deneyim."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Luke, benim için öyle değildi."

"Öyleydi. Ama sen her zaman benim için fazla iyiydin ve bunu başından beri biliyordum. Sadece ben uyuşturucu satıcısı olduğum için değil.

Sözünü kesmek için ayağa kalkarak mavi kadifeden bir şeridi göğsüne bastırdı. "Sana asla yalan söylemedim."

"Gerçekte kim olduğun dışında." Ellerine baktı. "Ama dediğim gibi, sorun değil. Bunları kendine saklamak için çok ama çok iyi nedenlerin var. Seni suçlamıyorum ve sebebi ya da bahanesi ne olursa olsun seninle birlikte olduğum için şanslıyım."

"Lütfen açıklamama izin verin."

"Daha fazla yalan söylemeden yapabileceğin bir şey yok ve ben zaten aramızda olanlarla barıştım." Luke merdivenlere döndü. "Giyinmen için seni biraz yalnız bırakayım. Yukarıda görüşürüz."

O güzel hareketiyle uzaklaştı ve çürük merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolurken gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

Ama kendine karşı dürüst olsaydı ... işlerin başka nasıl biteceğini düşünmüştü?

"Oh . . . Tanrım," dedi mum ışığında. "Gerçekten bitti."



CHAPTER FIFTY-ONE

W Rio mutfağa girdiğinde kapıyı yavaşça açtı. Luke yontulmuş tezgahların ve harap olmuş lavabonun üzerindeydi, arkasına yaslanmış

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini botlarına dikmişti. Başını kaldırdı ve biraz gülümsedi. "Takas etmeye hazır mısınız?" "Pardon?"

"Anahtarlar." Metal bir halkanın üzerindeki gümüş fişleri uzattı. "Araçların mı? Benim evimden gelen bir şeyin içinde olmamanız sizin için daha iyi olur."

Ekstra bir açıklama eklemişti çünkü belli ki beyni hiçbir şeyi işlemiyordu ve bunu biliyordu.

"Ah, doğru." Ceplerini karıştırarak ona doğru yürüdü. "İşte."

Sahip oldukları şeyleri değiş tokuş ederken elleri neredeyse hiç birbirine değmedi ve kadın adamın omzunun üzerinden donuk ay ışığında eski arabaya baktı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi, hangi kısımdan bahsettiğinden emin değildi.

"Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Herhangi bir şey." Mantık çerçevesinde.

"Gözlerini kapat ve beni affet." "Ne için-"

Birdenbire beyninin ön tarafında delici bir baş ağrısı oldu ve düşünceleri karıştı. İlk başta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonra gardiyanın çalışma odasında bir şekilde bedenine hükmederken hissettiklerini hatırladı.

Sadece almam gerektiği kadarını aldım, diye duymuş. Luke zihninde şöyle diyor.

Tuhaf bir kopukluk hissinin geçmesi zaman aldı ve sonra acıyan gözünü ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

"Güle güle Rio."

Ona sarılmak istedi ama duygularının onu boğmaya başladığını hissedebiliyordu. Bir de kafasındaki bulanık düşünceler vardı, hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

"Hoşça kal Luke," diye mırıldandı. "Önce bayanlar."

Kalbi boğazında, arkasını döndü. Gıcırdayan kapıyı açtı. Ev ısıtılmadığı için pek de soğuk olmayan geceye adım attı.

Eşyaları kapatırken arkasına baktı. Luke hâlâ tezgâha yaslanmış, botlarına bakıyordu; terk edilmiş, yıkık dökük bir mutfakta yalnız bir figürdü ve dünyanın yükü güçlü omuzlarındaydı.

Parmak uçları tozlu camın üzerinde oyalandı. Sonra arabaya doğru döndü.

Monte Carlo'ya bindiğinde zihinsel boşluğunun devam ettiğinin farkındaydı ama en azından başındaki ağrı hafifliyordu ve arabanın anahtarıyla ne yapacağını biliyordu,

pedalların nerede olduğunu ve motoru nasıl vitesle takacağımı öğrendim.

Bununla birlikte, kalbinin kırıldığı konusunda kesinlikle netti.

POS'u geri çevirerek şeritte ilerlemeye başladı, arabayı topraktaki çukurların ve devrilmiş bir gövdenin etrafından dolaştırdı.

Luke'la birlikte olduğu anların görüntüleri gözlerinin önünden geçti: Klinikte uyandığında onu yanında bulması. Onu öpmek. Özel odadaki o duş. Diğer iki adamı, arkadaşlarını ve hastayı da hatırladı. Ayrıca Cellat'ı infaz edişini de.

Bir de servis asansörüne sıkışması vardı. Ve o odadaki kilitli uyuşturucu bloklarının altına saklanması.

Ama yine de bir şeyler yanılttı. Nerede olduğunu hatırlayamıyor gibiydi. Tüm parçalar sağlam olsa da hiçbir şeyin birbirine tam olarak uymadığı bir rüya manzarası gibiydi. Ayrıca, ne kadar konsantre olursa her şey o kadar belirsizleşiyor ve başı o kadar çok ağrıyordu.

Nereye gidiyordu, merak etti-

Hayvan arabanın önüne o kadar hızlı fırladı ki, kadın arabadan kaçmak için direksiyonu kıramadı ve hayvan o kadar büyüktü ki, kadın zavallı hayvana çarptığında tüm araba savruldu ve bir tarafa savruldu.

"Kahretsın!" Frene bastı ve direksiyonu sertçe sıktı.

Vitesi parka iterek kapıyı açtı ve dışarı eğildi ama hiçbir şey göremedi. Titreyen elleriyle emniyet kemerini çözdü ve bir ayağını yere bastı. Ayağa kalkarken, ters gidebilecek her şeyin ters gittiğine karar verdi.

Bir köpekti.

Büyük bir köpek. Belki de bir kurt... En azından ön tekerlekten dışarı uzanan arka patinin büyüklüğüne bakılırsa.

Hırlamak yok. Hareket yok. Hırıltı yok.

Belli ki onu öldürmüş.

Kendi derisi içinde sarkarken, yıkılmak istedi. Her şey ona karşı çalışıyormuş gibi hissediyordu ve kendi hayatının tehlikede olduğunu ve sevdiği adamı kaybettiğini bilmesine rağmen, masum bir hayvanı incittiği fikri tamamen dayanılmazdı.

Bir de arabayı sürmeye devam edebilmesi için onu arabanın altından çıkarması gerektiği gerçeği vardı.

"Bunu yapmalısın," diye mırıldandı.

Ve bu, onun büyük ölçüde karanlık ve iç karartıcı gerçekliğinin tema şarkısı değil miydi?

Kendini toparlayarak silahını eline aldı ve kapıya doğru bir adım attı-

Rio dondu kaldı.

Sonra boştaki elini yavaşça ağzına götürdü ve boğazından kopmak üzere olan çığlığı zorlukla yakaladı.

Tekerleğin önünde yerde bir insan ayağı vardı. Pençe değil.

Yani ya aklını ya da görme yetisini kaybediyordu.

Tökezleyerek arabanın önüne doğru giderken, gözlerinin algılamayı reddettiği bir şey gördü. Köpekte, kurtta bir tür değişiklik oluyordu... Değişiyordu.

Kurt değişiyordu. Tam önünde.

Beyaz-gri kürkü, altındaki deriye doğru geri çekiliyor gibiydi ve uzuvlar yeniden şekillenip ayakları ve elleri ileri doğru iterken, kemikler ya da eklemler kırılıyormuş gibi bir dizi çatlama sesi duyuluyordu. Ve

Sonra yüz ortaya çıktı. Ağız geriye doğru çekilerek çene, ağız ve buruna dönüşürken, kafa genişledi ve köpek dişi kare tepenin yerini yuvarlak bir kafatası aldı.

Rio bir adım geri attı. Ve bir tane daha.

Farların altında kalmasını önemsemesi gerektiğini biliyordu ama beyni-

Sert bir şeye çarptı.

Nefes nefese kaldığında Luke'un her zaman kullandığı kolonyanın kokusunu aldı.

Adamın üzerinden atlayarak etrafında döndü ve gözleri dalgalanırken korkunç bir nokta birleştirme oyunu oynadı: Göz kırp. Dairenin kapısından içeri dalan ve kendisini öldürecek olan adama saldıran köpeği gördü. Göz kırptı. Luke kötü giysileriyle oradaydı ve onu yerdeki kazıklardan kurtarıyordu. Göz kırptı. Apex'in o koridorun zayıf güneş ışığında dizlerinin üzerine çöktüğünü hatırladı. Göz kırptı. Luke'u arka kapının merdiven boşluğuna sürüklediğini, derisi yanarken onu güneş ışığından çekip çıkardığını hatırladı. Göz kırptı. Gece. Göz kırp. "Eşler," "evli" değil. Göz kırp. Çiftlik evinden ayrılmadan önce Luke'un gözlerinin içine derin derin bakmasından sonra aniden aklına gelen bulanık düşünceler. Göz kırp.

Sadece kesinlikle almam gerektiği kadarını aldım.

Rio silahı Luke'a doğrulttu, dehşet ve inançsızlık onu ele geçirmişti.

"Sen de kimsin?" diye sordu. "Sen de kimsin be!"



CHAPTER FIFTY-TWO

O ne Plakasız araçların, özellikle de eski olanların en güzel yanı, tüm ışıkları kapatabilmenizdi. Kafa, kuyruk ya da koşma yok. Hiçbir şey yok.

Herkesin ve amcasının yıllardır görmediğiniz çocuğa dadılık yaptığı modern çağda, "Hey, şu anda dikkat çekmeye ihtiyacım yok, bu yüzden karanlığa gidiyorum" deme seçeneğine sahip olmak güzeldi. Teşekkürler.

José direksiyonun arkasında oturmuş karakolun arkasındaki otoparka bakarken bir yandan da Stan'in üçüncü kattaki ofisini izliyordu. Doğru pencerelere baktığını biliyordu çünkü cinayet masasının sırası her zaman aydınlıktı ve arka arkaya parlayan on cam bölme ona güven veriyordu. Ayrıca bina o kadar da büyük değildi.

Stan evinin içinde dolaşıyordu. Ve banyoya girdi; José bunu biliyordu çünkü dış cephedeki diğer pencerelerin hiçbirisiyle uyuşmayan küçük pencere yuvası parlıyordu.

José yolcu koltuğuna doğru bir göz attı. Güzel hamile komşunun Rio'nun dairesine getirdiği zarf, Leon Roberts'ın cüzdanı ve cep telefonunun üzerinde duruyordu.

José'nin kurguladığı davanın geri kalanı kafasının içindeydi.

Ve kırık kalbi.

"Dışarı çıkmak için harika bir yol," diye mırıldandı ve Stan'den mi yoksa kendisinden mi bahsettiğini bilmiyordu.

Yine de bu işte birlikteydiler. Tıpkı birlikte başladıkları gibi-

Telefonu çaldığında yerinden sıçradı ve elini spor ceketinin iç cebine soktu. Telefonu çıkarırken kendini desteklemek zorunda kaldı-

Sadece sönmek için. "Hey, tatlım," diye mırıldandı. Karısının sesi endişeliydi.

"Neredesin?" "Bir dava üzerinde çalışıyorum."

"Oh, eve geleceğini sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi kabaca. "Günün nasıl geçti?"

"Uzun." Bir hışırtı ve gümbürtü duydu ve onun o kocaman kitap çantasını ve dizüstü bilgisayarını mutfak masasının üzerine koyduğunu hayal edebildi. "Haftaya sınavım var, o yüzden seni beklerken oturup ders çalışmaya başlayacağım. Ne kadar geç kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Saatler sürebilir."

"Tamam."

İki heceyi kolayca söylemesi hâlâ evli olmalarının nedeniydi. Kadın sabırlı, akıllı ve hayatında iyi olan her şeydi.

"Seni bir tatile götüreceğim." Sesi çatallaştı. "Senin sömestrın benimle aynı zamanda bitiyor. Sen ve ben bir evlilik ayına çıkıyoruz. Bir hafta uzakta, nereye gitmek istersen. Sen seç."

Gölüşü şaşırtıcıydı. "José, sen seyahat etmekten nefret edersin. Bunu biliyorsun."

"Bu sefer değil, yapmayacağım. Sen ve ben, istediğin yerde, bu benim sana hediyem."

Hattın diğer ucunda bir hıçkırık vardı. "Gerçekten mi? Sen ciddisin."

"İlk kez pasaport bile alacağım - aslında bu sadece ilk kez olabilir."

"Oh, José . . . Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum-"

"Bu gece dışarıda dikkatli olun. Hava soğuk, ve-bilmiyorum. Nedense içimde kötü bir his var."

Ben de öyle tatlım, diye düşündü.

Stan'in özel banyosunun ışığı sönerken, "Her şey yoluna girecek," dedi.

José görüşmeyi sonlandırdıklarında ne konuşulduğunu pek takip etmedi ama telefonu kapatırken, bu bir haftalık tatilin ikisi için de bir hediye olduğuna karar verdiği çok açıktı. Belki de bu yıllık bir şey olabilirdi, doktorasını tamamlamaya çalışırken bir gelenek haline gelebilirdi.

Üçüncü katta, bekleme odasındakiler de dahil olmak üzere şefin tüm ışıkları söndü.

José telefonu kaldırmadan önce zil sesinin sessizde olduğundan emin oldu. Sonra emniyet kemerini uzattı ve göğüs kafesinin üzerine yeniden yerleştirdi.

Butch burada olsaydı, Southie'li o polis beklerken onu çıldırtırdı, spor skorları ve seğirmelerle, sabırsız koltuk değişimleriyle saçmalar dururdu. Piç kurusu gözetlemelerde en kötüsüydu. O bir aksiyon adamıydı.

Öyleydi.

Ve yakında José de geçmiş zamanda olacaktı. Yani, teşkilatta olmak açısından.

Tanrım, keşke eski ortağı burada olsaydı. Butch bunu nasıl halledeceğini bilirdi, aslında hayır. Butch şefe doğru yürür, adamı duvara yapıştırır ve dayak için geri saymaya başlardı.

Protokolü falan siktir et-

Karakol binasının arka kapısı açıldı ve yalnız bir siluet dışarı çıktı. Şefin çıkış kapısının hemen yanında ayrılmış bir yeri vardı ve Stan sedana binmeden önce etrafına bakındı. Adam her zaman kış üstü park ederdi, bu yüzden motoru çalıştırdığında farları yandı ve çoğunlukla boş olan arsada parladı.

José, caddenin karşısındaki bir gölge cebinde olmasına rağmen eğildi.

Stan'in arabası boş sıralardan geçti ve gecenin bu saatinde de insansız olan büfede durup kartını okuttu. Kısa bir an için güvenlik ışıkları ön camı deldi ve yüzünü aydınlattı.

Ölüm çanları çalıyor gibiydi.

Muhammed Ali Bulvarı'ndan aşağı inmeye başladı.

Ve beş araba boyu kadar bir farktan sonra . . .

José yerinden ayrıldı ve kendi ışıklarını kapalı tutarak polis şefinin peşinden gitti.

Adamın bu gece ofise dönmesi gerektiğini nereden biliyordu? Çünkü mesai saatleri dışında süitindeki tüm kapıları kilitlemeden bırakacak kadar dağınık ve unutkan biri . . . hala yaptığı hatayı hatırlayacak kadar kendini koruma içgüdüsüne sahip olacaktı.

Ve onu bir değil, iki cinayetle ilişkilendiren kanıtları bulmak için geri dönün.



CHAPTER FIFTY-THREE

I Monte Carlo'nun farlarının parıltısında Lucan ellerini havaya kaldırdı; bu hareket nefes alamayan birinin boğulduğunu gösteren evrensel işarete benziyordu: Ne zaman

yüzünüzde bir silah varsa, avuçlarınızı yukarı kaldırıp vücudunuzdan uzaklaştırırdınız. Özellikle de kendiniz silahlıysanız ve ani bir hareketle vurulmak istemiyorsanız.

Bu sırada, silahının namlusuna bakan kadın ... iki ile ikiyi bir araya getirmiş ve kendi geleneğinde kurt adam olarak adlandırılan şeyi bulmuştu.

İnsanın kendini sakin ve rahat hissetmesini sağlayacak bir haber değil.

Ve bu noktada Rio o kadar kötü titriyordu ki, yanlışlıkla tetiği çekebileceğini düşündü - ve ölümcül olan, isterseniz de istemeseniz de ölümcüldü.

"Rio."

Oradan devam etmek istiyordu. Ama ne söyleyebilirdi ki?

"Nesin sen?" diye tekrarladı. Bu kez ses tonunda soğuk bir yumuşaklık vardı.

"Ben ... neysem oyum." "Bu lanet bir cevap değil."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Ne olduğunu biliyorsun-"

"Hayır, anlamıyorum! Hiçbir şey anlamıyorum. Bu da ne böyle, sen nesin böyle?"

"Her zaman olduğumdan farklı değilim-"

"Sen insan değilsin!" diye bağırdı.

"Ve başından beri de değildim."

Sesini kaybediyor gibiydi. Ya da belki de aklı yüzünden endişeleniyordu.

"Bunu bilmiyordum." Silahının namlusuyla bir noktayı vurguladı. "Atlamak için çok iyi bir detaydı."

"Peki sen ne yapardın. Cidden, bir düşünün. Caldwell sokaklarında yanınıza yaklaşıp, 'Hey, ben melez bir kurt adamım, sizinle tanıştığıma memnun oldum, önümüzdeki iki ay boyunca birlikte elli milyon dolarlık uyuşturucu ticareti yapmaya ne dersiniz? Harika. Şurayı imzala.' Öne doğru eğildi. "Bu harika olurdu, değil mi? Cam gibi pürüzsüz."

Öfkesi kendisinden uzaklaşmaya başladığında, ondan uzaklaştı ve toprak yolda bir yukarı bir geri yürüdü. Eğer onu vurmak istiyorsa? Ne güzel. Piç, işe yaramaz, iki yüzlü kuzenini Monte Carlo'nun altından çıkarmakta iyi şanslar...

"Bu senin kuzenin mi?"

Kadının sözleri onun içsel -ya da sözde içsel-monologunu yarıp geçerken, odaklandı ve tüm bunları yüksek sesle söylediğini fark etti.

İyi. Her neyse.

Döndü ve ona doğru yürüdü. "Tamam, her şeyi bilmek istiyorsun." Omzunun üzerinden bir parmağını soktu. "Orası lanet olası bir hapisaneydi. Ve içinde tek bir insan bile yok. Uyuşturucu ticareti sayesinde hayatta kalabiliyoruz ve asgari düzeyde yiyecek, su ve sağlık hizmeti alabiliyoruz." Şimdi de parmağıyla arabanın altına sıkışmış ölü adama benzeyen formu işaret etti. "Ve o erkek, birkaç diğeriyle birlikte, seksenlerde beni bu cehenneme sokan kişiydi. İşte böyle. Tüm hikâyemi biliyorsun."

Kadının gözleri onunla ceset arasında gidip gelirken, adam tersledi: "Beni şimdi vurursan, gaza basmadan önce ikimizi de yolundan çekmen gerekecek. Cellat'a yaptığın gibi bana da yapmadan önce onu kenara çekmemi tavsiye ederim."

Gergin bir an yaşandı. Sonra silahını yavaşça indirdi.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Anlayışınız gerekli değil. Gerçeklik, mantıklı ve makul olanı gerçekten umursamıyor. İnan bana, eğer son zamanlarda başka bir şey öğrenmediysem-"

"Diğer yarısı ne?" diye araya girdi. "Senin ...
. diğer kısmı."

Lucan gökyüzüne baktı.

Sonra başını eğdi. Ve üst dudağını kıvırdı.

İlk kez onun yanındayken dişlerinin uzamasına izin verdi - ve dişlerini batırabileceği tüm yumuşak yerleri düşünürken karıncalanan bir açlığı görmezden gelmek zorunda kaldı.

"Eminim efsaneyi duymuşsunuzdur," dedi alçak bir sesle. "Ama siz insanlar her şeyi yanlış biliyorsunuz. Her zamanki gibi."

"Vampir," diye fısıldadı dehşet içinde.



Ve küçük bir mola vakti gelmişti.

Rio'nun bacakları, zihnine danışmadan ya da genellikle beden ve beyin arasındaki müzakereleri kontrol eden sinir bozucu özgür irade şeyi olmadan yürütme kararını verdi: Bir saniye önce ayaktaıdı. Bir saniye sonra oturuyordu, tam şeridin kenarındaydı.

İyi haber -belki de eğitimden kaynaklanıyordu- aşağı inerken ya da çarpma anında tetiğı çekmediğinden emin olmak için önceden düşünmüş olmasııdı. Ve şimdi hem gerçek hem de mecazi anlamda kıcının üzerinde olduğı için dokuz milimetreyi toprağın üzerine yan yatırdı.

Sonra kilisedeymiş gibi ellerini kucağında kavuşturdu.

Bir süre sonra sesler duyuldu: Çalkalama, çekme, bir ya da iki homurtu. Luke'un tam olarak ne yaptığını anlayamıyordu ama işin özünü tahmin edebiliyordu.

Sonra yüzü onunkinin önündeydi. Hatta elini gözlerinin önünde salladı.

"Anlamıyorum," dediğini duydu kendi kendine. Aklından tekrar tekrar geçen şey de buydu.

Luke diz çöktü. "Bunu ortadan kaldıırabilirim." "Ne?"

"Sana her şeyi unutturabilirim. Bunun hiçbir kısmını hatırlamayacaksın. Sanki hiç yaşanmamış gibi olacak."

Bu her şeyi açıklıyor, diye düşündü.

"Gardiyan. Ve sonra da . . .

. . ." Başı ağrıyınca yüzünü buruşturdu. "Bunu insanlara yapıyorsun, değil mi? Anılarını manipüle ediyorsun."

"Senin için daha kolay olur."

"Hayır," dedi zayıf bir sesle. "Bunu istemiyorum. Benim ... aklım ...

. . . senin değil."

Cevap vermeyince, her şeyi yeniden yaşamaya başladı.

-Sadece kontrol etmek ve ne alınmış olabileceğini görmek için: "Benim

Kimliğim açığa çıktı ve Mozart beni evimden kaçırmaması için birini gönderdi. Onun gerçek evinde uyandım. Bana yüzünü göstermedi -bana ilaç verdi-" Durdu ve Monte Carlo'nun önüne baktı. "Bu hırıltı da ne? Öldüğünü sanmıştım-"

"Özür dilerim." Luke avucunu ağzına kapattı. "Bazen biraz agresif olabiliyorum."

Rio ona doğru döndü ve ilk kez doğru dürüst baktı. "Bıçaklı adama sen saldırdın. O sendin. Sokak köpeği değildi."

"Aslında teknik olarak içimdeki wolven'dı. Ama evet, onu seni kurtarması için gönderdim."

"Sen gönderdin . . ."

"Bir bedende iki kişinin olması gibi bir şey. Kontrol çoğunlukla bende. Ama bazı durumlarda o ortaya çıkıyor ve yapacağını yapıyor. O çok tehlikeli."

"Neden bana zarar vermedi?" Gerçekten böyle mi konuşuyordu? "Ona yapmamasını söylediğin için mi?"

"Hayır, o seni tanıyor. Seni tanıyor. Bunu ancak bu şekilde açıklayabilirim."

"Çok normal görünüyorsun."

"Hayır, sadece dış görünüşüm bir insana benziyor." Kaşlarını çatı. "Bana Mozart'tan bahset. Sana zarar veren o muydu?"

"Beni kaçırana kadar onunla hiç yüz yüze görüşmemiştim. Onunla tüm iletişimim ekranlar ve VPN'ler aracılığıyla yapılıyordu. Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım. Ama o beni buldu çünkü ..." Derin bir nefes aldı. "Sanırım kendi departmanımdan biri benim hakkımda ona bilgi vermiş. Benim gibi gizli görevde olan başka bir memur öldürüldü ve öldürülmeden hemen önce beni uyarmaya çalıştı. O gece seninle tanıştım."

"Tanırım."

"İşte bu yüzden Caldwell'e geri dönemem. Kime güveneceğimi bilmiyorum ama Mozart'ın kazanmasına izin veremem. Yapamam." Gözlerini kapattı. "Yapacağım son şey olsa bile, tek istediğim-"

"Onu öldürmek için mi?"

Rio başını salladı. "O piçi hapse atmak istiyorum. O şimdiye kadar aleyhinde çalıştığım her şey. Çok fazla insanı öldürdü ve ben sadece On sekiz ayımı ona yaklaşılarak geçirdim. Doğal hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini istiyorum." Avuçlarını kaldırdı. "Ondan sonra emekli olabilirim. Zaten bu işte işim bitti. Kimliğim açığa çıktı, hayatım mahvoldu."

Orada, kayan bir yıldızın gece gökyüzünün mavi kadifesini delip geçmesine ve evrenin görünür düzlemi boyunca seyahat etmesine yetecek kadar uzun süre kaldılar.

"Biliyor musun, seninle konuşmak hâlâ her zamanki kadar kolay." Biraz gülümsedi. "Demek istediğim, bu tamamen tuhaf olmasına rağmen oldukça tuhaf."

"Çünkü o her zaman bendim ve hala da benim."

Rio ellerine baktı ve onları vücudunda gezdirdiğini hatırladı. Ve onunla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu. Ve hissettiği -ve hâlâ hissettiği- bağı.

"Biliyor musun," dedi, "sana yardım edebilirim." Kadın başını yukarı kaldırdı.

"Nasıl?"

"Mozart'a ulaşmana yardım edebilirim." "Ama ... nasıl?"

Luke başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Bizim de numaralarımız var, unutma. Mozart'ı bulmak istiyorsan sana yardım edebilirim."

"Ama bunu neden yapasınız ki? Eğer uyuşturucu ticareti hapishaneyi destekliyorsa ... eğer bu para beslemek, giydirmek ve-"

"Bütün bunlar için endişelenmene gerek yok. Sadece kendine Mozart'ı elde etmeyi yeterince isteyip istemediğini

sormalısın.

iŖi halletmek için bir kurt-vampir haıyla alıŖmak."

Rio gözlerini ona çevirdi ve yüzüne odaklandı. Tüm yüz hatları acı verici bir Ŗekilde tanıdıktı, her zaman oldukları gibiydiler.

"Bizler hayatta kalanlarız, unutmayın," dedi alçak bir sesle. "Ŗimdiki zamanda kalırız çünkü elimizdeki tek Ŗey budur. Ama hayatta kalanlar da hesaplaŖır. Doğru Ŗekilde."



CHAPTER FIFTY-FOUR

Captain Stanley Carmichael'ın evi, çok daha büyük bir yapıyı kaldırabilecek bir arsa üzerine kurulmuş bir Cape Cod'du. José'nin durmasıyla Evin arkasındaki arazinin sol arka köşesinde, plakasız aracını park etti.

Stan garajına yanaşmış, arabasını kapatmış ve inmişti. Şimdi uzun asfalt araba yolundan posta kutusuna doğru yürüyordu; arabayı sürerken dikkati o kadar dağılmıştı ki o günkü faturaları, el ilanlarını ve saçmalıkları almayı unutmuştu.

José nerede olduğunu merak eden kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Bu bir hayırdı. Diğer evler eşit büyüklükte arsalarla birbirinden ayrılmıştı; mahalle, Kuzey Otoyolu'na yakınlığına rağmen banliyöden çok çiftlik arazisiydi.

Stan dönüş yoluna koyulurken José, adamın şehir sınırlarının dışına kadar taşındığı zamanı düşündü. Bir dürtü gibi görünmüştü

Boşandıktan sonra taşındı ve hiçbir zaman aşçı ya da temizlikçi olmamış ve hemen ardından başka biriyle yuva kuracağına şüphe olmayan bir adam için parlak bir seçim değildi.

Ya da en azından dene.

Stan yaklaşık bir yıl sonra gizemi çözmüştü. Görünüşe göre ev, büyüdüğü evin tıpatıp aynısıymış. Demek olay buydu. Duygular ve emlak sık sık birbirine bağlanırdı.

José adamın yürüyüşünü izlerken, zihninin vardığı sonuçların değişmesini beklediğini fark etti: Şüphesiz tüm bunların başka bir açıklaması vardı; tanıdığı adamı, iki şeyden biri için masum bir devlet memurunu öldürebilecek türden bir canavarla bağdaştıran bir açıklama.

Ya Stan, Stephan Fontaine'in uyuşturucu satıcısı bir dolandırıcı olduğunu bildiği için haraç alıyordu ... ya da Stan, aracılık ettiği bir anlaşmayı teslim ediyordu.

Her iki durumda da Rio'nun kimliğini açığa çıkaran Stan olmuştu.

Ve belki de satıcı Mickie'nin dairesinin altındaki cinayet mahalliyle bir ilgisi vardı. Neyse ki hâlâ hayatta olduğu için bu konuda kendi ifadesini verebilirdi.

Bunu yapması onun için güvenli olur olmaz.

Stan arabasının yanında durdu ve gökyüzüne baktı. Sanki bir lütuf ya da başka bir şey arıyormuş gibiydi.

Ya da cüzdan ve cep telefonunun nereye gitmiş olabileceğine dair olasılıklar için.

"İşe gitme zamanı," diye mırıldandı José kendi kendine, plakasız aracın farlarını yakıp arabayı tekrar vitesle takarken.

Gaza basarak Stan'in arazisinin etrafından dolaştı ve sonra araba yoluna girdi. Farları dönerken eski dostunu karanlığın içinden seçti ve onu aydınlattı. Adam ağarmış saçlarıyla yaşlı, buruşuk takım elbisesiyle bitkin görünüyordu, gözlerini parıltıdan korumak için kolunu kaldırdığında.

José plakasız arabayı park etti ve kapısını açtı. Direksiyondan inerken, "Hey, Stan" dedi.

Bir duraklama oldu. Sonra Caldwell Polis Departmanı'nın şefi kolunu yavaşça indirdi.

"José. Burada ne yapıyorsun?"

"Bence biliyorsun Stan. Bence neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun."



Caldie şehir merkezi cıvıl cıvıldı, sokaklarda insanlar barlara ve kulüplere girip çıkıyor, açık havada olamayacak kadar soğuk olduğu için kapalı mekânlarda yiyip içiyorlardı. Rio Monte Carlo'nun lekeli camından dışarı bakarken, tüm bunların bir rüya olmadığından hâlâ emin değildi. Yine de çok gerçek görünüyordu.

Luke'un parfümüne kadar. Ya da kokusuna. "Nereye gidiyoruz?"

Luke soruyu ortaya atınca, kadın onu üç ya da dört blok öteye yönlendirdi. Tam olarak nerede olduğundan emin değildi-

"İşte." Doğrulup oturdu. "İşte orada. İşte o adam."

Luke hızlarını değiştirmede ve gece boyunca kapalı olan bir ofis binasının giriş kapısında duran uzun boylu, yapılı adama bakmadı. Sadece yoluna devam etti ve bloğun etrafından dolanarak ilerledi.

"Sokaktaki adı Chins." Berbat arabanın içine şöyle bir baktı. "Söylentiye göre Mozart'ın sokaktaki gözüymüş. Mickie onu kışkanıyordu. Ona yakınlaşmaya çalıştım ama o tamamen ayrı bir operatör. Sadece izliyor ve diğerlerinden biriymiş gibi görünmek için anlaşmalar yapıyor. Mozart'ı gerçekten tanıyor olabilecek bir bağlantı için en iyi şansımız o."

Luke başını sallayarak bloğun etrafından ikinci kez dolandı ve sonra adamın önüne geçti.

"Bekle!" Rio dedi ki. "Beni göreceksin. Beni bırak-"

"Bunun bir önemi yok. Güven bana."

O yine de eğilirken Luke camını indirdi. "Hey, satılık bir şeyin var mı?"

Rio sanki arabanın kapısını inceliyormuş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Ne arıyorsun," diye sert bir yanıt geldi. "Aslında fikrimi değiştirdim. Sanırım ben sadece ihtiyacım var."

Ortalık sessizliğe büründüğünde Rio şöyle bir baktı. Sonra da bakakaldı. İkili arasında hiçbir temas yoktu, Luke'un silahı da yoktu... ama Chins orada eğitimli bir fok balığı gibi uysalca duruyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Luke. "Ve artık on sekiz yaşından küçüklere satış yapmayacaksın. Onları kartlamaya başlayacaksın, orospu çocuğu."

Luke gaza basınca Chins arabadan geri çekildi ve Rio arka camdan dışarı bakmak için sonuna kadar döndü. Satıcı kaldırımında durmaya devam etti, ellerini canı yanıyormuş gibi başına götürdü, ne olduğunu anlayamamış gibi etrafına bakınırken yüzünde şaşkınlık vardı.

"Caldwell'i tanımıyorum," dedi Luke. "Ama bir eve gitmiş. Önünde beyaz sütunları olan kocaman bir ev. Orada

bir kapı ve taş bir duvar. Çimenlikte ağaçlar var. Bir adresim, numaram ya da başka bir şeyim yok. Gerçek bir adım da yok. Telefon numarası da yok. Hiç aramıyor, sadece aranıyor."

"Caldwell'de olduğuna emin misin?"

"Evet, Caldwell'de bir yerde." Luke etrafına baktı. "Oraya iş raporu vermeye gitmiyordu. Sevişiyorlarmış. Mozart denen adama aşık ve görünüşe göre adam da aynı şeyi hissediyor."

"Peki, bekle. . . ev nasıl bir yerdi?"

"Size söyleyebileceğim tek şey, ön tarafında sütunlar olduğu. Üstleri kıvrımlı altı yivli sütun. Ve bir çift oyma köpek."

Rio, en azından bu mahalleleri daralttı, diye düğündü. Caldwell'de böyle bir eve sahip olabilecek sadece bir mahalle vardı.

"Buradan sola dön," diye emretti. "Nereye gideceğim konusunda bir fikrim var."



CHAPTER FIFTY-FIVE

C Hadi ama, José, sence ben zihin okuyucu muyum? Kahvaltıda ne yediğimi bile zar zor hatırlıyorum. Senin beynine girmek beni aşar.

Şef. Hey, ışıkları kapatabilir misin? Tanrım."

"Ne bulduğumun farkında olduğunuzu biliyorum."

"Din mi?" Stan elindeki postayı arabasının bagajına bıraktı ve ceketinin iç ceplerini karıştırmaya başladı. "Ah, bekle, sen zaten kiliseye giden biriydin-"

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut." José sesinin tonunu yükseltti. "Stan, beni-"

Her şey çok hızlı gelişmişti ve başka bir şüpheliyle karşılaştı José her şeyi farklı şekilde ele alırdı. Ama geçmiş ve şimdiki zaman José'nin üzerine çökmüştü, eski arkadaşına benzeyen ve sesi de ona benzeyen bir şüphelinin varlığı onu dikkatsiz ve yavaş yapmıştı: José beylik silahını çektiği anda, Stan kendi silahının kılıfını açtı ve José'nin kalbine doğrulttu.

"Neyin var lan senin?" dedi Şef. "Neyin var senin?"

Aralarında ince havadan başka bir Şey yokken, iki namlu iki ölümlünün gövdesine doğrutulmuşken karşı karşıya geldiler.

"Bunu neden yaptın Stan? Leon Roberts'ı öldürdün ve Hernandez-Guerrero'yu Mozart'a kurban ettin. Para için miydi? Oyunun sonu bu muydu?"

Sanki Stan gerçeğe çok uzun süredir tutunuyormuş gibi bir duraksama oldu.

"Senin için söylemesi kolay. Bir karın ve bir ailen var. Tatillerin, hafta sonların ve eve dönmeni bekleyen insanların var. Senin için yapılmış sıcak yemeklerin var, sevdiğin yemekler, sevdiğin şekilde ve yanında uyuyan sıcak bir beden. Yargılamayı bırak, tamam mı? Ben her gece boş bir eve geliyorum-"

"Stan, o silahı indirmelisin-"

"-ve ne düşündüğümü biliyor musun?" Adam kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi, kravatı gevşemişti. "Aldığım emekli maaşını biliyor musun? Yarıısı Ruby'ye gitti. Yirmi beş yıl boyunca işe gidip yalakalık yaparak kazandığım ve belediye başkanı tarafından kıcıma tekmeyi yiyene kadar terfi ettirildiğim para Şimdi yeni kocasıyla birlikte yaşadığı evin ipoteğini ödüyor."

"Stan, beni dinle. Beni vurmayacağını biliyorum ve ben de seni vurmak istemiyorum. Sadece konuşalım."

"Konuşuyoruz José," diye tersledi adam. "El altından kazanılan paranın en iyi yanı ne biliyor musun? Benim olması. Lanet olası hükümete bildirmek zorunda değilim ve eski karıma vermek zorunda değilim. Şükürler olsun ki çocuk sahibi olamadı, yoksa Şu anda ben de senin gibi kıcıma kadar üniversite faturalarına batmış olurdum-"

"Size yardım edebilirim." José sesini yükseltti. "Beni dinle, Mozart hakkında bildiklerinle bir anlaşma yapabilirsin. O bir

büyük balık, sen değilsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Evini gördün mü? Ona sadece başkanın daha büyük, daha süslü bir cephesi olduğunu söyleyip duruyorum." Adam bir küfür savurdu. "Ayrıca, fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sadece beni buradan çıkaracak kadarını istiyorum, alacaklı olduğum altın paraşütümü."

"Roberts'ı incitmek istemediğini biliyorum-"

"Roberts'ı siktir et. O sadece boynumdaki başka bir ağırlık. Hepiniz öylesiniz. Para, ekipman, izin günleri, izinler, emeklilik maaşları hakkında tartışmak asla yeterli değil. Yaptığım hiçbir şey hiçbiriniz için yeterli olmadı ve biliyor musunuz, artık umurumda değil. Kendi başımın çaresine baktım ve pişman değilim, şimdi de sizin başınızın çaresine bakacağım-"

Sadece bir anlık, bir anlık dikkat kaybı oldu, Stan söylenmeye devam ederken silah yana yattı.

Ağır çekim. Her zaman ağır çekimde olur, değil mi?

o.

Ölümüne saniyeler kaldığını bilen José Tetiği çekti ve mermi ateşlendi; yakın mesafeden sadece birkaç metre uzakta olduğu düşünülürse, kurşunun Stan'in göğsünün ortasına isabet etmemesi söz konusu olamazdı.

Çarpmanın etkisiyle adam ayağa fırladı, farların sert aydınlatması onu bir Marvel çizgi romanında, ucuz bir takım elbise ve kötü bir kravat takmış, adaleti kalbinden vuran bir süper kötü gibi gösterdi.

Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kendi arabasının bagajından sıçradı ve kaldırıma yığıldı, vücudu sırt üstü yuvarlanmayı bırakarak gökyüzüne baktı.

José olduğu yerde kaldı, silahının namlusundan çıkan duman yükseliyor, barut kokusu burnuna geliyordu. Sonra

Eğer öyle bir adam olsaydı mendil koyacağı cebinden telefonunu çıkardı.

Yardım ve destek çağırmadan önce, araba yoluna girer girmez üniteye tetiklediği mikrofon kaydını kapattı. Ardından bir süre Stan'e baktı ve sonra silahını yavaşça indirdi. Adamın ağzı çalışıyordu, bu yüzden José yanına gitti ve diz çöktü.

Son sözler falan. Sanırım bir "her şeyi geri alıyorum" umuyordu.

Ancak bu sadece otonomik bir işlevdi, boyun ve yüzdeki kaslar rastgele kasılıyordu. Darbe göğsünün tam ortasına gelmişti. José neşterli bir cerrah olsaydı daha iyi bir iş çıkaramazdı.

Telefonuna baktığında, yüz tanıma özelliği olan yeni türden nefret ettiği için sayısal bir şifre koymak zorunda kaldı. Tuşlara doğru sırayla basamayacak kadar elinin titrediğini fark ettiğinde, polis karakolunu acil olarak aramaya karar verdi.

Çünkü bu kesinlikle acil bir durumdu.

Ama parmakları hâlâ titriyordu ve aklına bir fikir geldi: Parola için dört rakam giremiyorsa, neden yedi rakam girebileceğini düşünüyordu? Ya da yerel 518 alan kodu gerekiyorsa belki on bile olabilirdi?

Telefon ekranına o kadar dikkatle odaklanmıştı ki.

.

. . . Stan'in son gücünü kullandığını görmedi . . .

. . . silahını José'nin kafasına doğru kaldırdı.



CHAPTER FIFTY-SIX

Stephan Fontaine." Rio konuşurken Lucan gözlerini şirin pastanelerden ve bakımlı pastanelerden ayırdı. restoranların önünden geçiyordu.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Stephan Fontaine. Sütunlar." Bir tepeyi işaret etti. "Oraya doğru git. Sanırım evi biliyorum."

"Anlaşıldı."

Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama Rio işin başındaydı ve ona hangi yöne döneceğini, nereye gideceğini kesin bir dille söylüyordu. Ve henüz büyük evler görmeden Rio'nun onu doğru mahalleye götürdüğünü biliyordu. Zarif kemerli sokak lambalarından, kaldırımların kenarına dikilmiş ağaçlara ve hiç çöp olmamasına kadar, zengin insanların bölgesinde olduklarını söylemeye gerek yoktu.

Boktan Monte Carlo'yu yokuş yukarı sürerken, malikâneler başladı ve hepsi de aynı çizgideydi

O satıcının hafıza bankasından aldığı beyaz doğum günü pastası gibi.

"Stephan Fontaine kim?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce şehre taşınan bir hayırsever. Para dağıttığı için sürekli gazetelerde ve televizyonda. St. Francis hastanesinin bir kanadına adını vermiş ve SUNY Caldwell'de ekonomi alanında bir kürsü bağışlamış. Bir sürü başka şey de yaptı." Şöyle bir baktı. "Ama sütunlu bir evde yaşıyor. Altı tane. Caldwell Courier Journal'da satın aldığı bu malikanede yaptığı tadilatlarla ilgili bir makale vardı. Ev de burada."

Böylece Lucan yoluna devam etti. Ve onlar ilerlerken, aklının bir köşesinde onu şimdiden özlediğini hissediyordu.

Rio yanı başındayken onun kaybının yasını tutmak çok saçma görünüyordu. Tanrı aşkına, uzanıp ona dokunabilirdi - dokunacağından değil. Onu yeterince korkutmuştu.

Tam bir ödüldü.

"Buraya! Dur!"

Frene bastı ve arabanın boka batmış iç kısmına baktı. "İşte bu. Ev burası."

Malikâne, çimenlik bir alanın gerisinde, bir dizi sağlam kapının ve federal hapishaneye yakışır taş bir duvarın arkasında yer alıyordu. Sütunlar gerçekten de altı taneydi, tam ön tarafta, yaprak dökmeyen ağaçlar kadar uzundu ve üzerlerindeki alınlığı ve arduvaz çatıyı taşıyabilecek kapasiteden çok daha fazlasıydı.

Tam olarak sokaktaki satıcının anılarında anlattığı gibiydi.

"Servis girişi," dedi Lucan. "Arkadan dolaşalım. Adam ziyarete geldiğinde araziye bu şekilde giriyordu."

Sokakta bir ara yol bulmaları biraz zaman aldı ve sonra birkaç sitenin arkasından dolaştı, ağaçlara baktı ve mahallenin bozulmamış yolunu ihlal eden bu eski hurdayı kaç gizli kameranın izlediğini merak etti.

"Bu kadar mı?" Rio ön cama doğru eğilirken sordu. "Bu giriş burada."

"Evet."

Lucan arabayı arka kapının uzak tarafındaki servis limanına çekti. Taş duvarın yanında kilitli bir at arabası evi vardı ve çitin demir parmaklıkları arasından bir havuz alanını, sonra da malikânenin arka tarafını görebiliyordu.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye mırıldandı. "Sorun olmayacak."

"Ama nasıl-" Sanki şehir merkezindeki uyuşturucu satıcısıyla nasıl başa çıkıldığını hatırlıyormuş gibi kendini durdurdu. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

Adam motoru kapattıktan sonra arabadan inip ön ızgarada buluştular ve adam anahtarları kızın avucuna bastırdı.

"Bunları sen al. Eğer bir sorun çıkarsa, arabaya binip gitmeni istiyorum. Benim için endişelenme."

Kızın gözleri onunkilere dikilmişti ve kızın bir sürü sorusu olduğunu hissediyordu. Ama şimdi zamanı değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Bir süre sonra "Pekâlâ," dedi. "Yapacağım."

Lucan onu öpecekmiş gibi bir hareket yaptı ama tam zamanında kendini durdurdu. Geri adım atarak başını salladı.

Ve yok oldu. Tam önünde.

Kilitli kapıların uzak tarafında yeniden oluştuğunda, kadın iki eliyle ağzını kapatıyordu. Onu tekrar korkuttuğu gerçeğinden nefret ediyordu ama içeri girmeleri gerekiyordu ve bu onun için bir anlık bir işti-

İki Alman çoban köpeği, saldırırken havlamamak üzere eğitilmiş köpekler olarak havuz evinin yanından hızla geçtiler. Rüzgâr yönünde olduğu için kokuları onları ele veriyordu ama kısa otların üzerinde patilerini yere vuruyorlardı.

Lucan onlara doğru döndü ve çömeldi. Boğazından çıkan hırıltı ondan gelmiyordu. Diğer tarafı konuşuyordu.

Ve o mükemmel eğitimli katil çifti, bir uçurumun kenarından aşağı düşmek üzereymiş gibi durdu.

İlerleyerek onları geri çekti, hırıltısı onlara boyun eğdirdi, göz teması onlara yaramazlık yaparlarsa ne olacağını vaat etti: Onları yavruymuş gibi eğitecekti. Seksen ila doksan kiloluk yetişkin erkekler yerine.

Köpekleri havuz evinin arkasına götürdükten sonra geri dönüp kapıya doğru koştu ve tam o sırada kulübenin yan kapısından bir koruma çıktı. Adam çok sinirliydi ve üniformasızdı. Ya da belki de sadece ücretli bir bekçiydi.

Adam Monte Carlo ve Rio'yu hemen fark etti. Bu sırada Lucan insan erkeğın arkasından sinsice yaklaştı. Ve adam tam "Yardımcı olabilir miyim?" dediğı anda.

Onu bastırmak bir anlık bir işti. Lucan sadece bir kolunu boğazına doladı ve gövdesini kendi gövdesine doğru çekti.

İşte o zaman "bekçinin" aslında silahlı olduğunu keşfetti.

Lucan havaya kalkan silahı yakaladı, kontrolü eline aldı ve sakince namluyu adamın şakağına dayadı. "Şimdi onu içeri alacaksın."

Kendi beyninde, gardiyanın kafasına girip erişim kodlarını ya da

gibi bir şey. Yani Smith & Wesson gayet iyi çalışıyordu. Ya da çalışmalıydı.

Biraz tartışma çıkınca Lucan dişlerini gösterdi.

-

"Hayır!" Rio dedi ki. "Onu öldürmeyin! Sahadaki herkes alındı

Canlı. Hepsi bu işin içinde olabilir. Herkes hayatlar."

Bummer. Ve uygunsuz.

Ama tüm bağlı erkekler gibi o da dişisinin dediğini yaptı ve sivri uçlarını üst çenesine geri yerleştirdi.

Kahretsin, gerginliğini atmak için güzel bir kanlı dövüşü gerçekten kullanabilirdi.

♦ ♦ ♦

Kapı açılmaya başladığında, Rio sığabileceği kadar büyük bir boşluk bulur bulmaz içeri süzüldü. Uzak taraftaki muhafızın iri gözlerine baktı ve bunun delilik olduğunu anladı. Ama geri dönmeyecekti.

"Gidelim," dedi.

Luke korumayı yanında getirirken, diğer adamı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi idare etti ve havuz evinin önünden geçtiklerinde, köpeklerin nerede olduğunu merak ederek etrafına bakındı. Tanrım, Mickie'nin apartmanında tetikçiye yapılan saldırıyı hatırladı, her şeyin vahşeti çok şok ediciydi, parlayan dişlerden gıcırdayan çenelere, kanla kıpkırmızı olan ağızlığa, kurbanın orta kısmının parçalanmasına, boğazının çiğ bir yara olmasına kadar.

Aniden, tam her şey bitmişken kendine geldiğini hatırladı.

Kurt onun etrafında dönmüştü.

Gözlerinden yaşlar akıyordu, hem gördükleri için . . . ve ona yapılacak olan şey için.

Kurt ona yaklaşmıştı, devasa vücutu koordineli bir sinsilikle hareket ediyordu. Ama ona saldırmak yerine inledi. Sanki elinden gelse onu kurtarmak istiyormuş gibi bacaklarına sokulmuştu. Sonra sanki onu koruyormuş gibi yanına uzandı, heybetli başı yukarıda, gözleri kapıya kaymış, burnu düşman kokusu var mı diye havayı yokluyormuş gibi kokluyordu.

Belli ki o noktada tekrar bayılmıştı. Çünkü hatırladığı bir sonraki şey Luke'un onu tüm bağlarından kurtardığıydı.

"Saldırganın kıyafetlerini almışsın," dedi. "Beni kurtardığın zaman ... giyecek bir şeye ihtiyacın vardı ve bu yüzden her şey sana çok küçük geldi."

Luke ona baktı. Aniden üzerinde flanel pijama altları ve SUNY Caldwell tişörtü olduğunu fark ettiğı güvenlik görevlisi de öyle.

"Evet," dedi Luke başını sallayarak. "Ve ne olduğumu bilmeni istemedim."

Bu not üzerine konağın arka tarafına vardılar. Evin arka tarafında boylu boyunca uzanan bir teras vardı ama üzerinde hiçbir dış mekân mobilyası yoktu. Belli ki eşyalar kış için kaldırılmıştı.

Ve içeride her şey gece için kapatılmıştı: Tüm odalar karanlıktı, alt katta hiç ışık yanmıyordu. Ancak ikinci katta bir dizi armatür hâlâ parlıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Luke gardiyana söyledi. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Sana söyleyemem."

"Evet, söyleyebilirsin."

Gardiyan meşhur çapasını fırlattı. "Şimdi beni öldürmek zorunda kalacaksın. Çünkü onun odasına girmene izin verirsem

Ev mi? Bana çok daha kötüsünü yapacak. Sadece . . . vur beni."

Rio, en azından doğru yerde olduklarını bildiklerini düşündü.



CHAPTER FIFTY-SEVEN

I José, sonsuza dek süren saniyelik bir an içinde, eski arkadaşının silahının çevresel görüş alanında belirdiğini gördü ama silahı yakalamak için artık çok geçti. Ve evet, o

Kocakarı hikayelerinin doğru olduğu ortaya çıktı: Ölmeden hemen önce hayatınız gözünüzün önünden geçiyordu. Yürek burkan hızlı bir dizi görüntüde, kendisini ve karısını düğün günlerinde ve çocuklarının doğumlarında gördü. Tatilleri ve hafta sonlarını, Noelleri ve Dört Temmuzları gözünde canlandırdı.

Stan'in sahip olmadığı ve aldatıldığını karar verdiği her şeydi, sanki bir soyguncu hayatına girmiş ve sadece hayatta olduğu için hak ettiği her şeyi silah zoruyla almıştı, karakter, sorumluluk ve bağlılığın bu sonuçla hiçbir ilgisi yoktu.

Tanrım, José her şeyin bitmesini istemiyordu. Ve bu şekilde değil.

Boku yediğini anlayan José yüzünü buruşturdu ve acıya hazırlandı. Ya da belki o kadar çabuk olacaktı ki

Hiçbir şey.

CPD'den canlı çıkmaya çok yaklaştı-

Deşarj çok gürültülüydü çünkü tam kulağının yanındaydı ve yanağında bir sıcaklık, bir parlama hissetti-

Ping!

Metalik halkanın beyninden geçip arabanın çelik paneline saplanan kurşun mermi olduğunu fark edene kadar şaşkınlık içindeydi. Ve şimdi de çöküş başladı. Çarpışmanın hemen ardından Stan'in az önce yaptığını yapacağını bilecek kadar çok silah kurbanı görmüştü: Yana doğru yığılacaktı. Muhtemelen arabaya da çarpacaktı. Sonra belki de Stan'in bacaklarının üzerine düşecekti.

Ondan sonra, bilinç kaybı. Ardından ölüm.

Ve nihayet, tüm o dualar ve Meryem Ana duaları sayesinde cennetin kapısına varmayı umuyoruz.

José'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve geriye, kışının üzerine düştü ama öldüğü için değil: Siyah deri giymiş, siyah saçlı, buz gibi beyaz gözlü ve keçi sakallı muazzam bir adam Stan'in yanında duruyordu ... ve Stan'in silahını tutuyordu.

Her nasılsa, sert görünümlü kurtarıcı bir anda ortaya çıkmış ve tam zamanında Stan'in silahının kontrolünü ele geçirerek, ateşin yönünü arabaya çevirmişti.

José'nin kafası yerine.

José ellerini kaldırdı ve yaralanma olup olmadığını anlamak için etrafını yokladı. Ceketini iyice açtı. Boynuna, yanaklarına bastırdı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, kafa derisine kadar.

Sonra garip adama odaklandı, içinden soğuk bir farkındalık dalgası geçti.

"Seni tanıyorum," diye nefes aldı José.

"Evet, biliyorsun ama sadece rüyalarında."

Stan bir tıkırtı ve inleme sesi çıkardı ve keçi sakallı adam dikkatini

gerçekten ölüyordu. Bir anlık bir duraksama oldu ... ve sonra siyah deri giysili tehdit çömeldi, kocaman dişlerini gösterdi -Tanrım, bunlar diş miydi?

O da hemen dehşete kapıldı ve kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü tutmaya başladı. Bir ya da iki dakika boyunca ölümcül bir mücadele sürdü ve sonra ... Stan Carmichael son nefesini verdi.

Deri giysili adam biraz kıkırdadı ve ağzını gevşetti, üst dudağı o muazzam dişleri örtmek için alçaldı.

"Biliyor musun," dedi sohbet edercesine, "daha önce de insanları ölümüne korkutmakla suçlanmışım. Şimdi bunu gerçekten yaptım. Bunu özgeçmişime ekleyeceğim."

O buz gibi gözler geri döndü ve José adamın şakaklarından birinde dövmeler olduğunu fark etti. Ayrıca belinin etrafında ve şüphesiz ceketinin içinde de silahlar olduğunu fark etti.

Yine de José hiç korku hissetmedi, sadece şokta olduğu için değil.

"Rüyalarımda," dedi kafatasının altında bir baş ağrısı alevlenirken. "Seni rüyalarımda gördüm."

"Butch selam söylüyor."

"Öyle mi?" Tanrım, kafası çok karışmıştı. Ve yine de tamamen netti. "Gerçekten mi? Hâlâ iyi mi?"

"Evet." Adam Stan'e baktı. "Buraya bizzat gelecekti ama yaya olarak arabanıza yetişemedi. Bu yüzden ben onun vekiliyim."

"Hayatımı

kurtardın."

"Kurtardım, doğru."

"Teşekkür ederim."

Adam uzun bir süre ona baktı. Sonra başını eğdi. "Biliyor musun, rica ederim. Ve bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

ölmene izin verecektim. Bu oda arkadaşımın kalbini kırar ve bunun olmasına izin veremem."

"Butch senin oda arkadaşın mı?" Adam başını sallayınca José biraz gülümsedi. "Yani onun iyi olup olmadığını gerçekten biliyorsun. Güzel."

"Evet. Benim gitmem gerek. Butch'a bir mesajın var mı?" "Ona kiliseye gitmesini söyle."

"Öyle. Çarşamba ve Cumartesi günleri gece yarısı ayinine mutlaka katılır. Gidebilmesini sağlamak için çalışma programını değiştirdik."

"Kilise önemlidir." José kaşlarının üzerini ovuşturdu. "Şimdi anılarımı alacaksın, değil mi?"

"En iyisi bu-"

"Bunun olacağını nereden biliyordun?"

Bir duraklama oldu. "Bu benim lanetim. Nasıl yapılacağını bilirim ama nerede ve ne zaman yapılacağını nadiren bilirim. Bu yüzden çoğu durumda içgüdülerimi takip etmek zorundayım."

"Özür dilerim."

"Teşekkürler,
adamım-"

"Bekle." José avucunu yukarı kaldırdı. "Butch'a göz kulak olmaya devam et, olur mu? Denedim. Başaramadım. Ama sanırım ... Bence sen benim yaptığımdan çok daha iyi bir iş çıkarıyorsun, değil mi?"

Adam bir an için gerçekten ciddileşti. Ama sonra biraz gülümsedi ve başını salladı.

"Sen iyi bir adamsın, José de la Cruz. Ve bu aramızda kalsın, olur mu? Duydum ki gerçek iyilikseverler Yapma. ihtiyaç onların ameller için olmak biliniyor, Her ne kadar daha önce kurtarıcı saçmalıklarından hiç hoşlanmamış olsam da ve muhtemelen hiç hoşlanmayacak olsam da, ikimizin de çok saygı duyduğu Boston polisine karşı bir zaafım var. Ayrıca, bana teşekkür ettiğinde duygusallaşıyordu ve buna kimin ihtiyacı var ki?" Aslında yabancı olmayan yabancı ayağa

kalktı,
ve José kendini tanıdık bir acıya hazırlanırken buldu-

"Bir hafta mı?" dedi deri giysili adam. "Hayır, sen o güzel karını iki haftalığına götür. Siz gidin ve keyfinize bakın. Mutlu emeklilikler-"



CHAPTER FIFTY-EIGHT



We biraz gürültü yapmak zorunda. Üzgünüm-"
Rio, Luke'un neden bahsettiğini sormadan bir silah sesi duyuldu ve ardından muhafız terasa düştü ve hareket etmedi. "Sana onu vurmamanı söylediğimi sanıyordum!" "Vurmadım," diye tısladı.

Bu sırada içeride tiz ve çok yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı ve polisin gelişi için geri sayım başladı.

"Az önce onu bayılttım," dedi Luke. "Kilidi vurmadan önce."

Tamam, bu Fransız kapılarından birinin neden açık olduğunu açıklıyor.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Rio başka bir şey söylemeden içeri girdi ama evin düzenini Luke'tan daha iyi bildiği söylenemezdi. Yine de üst katta her kim varsa iki şeyden birini yapacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu: Ya içeri gireceklerdi

ya da takviye ağıracaklardı.

Caldwell Polisi olabilir de olmayabilir de.

Muhtemelen o konuda değil. Doğru yerde olduklarını varsayarsak, Stephan Fontaine'in tüm yasal iş bağlantılarına ve hayırseverliğine rağmen bol miktarda sokak kaynağı vardı.

Koşmaya başladığında aniden ne aradığını biliyordu ama alarm ve her şey göz önüne alındığında bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu. Ama çeşmeyi bulmak zorundaydı. Bu, şu anda sadece spekülasyon olan bir şeyi doğrulayacaktı.

Yine de nerede tutulduğunu bulabilirse, son bağlantıyı kurabilir, arka planı ön plana ekleyebilirdi.

Odalardan oluşan bir bulanıklık içinde koşturdu, yemek, oturma, kütüphane, çalışma odası-

Ve işte oradaydı. Çeşme son dönemeçte, bağlı olduğu sandalyeyle birlikte hatırladığı o odadaydı. Siyah-beyaz mermer zeminde kayarak durduğunda, her şey eskisi gibiydi: Akan su, şöminenin üzerindeki altın saat, perdeler.

Kendisini takip etmekte olan Luke'a döndüğünde, onun omzunun arkasından ipek bir cüppeyle resmi merdivenlerden inen bir adam gördü.

Ve bir an için kaskatı dondu. Özellikle de Stephan Fontaine onlara doğru bakarken.

Yine de gölgeler içindeydiler, çünkü onu buraya getirdiğinde ağır perdeleri yeniden açmayı başaramamıştı.

Neden, diye düşündü. Neden bu riski almıştı?

Bunu merak ettiği anda cevabı da biliyordu: Çünkü yapabileceğine inanıyordu. Çünkü güvendeydi.

Bu evde ve Mozart oyunlarından o kadar uzun süre saklanmıştı ki yenilmez olduğuna inanıyordu. Yasal ya da yasadışı yollardan elde ettiği tüm parasıyla dünya onun olmuştu ve onun gibi insanların, kardeşi ve ailesi gibi insanların hiçbir önemi yoktu. Servetine, gücüne ve sahte statüsüne sahipti ve bu yolda mahvettiği hayatların hiçbir önemi yoktu.

Rio ona saldıracağını bilmeden koşmaya başladı, geçmişten gelen görüntüler onu teşvik ediyordu, Leon Roberts'ın yüzü, apartmandaki kiralık katilin beyaz saçları ve teni, Mickie'nin kanepede ölü yatışı ... Spaz'ın şehir merkezinin ara sokaklarında dolaşması, asla kurtulamayacağı bir tuzağa yakalanması ... ona bir defans oyuncusu gücü veriyordu.

Stephan ayak seslerini duyup ona döndüğü anda, kadın kendini havaya fırlattı.

Onu sertçe yere serdi, elindeki silah serbest kaldı, nefesi kesildi. Ve orada durmadı. Öfke gözlerini kör etmişti, intikamından başka bir şey göremiyordu, yumruklarıyla ona vuruyor, tekmeliyor, tırmalıyordu. Bir noktada onu boğazından yakaladı ve boğmaya başladı.

Etrafında alarm çalmaya devam ediyordu ama kalbindeki, ruhundaki kükreme kadar yüksek değildi.

"Luis!" Kardeşinin adını haykırdı. "Luis. . ."

Ve sonra bitti. Başladığı kadar hızlı, bitmişti. Avından çekilip alındı, koparıldı ve o her kimse onunla savaştı-

"Rio! Rio!"

Onun adını. O sesle, başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yapamayacağı bir anda öfkelerini dindiren o derin sesle.

Luke yüzünü onunkine doğru itti. "Onu öldürmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ne?"

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" Kız yanıt vermeyince

Luke silahı kızın eline tutuşturdu. "Gerekirse onu vurabilirsin, bu senin seçimin. Ama bana onun hapse girmesini istediğini söyledin, mezara değil. Sadece ne yaptığını bildiğinden emin olmalıyım ve zamanımız da tükeniyor. Sirenleri duyuyorum." "Ne yaptığını nasıl bilecekler?" diye mırıldandı. "Nasıl

o-"

Luke başını kaldırdı ve küfretti. Sonra yeniden ona odaklandı. "Ne yapmak istiyorsun? Meslektaşların geldiğinde burada olmak istemiyorsan fazla zamanın yok. Kime güveneceğini bilmediğini söylemiştin. Burası polislerle dolmak üzere."

Rio onu tuttuğu yerden kurtuldu ve Stephan Fontaine'in üzerine eğildi. Yüzü tanınmayacak kadar kanlıydı, ama nefes alıyordu, aksi halde hareketsizdi. Üzerindeki ipek cübbe mahvolmuş, lekelenmiş ve yırtılmıştı.

Luke onu soymakta haklıydı. Bir dakika daha geçse onu öldürebilirdi.

Ve adaletin yerini bulması gerekiyordu.

"Güvendiğim tek bir kişi var," dedi huysuzca. "Hadi gidelim."



CHAPTER FIFTY-NINE

H Alo? Alo? CPD merkez, kendinizi tanıtabilir misiniz?"

José gözlerini kırptırdı ve telefonuna sanki bir tost makinesiymiş gibi baktı - ve neden burada Stan'in evinin dışında böyle bir şey olsun ki?

Stan'in cesedinin yanında.

Her şeyin aklına gelmesi bir an sürdü. "-Merhaba?" dedi kadın bağlantı üzerinden.

"Ah, bu Dedektif José de la Cruz." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Rozet numaram oh-five-nine-four. Yedi-dokuz-iki Eastwood Lane'de acil yardıma ihtiyacım var. Elimizde ..."

José eski arkadaşının yüzüne odaklandı. Artık onu tanıdığını hissetmiyordu. Artık onu polis şefi olarak görmüyordu.

"Silahlı bir ölüm vakası var." Sevk görevlisi birbirine karışan bazı sorular sordu, bu yüzden her şeyi yarıda kesti. "Onu vurdum. Nefsi müdafaa."

O zaman pek çok soru vardı ve elinden geldiğince iyi bir şekilde cevapladı.

Stan'in elinde bir silah vardı. Bekle. . . bu doğru değil, diye düşündü. Yoksa doğru muydu?

Baş ağrısı tehdit edince her şeyden vazgeçti. Kısa bir süre sonra telefonu kapatmış ve Stan'in arabasına yaslanmıştı.

Birdenbire, soğuk havadan, birinin şöminesinde yanan ateşin kokusuna, aracın akort edilmesi gerekiyormuş gibi gelen benzin kokusuna kadar gecenin ayrıntıları çok netleşti.

Burası çok sessizdi.

Ama Stan aradığı huzuru tam olarak bulamamıştı. Her seviyede.

José elindeki telefona baktı. Sonra bir arama yaptı.

Karısı ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Hey sen, yolda mısın-"

"Ben iyiyim." Sesi o kadar sertleşti ki neredeyse kurudu. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"José? Ne oldu? Oh, Tanrım-"

"Ben iyiyim." Etrafta onun duygusallaştığını görecektim kimse olmamasına rağmen gözlerini kapadı ve yüzünü örttü. "Seni seviyorum."

"Neredesin-" "Stan'in evindeyim."

"Oh, güzel, orada güvende olacaksın."

José derin bir nefes aldı. "Dinle, iki haftalığına gidiyoruz. Tatilimiz iki hafta olacak, tamam mı?"

"Evet," dedi nazikçe. Sanki adamın ağzının açık kaldığını ve ayrıntıları daha sonra öğreneceğini biliyormuş gibi. "Hey, Treyvon'ı aradın mı?"

"Hayır. Henüz değil. Neden?"

"Treyvon'ı arayacağım. Seni beklemeye alacağım-"

"Destek geliyor. Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı. Çünkü sen benim karımsın ... ve dünya bana anlamsız geldiğinde, aramak istediğim kişi sensin."

"Seni çok seviyorum." Kadın sustu ve adam onun bir kutudan mendil çıkardığını hayal etti. "Eve gelebildiğin zaman gel."

"Yapacağım."

Telefonu kapattılar ve o da elini kucağına bıraktı. Sonra sadece nefes aldı. Aldı ve verdi. Aldı ve verdi. İçeri ve dışarı-

Telefon tekrar çaldı ve bakmadan cevap verdi. "Yemin ederim, ben iyiyim." Karısının sesi ona geri dönmeyince kaşlarını çattı. "Alo?"

Bir duraklama oldu. Sonra bir kadın "Dedektif de la Cruz?" dedi.

Doğruldu. "Evet?"

"Sanırım bunun kim olduğunu biliyorsun."

"Rio?" Onun adını kullanmamalıydı ama tehdidi artık ortadan kalkmıştı. Ya da en azından yarısı gitmişti. "Neredesin- ortalık karıştı-"

"Ben güvendeyim. Sadece Mozart'ın Stephan Fontaine olduğunu bilmeni istiyorum."

José gözlerini kapattı. "Biliyorum, biliyorum, kanıtım var. Bana evine gitmemi söylemekte haklıydın. Leon Roberts sana Stephan Fontaine'in departman içindeki bir kaynakla yaptığı toplantının fotoğraflarını gönderdi. O kaynak senin adını ona verdi ve seni hedef haline getirdi. Leon çok gizli bir işleri soruşturmasının parçası olarak ipuçlarını takip ediyordu ve cesareti yüzünden öldürüldü."

"Tanrıya şükür bana inanıyorsun." Kadın uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ama başka bir parça daha var. Fontaine'in evine zorla girilmiş. Bekçisi

Stephan, haneye tecavüz olayının ardından uğradığı saldırıda ağır yaralanmıştır. Ancak hayatta. Sadece gözüne alındığından ve tüm raporlarımın onu suçlamak için kullanıldığından emin olmak istiyorum. Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesi gerekiyor."

José sesini alçalttı. "Yaralandın mı?" "Hayır."

"Dürüst ol."

"Parmak eklemlerimin etrafındaki bandajın halledemeyeceği bir şey değil." Kıkırdadı. "Aferin sana."

"Geri dönmeyeceğim."

"CPD'ye mi? Ya da hiç."

Uzun bir duraklama oldu. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Uzun zaman oldu.

. . çok uzun. Çok fazla."

José gözlerini tekrar kapattı. "Evet, öyle oldu."

"Beni uyardığın için teşekkür ederim."

"Hizmetiniz için teşekkür ederim. Ve sadece şunu söylemek istiyorum ..." Uzaklarda, yaklaşan sirenlerin tanıdık sesini duydu ve bu seslerin kendisini dahil olması gereken bir şeymiş gibi hissetmemesinin ne kadar süreceğini merak etti. "Kendinize iyi bakın memur bey ve mutlu emeklilikler."

"Dinle, benimle konuştuğunu kimseye söyleme. Bence çözülmemiş bir vaka olarak kalmam en iyisi."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler. Bye."

"Güle güle."

Tam da ekip arabalarından ilki taşra yolundan çılgın atarak ona doğru gelirken aramayı sonlandırdı.

Ve Stan için, o da bir şekilde emekli olmuştu.



CHAPTER SIXTY



Rio çağrışı sonlandırdı ve taş ocağının ağzından baktı. Bu kayalıklar ve aşağıdaki devasa havuz, özellikle de güneşin pırlıltısı ile birlikte harika bir yerdi.

ufukta şehir merkezinde. Bir süre sonra geri çekildi ve telefonu aşağıya kadar inen suyun içine attı.

Sonra döndü ve kendisini o malikanenin arazisinden çıkarıp güvenli bir şekilde buraya, meraklı gözlerden uzağa getiren adam/erkek/kurt/vampirle yüzleştı.

Luke Monte Carlo'ya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini ona dikmişti. Çok hareketsiz ve muhteşemdi ve ...

Kadın ona doğru yürümeye başladığında, adam doğruldu. Ama gülümsemedi.

"Ona iyi ulaştın mı?" Luke sordu.

"Dedektif de la Cruz ihtiyaçları olan her şeye sahip. Hepsi ortaya çıkacak, Mozart'ın olduğu ve yaptığı her şey

kafasının üstüne düşecekti. Bir adam bu bilgiyi bana ulaştırmak ve hayatımı kurtarmak için hayatını kaybetti. Teşkilatımız o pisliği yargılayarak onu onurlandıracaktır."

"Bu çok iyi."

"Evet, istediğim her şey var. Böylece veda edebilirim. Bilirsiniz, vedalaşmak ve her şeyle barışmak."

Luke başını salladı ve ellerini birbirine sürttü. "Pekâlâ o zaman. Sanırım buraya kadarmış. Sonra görüşürüz derdim ama-"

"Caldwell'e ve oradaki hayatıma veda etmek istedim."

"Oh. Yani ortadan kaybolacaksın, yeraltına ineceksin. Yeterince paran var mı? Yani, benim yardımına ihtiyacın olduğundan değil."

."

"Benimkine ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Rio küçük bir daire çizerek yürüdü. "Walters'tan buraya gelirken bazı şeyler hakkında çok düşündüm. Ve şimdi buraya gelirken de."

"Benden korktuğun için sessiz kaldığını düşünmüştüm."

"Senden korkuyor muyum?" Onun önünde durdu. "Senden nasıl korkabilirim ki? Hayatımı üç kez kurtardın. Ve sen ..."

"Bir canavar, değil mi?"

Rio uzandı ve elini onun yüzüne koydu. "Bir gizem. Asla bir canavar değil."

Luke gözlerini kapadı, sanki Rio'nun dokunuşu hem hayatında hissettiği en acı verici hem de en rahatlatıcı şeydi. "Rio ..." "Evet, bana yardım ettiğin için ben de sana yardım edebilirim diye düşündüm."

Sen."

"Neyle?" Göz kapakları yavaşça açıldı.

"Hapishaneyi özgürleştirmek." Adamın kaşları havaya kalkarken, kadın başını salladı. "Düşündüğün şey bu, değil mi? Mozart'ı öldürecektin çünkü anlaşmanın bozulmasını istemiyordun."

aracılığıyla. Böylece güç yapısının altını oyabilir, yanlışlıkla hapsedilenleri serbest bırakabilir, Kane'i kurtarabilir ve Apex ile Mayhem'in iyi olduğundan emin olabilirsiniz. Tamam mı?" Adam yanıt vermeyince, "Değil mi?" diye sordu.

"Şey, evet. Nereden biliyorsun?"

"Seni, birlikte geçirdiğimiz birkaç saatin bana gösterdiğinden daha iyi tanıyorum. Kendimi gerçekten ... gibi hissediyorum. Seni özüne kadar tanıyorum." Biraz güldü. "Kurt adam meselesi hariç."

"Wolven," diye düzeltti.

"Wolven, o zaman. Ve sonra vampir sadece ..."

"Vampir."

"Ah. Güzel. O zaman bunu çoktan hallettim."

Luke başını salladı. "Burada neden bahsediyorsun Rio?"

"Türleri ne olursa olsun, o insanları serbest bırakmanıza yardım etmekten bahsediyorum." Ondan uzaklaştı. "Ben teknik olarak ölüyüm. Caldwell'de hiçbir varlığım yok."

"Bir hayalet mi?"

"Doğru, ben bir hayaletim." Gülümsedi ve onu işaret etti.

"Sen bir wolven ve vampirsin. Ve ben de bir hayaletim. Bu gerçek aşk."

Sanki kadın onu şok etmiş gibi geri çekildi. "Evet,"

diye fısıldadı. "Sana hâlâ aşığım." "Yani sen-"

"Evet, öyleydim. Ve öyleyim." Omuz silkti. "Mesele şu ki, hayatta kalanların da geleceğe inanması gerekiyor. Ve ben senin benim geleceğim olmanı istiyorum. Bunların çoğunun imkânsız görüldüğünü biliyorum ama bunu birlikte yapalım. Bir plan yapalım, eğitimim var, iyi bir nişancıyım-"

"Bunu zaten biliyorum. Fontaine denen adama girişte yaptıklarından sonra, bar kavgalarında da çok iyisin. Çelik gibi yumrukların var."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Ona doğru geri çekildi, vücuduna doğru eğildi ve kollarını boynuna doladı. "Kabul edelim, bana ihtiyacın var."

"Yok artık." Ağzını onunkine doğru indirdi. "Sana kesinlikle ihtiyacım var Rio ve seni seviyorum - sen de nasıl böyle hissediyorsun anlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, neye bulaştığını bilmiyorsun."

"Ne zaman hiç?" Onun saçlarını geriye doğru okşadı. "Hayat beklenmedik sürprizler dizisidir, bazıları iyi, bazıları kötü . . . bazıları hayatımızı değiştirir, o anda farkında olsak da olmasak da. Peki ya seninle yangın merdiveninin altında tanıştığım o gece? Hayatım değişmeye yazgılıydı ve şimdi, eğer içinde sen yoksan, boş. Bana bir gelecek ver Luke, bu kazazedenin ihtiyacı olan şey bu."

"Buna nasıl karşı çıkabilirim ki?"

Derinden, şefkatle öpüştüler. Ve sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, hiç şüphesiz hayallerindeki erkeği bulduğunu biliyordu.

Wolf.

Wolven. Ve Vampir. Her neyse, gibi şunlar detaylar önemliydi.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman Walters'a geri dönelim ve bazı şeyleri mahvedelim." Rio yüksek sesle gülerek onu Monte'ye doğru götürdü.

Carlo, bir centilmen gibi onun için kapıyı açık tuttu ve koltuğuna oturmasına yardım etti. Adam gelip direksiyona geçtiğinde ellerini birleştirip birbirlerine tutundular.

"Walters'a dönün," diye emretti.

Bu emirle birlikte, adalet ve özgürlük arayışı için gecenin karanlığına doğru yola çıktılar.

Ve gerçek aşk.



W Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkürler! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir kitap oldu ve olmaya da devam ediyor. ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese ve Hannah Braaten, Andrew Nguyen, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepimizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım için en az benim kadar çalışan Yazar Köpeğim II Naamah'a ve Archiball'a şükranlarımı sunuyorum!



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.